

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

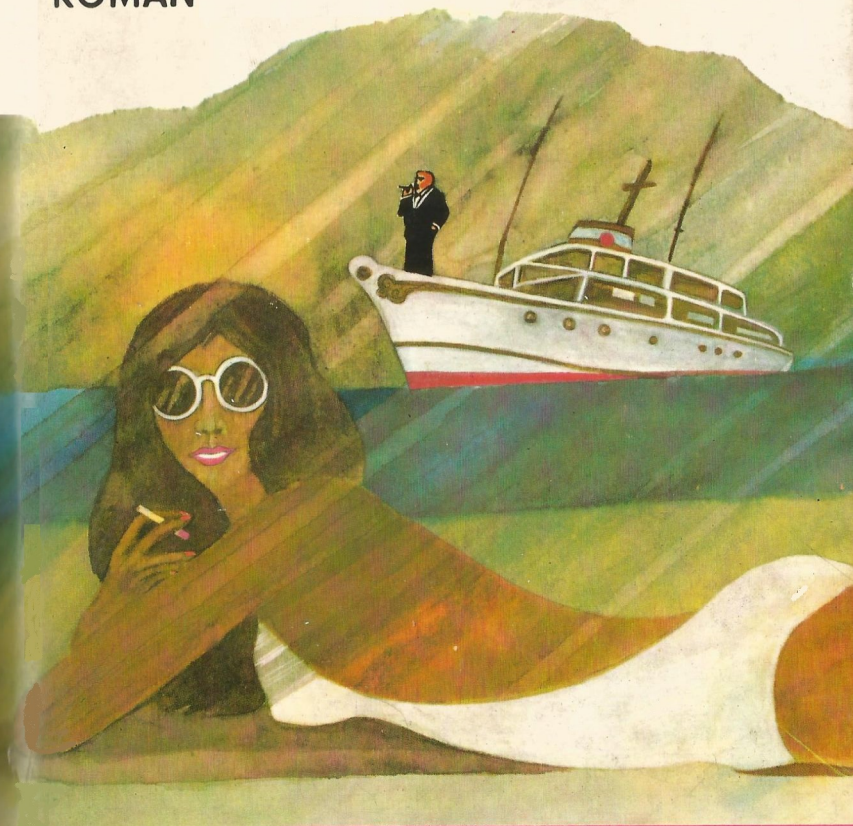
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

# PIERRE REY YUNANLI

'Le Grec'  
ROMAN

ikinci cilt



Sander Yayınları · İstanbul









SANDER YAYINLARI

ÇAĞDAŞ DÜNYA

YAZARLARI DİZİSİ : 12

**YUNANLI**

(LE GREC)

ROMAN



PIERRE REY

# YUNANLI

( LE GREC )

Roman

İkinci Cilt

Türkçesi :

Semih TUĞRUL

Bu kitabın Türkiye’de yayın hakkı Necdet Sander’e aittir.

**SANDER YAYINLARI**  
**İSTANBUL**

**Halâskârgazi Caddesi 275 - 277**

**Tel. : 48 32 09**

**Yayın ve Dağıtım : Kırâğı Sokak 62 - 2, Osmanbey**

**Tel. : 40 84 75**

Bu kitabın aslı Fransa’da 1973 Haziran’ında  
LE GREC adı ile yayınlanmış, Türkçe çeviri  
ve yayın hakkı ONK Copyright Ajansı aracılığıyla  
Robert Laffont Yayınevi’nden **SANDER**  
YAYINLARI’nca satın alınmıştır.

Dizgi, baskı, cilt FONO Tesislerinde yapılmıştır.

İSTANBUL — 1973

**PEGASUS**, dalgakıranın çevresinden dolaşıp İbbizza limanına girerken, Sokrat kötü bir sürprizle karşılaştı: rıhtımda yıllığına kiraladığı yere, koskocaman, simsiyah, insanın soluğunu kesecek güzellikte bir yelkenli yanaşmıştı...

— Bu ne kepazelik böyle?

Her şeyden önce, bu kadar güzel bir gemiyi kendisinin değil de, bir başkasının yaptırmış olmasına içerlemişti. Tam o sırada da, karısı Lena çenesini açmış, alçak bir sesle şöyle demişti:

— Böyle bir teknenin sahibi olmayı ben de isterdim...

Fena halde kızan Yunanlı omuzlarını silkti. Rıhtımda, **Pegasus**'un sığabileceği tek yeri elinden almakla yetinmemişler, üstelik oraya, dünyada var olacağını bile aklına getiremeyeceği güzellikte, zarif, incecik, üç direkli, eşsiz bir geminin yanaşmasına göz yummuşlardı demek! Onun yanında, kendi yatının, dünyanın her yerinde övgüyle karşılanmasına rağmen, eski, ağır, köhneleşmiş gülünç bir şey olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Sonra, küçümsemeyle güldü, konuştu:

— Bu gemi, böyle havuz gibi limanlarda güzel durur ama açık denizde işe yaramaz! Direkleri çok yüksek... Yelkenlerini açtı mı, hele sert havada, fazla yatar.

Ağızları açık, o güzel yelkenliyi seyreden konuklarından hiç biri cevap vermeyince, Sokrat biraz daha kızdı. Kendisine ait olmayan güzel şeyleri, güzel insanları, güzel kadınları gördü mü, hakarete uğramış gibi oluyordu. Rıhtımda, kiraladığı yerin başkasına ayrılmış olması başlıbaşa ağır bir olaydı ama o yataın, **Pegasus**'ten çok daha güzel olması hiç çekilir şey değildi. Nasıl olmuştu da duymamıştı bu yeni teknenin söz edildiğini?

— Kirillis!

— Evet, Kaptan...

— Burda hemen demir atsinlar. Siz motöre atlayıp karaya çıkın. Liman başkanlığına giderek, hesap sorun bakalım.

— Peki Kaptan.

Denizciler motörü indirdiler suya.

— Harry, bir içki alır mısınız?

Lord Eaglebond hiç kaçırmaz, seve seve evet derdi buna ama ne yapsın ki, elinde içki bardağı vardı zaten. Konuklar yatın arka güvertesine doğru gittiler. Orada sunuluyordu kokteyller.

— İsterseniz, bu gece karada yemek yeriz. Çok güzel kalamar tavaşı yapan küçük bir balıkçı lokantası biliyorum, dedi Yunanlı. Sever misiniz kalamar tavaşını, Nancy?

Gerçekte, o anda, Nancy'nin kalamar tavaşını sevmesi ya da sevmemesi vız geliyordu Yunanlı'ya. Limanda kendi kiralamadığı yeri hangi namussuzun işgal ettiğini merak ediyor, bunu öğrenebilmek için sabırsızlanıyordu. Kimdi acaba o it? Konuklarının önünde kendisini rezil kepaze eden o hergele kim olabilirdi?

Lena budalası bağırıp duruyordu:

— Olacak iş değil!... Olacak iş değil bu!...

Lena'nın ardından, **Pegasus**'un bütün yolcuları güverteye koşup, korkuluklara yaslandılar. Yunanlı iki saniye kadar kırmılamadı yerinden. Ama sonra dayanamadı, gidip baktı. Gördüğü sahne karşısında, midesine yumruk yemiş gibi sarsıldı...

Kendi yatından denize indirilen motörde, yanında Kirillis'in cüce gibi durduğu, dev yapılı Kallenberg vardı. Sanki deniz kendi malıymış gibi sırtıyor, havaya kaldırdığı kollarını sallıyordu. Sevinçle bağırıyordu motörden onlara doğru:

— Ne haber, tatlı su denizcileri!... Ne haber!...

Kallenberg uzak yol gemisi kaptanlarının üniformasını giymişti.

Ahmak Lena da, sevinçle karşılık veriyordu güverteden:

— Herman! Herman! diye.

Kallenberg çıktı merdivenlerden. Yunanlı'nın yatına ayak basar basmaz, zafer kazanmış amiral gibi, herkese birden, seslendi:

— **Vagrant**'tan bakınca, hemen tanıdık sizleri! Nasılsınız? Ne sürpriz, ha?... Nasılsın bakalım?...

Mavi Sakal, herkesin elini sıkıyor, Sokrat'ın sırtına vuruyor, Eena'yı öpüyordu:

— Ablan çok sevinecek, dedi.

Çeşitli pozlar takınıyor, çeşitli havalara giriyordu. O kadar ki, Yunanlı, bir ara, karşısında bir tane değil, bir düzine Kallenberg var sandı... Herman, tam o sırada Satrapulos'a döndü:

— Ya sen, korsan bozuntusu!... Bu salaş tekne mi hâlâ?

Ardından kocaman bir kahkaha patlattı, gürültüyle gülmeye başladı.

Sokrat, elinde olsa, herifi boğabilirdi oracıkta. Ama, bozuntuya vermedi, neşeli bir kahkaha attı o da olanca gücüyle. Kallenberg'in sırtına vurdu:

— Bu ne güzel sürpriz böyle!... İrena da yanında mı?

— Hiç marak etme dostum, bütün aile burada! Hepsi, hepsi!

— Çok oldu mu buraya gelesi?

— İki gün oldu. Yarın sabah Capri'ye gidiyoruz. Ya sizler?

— Biz bu akşam gidiyoruz.

Lena hayretle baktı kocasına, bu yeni kararının nedenini çabucak anladı. Bundan yararlanarak, hemen şimdi burda, herkesin için, kocasından intikam almaya karar verdi. Şimdiye kadar, Kallenberg'le kocası arasında yer alan çekişmelerde, Lena, hep Satrapulos'tan yana yer almıştı. Ama bu kez, hiç de-

ğilse bir gece için, Herman'dan yana olacaktı. Kendisi, Sokrat'ın onu küçük düşürmesine karşılık, kocasından intikam alacak kadar güçlü değildi belki ama, şu Mavi Sakal denen meymun pekâlâ güçlüydü şimdi. O alırdı intikamını. Lena, kocasına, herkesin içinde, yüksek sesle sordu:

— Hani geceyi burada geçiririz diyordun ya biraz önce?... Kalienberg Lena'nın imdadına yetişt:

— Geceyi tabii burada geçirirsiniz artık!... Bu gece hepiniz, **Vagrant**'a, yemeğe davetlisiniz!

Yunanlı dişlerini sıktı: Tam tuzağa düşmüştü şimdi.

İrena, kacasının kararlarını kendi kararları gibi göstermeye çalışarak, yırtınıp duruyordu:

— Hiç haberim yoktu. Sürpriz yaptı bana! Gemiye benim adım vermesini kabul etmedim. Kocam adını «**İrena**» koymak istiyordu... Hayır diye direttim... Büyük incelikti böyle yapmak istemesi ama eğer kabul etseydim, biraz... ne bileyim ben... biraz iddialı olurdu... görmemişlik gibi olurdu sonra... Lena, sevdin mi bu gemiyi, ne dersin?

— Sevmek ne demek? Müthiş! Müthiş bir tekne!

Doğru söylüyordu Lena. **Vagrant** bir yat değil, yüzen bir sanat müzesiydi. Her salona, her kamaraya, onyedinci Yüzyılın usta Felemenk ressamlarından ya da empresyonistlerden birer toblo asılmıştı. Ama, en eşsizi yemek salonuna yerleştirilmişti. Rembrandt'ın doğal boyda çizdiği bir çıplak kadın resmiydi bu. İrena açıkladı:

— Herman'ın bu tabloyu nerede bulduğunu, sormayın bana. Hiç bilmiyorum çünkü. Kimseye söylemiyor bunu.

İrena bir yandan da hosteslik ediyor, eniştesinin konuklarına gemiyi gezdiriyor, açıklamalar yapıyordu. Salonlardan, koridorlardan grup halinde geçerlerken, yollarına çıkan gar-



sonra, kamarotlar, hemen kenara çekiliyorlar, onları selâmlıyorlardı, Bölmeler, ender bulunan tahtalardan yapılmıştı. Her salonda, o bölmelerin, değerli halıların rengine uyan, klasik, pahalı mobilyalar göze çarpıyordu. Raflarda, cemekânlarda binbir sanat yapıtı duruyordu. Hepsi birbirinden değerli şeylerdi. Hayretler içinde kalan Nancy Pickman, mırıldandı:

— İşin en tuhafı, üstelik, yüzüyor bu!

Çalışma odasına girdikleri zaman, orada oturan nefis sarışın kız kalktı yerinden umursamazlıkla, önlerinden geçti, çıktı dışarıya. Upuzun boylu, mavi gözlüydü. Sokakta yürüdüğü zaman, erkeklerin dönüp dönüp baktıkları türden. Gözlüklerinin ardına sakladığı gözlerinde bir küçümseme vardı kızın. Ya yürümesi? Ona yürümek değil, havada süzülme demek daha doğru olurdu... Yunanlı, genç kız kapıdan çıkıp kayboluncaya kadar baktı arkasından:

— Tayfalarından biri mi bu? Miço. mu yoksa?

— Sekreterim.

— Anladım şimdi, İrena'nın Lena'ya niçin, geceleri uyuyamıyorum dediğini.

— Yardımcılarımı seçerken karımın fikrini sormam. Sen Lena'dan izin mi alıyorsun sanki?

Mavi Sakalın konuşmasında, gizliden gizliye de olsa, bir alay havası vardı. Sinirleri iyice gerilmiş olan Satrapulos büsbütün kızdı. Kallenberg durmadan soru soruyordu:

— Menelas'ı nasıl tavladın sen? Kimseye yüz vermez, aksi kadının biridir derlerdi onun için.

S.S. soğuk soğuk baktı bacanağına. Cevap vermedi.

— Güzel karı!... Ben de bir çift lâf etmek isterdim hani...

— Et! Engel olan mı var?

— Evli değil mi Menelas?... Seni çapkın herif, seni!...

Kadın avlamakta ben senin kadar başarılı olsaydım... Nerde ama!... «Güllü Adam»!...

Kallenberg her sözüyle meydan okuyordu...

— Söyle bakalım, hoşuna gitti mi yatım? **Vagrant** yani? Bir puro alır mısın?

— Hayır teşekkür ederim, içmem. Güzel gemi. Nerede yaptırdın?

— Hamburg'da. Çift gündelik ödedim işçilere. Tam altı ay süresince, gece gündüz, hiç durmadan, üç vardiya çalıştılar tersanedekiler. Beş milyon dolara çıktı. İçinde tam üç milyon değerinde sanat eseri var. Dünyanın en güzel yatı bu. Kazıklanmış sayılmam. Görüyorsun ya işte, para, güzel şeyleri satın almak içindir.

Alay ettiği yetmiyormuş gibi, şimdi de ders vermeye kalkıyordu herif. Yunanlı, Kallenberg'e haddini bildirmek için bir sual arıyordu. En hassas yerinden vurmak, canını yakmak istiyordu bacanağının. Onun, sanat eserlerinden çok iyi anladığı gibi davranmasının, ince zevk sahibi görünmesinin hiç bir temele dayanmadığını, palavra olduğunu biliyordu. Karşısındakini şaşırtmak ve onun ağzını açık bırakacak, müthiş bir başarısını haber vermek için yanıp tutuşan Satrapulos, sonunda dayanmadı, aradan zaman geçince, kendisine pahalıya malolacak bir tedbirsizlik yaptı:

— Güzellik,... sanat... iyi hoş ama... Başka şeyler de var önemli olan.

— Neymiş o 'başka' şeyler?

Cebinden kendi purolarından bir tane çıkardı. Ucunu ısırtıp tükürdü:

— İş var, iş.

Kallenberg küçümseyici bir gülüşle konuştu:

— Boş ver yahu... İş hayatında elde etmediğim şey mi kadı benim?

Sokrat, bu soruya hemen cevap vermedi. Purosunu yaktı ağır ağır. Birkaç nefes çekti. Sonra, önemsiz bir şeyden söz

eder gibi:

— Şey, dedi, bu sabah yeni bir şey satın aldım da...

— Yeni gömlek mi yoksa dedi Herman alay ederek.

— Hayır. Haidoko tersanelerini satın aldım.

Kallenberg yüzünü buruşturdu. Önüne geçememişti bunun. Yunanlı, sözlerinin yıkıcı etkisini zevkle izliyordu adamın yüzünde.

Yıllardan bu yana, dünyanın bütün armatörleri bu tersaneyi satın alabilmek için çekişip duruyorlardı. En başta, Satarapulos'la Kallenberg. Yaşlı Haidoko şanslı bir adam değildi. Öldüğü zaman, arkasında iki varis bırakmıştı. Biri, ilk evliliğinden doğma, biraz kaçık bir kız. Ötekisi ise, tam anlamıyla histerik bir kadın olan, karısı. Şimdi o kaçık kızla histerik üvey anasının tek istekleri, tersaneyi ellerinden çıkarmaktı. Yalnız, bu satışı yapabilmeleri için, ikisinin de aralarında uyuşmaları, satış anlaşmasını birlikte imzalamaları gerekiyordu. Yaşlı Haidoko, vasiyetinde 'bu koşulun yerine getirilmesini öne sürmüştü. 'Oysa, kızla üvey anası arasında öylesine köklü, öylesine önüne geçilmez çekişmeler sürüp giderdi ki, ananın evet dediğine kız mutlaka hayır der, kızın kabul ettiğini üvey ana geri çevirirdi.

Bu çatışma beş yıldan bu yana uzayıp gidiyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen bu durum karşısında, en istekli alıcılar bile, vaz geçmişlerdi 'bu tasarılarından. Yalnız,... yalnız Yunanlı vaz geçmemişti. Kallenberg'in tersine, teklif ettiği fiyatı artırmamıştı. Öyle ya, ne işe yarardı durmadan fiyatı artırmak? İş nasıl olsa sonuçlanmayacaktı. Buna karşılık, Yunanlı, bol para vererek, adamlarından ikisini Japonya'ya göndermişti. Sürekli olarak orada oturan bu adamlar, Haidoko ailesinin davranışlarını izlemekte, olup bitenlerden haber vermekteydiler Sokrat'a. Sonunda da, iyi haber bundan kırk sekiz saat önce ulaşmıştı Yunanlı'ya. O histerik dul kadın, bir trafik kazasında geberip gitmişti. Olayın bir garip yönü de vardı. Ağaca çarpıp parçalanmış otomobili süren adamın ayağında pantolonu bi-

le bulunmadığı anlaşılmıştı kazadan sonra.

İşte o zman, Yunanlı'nın Japonya'daki adamları, hemer kaçık kıza koşmuşlar, ne yapıp yapıp, tersaneyi uygun bir fiyata kapatmışlardı.

Beyninin ortasına balyoz yemiş gibi olan Kallenberg, boğuk bir sesle kekeleyebildi:

— Peki... ama nasıl becerdin bunu?

— Böyle şey sorulur mu yahu?

— Çok para verdin mi?

Sokrat hafifçe güldü:

— Pek fazla sayılmaz. Bir de gezi.

— Ne gezisi?... diye Kallenberg yine kekeledi.

— Dul kadın öldü. Japonyadaki adamlarım, kızın istediği parayı hemen ödediler orada, nakit olarak. Prim olarak da, o kaçık kıza, bir yıl sürecek bir dünya turu vaadettiler. Kabul etti!... Sen bu haberi verdiğim ilk insansın... Taze haberdir senin anlayacağın... Daha dumanı üstünde sayılır. (Saatine baktı)... Anlaşma şimdi imzalanmıştır artık... bir saat kadar önce... Tokyo'da.

Kallenberg kuşkulu, düşünceli baktı Yunanlı'ya. Yazı masasının altındaki bir zile, çaktırmadan, bastı. Bir saniye sonra, o sarışın genç kız açtı kapıyı. Mavi Sakal, kızın bir şey söylemesine fırsat bırakmadı. Sokrat'ın omuzunun üstünden hemen seslendi:

— Evet Greta! Olur, geliyorum şimdi!...

Yunanlı'ya dönerek ekledi:

— Bağışlar mısın beni? Bir dakikalık bir işim var. Hemen gelirim.

Satrapulos koltuğa yayılıp, Herman'a indirdiği darbenin keyfine varmaya bile vakit bulamadan geri döndü adam. Büyük oyunları kaybettiği zamanlar yaptığı gibi, bir laf attı ortaya:

— Ne dersin, güverteye çıksak mı artık? Konuklarımız sabırsızlanıyorlardır.

Herman, her zamanki gibi, başkasının başarısını küçümseyerek, o konuyu ağzına bile' almıyordu. Yunanlı yutmadı bunu, bacanağına alaylı bir ifadeyle, tepeden baktı. Zavallı Kallenberg!... Harvard üniversitesini bitirdiği halde, yenilgiyi hazmetmeyi öğrenememişti. Neler öğretiyorlardı acaba gençlere o üniversitelerde?

— Bakın, şu da var, kocam istediği zaman, bütün dünya ile, neresi olursa olsun, beş dakikada görüşebilir.

— Çok ilginç, eğer benim de buna benzer bir radyo-telefon tesisat bulunsaydı elimin altında, savaşı çok daha çabuk kazanırdım!

Lord Eaglebond'un bu sözleri karşısında herkes güldü. Kallenberg de güldü. Hem de herkesten daha gürültülü bir biçimde. Oysa, çok kızmıştı İrena'nın mutlu zevce numaralarına! «Kacam şunu yaptı, kocam bunu yaptı...» diye bir terane tutturmuş gidiyordu. Sanki Herman onun malıymış gibilerden. Sordu Kallenberg:

— Güverteye çıkalım mı artık?

Konuklar, basamakları gri yeşil renkli halıyla kaplanmış merdivenden çıkmaya başladılar. Herman kenara çekilerek, yol verdi onlara. Lindy Nut, tam Kallenberg'in önünden geçerken, sanki aklında bir şey varmış da, unutmuş gibi, kaşlarını çatı hafifçe...

— Herman, dedi, bir yere telefon etmem gerekiyordu, acaba izin verir misiniz?

— Gayet tabii! Nereyi arayacaktınız?

— New York'u.

— Spiridon!

Yatın telsizcisi dikildi Kallenberg'in karşısına:

— Emredin, Kaptan!

— Sayın Lindy Nut'un emrini yerine getirir misiniz?

— Teşekkür ederim, dedi Nut. New York'la konuşur konuşmaz, hemen gelirim üst güverteye.

— Hiç beklemezsiniz, dedi Kallenberg. Yatımdaki radyo-telefon tercihlidir. Hiç beklenmez...

— Peggy Nash-Belmont'la konuşacağım. Bir söyleyeceğiniz var mı ona?

— Söyleyin lûtfen, hepimiz sabırsızlıkla bekliyoruz kendisini. Onu yatımda karşılamaktan büyük gurur duyacağımı ekleyin, lûtfen.

— Sihirbaz mısın sen? Nereden bildin? Nasıl öğrendin?

Olacak şey değildi bu. Aralarında binlerce ve binlerce kilometre mesafeye rağmen, Peggy'nin sesi sanki yandaki odadan geliyormuş gibi, temiz, parazitsiz, mükemmel duyuluyordu. Lindy Nut afalladı biraz:

— Neyi nereden bildim?

Lindy, başında bakleyen telsizciye baktı. Adam, sessizce çıktı odadan, yalnız bıraktı onu. O sırada, telefonda, Peggy, büyük heyecan ve sevinçle, bağıra çağıra, bir şeyler anlatıyordu. Lindy afalladı kaldı. Sonra:

— Yok canım!... dedi. Gerçek mi bu?

— Hem de nasıl gerçek!... Dün gece... Öyle durup dururken!... Hayır, hayır kimsenin haberi bile yoktu... Sevgili Nut, bilsen!... Müthiş bir şeydi!...

Duygulanan Lindy Nut, işin ayrıntılarını öğrenmek istedi:

— Desene, Madam Baltimore oldun artık! Öyleyse, Madam Baltimore, bana her şeyi anlat bakalım. Tüm ayrıntılarıyla... her şeyi!... Peggy şekerim, öyle sevindim ki bilemezsin!... Kutlarım seni!... Müthiş bir şey gerçekten!... Balayı gezisi ne zaman?

— Ne balayı!... Scott şimdi seçim kampanyasının en ateşli döneminde!... Balayımın ilk gecesini nasıl geçirdim bir bilsen!...

— Anlat!... Anlat!...

— Illinois'da... Warren diye, çöl gibi küçücük bir kasabanın tren istasyonunda... Scott'un orda bir seçim nutku vardı... Müthiş konuştu ama! Benim haberim bile yoktu ne yapacağından... Bitince konuşması, beni bir sürü insanla tanıştırdı... Herkes çıktı salondan, içeride bir kişi kaldı yalnız.

O zaman Scott dedi ki: «Bununla da tanışmak ister misin?». Evet, dedim.

Scott adama dönerek. «İşte nişanlım Peggy...» diye tanıştırdı beni. Ardından bana bakarak: «Mr. Billcott, buranın, Warren kasabasının papazıdır,» dedi. «Bizi hemen evlendirecek...»

«Bilemezsin şekerim!... İçim öylesine bir tuhaf oldu ki... İnanamadım önce! İnanamadım ama, on dakika sonra artık evli bir kadındım!.. Scott, bana sürpriz yapmak istemiş... Öylesine mutluyum ki!... Yüzüklerimizi almış önceden, cebinde saklıymuş meğerse, ağladım galiba o anda sevinçten!...»

«Dinle! Bitmedi anlatacaklarım! Tam yola çıkacağımız zaman baktık, araba bozulmamış mı! «Gürdün mü bak, iyi başlıyoruz...» dedi Scott. Kırıldık gülmekten. Yalnız, başbaşa kalmak istiyorduk. Dedi ki: «Gel bakalım. şu kasabanın istasyonuna gidelim...» dedi. «Bıktım artık bu fare suratlı herifleri görmekten,» dedi. «Gider bir trene bineriz,» dedi. İstasyonda hiç kimsecikler yoktu. yalnız ikimiz. Deli gibi gülüyorduk durmadan... Belimden tutmuştu benim... Öpüştük boyuna... Oradaki otomatik makinaya para atıp, iki sandviçle, Coca-Cola aldık... Dedi ki: «İnsan senin gibi zengin bir kızla evlendi mi, kutlamalı bunu» dedi.

«Oldu bitti işte Nut! Sevgili Nut! Şekerim benim!... Oldu işte!... Ne zamandan beri karısı olmak istiyordum onun!...

— Güzel! Peki, ya ailesi? Onlar ne yaptılar? Ne dediler?

— Ne bileyim ben?... Her şey o kadar çabuk olup bitti ki!... Hiç kimseyi görmedim daha... Scott, her şey yoluna girer... diyor.

— Ne olacak canım! Sen Amerika'nın en bulunmaz kızlarından biri sayılırsın! Eşsiz bir parti dedikleri türden...

— Öyleydim Nut, öyleydim!... Ama şimdi artık Scott'un karısından başka bir şey değilim!... Hem bana Madam de artık!

— Gazetecilerin haberi var mı?

— Nereden olacak haberleri!... Scott, zaten, gazetecileri atlatmak için nikâhın o kasabada olmasını istemiş!... Kimse-  
nin bir şeyden haberi yok!... Peki sen, evde olduğumu neren-  
den tahmin ettin?

— Ettim işte...

— Neden sordum biliyor musun?... Taşınıyorum da bur-  
dan!... Birkaç haftalığına onun evinde kalacağım...

— Apartımanını bırakıyor musun?

— Yok canım!... Sonra kavga ettiğimiz zaman nereye  
giderim? Müthiş çocuk Scott!... Daha büyük bir apartıman ara-  
yacağız!...

— Sana nereden telefon ettiğimi biliyor musun?

— Avrupadan mı?

— Evet ama, neresinden Avrupa'nın?

— .....!

— İbizza'dan. Gus Bambilt'inkinden çok daha güzel bir  
yattayım.

— Satrapulos'un yatında mı?

— Hayır. Kallenberg'inkinde.

— Ben seni Yunanlı'nın gemisinde sanıyordum.

— Yunanlı'nın yatındayım gerçektc. Fakat, İbizza'ya ge-  
lince, Herman'a rasladık limanda. Bu gece, akşam yemeğine  
onun yatına davetliyiz.

— Güzel!... Ben de oraya gelmeyi isterdim Scott'la birlikte!

— Herkes bekliyor sizleri!... Ne iyi olurdu!

— Olacak şey değil şu sırada! Nikâhtaki o sözü biliyor-



sun ya: «İyi ve kötü günlerde birlikte...» diyor papaz. Şu sırada biz kötü günlerde sayılırız! Bilsen, ne sıkıcı şey politika!... Acısını çıkartırız yakında!...

— Peggy?

— Evet canım!

— Peggy şekerim, güverteye dönmem gerek artık... İki üç gün sonra yine ararım seni... Beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin... Allahaismarladık.

— Nut, bir hafta daha beni bu numaradan bulabilirsin. Her gün geliyorum buraya.

— Oldu, canım.

Nut kapattı telefonu. Görevli telsiz odasının kapısının önünde, arkasını dönmüş duruyordu. Ama herhalde, kulaklarını kabartmış, dinlemişti konuşulanları. Nut:

— Bir ricam daha olacak, dedi. Bir yere daha telefon etmem gerekiyor. New York'ta yine. Bana New York 751-27-43'ü bağlatabilir misiniz?

— Hemen, Madam.

Telsizci, New York'u bağlamaya çalışırken bir şeyin farkına vardı: Patronunun eski yatında bile, konuklar, hiç bir zaman üç bin kilometreden daha yakın yerlerle konuşmak istemezlerdi nedense! Üstelik, gevezelikle geçen konuşmalar saatler boyu sürerdi! Her ne ise, işin bu yönü ilgilendirmezdi ki onu. Telsiz telefon faturalarını, nasıl olsa, patron ödüyordu. Ancak acaba yatın mürettebatından biri de konuşma yaptı mı diye, ödmeden önce, faturaları didik didik ederek incelerdi.

— New York, Madam. Buyrun...

Lindy Nut, aldı telefonu eline. Biraz önce yaptığı gibi, yine baktı telsizciye. Anladı adam. Hemen çıktı dışarıya...

— Ben Madam Bambilt... dedi.

Başka bir şey söylemedi. Yeterdi bu kadar söylemesi. New York'ta telefonun öteki ucundakilerin söyledikleri, Lindy'nin yüzündeki çizgileri yavaş yavaş değiştiriyordu... Biraz sonra, müthiş bir mutlulukla gülümsemeye başladı... Kekeledi:

— Emin misiniz bundan?... Gerçek mi dediniz? Gerçek demek!

— Evet gerçek, Madam... Gerçek... Mahkemenin kararı...

Dinlemiyordu artık Lindy anlatılanları... Hayat güzeldi... eşsiz güzellikteydi hayat... Tatlı, huzur verici, nefis bir şeydi!

— Teşekkür ederim Tom!... Çok teşekkür ederim!...

Kapattı telefonu, derin bir nefes aldı. Bundan böyle artık hiç bir sıkıntısı olamazdı. Haftalar boyu süren kuşkudan sonra, özlediği mutluluğa kavuşacaktı demek.

Telsiz görevlisine tatlı tatlı gülümsedi. Adamın yanağını okşadı hafifçe önünden geçerken:

— Çok teşekkür ederim...

Ne yapacağını şaşırان adam, yarım yamalak hazirol durumuna geçiyormuş gibi yaptı. Güverteye çıkmak için dik merdiveni tırmanırken, Kallenberg seslendi:

— Geliyor işte!...

Ama Lindy Nut hiç bir şeye dikkat etmiyor, hiç bir şeyi görmüyor, hiç bir şeyi duymuyordu. Çok yoğun olarak duyduğu o sevinci, mutluluğu biraz daha sürdürmek istiyordu. En iyi dostu paylaşırdı herhalde onunla bu sevinci... Elinde bir içki bardağı, bir koltuğa oturmuş olan Satrapulos'un yanına yaklaştı. Titrek, heyecanlı bir sesle fısıldadı ona:

— Sokrat... Öğrendim sonucu... Müthiş bir şey!... Dul sayılıyormuşum!...

Hemen ardından, herkese dönerek, mutlu bir sesle konuştu:

— Çok tatlı bir haber aldım New York'tan: Peggy ile Scott evlenmişler!

— İrena! Biliyor musun, Herman az kalsın boğulacaktı!

— Neler söylüyorsun sen?... Biz yattan hiç çıkmadık ki...

Lena kahkahayı bastı:

— Kocam değil canım!... Köpeğim Herman'dan söz ediyorum!

Yattan ayrılmakta olan sürat motörünün gürültüsü kahkahaları bastırdı. Gelirken, biraz sıkışmışlardı motörde. Dönüşte, **Pegassus**'a iki sefer yapılması kararlaştırılmıştı. Lena, şaka eder gibi:

— Önce kadınlar! demişti.

Böylece, en tehlikeli iki rakibesini, Menelas'la Lindy Nut'ı gözaltında tutmuş oluyordu. Motör ikinci kez geldiği zaman, Yunanlı, Emilio, Lord Eaglebond ve Stany Pickman bineceklerdi. Emilio, biraz önce, Lena'nın İrena'ya söylediğini duymamış gibi davranıyordu. Mimi hoşlanmıyordu küstahlıktan. Belki kendisiyle de küstahça alay ederler diye olacak, başkalarının küstahlığı karşısında da, duymazlıktan geliyor, hiç gülmüyordu. Pickman'la Eaglebond, Kallenberg'in konukları olan, bir İtalyan sinema yıldızı ve kocasıyla ateşli bir konuşmaya dalmışlardı. O İtalyan sinema yıldızının kocası şimdi demir çelik kurumlarının kralı olmuş, eski bir Alman generaliydi. Adam, yirmi yıl önce, Lord Eaglebond'la, savaşta, çarpışmış olmasına rağmen savaş anılarını dinlemeye dayanabiliyor, katıla katıla gülüyordu:

— Ya! Ya!... Bitti onlar!... Savaş bitti artık! diyordu.

Kallenberg, Sokrat'ı kolundan tutup bir kenara çekti.

— Biliyor musun, ikimiz de budalalık ediyoruz!... Küçük çocuklar gibi çekişip duruyoruz durmadan!...

İki metre boyunda, yüz kilo ağırlığındaki o küçük çocuğa, S.S. yan gözle bir baktı. Yepyeni bir edebiyattı bu Kallenberg'in ağzında... Ne oluyordu acaba?... Acaba içtiği içkilerden mi, yoksa, sabah öğrendiği, suratında şamar gibi patlayan haberden dolayı mı bu yolu seçmişti?

— Haksız mıyım Sokrat?... Durup dinlenmeden birbirimizin ayağının altına karpuz kabuğu koymaya çalışıyoruz...

Ne yarı var sanki? Kim yararlanıyor bunlardan?... Rakiplerimiz. Düşünüyorum da, birlikte çalışsaydık seninle, iki dost ortak gibi!...

Ne oluyordu acaba buna böyle? Aklını mı kaçırmıştı, neydi? Sokrat, bacanağını, yavaş yavaş, tatlılıkla yola getirmeye karar verdi...

— Pek anlayamadım ya ne demek istediğini... Şu Haidoko tersaneleri işini mi kastediyorsun?

Yunanlı, purosundan derin bir nefes çekerek, sorusunun karşılığını bekledi. Soğukkanlı ve sakindi. Sabahleyin masanın üstüne açıp gösterdiği kare as, neşesini yerine getirmişti. Kallenberg biraz durakladı:

— Öyle diyelim... onu da, başka işleri de... Hiç yanaşmıyorsun sen işbirliğine...

S.S., yutkunur gibi yaparken, sordu:

— Sen öyle bir yağlı parça eline geçirdiğin zaman, gelip beni aradın mı?

— Ne de olsa... aynı aileden sayılırız.

— Külahıma anlat sen onu! Aile demek ne demektir bilir misin sen? Birbirlerine kanla bağlı, öte yandan para işlerinden ötürü birbirlerinin gözünü oyan insanlar demektir. Yani, iki kardeşle evlendik diye, ne olacak sandın sen? Daha iyi mi arkadaş olacağız, karılarımız kardeş diye? Bana boyuna çelme takmaya çalışan sen değil miydin şimdiye kadar?... Elinden gelse, bir kaşık suda boğardın beni.

S.S. biraz başını eğdi önüne, düşündü, ekledi sonra:

— Bak açık konuşalım. Bana yaptığın hergelelikleri, ben de aynen sana uyguluyorum. Rezilin birisin sen.

Başka bir durumda, Kallenberg bu sözler karşısında deliye döner, bağırır çağırır, vurup kırmaya yeltenirdi. Ama, neye yarardı şimdi böyle davranması? Gereği yoktu ki. Herif, kendi boynuna geçirdiği yağlı ipi kendisi çekiyordu. Mavi Sakal, garip bir biçimde gülümsedi:

— Yazık... Çok yazık... Hiç şansın yok şu sıralarda Sokrat!...

— Sokrat kadar taş düşün başına!

O anda, aralarındaki ilişki eskisinin tersine dönmüştü birden bire. Kallenberg'in en zayıf yanı, çabuk öfkelenmesiydi. Biraz damarına basıldı mı, Mavi Sakal kendini kaybeder, cindeki kozları kullanmayı da beceremezdi. Öfkeden deliye döner, gözü hiç bir şeyi görmezdi. Buna karşılık, Yunanlı'nın da öfkesi yıkıcı olurdu ama, genellikle daha iyi kontrol ederdi kendini. Peki, şimdi durup dururken, Mavi Sakal'ın söyledikleri karşısında, neden öfkelenmeye başlamıştı Yunanlı? Üstelik, nasıl oluyor da, Kallenberg soğukkanlılığını kaybetmiyordu? Sokrat. içini kurcalayan bu soruya bir karşılık bulamadı. Fakat, ağzında yine bir pas tadı, ekşimtrak, buruk bir tat belirmişti. Bir yerde bir bozukluk olduğunu sezdi. Bir tehlike mi vardı acaba etrafta? Kurtulmak istedi bu sıkıcı durumdan:

— Haydi, gidiyorum ben!..

Yüzünü Kallenberg'e döndü. Mavi Sakal, kötü kötü bakıyordu ona. Dev gibi yapısıyla, ellerini kalçalarına koymuş bakıyordu bacanağına. Satrapulos, dayanamadı, sordu:

— Nedir senin derdin? Ne istiyorsun?

— Bir şey söylemeyi unuttum sana...

Tamamdı işte!.. Baklayı çıkaracaktı ağzından. S. S. dikildi. Pazularını sıktı, hazırlandı yumruğu yemeye... Aynı anda, ona seslendiklerini, çağırdıklarını duydu:

— Sokrat! Çabuk olsana, demir alıyoruz!..

Lord eaglebond, yatın iskelesinin üstüne çıkmış sesleniyordu. **Vagrant**'ın iki denizcisi, iki koluna girmiş, zor ayakta tutuyorlardı onu. Yunanlı, lorda dostça bir işaret yaptı. Kallenberg'in karşısına dikildi yine. Öteki, garip bir soru soruyordu:

— Saat kaç şu anda? Söyler misin bana.

S. S., hiç önemsemeden cevap verdi:

— Sabahın ikisi.

— Güzel! Ya Japonya'da? Acaba şu anda Japonya'da saat

kaç dersin?

Yunanlı bir saniye süresince, kendini oltaya yakalanmış balık gibi hissetti. Ardından, hemen anladı nasıl kazıklandığını. İçinden kusmak geldi. Ama, aynı zamanda, Mavi Sakal'ın söyleyeceğini artık bildiği şeyi söylemesini de istiyordu. Nihayet o duymak istemediği, öldürücü cümle döküldü Kallenberg'in ağzından:

— Haidoko tersanlerini ben satın aldım.

Ne gereği vardı ona ayrıntılı bilgiler sormanın? Anlaşılan Kallenberg, Avrupa ile Asya arasındaki saat farkından yararlanmıştı. Yatında, konuklarını ağırlarken, Tokyo'daki görevlileri kollarını sıvamış, o kaçık kızı bulmuşlar, fiyatı artırmışlar, Satrapulos'un yaptığı ama henüz imzalamadığı anlaşmayı bozdurmuşlar, işi koparmışlardı anlaşılan. İyi bir numaraydı bu: onun yerinde olsaydı, S. S. de aynı şeyi yapardı. Susmasını bilememiş, gevezelik etmişti o sabah. Kesinlikle gerçekleştirmediği o anlaşmayı, olmuş bitmiş gibi göstererek, Kallenberg'e caka satmak, kasıntı gösterisine girişmek, hava basmak tutkusuna kapılmıştı. Cezasını çekecekti şimdi. Kendi düşen ağlamazdı.

Herman, alay ediyordu üstelik:

— Tatsız bir haber değil mi, senin için?.. Neyse!!.. Kavgadan hoşlanırsın sen... Yenilgiyi sineye çekmesini de bilirsin...

Satrapulos'un bir şey söylemediğini görünce, yine konuştu:

— Ölmezsin bundan ötürü, merak etme!.. Bir şey olmaz sana!.. Hattâ, istersen eğer, anlaşabiliriz belki...

Yunanlı dimdik baktı yüzüne:

— Söyle bakalım.

— İstersen, yarın konuşalım bu konuyu?

— Hemen şimdi konuşalım.

— Aslında, ben hevesli değilim o tersanelerin sahibi olmaya... Gerçekten öyle... Bana yarar sağlamaktan çok, ayakbağı olacak tersaneler...

Konuşsun bakalım, içini döksün diye düşünüyordu Satrapulos. Kallenberg beş yıldan bu yana çırpınıyordu satın almak

için Haidoko tersanelerini. Şimdi vaz geçecekmiş gibi davran-  
dığına göre, mutlaka daha tatlı kâr sağlayacak bir şeylerin pe-  
şinde olmalıydı. Mavi Sakal açıkladı:

— Vaz geçebilirim Haidoko'dan, istersen sana satabilirim  
o kuruluşu... Hiç değilse, yabancıya gitmemiş olur.

— Unutmuştum gerçekten... aile arası dayanışma... değil  
mi?

— Öyle bir şey!.. Bak, eğer kabul edersen, Suudi Ara-  
bistan'dan petrol taşıma işinin yüzde otuzunu verebilirsin bana  
belki... Görüyorsun ya, çok bir şey isteyip, açgözlülük etmiyo-  
rum...

— Has'tir ordan!

— ... buna karşılık, ben de sana Haidoko tersanelerini  
satarım. Kâr filan düşünmeden, satarım istersen. Yani, yaptı-  
ğım masrafları hesaba katarak, aldığım fiyattan yüzde on faz-  
lasına veririm. Normal değil mi?

— Has'tir...

— Görüyorsun ya dostum, sinirleniyorsun. Sinirlenir in-  
san... Sinirlenince de, iş hayatının gerçeklerini göremez kişi!..  
Düşün bakalım... Yarın öğleye kadar beklerim cevabını. Ben  
de şimdiden anlaşma metinlerini hazırlatırım... Yok eğer fik-  
rini değiştirirsen...

— Has'tir dedim ya, ulan! diye gürledi Yunanlı.

Döndü arkasını, yatın iskelesine doğru fırladı, merdiven-  
leri koşa koşa inerek, bekleyen motöre atladı. Motörün gürül-  
tüsü, yatın güvertesinden bağırان Kallenberg'in sesini bastıra-  
madı. Mavi Sakal, vargücüyle bağırmaktaydı:

— Yarına!.. Öğleyin!..

Yatmadan önce, Menelas'ın elini öperek izin isterken, ka-  
dın mırıldanarak sordu:

— Canınızı sıkan bir şey mi oldu?

Olympe'nin bu kadar anlayışlı olmasına biraz hayret eden Yunanlı hafifçe başını salladı:

— Hayır, bir şey yok... İyi geceler...

Başkalarının yanında güçlü olmasını biliyordu:

— İyi uykular dilerim!.. Yarın sabah, uyandığınız zaman, açık denizde olacağız!

Konuklarından sonuncusu da yatmaya gidince, Satrapulos kaptan köprüsüne çıktı. Stavenos orada uyuklayarak nöbet tutuyordu:

— Yarın sabah saat altıda demir alınsın. Sakın geç kalmayın. Kuzey-Doğu yönüne açılacağız. Uyandığım zaman veririm öteki emirleri.

— Peki, Patron. Gidip haber veririm kaptana.

Yunanlı indi kaptan köprüsünden. Güverteden kocaman adımlarla geçti. Şimdi herkesin hesabını görecekti. Lena'nın yattığı kamaranın önüne gelince, kapıyı hızla açtı. Karısı, soyunmadan, yatağın üzerine uzanmıştı. Biraz doğrulur gibi yaptı:

— Ne oluyorsun bu saatte?

— Hep senin suçun.

— Neymiş benim suçum?

— Düşmanlarımdan en korkuncu sensin. Bıkmadın hâlâ rakiplerimin çıkarına çalışmaktan!

Lena hayretler içinde baktı kocasına:

— Bana bak, yorgunum, uyumak istiyorum. Neden söz ettiğinin de farkında bile değilim, rahat bırak beni.

— Ben bu gece buradan hareket etmek istiyordum!.. O ayı herifin hoşuna gitsin diye direndin durdun!..

Yunanlı, sinir içinde, karısının çevresinde dört dönüyordu. Eğer birinden öfkesini almazsa, sinirden çatlardı...

— O boktan akşam yemeği bana kaç mal oldu, biliyor musun?.. Tam altmış milyon dolara!.. Vız geliyor değil mi sana? Öyle ya! Ne olacak sanki? Sen kaybetmedin ya o parayı! Anan var nasıl olsa arkada!..



— Sokrat!

— Kapat çeneni be!

Lena'nın gözleri doldu. Zayıfların cesaretini takındı. Kendisi de karşı saldırıya geçti:

— Benimle böyle konuşmaya hiç hakkın yok! Yatıma durduğun bu maskaralardan bıktım usundım artık!

— Ne dedin? Senin yata mı bu?

— Evet, öyle! Evim sayılır burası!..

— Öyleyse, otur evinde rahat rahat! Ben basıp gitmesini bilirim! Bıktım zaten senin suratını görmekten!

— Defol, Pis herif! Defol git!

İkisi de seslerini yükseltmişlerdi. Duyabilirlerdi konuklar kavgaları...

— Susacak mısın sen!

— Ne zaman canım isterse, o zaman susarım!.. Delisin sen, deli! Geceyarısı gelmiş kamarama... Tam delisin!..

Hüngür hüngür ağlamaya başladı Lena. İki hıçkırık arasında inledi:

— Söyleyeceğim yaptıklarını... Bana nasıl davrandığını anlatacağım...

— Altmış milyon dolar kaybettirdin bana! Bir de kalkmış, yata çağırdığım dostlarımı kafama kakıyorsun!.. Hiç bir kadından hoşlandığını görmedim ki senin!.. Kıskanıyorsun herkesi, hastalık derecesinde kıskançsın!..

— Söyleyeceğim işte!..

— Kime, ne söyleyeceksin?..

Lena burnunu çekti:

— Anneme!..

Sabrı tükenmiş olan Yunanlı omuzlarını silkti, kamaranın kapısını vurarak çıktı dışarıya. Güverteye çıktı. Bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir ara, her şeyi yüzüstü bırakıp, yattan ayrılmayı, gidip limanda, bir meyhanede iyice kafayı çekmeyi düşündü. Ama, sakinleşmesi gerekiyordu... Bir puro yaktı. Yata kış tarafına yürüdü. Orada, bir tahlisiye sandalı-

nın yanında bir yere oturdu. Uzun süre, belki bir saat boyunca, içti purosunu. Gece, olağanüstü sakindi. Biraz ileride, rıhtım-da hâlâ açık olan barlardan müzik sesleri geliyordu. Denizin çırpıntısını dinledi. Gözlerini kapatacak olsa, kendini yatında, açık denizde, yalnız başına sanabilirdi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Çocukken ikide bir gökyüzüne bakıp, benim yıldızım dediği yıldızı buldu. Zor seçilebilen, küçücük bir yıldızdı bu. Ama, onun kendi yıldızı olduğuna inanıyordu. O küçücük yıldız, arada sırada, göz kırparmış gibi, pırıldayıp sönüyor, sonra yine pırıldıyordu. İçini çekti Yunanlı:

— O bok herifin oyuncuğu olacak değilim ya...

Bir karşı tedbir alması gerekiyordu. Kendi kendine güven duymaya karar verdi. Yine kaptan köprüsüne çıktı. Kirillis'le Stavenos, bir haritanın üzerine eğilmişler, rota inceliyorlardı.

— Fikrimi değiştirdim. Sabahleyin yola çıkmayacağız. Öğleye kadar kalıyoruz. Ceyx'e söyleyin, beni sabah sekizde uyardırsın. İyi geceler.

Yatışmış olarak kamarasına döndü. Bir bardak viski doldurdu, bir puro daha yaktı, düşünmeye başladı. Saat sabahın üçünü gösteriyordu. Düşünmek için daha dört beş saat vardı önünde. O hırsız harif tarafından soyulmayı kabul edemiyordu. Bu berbat durumdan kurtulması için ona akıl verecek biri çıksa karşısına, kaç milyon dolar gözden çıkaracağını düşündü. Kim ama? Kendisinden başka kim olabilirdi bu? Ama, bulamıyordu şimdilik bir kurtuluş yolu.

Saat dokuzda, motör rıhtıma yanaştı. Yunanlı atladı karaya. Birkaç adım attıktan sonra, **Vagrant**'ın merdivenlerini çıkmaya başladı. Elinde siyah bir evrak çantası vardı. Güvertenin tahtalarını silmekte olan birkaç denizcinin dışında, yatta

herkes uyuyor olmalıydı o saatte. İkinci kaptan gibi biri karşıladı onu:

— Bir yardımda bulunabilir miyim acaba?

— Geldiğimi söyleyiniz lûtfen patronunuza.

— Baş üstüne.

Biraz sonra, vazolara çiçek yerleştiren garsonlardan biri, işini bırakıp yanaştı yanına:

— Bir şey içmek ister misiniz?

— Hayır, teşekkür ederim.

Yunanlı birkaç adım attı güvertede. Geminin gerçekten eşsiz güzellikte bir yapısı vardı. Hem ince, hem güçlü, hem de sağlamdı... Rüya gibi bir şey... Birkaç kez başını havaya kaldırıp direklerle baktı. Yelkenlerinin açılmış, rüzgârda şişmiş durumunu gözlerinin önüne getirdi. Biraz ötede, rıhtımdaki küçük kahvelerin önünde, masalara oturmuş güneşlenen insanları gördü. Hepsinin üstünde açık renk, yazlık giysiler vardı. Kendi sırtındakileri düşünerek gülümsedi. Büyük malî işler çevirdiği zaman giydiği, siyah alpaga takımı geçirmişti sırtına. Kallenberg burnunun dibine gelinceye kadar, duymadı onun yaklaştığını.

— Nasılsın bakalım, koca korsan? Keyfin yerinde mi?

Gözleri uykudan şişmiş, henüz traş bile olmamış Mavi Sakal halinden memnun görünüyordu. Satrapulos, bacanağının uzattığı elini bile sıkmadan, buz gibi duruyordu.

— İnelim mi çalışma salonuna?

— İnelim.

Onaltıncı Louis biçimi, kocaman masanın başında, tam karşı karşıya oturdular.

Sordu Yunanlı:

— Hazırlattın mı anlaşma metinlerini?

Herman, yüksekten atar bir sesle cevap verdi:

— Hepsi hazır.

— Mükemmel. Ver bakayım.

Kallenberg uzattı kâğıtları. Aldı Sokrat. Hiç birine bakıp

okumadan, hızla yırttı, fırlatıp attı. Mavi Sakal'ın hayret dolu bakışlarını görünce, güldü:

— Şaştın mı?.. Sen beni ahmak mı sanıyordun yoksa?

— Nasıl olur ama?.. Kabul etmiyor musun?

— Hayır. Senin ileri sürdüğün koşulları kabul etmiyorum.

Bana bir kazık attın. Orası gerçek ama, sandığın kadar da enayi değilim.

— Peki, senin teklifin nedir?

— Şirketimin hisse senetlerinin yüzde otuzunu istiyordun değil mi? Yüzde yirmi veriyorum. Haidoko tersanelerini bana satmak için, ödediğin ücretin yüzde on fazlasını istiyordun, öyle değil mi? Ona da hayır diyorum. Aldığından yüzde on eksigiğine satacaksın.

Herman içinden sevinç çılgınlıkları atıyordu. Bozuntuya vermedi:

— Olacak iş mi seninkisi?.. Sen mi dikte edeceksin bana kendi koşullarını!..

— Evet! İster kabul eder, ister etmezsin.

— Yani, her şey senin kararına bağlıymış gibi konuşuyorsun da!

— Sen bana bir teklif yaptın, güzel! Şimdi de ben sana teklifte bulunuyorum. Hem sonra, öyle gırtlığımıza bıçak dayanmış halde pazarlığa filan yanaşmam ben.

— Dur bakalım, dur bakalım, sakın olalım biraz!.. Ben o kadar gaddar değilim.

Yunanlı'nın bu teklifleri bile Kallenberg için çok kârlıydı. Bu durumda, Yunanlı'ya, bir şeref golü olanağı sağlayıp, onun itibarını korumasına göz yummak hiç de fena olmazdı.

Yarım saat boyunca çekişip durdular. Kallenberg, taviz veriyormuş gibi yaparak, Yunanlı'yı büsbütün batırıyordu. Görüldüğü kadarıyla, Sokrat'ın durumu parlak değildi. Belki de, dün gece olup bitenlerin etkisinden kurtaramamıştı hâlâ kendini. Sonunda, Yunanlı'nın nakliyat şirketinin hisse senetlerinin yüzde otuz beşinin Kallenberg'e verilmesi için anlaştılar. Buna

karşılık, Japonya'da satın aldığı Haidoko tersanelerini, Kallenberg, Sokrat'a ödediği fiyattan yüzde on eksiğine satacaktı. Birlikte, Greta'ya yeni anlaşmanın metinlerini yazdırdılar. Malî ve sendikal sorunlar açısından, taraflardan hiç birinin, üç ay geçmeden, bu anlaşmaları açıklamayacaklarına dair bir madde daha eklediler. O tarihe kadar, anlaşma metinleri, yerleştirilecekleri kasalardan çıkartılmayacak, kimse el sürmeyecekti onlara.

— Bir kez daha oku bakalım, dedi Kallenberg.

Yunanlı hızla gözden geçirdi kâğıtları...

— Tamam, dedi. Haydi bakalım. Bas imzanı.

Herman biraz çekinir gibi oldu:

— Aynı anda imzalayalım ikimiz de.

S.S., alaylı bir davranışla omuzlarını silkitti:

— Öyle olsun.

Uzattı kâğıtları Kallenberg'e. O imzaladı. Satrapulos, cebinden dolma kalemini çıkardı. O da imzaladı. Karşılıklı, birbirlerine verdiler anlaşmaları. İş olup bitmişti! Kallenberg neredyse, zafer diye haykıracaktı. Tuttu kendini...

— Bak anlatayım sana, tersaneyi satması için o yarı deli kızı nasıl kandırdığımızı. Senin adamların tutmuşlar, bir dünya turu teklif etmişler ona. Benimkiler gerçekte artırmadılar senin verdiğin parayı. Altmış milyon doları vereceklerini söylediler. Dünya turunu da yaptırmayı vaadettiler. Yalnız... bir de ne yaptılar biliyor musun?... Ah şu kadınlar!... Dior modaevi emrine, bir açık çek verdiler kıza!... Gardrobunu yenilesin diye! Anlarsın ya!...

Gülmekten katıldı anlatmasını bitirince...

— İşin en ilginç yönü şu bence. Kız Dior'dan giysi, tuvalet filan derken bu gidişle ona deli gömleği giydirirler!... Tam kaçık zira...

— Aferin sana. İyi oynamışsınız oyunu.

— Bir şey söyleyeyim mi sana... Çok beğeniyorum seni Sokrat... Tam sportmen adamsın! Senin yerinde, bilmem senin kadar soğukkanlı davranabilir miydim!

— Aman canım sen de! dedi Yunanlı biraz asık suratla... İnsan kaybetmesini de bilmeli sırasında...

Ayrılırken, birbirlerinin elini sıktılar...

— Ortak sayılırsınız artık... diye sevinçle güldü Kallenberg. S.S., soğuk soğuk baktı adama, bir şey söyleyecekti ama, tuttu kendini. Kallenberg, o süper-yatının güvertesinde durdu, Satropulos'un motörünün uzaklaşmasını izledi bir süre, Sevinçten bağırmak istiyordu avazı çıktığı kadar: Bu kez iyi bir kazık atmıştı Yunanlı'ya!... Sakinleşmek, biraz kendine gelmek için, hemen gidip Greta ile yatmaya karar verdi. Eğer yine İrena gelip, tam sevişirlerken onları basacak olursa,... kendi bilirdi. İki gün önce, Herman'ın çalışma salonunda, yakalamıştı onları. Müthiş bir patırdı çıkarmıştı sonra da. Mavi Sakal, «Eğer yine böyle bir şey yapacak olursa, atarım onu denize!...» diye söz verdi kendi kendine. Kesin ve muzaffer adımlarla aşağıya, koridora indi.

Üç ay sonra, kasasını açıp, imzaladığı anlaşmalara baktığı zaman, hayatının en feci sürpriziyle karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmiyordu.

İkinci günü, Satrapulos'un yatı İspanya kıyıları açıklarındayken, Menelas, uzo içmek istedi. Uzo kalmamıştı yatta. Yunanlı kilere indi, müthiş bir öfkeyle Ceyx'i haşladı.

— İlk limanda seni atacağım bu gemiden, dedi.

Sonra kaptan Kirillis'i çağırdı. Deniz uçağını indirmelerini, pilotu Palamos'a gönderip, uzo rakısı aldırmasını emretti. Tekrar güverteye çıktı, Menelas'a giderek haber verdi:

— Bu eşek herifler, içki kilerini boş bırakıyorlar!... dedi. Uzo'nuz iki saate kadar gelir.

— O kadar önemli değildi. Sokrat, olmasa da olur pekâlâ!...

— Rica ederim! Olur mu öyle şey!

Deniz uçağı, gittikçe hızlanarak, kaydı suların üstünde, Güneye yöneldi. Uçak döndüğü zaman, içinden çıkardıkları bir kasa içkiyi, deniz motörüne yüklediler. Motör yata yanaştı. Ora-

dan da yata taşdılar. Şimdiye kadar patronundan çık zılgıt yemiş olan Ceyx, elindeki tepsinin tam ortasına yerleştirdiği uzo şişesiyle, güverteye çıktı. Menelas'ın önünde eğildi:

— Madam...

— Nedir o?

— Biraz önce emretmiş olduğunuz uzo, Madam...

— Teşekkür ederim. İstemiyorum artık. Viski'ye devam edeceğim,

Lena bu tür kaprislere fena tutuluyordu. Kendi kaprislerinden başkasına asla dayanamıyordu.

## 17

GEZİNİN beşinci günü İspanya'nın Cadaques limanında kısa süre için demirlediler. Stany Pickman, karaya çıkarak, ressam Dali'ye gitmek, onun tablolarından satın almak istedi. Ertesi günü, Pegasus, Lion körfezi açıklarında yol alırken, fırtına çıktı. Yunanlı'nın konukları, rüzgârın sertleşmeye başlamasından, ilkönce, hoşlandılar. Kısa, fakat güçlü dalgalar tekneyi iyice sallamaya başlamıştı. Biraz sonra deniz daha da sertleşti. Pegasus, dalgayı yandan aldığı için müthiş yalpa yapıyor, yatıp kalkıyordu iki yana. Sonra, baştan da almaya başladı. Çok geçmedi aradan, baştan gelen dalgalara gümölmeye başladı. Önce gömülüydü dalgalara, sonra geminin baş tarafı şahlanıyor, dalga boşluğuna, olanca ağırlığıyla düşüyordu. Tekne bir gömülüşte, birkaç metre birden dalyordu suların içine. Kaptan bütün yolcuların büyük salonda toplu halde durmalarını, güverteye çıkmamalarını rica etti. Meteoroloji istasyonu başlangıçta çok sert geçeceğini tahmin ediyordu fırtınanın. Ama biraz sonra da kısa süreceğini iddia etti. Bir masada, gin-rummy oynayanları seyrederiyormuş gibi yapan Lord Eaglebond, herkesten önce, oracıkta, oyun masasının üstüne kustu. Kusmuklar üzerine sıçrayan

Nancy Pickman da boşalttı içini. Kendini pek iyi hissetmeyen Stany Pickman da - Hollywood'da fırtına olurdu ama, sadece stüdyonun havuzunda, hem de istedikleri zaman durdururlardı fırtınayı - karısını yanına alıp kamarasına indi. Kamaranın yanındaki banyo salonuna geçer geçmez daha da fenalaştı.

— İyi değilim ben, dedi korkunç bir kasınmayla.

Yukarıdaki büyük salonda, Emilio hâlâ direniyordu. Ne olursa olsun, karısını Yunanlı'yla başbaşa bırakmamaya yemin etmişti. Lena da aynı nedenle, dayanmaktaydı hâlâ.

Aksi gibi, ne Sokrat, ne de Menelas gittikçe artan fırtınadan etkilenmiş benziyorlardı. Solonda, duvarlara tutturulmuş ya da yere çakılmamış ne varsa, hepsi sağa sola yuvarlanmaya başlamıştı. Hayli değerli, Coromandel yapısı bir paravana yer yuvarlandı. Ardından, içlerinde glayöller duran, bir yük çiçek vazoları devrildi. Salonun halıları üstüne yayıldı sular.

Rengi gitgide yeşilleşmeye başlayan Mimi, karısına sordu:

— Kamaramıza gidelim mi?

Kadın, cevap verdi:

— Neden?... Ha burada olmuşuz, ha kamarada ne farke-  
der ki...

— Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? diye sordu Yunanlı.

Mimi, mide bulantısını önlemek için olağanüstü çaba har-  
cayarak cevap verdi:

— Hayır, hayır! Çok iyiyim!...

Lena;

— Ben kamaraya iniyorum, dedi:

Rengi, çamaşır gibi, bembeyaz olmuştu. Durup dinlenmeden Menelas'a bakmamak için, gözlerini ufuktaki çizgilere dikmişti dakikalarca. Oysa, o çizgiler şimdi, her altı saniyede bir, yatay olmaktan çıkıyor, dikey görünüyordu. Birkaç dakika öyle durması, hep aynı noktaya bakması sonucu, mahvolmuştu. Kaltı yerinden, koşarak çıktı gitti. Kahraman pozları takınmış olan Mimi ise bir dergiyi eline almış, okur gibi yapıyordu. Sok-



rat ona bakınca, adamın dergiyi ters tuttuğunu farkettil. Gülmekten kendini alamadı. Mimi sordu hemen:

— Nedir sizi bu kadar eğlendiren?

— Elinizdeki dergiyi, galiba baş aşağı tutuyorsunuz da. Mimi altında kalmadı bu alayın, cevabı yaptırdı:

— Ben doğru tutuyorum dergiyi. Başaşağı olan sizin geminiz.

Bunu söyler söylemez, hemen yerinden fırladı, kapıya zor attı kendini Mimi. Çıkarken, öfkeyle bağırıldı karısına:

— Olympe, gel artık! Kamaraya inelim!

Salonda kala kala, yalnız Ceyx kalmıştı. Hiç aldırımıyordu sallantıya. Diz çökmüş, vazolardan yere yayılan suları, kusmukları temizliyordu.

Sokrat ona dönerek,

— Bizi yalnız bırakın!... dedi.

Menelas'a baktı sonra:

— İyi misiniz?

— İyiyim ben. Ya siz?

— Deniz tutmaz beni. Ama, sizin bu kadar dayanıklı olabileceğinizi hiç ummuyordum...

— Benim bir marifetim yok gerçekte. Şu ana kadar, bunun bir fırtına olduğunu bilmiyordum bile.

— Tropik denizlerinde ben bundan beterlerini gördüm.

İkisi de İngilizceyi bırakmış, rumca konuşuyorlardı artık.

— Atina'da mı doğdunuz?

— Hayır. Korfu'da.

— Piiano çalmayı Korfu'da mı öğrendiniz?

— İlk zamanlar, evet. On yaşıındaydım. Babam balıkçıdır. Onun tuttuğu balıkları Eski Kastrista'daki bir villaya götürür, teslim ederdim. Villanın sahibi, çok sevimli ama biraz tuhaf bir Amerikalıydı. Bana şeker verirdi her zaman. Ben, onun verdiği şekerlerden çok, piyanosunu severdim. Chopin çalardı sık sık. Bazen, saatlerce orada kalır, dinlerdim. Zavallı adam... Benden başka dinleyicisi olmadıydı onun. Bana, ilk piyano

derslerimi o verdi. Yetenekli olduğumu söyler dururudu:

— İyi tahmin etmiş.

— Aman canım! Atalar sözünü bilirsiniz değil mi?... Dehâ, yüzde on ilham, yüzde doksan hammallıktır, derler. Neden gülüyorsunuz?

— Hiç... Sizin ağzınızda o yüzdeleri duyunca şeyi düşündüm... Hiç canım... İşlerim aklıma geldi de yüzde on falan deyince...

— Hiç bir müzik aleti çalmaz mısınız?

— Ben mi? Hayır! Çalınanları doğru dürüst dinlediğimi bile sanmıyorum.

— Descnize, ben piyano çalışırken, çok canınız sıkılıyordur!

— Hayır, hiç değil!

— Peki, çocukken, ananız, babanız size müzik öğretmek istemediler mi?

Anası... babası... Anası 'Tina mı?... Nerede ise, anasından söz edecekti Menelas'a. Ne olurdu sanki söz ederse anesinden. Menelas da, babam generaldi, annem dantel işlerdi gibisinden sözlerle, göz boyamaya çalışmıyordu nasıl olsa.

— Anam babam, bana müzik yerine, hesap öğrettiler, dedi.

Yine de yalan söylüyordu. Farkındaydı bunun. Yalan söylediği için utanıyordu. Ama, yalan söylemeden de yapamıyordu ki. Gerçeği söylemek ne kadar da zordu! Sordu:

— Siz hiç yalan söylemez misiniz?

— Her zaman gerçeği söylediğimi ileri sürerek yalan söylemek istemem.

— Durun bakayım. Biraz yavaş söyleyin. Hemen anlayamadım. Pek çapraşık geldi bana!

Menelas hafif bir el hareketi yaptı:

— Tabii yalan söylerim!... Herkes gibi yani.

Menelas divana oturmuştu. Yunanlı, tam karşısında, koltuktaydı. Önlerindeki masanın üstünde duran iki ağır sigara

tablası, geminin sallantısına göre, bir aşağı bir yukarı, kayıp duruyorlardı. Menelas:

— Peki, ya siz? Yalan söyler misiniz?

— Hiç durmadan.

— Gördünüz ya işte, doğruyu söylüyorsunuz!

İkisi de gülmeye başladılar. Salonun kapısı açıldı: Mimi göründü. Yüzünün rengi artık maviye dönmüştü. Sokrat, koltuğunun arkasına tutunarak kalktı, adamın yardımına koşmak istedi. Mimi garip bir işaret yaptı Yunanlı'ya. Anlamını çözmek zordu o işaretin. Kafa mı tutmak istiyordu, yardımını reddetmek mi, yoksa başka bir anlamı mı vardı, belli değildi. Sonra, kapıda görüldüğü gibi, kayboldu yeniden.

Menelas:

—Gidip yardım edeyim ona, dedi.

O sırada, kaptan Kirillis, yüzünde endişeli bir ifadeyle salona geldi:

— Kaptan, bir şey söyleyebilir miyim size?

— Gelin Kirillis, gelin. Madam'ın önünde söyleyebilirsiniz.

— Durum kötü, Kaptan!... Gemi çok fazla yatıyor. Çok su alıyoruz baş taraftan.

— Ne yapacaksınız peki?

— Telsizle uyardılar, Kaptan... Kıyıya çok yaklaşmayın, dediler. Böyle giderse, rotadan çıkmamız tehlikesi var... **Pegasus**'un bu kadar sert havaya nasıl karşı koyacağını bilemiyorum...

— Ne tapon tekneymiş bu böyle!...

— Hayır, Kaptan, hayır. Sağlam teknedir ama bu tür denizlere göre değildir...

— Kirillis, hiç merak etme! Yakında sana yeni bir geminin komutasını vereceğim!

— Sağolun, Kaptan. Yalnız, şimdi durum...

Yunanlı yine yüzde hesaplarına dalmıştı... Kallenberg'in sırtından kazandığı parayla - altmış milyon doların yüzde onu,

altı milyon ederdi - bacanağınınkinden çok daha güzel, yeni bir yat satın alacaktı. Bıraktı sonra para hesaplarını. Tekrar yere indi. Daha doğrusu, salıncak gibi sallanmakta olan, **Pegasus**'a indi düşlerinden.

Kirillis yine söze başladı:

— Yolcularımızın hepsi kamaralarına indiler mi? Onu soracaktım size Kaptan, Siz de Kaptan... Siz de... Madam, inmelisiniz artık kamaranıza...

— Benimle ilgilenmeyin!... Siz burada olduğunuza göre, ben de kalabilirim, Kirillis!

Menelas atıldı o zaman:

— İkiniz de burada kaldığınıza göre, ben neden kalmayacakmışım?

— Şey... diye kekeledi Kirillis.

— Haydi, güverteye çıkalım! dedi Sokrat.

— Olacak şey değil, Kaptan! Katiyen ayakta duramazsınız güvertede!

Sokrat, Menelas'a döndü!

— Sevgili dostum, gidip bir bakayım neler olduğuna... Siz beni lûfen burada bekler misiniz?...

Kaptan Kirillis'le Yunanlı, emekleyerek, tutunabilecekleri her şeye tutunarak, güç belâ ilerlediler. Suratlarına her yönden deniz suları çarpıyordu sert sert. Kaptan köşkünde, Stavenos sımsıkı asılmıştı dümene. Onların içeriye girdiklerini duydu ama başını çevirip bakmadı bile.

— Nasıl durum? diye haykırdı Satropulos...

İkinci kaptan dişlerinin arasında mırıldandı:

— Yol alıyoruz işte!

— Peki, ne yöne yol alıyorsunuz?

— Hiç bir yöne gerçekte. Dönüp duruyoruz, o kadar.

— Ne yapmalıyız acaba dersiniz?

— Geçmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok.

— Eğer tekne dayanırsa... diye ekledi Stavenos.

O sırada Kirillis bağırdı:

— Şuna bakın!

Parmağıyla güverteyi gösteriyordu. Biri vardı orda, suların içinde, yalpalaya yalpalaya, düşe kalka ilerlemeye çalışan.

— Hay Allah kahretsin, diye kükredi Yunanlı.

Kirillis hemen cevap verdi:

— Gidiyorum ben yardımına!

— Siz olduğunuz yerde kalın, dümene bakın! dedi Yunanlı. Ben giderim.

Rüzgârın müthiş baskısı engel olduğu için, önce, kapıyı açmak için uğraştı bir süre. Sonra tutunarak, yuvarlanarak, Menelas'a doğru ilerlemeye çalıştı. Kadın, demirlere tutunmuş, yerde diz çökmüş, ne ileri, ne geri gidebiliyordu. S.S., içinden küfrederek, düşerek, kayarak, ağır ağır ilerledi ona doğru.

— Elinizi uzatın bana!... diye haykırdı olanca gücüyle.

Olympe, bir baş hareketiyle, bunu bile yapamıyacağını anlattı. Budalaca bir durumdaydı gerçekte. Güvertenin korkuluklarına kadar gelmiş, orada demirlere yapışıp kalmıştı. S.S. bile, güverteye çarpan suların kendini denize sürüklememesi için olanca gücüyle direniyordu. Bir saniye kadar süren bir duraklamadan yararlanarak, yaklaştı Menelas'ın yanına. Diz çöktü. İki elini uzatarak, kadının ellerini tuttu. Sonra, piyanistin sol kolunu kaldırdı, kendi omuzunun üstüne attı. Menelas başını kaldırdı Sokrat'a doğru. O durumda, birbirlerinin gözlerine baktılar. Hepsi bu kadardı işte. Her şeyi söylemişlerdi bu bakışlarla. Menelas'ın ıslak saçları Yunanlı'nın yanaklarına vuruyordu. S.S., kadının saçlarındaki suyun tuzunu, kendi yüzünü, dudaklarının kenarlarını yalayarak emdi. Elinin altında, Menelas'ın kolunun titrediğini duyuyordu.

— Amma da yaramazlık ettiniz... dedi.

Piyanist hiç cevap vermeden, başını, adamın göğsünün üstüne yerleştirdi. Süründüğü kokuyu bu kadar yakından duyunca, Yunanlı'nın kalbi sıkışmış gibi oldu. Menelas, sıyrılıyordu şimdi kollarının arasından.

— Sıkı tutunun bana, dedi S.S. Belki salona kadar gide-

biliriz...

Yukarıda, kaptan köprüsünde, Stavenos'la Kirillis, güvertede olup bitenlerin bir saniyesini bile kaçırmamışlardı gözlelerinden.

Fırtına denizde durunca, bu kez, **Pegasus** yatının içinde koptu. Bir gece önce serilip yatanlar, güçlendiler yeniden: Menelas'la Yunanlı'ya, fırtınadan hiç etkilenmedikleri için çok kızdılar. Sanki piyanist ile S.S. nezaketsizlik etmiş, görgü kurallarına karşı çıkmışlarmış gibi. Lord Eaglebond, Chivas markalı viskiyle kendini avutuyordu. Lady Eaglebond da pek geri kalmıyordu kacasından. Stany Pickman ise, havanın güzel olacağından emin olmadan kendisini bu geziye çağıran Sokrat'ı bağışlamıyordu.

Deniz tutması, fırtına, yakışıklı sinema oyuncusunun yüzünde kötü izler bırakmıştı: Gözlerinin altı mœsmor olmuş, yüzü limon rengini almıştı. Nancy, boşu boşuna onu avutmaya, moralini takviye etmeye çalışıyordu. Adam, akşam yemeğine gitmek için kamarasından çıkmayı bile reddetmişti de, ancak Nancy kızıp kafa tutunca razı olmuştu sofraya gelmeye. Kaldı ki, kimsenin bir şey yiyecek hali yoktu Lindy Nut'dan başka. Lindy, fırtına başlar başlamaz yatmış, bir güzel uyumuştur. Aradan beş saat geçip deniz sakinleşince, dipdiri taptaze uyanmıştı. Hırçınlaşan Mimi, kendisini ve karısını, en yakın limanda indirmesini istemişti Yunanlı'dan. Fırtına süresince, karısının o ünlü Bechstein piyanosunun altında kalarak ezilmek tehlikesi de atlatmıştı. Koskoca kuyruklu piyano, kamarada, dalgaların vuruşuna göre, duvardan duvara, komodinden yatağa, kayıp durmuştu tüm ağırlığıyla. Lena'ya gelince, onun öfkesi tam anlamıyla katmerliydi. Zaten mide bozukluğuna karşı alerjisi vardı. Fırtınada Lena'ya hem midesi, hem de kocası ihanet etmişti, davetsiz misafiriyle.

Akşam yemeği çok kötü bir hava içinde uzadı durdu. İstemeyerek işbirliğine itilmiş olan Lena ile Mimi gözlerini kırpmadan, Sokrat'la Menelas'ı kolluyorlardı. Ama bakışlarının ba-

zı şeyleri açığa vurmasından korktukları için, bir türlü birbirlerine bakamamaktaydılar. Önce, Cannes'a uğrayacaklardı, sonradan **Pegasus**'un rotası değiştirilmiş, yatın bir gece sonra, doğrudan doğruya Saint-Tropez'e giderek orada demirlemesi uygun görülmüştü. Yemekten sonra getirilen tatlıları, soğuklukları kimse yemedi. Kimse güverteye çıkıp dolaşmak istemedi. Oysa, gökte yıldızlar parlıyordu, hava serin, tatlı; deniz çarşaf gibi dümdüzdü. Hemen herkes, birbirine soğuk soğuk iyi geceler diledi. Kimisi başının ağrıdığını, kimisi iyi hissetmediğini, biraz çarpıntısı olduğunu ileri sürdü. **Pegasus** yatı, yaralı bir at gibi gövdesi sarsıntılar içinde, Güney-Güneydoğu yönünde ilerlerken, herkes kamarasına çekildi.

Olay, ertesi sabah, saat onda hemen hemen bir hiç yüzünden patlak verdi. Yatın arka güvertesinde, Menelas'lar, yatın sahipleriyle vedalaşıyorlardı. Lena ile Olympe Menelas buz gibi bir havada el sıkışmışlardı. Sokrat, konuklarının yanı sıra, yatın merdivenlerinden iniyor, onları rıhtıma kadar geçiriyordu. Şimdi artık, vedalaşma zamanı gelip çatmıştı.

Mimi, soğuk bir sesle,

— Bu güzel gezi için teşekkürler... dedi.

— Yatımda sizi ağırlamakla onur duydum, diye cevap verdi Yunanlı aynı tonda.

Tayfalardan ikisi, beş metre ötede, şoförle beraber, Menelas'ların bavullarını siyah bir Cadillac'ın arkasına yerleştirmektedirler. Rıhtımın öteki yönünde ise, sabah erken kalkmış olan turistler, Senequier kahvesinin, kaldırıma yerleştirilmiş masalarının başına oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Mimi'nin kuşku-bakışları altında, Menelas'ın elini sıkarken, Sokrat, kadına Rumca bir şeyler fısıldadı, o da tatlı tatlı gülerek, başını salladı ve yine aynı dilde, birkaç kelime söyledi. Sokrat, bir kahkahay-

la karşılık verdi, buna. Bu durum karşısında, artık sabrı taşan, soğukkanlılığını kaybeden Mimi, karısının ve Yunanlı'nın, gözlerinin önünde, kendi bilmediği bir dille konuşmaları üzerine patlayıverdi.

— Rezil harif!... diye bağırarak, Sokrat'ın gömleğine yapıştı olanca gücüyle... Rezil herif sende! Bıktım artık senin o pis zamparalık gösterilerinden! Paran var diye, görmemişler gibi, paranı önüne gelene gösteriyorsun diye, her yaptığına göz yumulacağını mı sanıyorsun, pis köylü!... Hele o yemekte he-di-yeler dağıtmak numarası yok muydu!... (Karısı Menelas'ın boynunda duran, yakutla bezenmiş o kolyeyi göstererek)... Olympe! Çabuk çıkar onu boynundan, geri ver şu herifin he-di-yesini. Hemen çabuk!

— Aman Emilio, ne oluyor sana!... Çıldırдың mı böyle herkesin içinde bağırıyorsun?... Gemiye dönelim, hemen! Budalaca bir şey bu yaptığın!...

Rıhtımda, oraya hemen koşup toplanan işsiz güçsüz adamlardan biri bağırdı:

— Menelas bu!

— Ya öteki, kara gözlüklü o herif var ya, o da Satrapulos!...

— İş var desene!... Kim bilir nasıl kavga edeceklerdir! Yuh be!

— Emilio, çok rica ederim!... Rezalet çıkarma!

Sokrat hemen yararlandı Menelas'ın bu sözlerinden:

— Sevgili dostum, gülünç bu yaptığınız!... yanıyorsunuz!... Gelin lûtfen!... Gemiye dönelim... Bir bardak bir şeyler içelim! Ferahlırsınız biraz!

— Ayağımı atmam geminize!... Duydunuz mu! Tövbe bir daha!...

Sabah kahvelerini yarıda bırakan, dövüş seyretmek isteyen bir yığın insan toplanmıştı şimdi çevrelerine. Menelas tam kendine yakışır bir tepki gösterdi: Ufak tefek Mimi'yi yakaladığı gibi, Cadillac'a kadar sürükledi, tıktı arabanın içine. Bir



yandan da, boynumda acaba duruyor mu diye, kolyesine bakmayı ihmal etmiyordu. Koca araba ilerlemeye başlarken, Yunanlı baktı, Mimi ona yumruğunu sallıyordu otomobilin arka camından. İçinden çok sevinmişti Yunanlı. Fakat, bir şey çıkartmamak için, orada toplananların önünden asık suratla geçti. Yatın merdivenlerine çıkacağı sırada Lena ile çarpıştı. Kadının yüzü değişmişti hiddetinden:

— Aferin sana! dedi karısı. Olan oldu! Hem de tam oldu!... Anlaşılan o karı nereye gitse bir rezalet çıkarmadan edemiyor...

Sokrat cevap verecekti. Fakat, Lena arkasını döndü. Yatın merdivenlerini tırmandı. Kayboldu gözden.

Vakit öğle olmuştu. Sokrat, konuklarından Lindy Nut, Lord ve Lady Eaglebond, Stany ve Nancy Pickman'ı ağırlamak için didinip duruyordu. Görmüş geçirmiş insanlar olarak, tümü de rıhtımda olanları, görmezlikten gelmişlerdi. Hiç bir şey söylemiyor, hiç yorum yapmıyorlardı bu konuda. Yunanlı, Menelas'la kocasından, arka güvertede ayrılmış, orada vedalaşmıştı onlarla. Konuklarının bildikleri başka bir şey yoktu. Pickman'lar da o akşam yattan ayrılacaklar, Monte-Carlo'ya gideceklerdi. Bir villâları vardı orda. Eaglebond'ları, Londra'da iki gün sonra bekleyeceklerdi. Sokrat'ın özel uçağı götürecekti onları Nice'den Londra'ya. Lena, birdenbire bir yerinin ağrıdığını ileri sürerek, kaybolmuştu ortadan.

— Birlikte son günümüz bugün. Hep beraber, Levant adasına gidip çıplaklar kampına uğrasak, ne dersiniz?

— Uzak mı? diye sordu Stany.

— Denizden, iyi bir motörle, bir saat çeker, dedi S.S. dalgın dalgın.

Göründüğü kadarıyla, ünlü aktör yine denize açılmaya,

denizin tehlikelerine göğüs germeye hiç istekli değildi. Öteki konukları da kendinden yana gibi göstererek:

— Şuralarda, yakın bir plajda denize girsek olmaz mı? diye sordu.

Lord Eaglebond:

— Ben çıplaklar kampını görmek isterdim.

Lady Eaglebond bozuldu, azarladı kocasını:

— Neler söylüyorsun, Harry!

Nancy atıldı o sırada:

— Lord haklı, dedi... Ben de isterim çıplakları görmeyi. Stany hemen karısının sözünü kesiverdi:

— Beni bağışlayın... Hâlâ kendime gelemedim tam olarak...

Sokrat girdi araya:

— Durun, durun! Daha güzel bir fikrim var! Tahiti'ye gideriz. Çok yakın buraya!... Harika bir plajdır Tahiti! Orada da çıplaklar vardır. Tamam mı? Gidiyor muyuz?

— Motörle mi gideceğiz? diye sordu kuşkuyla Lady Eaglebond.

— Sokrat, helikopterle gidelim, dedi Lindy Nut.

— Helikopterle olmaz. Almaz hepimizi. Yat ne güne duruyor ki?... Ceyx!..

Boşalan şampanya kadehlerini doldurmakta olan başgarson cevap verdi :

— Emriniz?

— Kaptana gidip söyleyin demir alıyoruz. Tahiti'ye doğru!

Ceyx'in aklı ermedi buna. Gözlerini açtı fal taşı gibi. Herkes güllü onun haline :

— Budala mısın sen? dedi Yunanlı gülerek. Yarımadanın öte tarafındaki Tahiti plajına gideceğiz!... Tahiti adalarına değil, ahmak!

— Korkuttunuz beni, dedi Pickman alaylı bir havada.

Lady Eaglebond sordu:

— Çıplaklar kulübü üyelerini hiç gördünüz mü?

— Gördüm, dedi Nut. Banyodan çıkınca aynada ne zaman kendime baksam, görüyorum.

— Söylediklerine bakılırsa, kaba etleri kırmızı oluyormuş.

— Yok canım! Kim söyledi bunu size?

— Bana da hepsinin şişman olduğunu, çirkin olduklarını söylediler...

— Daha iyi, dedi Lord Eaglebond. Hiç olmazsa aşâğılık duygusuna kapılmam.

— Siz de mi soyunmak niyetindesiniz yoksa?

Yunanlı sevindi. Konukların hepsi lâfa karışmışlardı. Onları yine avucunun içine almış, eğlendirmeye başlamıştı. Asık suratlar gitmiş, yerine güler yüzlü insanlar gelmişti yine. Halatları almak için on dakika yetti ama, yatın limandan çıkabilmesi yarım saat sürdü. Koca yat, dar alanlarda güçlükle manevra yapıyor, başka teknelere zarar vermekten korkan Kirlis, limanlara girip çıkarken, ter döküyordu dümenin başında. Ne olursa olsun, Sokrat sevinçliydi. Yüzlerce insan rıhtımda toplanmış, yatına hayranlıkla bakmış, geminin yaptığı manevrayı ilgiyle izlemişlerdi. Yunanlı bir ara, Kallenberg'in **Vagrant** yatını hatırladı, yüzü asıldı. Ona da sıra gelecekti elbet bir gün.

**Pegasus**, fenerin çevresini dolaştı, açığa yöneldi, normal hızını aldı. Canoubiers körfezini dolaşmaya başladı. Arka güvertedeki uzun koltuklarda, sorular, cevaplar birbirini izliyordu...

Lindy Nut, Yunanlı'nın koluna dokundu hafifçe...

— Sokrat, Lena nerede?

— Boşver. Surat ediyor. Bozuk havası.

— Yine ne yaptın ona?

— Hiç!... Hiç bir şey! Menelas'la ben, herkes gibi, hastalanmadık, kusmadık diye fırtınada, kızdı.

— Nasıl buldun Menelas'ı?

Sokrat bir saniye çekindi. Lindy dostça mı, düşmanca mı soruyordu bunu. Gerçeği söylemeyi uygun buldu.

— Eşsiz buldum. Eşsiz.

— Tutuldun mu ona?

— Tamam!... Yaklaşıyoruz galiba. Ceyx, dürbünleri getirsenel!

Lindy tekrar sordu:

— Tutuldun mu biraz ona?

— Onun gibi bir kadının o kadar boktan bir adam müsveddesiyle yaşamasına çok içerledim.

Nancy bir çığlık attı o sırada:

— Gördüm onları!... Çıplakları!... A a, olmaz bu kadarı!... O ne öyle?

Nancy, ortada duran tek dürbüne el koymuş, durmadan bakıyordu. Lady Eaglebond'un, dürbünü almak için çırpınmasına aldırış bile etmiyordu Nancy.

— İnanılacak şey değil!... Sahiden çıplak bunlar!...

Stany sabırsızlandı:

— Versene şu dürbünü!... Ben de bakayım!

— Ne oluyor?... Ne var?...

— Amma da sakın kadın!... İnsan o haliyle...

— Kaptan, dürbünleri getirdim, buyrun.

Herkes adamın üstüne saldırdı, elinden kaptılar dürbünleri.

— Yazık!... Bir şey göremiyorum... diye yakındı Lord Eaglebond.

Lindy Nut hemen yapıştırdı cevabı:

— Sakın ters tutmayın dürbünü...

— Hayır ters değil ama... miyopluk var bende!...

— Şurada bir sarışın... gördün mü... Fena değil yani...

Bak!

— Nerde Stany? Nerde?... Ne tarafta?...

— Sağ tarafta... En uçta...

Lord Eaglebond yine duramadı:

— Bana da anlatsanıza gördüklerinizi...

Karısı sordu:

— Ayrıntılarıyla anlatmamı ister misin?

— Hayır, hayır! Sen anlatma... Bilirsin ya, görüşlerimiz ayrıdır seninle!

Lady Eaglebond, elinde dürbün, her şeyi inceden inceye tarıyordu. Ötekiler de hiç bir şeyi gözden kaçırmıyor olmalıydılar. Denizcilerle geminin kaptanları da, bir yerlere sıkışmışlar, konuklara görünmeden, dürbünleriyle, onlar da plajı taramaktaydılar.

Konuklarının deliler gibi eğlendiklerini gören Sokrat çok seviniyordu.

— Ama, doğru değil bu, dedi. Harry de yararlanmalı bu durumdan!

— Aldırmayın, diye cevap verdi Lord Eaglebond, ben alışkınım bu gibi şeylere...

Karısı kızdı bu kez:

— Ne demek yani? Beni mi kastediyorsun yoksa?

— Hayır Virginia. Seni değil, politikayı kastediyorum.

— Bir dakika durun, diye haykırdı Yunanlı. Motörü indirelim denize, gidip oraya, yakından bakalım çıplaklara!

Hepsi birden, bir ağızdan cevap verdiler:

— Doğru, doğru! Haydi gidelim!

— Ceyx, kaptana söyleyin, motörü indirsin denize. İki adam versin!...

Lord, hakkından vaz geçermiş gibi konuştu:

— Bensiz gidin sizler... Gerçekten gitmek istemiyorum... Sizin dönüşünüze kadar ben de şunlardan yararlanırım. (Hemen orada, küçük bir masanın üstünde duran, en sevdiği puroları, gümüş bir kapta soğutulmakta olan şampanya şişesini gösteriyordu.)

— Gerçekten istemiyor musunuz gelmeyi? diye sordu Yunanlı.

— Gerçekten istemiyorum.

— Öyleyse Harry, döner dönmez, sana özel raporumu veririm.

Karısı Lady Eaglebond'a atıldı:

— Ben de kalırım onunla.

— Niye yani? Yakışıklı çıplak erkek görmek istemiyormusun? Hani biraz değişiklik olurdu da senin için!...

— Kötü adam sen de! Neyse, aldırma. Dürbün var nasıl olsa!

S.S. bağırdı o sırada:

— Haydi, motör hazır!

Hepsi, telâşla indiler, motöre doluştular. Plaja yüz metre kadar uzaklıkta durdurdular motörü. Tekne hafif hafif sallandı.

Kumların üstünde çırılçıplak dolaşanlar rahatlıkla görü-lüyordu. Erkekli, kadınlı böyle, mal meydanda gezmelerini, ko-nuşmalarını garipsiyordu insan.

Pfajdan hiç gözünü ayıramayan Nancy fikrini açıkladı:

— İyi ama, yine de çok rezil bir görüntü, iğrenç!

Tutucu görüşleri hep savunan kocası Stany de katıldı ona:

— Haklısın, dedi. İşi biraz fazla ileri götürmüş bu çıp-laklar!

Bunları söyleyen aktör, öte yandan, gözlerini plâja dikmiş, olup bitenlerin en küçük ayrıntısını bile kaçırmak istemiyordu.

Lindy Nut, saf saf sordu:

— Gerçekten çirkin mi buluyorsunuz çıplakları?

Aktörün karısı atıldı kocasından önce:

— Nancy, yoksa siz güzel mi buluyorsunuz bu iğrenç şey-leri?

-- Bak şekerim, çirkin olan çıplaklıkları değil, kendileri çirkin de ondan!

— Amma yaptınız siz de!... Teşhircilikten başka bir şey değil bu...

Plajdaki çıplaklar arasından, iri yarı, güneşten yanmış, ya-kışıklı bir adam bağırarak bir şeyler söyledi. Anlamadı motör-dekiler.

— Ne diyor?

— Anlamadım ki...

Aynı adam, biraz sonra, ne demek istediğini anlatmak için,

sağ kolunu uzatarak, yumruğunu sıktı, sonra sol koluyla, sağ dirseğine vurdu hızla. Sokrat, kaşını kaldırıp baktı:

— Alın bakalım, diyor, dedi.

Lindy, o hareketin ne anlama geldiğini bilmezmiş gibi, sordu:

— Ne demek istiyor acaba, Sokrat?

— Herhalde pek kibar bir delikanlı olmamalı...

— Yeter artık, gidelim burdan. Onlara aç kurtlar gibi bakıyoruz. Ayıp oluyor galiba.

Nancy Pickman, Lindy'nin bu önerisine katılmadı. Hâlâ inceliyordu çıplakları:

— Neye ayıp olacakmış! Onlar kendilerini teşhir ettikten sonra bize ne?

Denizcilerden biri, motörü çalıştırmak için patrondan emir bekliyordu. O sırada, plajda, birkaç çıplak bir araya geldi, motöre doğru hakaretler yağdırmaya başladılar:

— Dikizciler! Röntgenciler!

— Pis karılar! Rezil harifler! Defolun burdan! Ahlâksızlar!

Birkaç delikanlı denize girdi, motöre doğru ilerlediler.

— Ne haber orospu! Sulanmaya başladın değil mi?

Lindy Nut atıldı:

-- Haydi ordan, kendini beğenmiş sen de!

Aktör Stany sordu:

— Ne söylüyor bunlar?

Lindy Nut, genç çocuğun ve ötekilerin neler söylediklerini, hiç hafifletmeden, İngilizceye çevirdi Stany için. Aktör de, karısı da, Lindy'nin sinirine dokunuyordu. Annesi Fransız olan Lindy Nut, Fransızca'yı mükemmel konuşuyordu. Hattâ, İngilizceden de iyi konuştuğu hemen anlaşılıyordu. Bunun da ötesinde, Fransızcanın izlerini taşıyan tatlı şivesi, onu daha da çekici yapıyordu.

Plajdan bağırdı biri:

— Biraz daha yakına gelin de, daha iyi görün görecekle-

rinizi!

— Ne haber! Cesaretiniz yok değil mi, ödlekler!

Yunanlı biraz içerler gibi oldu:

— Ödlek denmesine deli olurum ben!

Stany'nın karısı Nancy durmadan soruyordu:

— Ne diyorlar?... Söyleseniz bana, ne diyorlar?

Sokrat, dalgın dalgın, cevap verdi:

— Gelin de, daha yakından bakın bize diyorlar! Gidelim hadi! Oldu olacak, gidip bakalım! Haydi çocuklar, plaja!...

Motör hareket etti. Ağır ağır ilerleyerek biraz daha girdi plaja doğru. Yarı bellerine kadar suya girmiş olan çıplakların yüzlerinde, yarı alaylı, yarı tehdit dolu bakışlar vardı.

Yunanlı, çevreye şöyle bir bakarak sordu:

— Hanginiz ödlek dedi bana? Hanginiz?

Kızıl saçlı, mavi gözlü, alaycı bakışlı bir genç karşılık verdi:

— Ben dedim! Ne olacak yani!... Buraya gelip bizi gözetlediğinize göre, ya sapıksınızdır, ya da manyak! Var mı bunun ötesi?

— Plaj herkesin malıdır. Öyle değil mi, yoksa?

İçlerinden bir başkası, bakışlarıyla Sokrat'a meydan okuyarak:

— Biz burada kendi aramızdayız! dedi.

Atışmalar tehlikeli bir biçime girecek gibi geliyordu. Motördeki denizcilerden biri, ne olur ne olmaz diye, cline kocaman bir kürek almış, bekliyordu.

Bu kez, kızıl saçlı delikanlı atıldı:

— Peki öyleyse! O kadar meraklıysanız, atlayın motörden de. gelip şöyle bir dolaşın bakalım, görelim!

Yunanlı hemen cevabı yapıştırdı:

— Olur, geliriz!

İndi denizin ılık sularına...

— Kim gelmek ister benimle?

Ödlek gibi görünmek istemeyen Pickman, atıldı:



— Ben gelirim!

— Ben de geleceğim! dedi Lindy.

Nancy, ödü kopmuş gibi, yalvardı:

— Gitmeyin! Sakın gitmeyin!

Filmlerde oynadığı rolleri hatırlayan, katillerle dolu kov-boy barlarına, intikam almak için girdiği zamanki pozunu takınan Stany Pickman karşılık verdi:

— Ne var bunda çekinecek!... Yiyecek değiller ya bizi!

Yanlarına yardımcı almadan plaja doğru yürüdüler. Güneşte yatan çıplaklara bakmamak için çaba harcıyorlardı. Gözleri çıplakların, özellikle bakmak istemedikleri yerlerine, kendiliğinden kayıyordu.

Kızıl saçlı saçlı genç çocuk dayanamadı, yine lâf attı:

— Çok komiksiniz giysilerinizin içinde!

Lindy Nut da cevabı yapıştırmakta gecikmedi:

— Siz de giyinik insanların ortasında, çırılçıplak gezseydiniz, bakın nasıl komik olurdunuz!...

— Biz mi? dedi delikanlı. Vız gelir bize öyle şeyler!

Sokrat durumu kurtarmak için lâfa karıştı:

— Boş verin bunlara!... Eğer gerçekten ödleğ değilseniz, yatıma gelin de, birer içki vereyim hepinize.

Sokrat, onların zoruyla çırılçıplak soyunmaktansa, çıplakları yatında görmeye çoktan razıydı.

— Gidelim mi, çocuklar? diye bağırdı kızıl saçlı.

Aradan bir saniye geçmeden, dört delikanlıyla, üç kız koşup geldiler yanlarına. Kızlardan ikisi çok güzeldi. Üçüncüsü de fena sayılmazdı.

— Tamam! dedi Sokrat. Haydi gidelim.

Motöre kadar yürüdüler denizden, sonra, üstüste doluştular içine. Dümende duran denizci, motörü **Pegasus**'a yöneltti. O kısacık yolculuk süresince, Yunanlı poposu tam gözlerinin önünde duran, yirmi yaşlarındaki sarışın kıza durmadan baktı. Çok güzeldi genç kız. Yanık bedeninin bazı yerlerinde incecik, sararmış tüyler vardı. Bacaklarının arasına doğru, biraz daha

irileşiyor, renkleri kararıyordu. Sokrat hayran hayran, hâlâ bakıyordu. Lindy Nut anladı durumu. Yunanlıya döndü:

— Sokrat! dedi yavaşca. Yeter artık!... İlk kez görmüyorsunuz ya!

Sarışın kız sordu:

— Sizin mi gemi?... Çok şeker!

Stany Pickman ilgiyi üzerine çekmek istedi: Gözlerindeki kocaman kara gözlükleri çıkardı.

Kızıl saçlı afacan delikanlı hemen tanıdı onu:

— Vay canına!... Hey, kızlar, baksanıza şuna! İyi bakın! Aktör galiba bu herif... neydi adı?

Esmer kız (pek fena olmayanı) bir çığlık attı:

— Stany Pickman!

Nancy, bayağı gururlandı ama belli etmedi. Kocasına kimseyi yaklaştırmak istemez, ama tanınmasından, beğenilmesinden hoşlanırdı.

Motör yanaştı **Pegasus** yatına. Tayfaların da, tıpkı kendisi gibi, çıplak kızlara yiyecek gibi bakmasından usanan Yunanlı, ayağa kalktı, kenarda durdu, herkesin çıkması için yol verdi. Güverteye ~~çıkınca~~, yatın (mürettebatının, afallamış, hayretler içinde, çıplakları dikiz ettiğini gördü.

Gemide kalmış olan, Lord Eaglebond'a seslendi:

— Harry!... Harry!... Size bir sürprizim var!...

Yaşlı Lord, çıplak kızları görünce, ilk şoku atlattıktan sonra, karısına döndü:

— Şunlara bak!... Olacak şey değil!... Yaman doğrusu şu bizim Sokrat!

Yunanlı, çıplak gençlere sordu:

— Ne içersiniz çocuklar? Şampanya mı?...

Kızıl saçlı, ufak tefek, cin gibi delikanlı, yattaki lüksü, parlak düzeni görünce bozuldu, kendi çıplaklığından utanır gibi oldu. O haliyle kendini çok ahmak buldu. Elinden gelse, gidip arkadaşlarının arkasına saklanacaktı. Kızlar daha rahat görünüyordlardı. Anlaşıldığı kadarıyla, utanmaları, onların davranış-

larını pek etkilemiyordu.

Kızlardan biri:

— Çok mu büyük bu yat? diye sordu.

Yunanlı, centilmen pozunu takındı:

— Gezmek ister miydiniz?

Erkekler, kızlara seslendiler:

— Sizler gezin gemiyi. Burada bekleriz biz.

Delikanlılar bembeyaz üniformalar içinde, kendilerine alaylı alaylı bakan denizcilerin arasında dolaşmak istememişlerdi.

S.S., güverteden aşağıya inen merdivenin başına gidercek,

— Buradan başlayalım, dedi. Arkamdan gelin lûtfen!

Üç güzel kıızı peşine takmış gemiyi gezdirmeye başlamıştı. Hayat böyle olmalıydı işte... İnsan bu tür raslantılara, bu tür insanlarla tanışmaya hazır olmalıydı... Oysa, ne zenginler vardı dünyada, kendi çevrelerinden dışarıya çıkmayan, dört duvar arasında yaşayan!... Hayır, Sokrat öylesi bir zengin değildi! Her şeye açıktı, herkese kolayca uyabilirdi. Menfi insanların başına hiç de böyle şeyler gelmezdi. Olumlu olmalıydı insan dediğin...

Üç kız arasından, en güzel olan ikisini kollarından tuttu:

— Nasıl? diye sordu. Beğeniyor musunuz?

Tekrar yukarıya çıktılar. Tam kış tarafındaki güverteye gelirlerken, Sokrat, karısı Lena'yı gördü.

Lena, bir yatar koltuğa uzanmıştı, yalnızdı. Elinde bir içki bardağı, dizlerinin üstünde, resimli bir dergi vardı. Givenchy' den alınmış, cam yeşili bir pantolonla, aynı tonda bir bluz geçirmişti sırtına. Kocasının iki kolunda iki çıplak kıızı arkasında da, yine çırılçıplak esmer bir kızla geldiğini görünce, afalladı, ağzı bir karış açıldı, kaldı. Sokrat da şaşırdığı için, durdu orda. Müthiş bir çaba harcadı kendini toplamak için. Kızlara dönerek, neşeli olmasına çalıştığı bir sesle:

— Karım Helena, dedi. Sizleri tanımakla sevinecektir.

Lena, yerinden o anda, lâstik top gibi zıpladı. Çeneleri birbirine vurdu. Hiç bir şey söyleyemeyecek kadar sarsıldığı

için, soluk alışının normalleşmesini bekler gibi yaptı. Sokrat, canı sıkkın, onu yatıştırmak ister gibi kollarını açarak, iki adım attı karısına doğru:

— Lena, dedi, yanlış anlama sakın...

— Yaklaşma bana!... diye gürledi Lena... Yarın artık! Yarın görüşürsün... avukatımla!...

Döndü, kollarını öne doğru uzatarak, önünü görmüyormuş gibi, koşmaya başladı.

«Yüksek sosyetenin yazlık buluşma yeri, bir bakıma da Yirminci Yüzyılın Sodom'u sayılan Saint-Tropez'de, şimdiye kadar görülmedik rezalet kalmamıştı! Dün sabah, bu rezaletlere bir yenisi eklendi. Ünlü armatör Satrapulos, Saint-Tropez'de, rıhtıma bağlı duran yatının önünde, Emilio Gonzales del Salvador'un saldırısına uğradı. Gonzales del Salvador adı bir şeyler hatırlatmıyor mu sizlere? Nasıl hatırlatmaz? Mösyö Menelas açıkcası! Ünlü anlı şanlı Mösyö Menelas! Üzüntüyle öğrendiğimiz bu olaydan sonra, rıhtımda her şeyi görenler, olaya tanık olanlar, Gonzales del Salvador'a ne ad takmışlar, biliyor musunuz? «Kel Zampara». Nasıl buldunuz bu adı? Satrapulos'un yatıyla, Palma'ya yaptıkları bir gezinti süresince, Kel Zampara, onu Mimi diye çağırır yakınları, Dişi Panter adıyla ün yapmış olan karısının yüzüne bile bakmamış, Satrapulos'un karısı Lena'ya kur yapmaya başlamış! Peki, acaba Mimi'nin bu kadar askıntı olmasına karşılık, Satrapulos'un karısı ne yapmış? O da acaba, yüz vermiş mi Kel Zampara'ya? İşin bu yönünü pek öğrenemedik ama, yat dönüşte müthiş bir fırtınaya yakalanmış. O zaman, Satrapulos'un yolcularının hepsi, ellerinde ilâçlarla, kamaralarına çekilip yattıkları halde, bizim Mimi ile Lena, uzun süre başbaşa kalmışlar güvertede! Dönüşte, Satrapulos, kendisini aldattığı için, karısını iyice haşlamış. Karı koca kavga ederlerken, Kel Zampara Mimi girmemiş mi aralarına! Sille tokat kapışmışlar. Ne yazık ki, sabahın o saatinde, Saint-Tropez'de herkes daha uykuda olduğundan, bu ilginç sahneyi, göre göre, ancak rıhtım kahvelerindeki birkaç balıkçı görebilmiş. Yatın yolcuları arasında bulunan Lord Eaglebond, Stany Pickman ve daha başkaları, araya girerek, kavgayı yatıştırmaya çalışmışlar. Ünlü piyanist, büyük virtüöz Menelas'a gelince, kesinlikle öğrendiğimize göre, Dişi Panter, Satrapulos'un karısının üstüne çullanarak, «Koca hırsız orospu seni!» diye ciyak ciyak bağırarak. Bununla yetinmemiş, Lena'nın kolunu ısırmış teklikeli bir biçimde. İş bu kadarla kalsa, neyse... Ama ne gezer!

Ali Han, Rubirosa, Juan Cappuro gibi, uluslararası jet sosyetesinin ünlü çapkınlarından olan Satrapulos, aradan daha iki saat bile geçmeden, Yunan usulü intikam almaya kalkışmış karısından. Gerçekten de, intikam ateşiyle yanıp tutuşan Yunanlı armatör, yirmi kadar genç ve güzel kızı, çırılçıplak yatına almış. Kolu sargılar içindeki Lena kıskanmış bu kez kocasını. Boşanacağım diye tutturmuş. Hattâ, avukatlarını harekete geçirdiği bile söyleniyor armatörün karısının. Alabildiğimiz son haberlere göre, Achille ve Maria adlarındaki ikizlerini görmek için, Lena, dün öğleden sonra Saint-Moritz'e doğru yola çıkmış. Ancak, kadının bu yolculuğa çıkmadan önce, bir kliniğe giderek, tetanoz iğnesi yaptırdığını da öğrendik. Ayrıca Lena'nın da Menelas'ı ısırıldığı onun da, tetanoz aşısı yaptırdığı söylenmektedir. Bu ünlü kadınlardan hangisinin ötekini kudurtacağı, sosyete çevrelerinde çok merak edilmektedir.»

Çok canı sıkılan Yunanlı, taze mürekkep kokan gazeteyi buruşturdu, attı. Birkaç yudum acı kahve içti. Yazının başlığı şöyleydi: SOKAK SERSERİLERİ GİBİ DÖVÜŞEN MİLYARDERLER!. Jean-Paul Sarian diye bir imza vardı yazının altında. Hıyar herif! İnsan nasıl tutar da, böylesi yalanlara inanır, sonra da yazardı! Her şeye rağmen, yazının içindeki kısacık bir bölüm Sokrat'ın hoşuna gitmemiş değildi. Ne diyordu gazeteci o kısa bölümde? «Ali Han, Rubirosa, Juan Cappuro gibi, uluslararası jet sosyetesinin ünlü çapkınlarından olan Satrapulos...»

Bir yığın yalana karşılık, hiç değilse, o kadcırcığı gerçektir. Sokrat'ın gazetecilerle ilişkileri hayli ilginçti. Kendisinden söz etsinler, durmadan onun adını yazsınlar diye, kalkıp da, gazetecilere sırlarını falan açıklamazdı. Ancak ondan söz eden gazeteleri getirip uzattıkları zaman, alır bakar, adını görünce sevinir, yaşadığını, hayatta olduğunu anlardı. Fakat, herkesin içindeyken, gazetelerde adının geçmesinden hoşlanmadığını tekrarlardı her zaman. Hiç söz etmeseler ondan, buna da çok kızdığını gizler, kimseye açıklamazdı. Yok neymiş? Mimi, o erkek müsveddesi herif, Lena'ya kur yapmışmış! Amma da palavra

sıkıştı o pis gazeteci! Boynuzları takan Sokratmış gibi. Yunanlı o anda, Menelas'ın kocasını daha da kızdırmak, büsbütün çileden çıkarmak için, kadına bir hediye daha göndermeyi bile aklından geçirdi.

— Sayın Patron, bir kadın görmek istiyor sizi, yukarda, güvertede.

Ceyx bugün keyifliydi. Her zamanki gibi açıkcası, sinsî ve hiyleci.

— Öyle mi? Saat kaç oldu?

— Tam on.

— Kimmiş o kadın?

— Madam Medea Mikolofides.

Çok kızan Sokrat, kötü kötü baktı Ceyx'e, hemen fırladı yatağından. Lena ona avukatını göndereceğini söylemişti ama anlaşılan önce annesini göndermeyi uygun bulmuştu:

— Neden izin verdin kadının gemiye çıkmasına?

— Ben engel olmak istedim ama, kendisi çıktı zorla.

— Peki, peki!... Anladım! Çek git sen! Gelirim şimdi.

Görünür kaza buna derlerdi işte! Annesini yardımına çağırıldığına göre, Lena işi herhalde ciddi tutuyordu. Bunak karı, kızının telefonla yardım istemesi üzerine kalkıp Yunanistan'dan gelmişti herhalde. Hemen pantolonunu geçirdi ayağına. Gömleğinin eteklerini tam olarak sokamadı pantolonunun içine. Banyosundaki aynaya şöyle bir baktı. Gözlüksüz, siyah bir papağana benziyordu kafası. Omuzlarını kaldırdı biraz. Çirkin olduğunu biliyordu ama çok yakışıklıymış gibi davranmayı uygun buluyordu. Başkaları da inanıyorlardı, böylece onun yakışıklı erkek olduğuna. Gerisini nasıl olsa, parası hallediyordu.

Güverteye çıktığı zaman, kaynanası arkasını dönmüş, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. S.S. aşağıdan almayı kararlaştırdı:

— Medea! Bu ne güzel sürpriz...

Hemen döndü kadın:

— Rezil, ahlâksız herif!

Yunanlı yatıştırıcı bir sesle aynı oyunu sürdürmek istedi:  
— Medea...

Sokrat elini cebine sokmuş, dolar destelerini okşuyor, bu tehlikeli durumdan kurtulmak için, cebindeki dolarlardan medet umuyordu sanki.

Kadın, korkutucu çatlak sesiyle haykırdı:

— Gene ne hatlar karıştırmışsın anlat bakalım. **Pegasus** yatında o sırada derin bir sessizlik vardı: Denizcilerin, tüm adamlarının intikam sütünü içtikleri tatlı an gelip çatmıştı. S.S. cebindeki dolarları sinirli hareketlerle buruşturdu...

— Neden söz etmek istediğinizi anlayamadım, Medea?

Yunanlı her zaman kaynanasının etkisinde kalmıştı. Çeşitli nedenleri vardı bunun. Her şeyden önce, Sokrat daha bir hiçken, kaynanası dünyanın en zengin armatörlerinden biriydi. Sonra, ikisi arasında sürüp giden çekişmeye rağmen henüz başaramamıştı kadını geçmeyi. Bunlardan da önemlisi, kadın ona karşı koruyucu havalar takınıyor, analık gösterileri yapıyordu. Özellikle buna tahammül edemiyordu Sokrat.

— Namussuz herif, neler yaptın yine kızıma?

Güneşten hayli yanmış, esmerleşmiş olmasına rağmen, Sokrat'ın rengi mum gibi oldu... Titrek bir sesle, ılık çalar gibi, tısladı:

— Bir daha söyler misiniz o sözü!...

— Namussuz, dedim! Pis herif, dedim! Senin gibi serserinin birinin kızımı üzmesine göz yummam ben!

— Nasıl? Ne dediniz?... diye kekeledi Sokrat.

— Bana bak! Eğer kızım bir daha, bir kez daha senden yakınaçak olursa, bilesin ki, mahvederim seni, pis serseri!... Paçavraya çeviririm ben adamı... Senden daha bok heriflerle başettim ben!

Yunanlı o anda, içinden kızgın lavlar aktığını hisseder gibi oldu. Annesinden başka hiç kimse ona çocuk muamelesi etmemişti. Edemezdi de! Öldürecekti kadını... Yatı, gökyüzü, deniz, her şey bulandı o sırada, her şey kararır gibi oldu. Sim-

siyah oldu çevre. Gözlerinin önünde, parlak, ince, küçücük çizgiler uçuşmaya başladı. Sanki başkasından çıkıyormuş gibi, kendi sesini hayretle duydu...

— Defol git burdan!

Medea yay gibi gergindi. Atina'dan koptuğu gibi, soluğu burada almıştı. Başka zaman olsa, tehlikeyi nasıl olsa sezerdi önceden. Ama bu kez, farkında bile değildi tehlikede olduğunu. Küçümseyici bir hareketle, bağırdı:

— Ne dedin sen, bok herif? Ne dedin bakayım!... Sen mi, sana mı kalmış beni kovmak!

— Bas git, bunak karı, çabuk!

— Ne dedin sen, ahlâksız pezevenk? Ne dedin?...

Sokrat atılıverdi kadının üstüne. Onu sarsmaya, silkelemeye başladı. Bir yandan da, boğazına sarıldı kaynanasının... Gözlerinin önünde hâlâ o siyah perde duruyordu. Farkında bile değildi çevrenin...

— Patron!... Patron!...

Kaptan Kirillis fırlamış gelmiş, kadını Yunanlı'nın elleri arasından kurtarmaya çalışıyordu.

— Kaltak!... diye ağzından köpükler saçarak haykırıyordu Sokrat.

O arada Stavenos da koştu yardıma. Medea'yı koltuklarının altından yakalayıp güverteden uzaklaştırmaya başladı sürükleyerek. Rıhtıma sarkıtılmış iskele merdiveninin başına kadar götürdü:

— Çok rica ederim, Madam, durmayın burada! diye yalvardı.

Yaşlı kadın durup dinlemeden bağıırıyordu:

— Bırakın beni!... Bırakın beni!...

Elleriyle kıpkırmızı olmuş boynunu tutuyordu. Boğulacaktı nerdeyse. Yukarda, **Pegasus**'un güvertesinde, Satrapulos başını sallıyordu. İçini boşaltmıştı sonunda. Rahattı. Sanki boğulmak üzereyken kurtarılmış kazazedeler gibi, ağzını açmış, derin derin nefes alıyordu.



HELİKOPTER, Nice hava alanına konunca, Yunanlı, özel uçağına binmek için yalnız yirmi metre kadar yürüdü. Özel pilotu kontrol kulesinden, kalkış pistine ilerlemek iznini aldı. Uçak, gerekli sürati bulup havalanmaya başlayınca, Doğu'ya yöneldi. Sonra, döndü, bir yuvarlak çizdi ve Kuzeye yöneldi, yükseldi. Gideceği yer Hamburg'tu. Yunanlı uçuş emrini öyle birdenbire vermişti ki, Jeff, akaryakıt almaya zor vakit bulmuştu. Ne zaman dönerlerdi? Orası hiç belli değildi... Uçağındaki koltuğuna yarım yamalak ilişmiş olan Sokrat, viski içerek sakinlenmeye çalışıyordu. Yan gözle de, uçağın bulutların üstünde kayarak ilerleyişini seyrediyordu. Yirmi dört saat içinde hem kıskanç bir kocayı, hem de aksi bir anayı kendine düşman etmeyi başarmıştı. Çenelerini dağıtmak gibi bir zevki bile tadamadan. Gözlüklerini çıkardı. Bulutlar biraz bulanıklaştı, görüş alanı, iki metrenin ötesinde, kalın bir sisle kaplanıverdi. Başı önüne düştü, uykuya daldı. Uçak Hamburg'a inerken, uyandı. Uyuyup kaldığı halde, yarı dolu viski bardağını elinden bırakmamış olmasına şaştı. Dikti bardağı. Bir içişte bitirdi kalan viskiyi. Biraz ısınmıştı içki. Yüzünü buruşturdu.

Jeff, karşısında belirdi:

— Hamburg'a geldik, efendim.

Yunanlı kötü kötü söylendi:

— Teşekkür ederim. İyi ki söylediniz, yoksa Dakar'a geldik zannedecektim.

İndikten sonra, beton pistte üç adım atınca, döndü, Jeff'in yanına geldi :

— Bir yere ayrılmayın buradan. Kalkışa hazır bekleyin. Bu arada Ceyx'e haber verin, hemen bir uçağa atlayıp Atina'ya

gitsin... Yok, öyle demeyin, Nice havaalanında beklesin bizi. Geçerken alırız onu.

— Peki efendim.

Yunanlı'nın pilotu, bu mesajı, kafasından, anlaşılır biçime soktu. Şifre çözüldüncə, Yunanlı'nın ne yapmak istediği anlaşılıyordu: «Atina'ya gidip, Baba'nın meyhanesinde, kendimi kaybedinceye kadar, kafayı çekeceğim. Uşağım, Ceyx yanımda olmalı. Zira, böyle durumlardan sonra, ancak o götürebilir beni eve.»

Genellikle, başkalarına bağlı sorunları kolaylıkla çözümlerdi Patron. Ama, kendi sıkıntısını gidiremeyince mutlaka Baba'nın meyhanesine gider, kafayı çekirdi sızincaya kadar. Dünyanın neresinde olursa olsun, clinin altında sürüyle içki bulsun, para etmezdi... Mutlaka Atina'daki o meyhaneye gitmeli, orada içmeliydi, başka yerde değil. Tuhaf, ama böyle... Jeff, bunları anlayınca sevindi, ferahladı. S. S. öylesine dayanıklıydı ki içkiye, sızincaya kadar saatlerce içmesi gerekirdi. Atina'da, bir kadın biliyordu Jeff. Kadının kocası orada değilse - o da pilottu - gidip yatardı onunla. Hayattan ders alan akıllı bir pilottu Jeff. Meslekdaşı olan pilotlardan çoğunun karısıyla yattığı için, hiç evlenmemişti. Evlenmiyordu da.

Koca binanın kapısında, yaldızlı harflerle şunlar yazılıydı: **Nieblung und Fust**. Antrede üzerinde daracık siyah bir eteklik, incecik, sarışın bir kız karşıladı Sokrat'ı. Görünüşe göre, her isteğini yerine getirmeye hazır bir hali vardı: Hani Sokrat o anda «yat aşağı» diyecek olsa, onu bile yapacaktı.

— Sizi bekliyorlar, efendim, dedi.

Sekizinci katta, Sokrat'ı, Herr Fust karşıladı; kollarını açarak:

— Sevgili dostum!.. Sevgili dostum benim!..

— Mühendisleriniz buradalar mı?

— Tabii, buradalar! Öyle emretmişsiniz, çağırdım onları!

— Güzel! Ya mimarlar?

— Onlar da bekliyorlar. Biliyor musunuz kolay olmadı hepsini toplamak... Telefonunuzu alınca şaşırdım biraz... Bazıları burada değillerdi, ama çağırttım, geldiler.

İki adam, yanyana, ilerledikçe, arkalarından kapitonc kapılar kapanıyordu. Sonunda, ötekilerden daha büyük bir kapı açıldı. Kocaman, çok geniş bir toplantı salonuydu burası. Tam ortasında, uzun bir siyah masa vardı. Yunanlı'yla Fust içeriye girer girmez, masadaki yirmi kişi, hep birden ayağa kalktılar. S. S. onlara oturmalarını işaret etti:

— Baylar, işim çok acele. Bu nedenle, hemen konuya geçeceğim. Bir gemi istiyorum... Öyle rasgele bir gemi değil... Örnek olacak bir gemi. Hani, gemi dedikleri zaman, herkesin parmakla göstereceği, çşsiz bir tekne. Sözün kısası, bana dünyanın en güzel tenezzüh gemisini, dünyanın en güzel yatını inşa etmenizi istiyorum.

Kısa bir kararsızlık anı oldu salonda. Herkes, ötekinin ne düşündüğünü okumaya çalışıyordu gözlerinden.

Fust, hayatının kadınına, ilk kez soyunmasını rica edermiş gibi, tatlı bir sesle sordu:

— Bir gemi ama... acaba nasıl bir gemi?

Yunanlı dalgın durmasına rağmen biliyordu bu soruya ne karşılık vereceğini!..

— Dedim ya işte, eşsiz bir gemi. Anlıyorsunuz herhalde ne demek istediğimi...

Fust, köle gibi, ezile büzüle:

— Anlıyoruz, anlamasına çok iyi anlıyoruz! diye mırıldandı.

— Hayır dostum, anlamıyorsunuz. Anlamıyorsunuz, çünkü şimdiye kadar, dünya denizlerinin hiç birinde, böyle bir gemi görül-müş değildir. Evet, şimdiye kadar eşi görülmemiş bir gemi istiyorum sizlerden... Hani şöyle, direğinin tepesinden

omurgasının bitimine kadar, mükemmel, müthiş bir gemi istiyorum... Bir yüzme havuzu olsun içinde.. Ama öyle bir yüzme havuzu ki, dilediğim zaman dans pisti olabilsin, dilediğim zaman patinaj sahası... Kamara yok. Kamara yerine, büyük, geniş daireler... Altı daire, yeter... Banyo odaları, mermer ve masif altın...

— Tonajı ne olacak?

— Ya sürati?

— Ne tip motör istersiniz?

— Uzunluğu için bir fikriniz var mı?

— Su çekimi?

Yunanlı elini havaya kaldırdı:

— Vız gelir bana bunlar! Dünyanın en mükemmel tersanelerinin yöneticilerisiniz sizler. Öyle değil mi, baylar?

Herkesin, tevazuyla yere eğdiği yüzlerince şöyle bir baktı...

— Kısacası, dediğim gibi işte, bana dünyanın en güzel yatını inşa edeceksiniz!

Fust, ellerini ovuşturarak konuştu:

— Zaman ister bunun için...

— Evet, sayın Fust, biliyorum, zaman ister. Çok zaman alır. Fakat, tahminlerinizden daha çabuk bitmesi gerekli. İlk projeleri sekiz gün sonra görmek istiyorum. Dokuzuncu gün de, geminin kızağa konmasını istiyorum. Ekiplerin, gece gündüz, durmadan çalışmalarını istiyorum.

— Yalnız... sayın Satrapulos...

— Plânlardaki parçalar, çizimi biter bitmez, hemen imâl edilmeye başlanmalı.

Fust yine kekeleydi korku ile:

— Yalnız... Pek olacak şey değil... Ne de olsa, bir iş plânımız var uyguladığımız... Başka müşterilerin siparişleri var.

— Bakın, başlangıç olarak, sizlere altı milyon dolarlık bir kredi açıyorum... Ne dediniz biraz önce?.. Kim o müşteriler?

Altı milyonu duyunca, ağırlığın altında ezilmiş gibi olan

Fust, başını eğdi. Danimarkalılarla Japonlar, fiyat kırarak piyasanın canına okurlarken, hangi tersane çıkar da, altı milyon dolarlık bir siparişe sırt çevirebilirdi?

— Yalnız... şey.. sayın Satrapulos...

— Cevabınız nedir, onu söyleyin! Evet mi, hayır mı?

Fust kollarını indirdi aşağıya, en yakın yardımcılarından, tersancının beyni sayılan mühendislerinden yardım istemiş gibi baktı onlara. O alçaklardan hiç biri, patronun yüzüne bakmağa yanaşmıyordu...

— Peki, dedi Fust... Ben ve arkadaşlarım ne mümkünse yapacağız...

— Ben sizden, mümkün olanı değil, mümkün olmayanı yapmanızı istiyorum! Kesin bir cevap verin bana: Evet mi, hayır mı?

Fust zorlukla yutkundu. Dudaklarından zorla, cılız bir 'evet' çıktı. Gülmek istedi, bcceremedi, gülmek yerine, gergin yüzü kırışiverdi büsbütün...

— Yalnız, izin verirseniz, dedi Fust, bir şey soracağım. Hani, ne bileyim ben, bir yüzme havuzu fikrinden hareketle gemi inşa edilmez ki...

Yutkunur gibi yaptı. Bocaladı.

Yunanlı sert sert baktı Fust'a:

— Pekâlâ edilir! Bakın bana, bu gemiyi, o yüzme havuzunun çevresinde inşa cdeceksiniz! O kadar işte.

Sonra, Sokrat, Fust'a doğru eğildi, kulağına fısıldadı:

— Resimden anlar mısınız?

Fust, şaşırdı.

— Ben mi? diye kekeledi.

— Resimden anlayan birini bulun bana. Kazıklanmadan, güzel, gerçekten sanat değeri bulunan resimler satın alabilecek birini bulun! Şimdilik iki milyon dolarlık tablo istiyorum... Şöyle iç açıcı, neşeli, canlı şeyler olsun... Size güvenebilirim değil mi bu konuda?..

Sonra, mühendislere, mimarlara döndü:

— Sayın baylar, anlaştık değil mi? Altmış dakika sonra uçağım Hamburg'dan kalkacak. Soracağınız sorulara otuz dakikamı ayırabilirim. Dinliyorum sizleri!

Mühendislerden en genci, heyecanlı bir sesle, başladı sormaya:

— Bakın, bir fikrim var! Belki şöyle yaparız...

Meyhanece, herkesin coştugu, işin tam çığrından çıktığı bir çılgnılık gecesinde, çok önemli bir devlet adamının, bir rıhtım işçisiyle, yanak yanağa dansettiğı bile görölmüştü. Güzel kadınlar, ne idüğü belirsizler, tüysüz oğlanlar, cepleri para dolu, yaşlı adamlar, smokinli şişkolar, yoldan çıkmış papaz eskileri, hepsi, herkes, oraya, zevk ve heyecan aramaya gelirlerdi. Yüz-yirmi kiloluk, dev gibi Epatos ardı arkası gelmeyen bu sürekli şenliği kıskırtır, yönetir dururdu. Hoşlandığı, hovardalığını denediğı, adını ezberlediğı müşterilerinin kendisine, «Baba» demelerine izin verirdi. Atina'da, Epafos'a «Baba» diyebilmek önemsenmeyecek şey değildi. Baba'nın meyhanesine o kadar değişik ulustan o kadar çok insan gelir, Baba onları öylesine tanır, öylesine içtenlikle konuşurdu ki, isterse Paris'te Vincennes'teki at yarışlarında hangi atın kazanacağını; kırk sekiz saat içinde, New York borsasında hangi şirketlerin hisse senetlerinin değerinin artacağını, Roma'daki dünya orta siklet boks karşılaşmasında, kimin yenik düşeceğini; Nassau adalarında en verimli yatırımın neler olduğunu, ayrıntılarıyla, söyleyebilirdi.

Meyhanenin kapısını açıp içeri girerken, Yunanlı, yanındaki Cèyx'e kızgın kızgın baktı:

— Ne geliyorsun arkamdan? Git bir yerde bekle beni.

— Peki, emredersiniz.

Baba, Sokrat'ı görmüş, koskoca gövdesiyle, ona doğru hızlı hızlı, ilerlemeye başlamıştı.

Kollarını açıp,

— Kardeşim!.. diye gürledi.

S. S. de açtı kollarını. Epafos, onu kucakladığı gibi yerden kaldırmış, vals yapıyorlarmış gibi, üç kez döndürmüştü... Meyhanede çalan orkestra hemen durdu, Sokrat'ın gelişini her zaman kutlayan sirtakiye başladı: **Gel yanıma, gel benim...**

İçerdekiler, hep bir ağızdan başladılar söylemeye:

**Gel yanıma, gel benim...**

**Vaktimiz az güzelim**

**Senle bol bol sevişmek,**

**Kucaklaşmak isterim...**

— İçkiler benden! diye bağırdı Yunanlı.

Baba, onu kolundan tutarak bir masaya götürdü. Orada oturan, adlarını bilmediği, bir kadınla bir erkeği kaldırdı masadan. Baba'nın yerinde, adsızlar, tanınmışlara yerlerini vermek zorundaydılar. Seve seve de verirlerdi. Hem, vermemeleri imkânsız olduğu, hem de günü gelince, başkaları da onlara nasıl olsa yer verecekleri için.

— Ne içeceksin, kardeşim?

— Viski. Chivas olsun.

— Oldu! Chivas gelsin!

Meyhane pek büyük değildi. Sipariş vermek için, bağır-mak yetiyordu. Hasır iskemleler, üzeri örtüsüz, kaba tahta masalar, mumlar, beyaz badanalı duvarlara dayanmış bir yığın fıçı, eski bir yelkenlinin kış tarafından bozma bir bar. Gerçek bir tavernaydı «Baba»nın yeri.

— Söyle bakalım, «Baba», nasıl işler?

— Kötü sayılmaz!.. Yalnız mısın?

— Gördüğün gibi...

— Canın ne çekiyor? Sarışın mı, esmer mi?.. Kızıl mı? Şişman mı yoksa?.. İşte sen! Benim evim, senin evin demektir!

Yunanlı, hemen elini pantolonunun cebine daldırdı, paralar deste deste duruyordu yerinde. Güven duydu kendine...

— Daha bilmiyorum... İçer misin benimle?

— Çekelim kardeşim, çekelim!

Şişenin üçte biri boşaldı.

— Sek mi?

— Sek!

— Bir dakika, şimdi gelirim, dedi «Baba». Bu gece iyi şenlik olacak burada! Görürsün!

«Baba», dev bedenine rağmen, sabun köpüğü gibi, inanılmaz bir çeviklikle ilerledi. Hiç kimseye de çarpmadı. Yalnız, yürüdükçe, arkasında bir hava boşluğu oluşuyor, hafif bir rüzgâr esiyordu. Yunanlı yine doldurdu bardağını, çevresine bir bakındı. Seviyordu burasını. Sıkıntılı zamanlarında, gelir sığırdı bu tavernaya. Bir gece geçirirdi burada. Unutuncaya kadar, içkiden sızıp her şeyi unutuncaya kadar kalırdı. Buraya metreslerinin hepsini getirmiş, ama karısını hiç getirmemişti. Acaba, Menelas da gelir miydi? Karşısındaki masada beş kişi oturuyordu. Biri çok yaşlıydı, iki denizciyle, üç genç kız. Bir ara, denizci baktı Sokrat'a, biraz alaylı bir tavırla, elindeki içki bardağını onun sağlığına kaldırdı. Sonra, yanındakilere eğilerek, onları güldüren bir şey söyledi. Neler olup bittiğini anlamadığı için biraz içerleyen Sokrat, adama işaret ederek, çağırdı yanına. Kalktı denizci, yaklaştı Sokrat'ın masasına. Uzun boylu, ince, fakat adaleli, insanı etkileyici bir hali vardı adamın.

— Neye gülüyordunuz? diye sordu Sokrat.

— Beni tanımadınız herhalde sayın Satrapulos. Tanımadınız değil mi? İki yıl önce geminizde çalışmıştım... Eugenio adım...

— **Pégasus**'da mı çalışmıştınız?

— Evet, küçük motörü kullanırdım.

Hatırladı S. S. İyi denizciydi ama, limanlarda demirledikleri zaman, kaç kez dönmemişti gemiye. Kirillis de kızmış, sonunda kovmuştu onu. Kirillis'e bakılırsa, Eugenio'nun çevresi güzel kızlarla, genç kadınlarla doluydu.

— Söyle bakalım, dedi Yunanlı, neydi o kadar sizi güldüren şey?



— Şey... arkadaşımın kızları... Ne diyordum onlara biliyor musunuz? Eğer sizin kadar param olsa, rakı yerine, kendilerine viski ısmarlardım diyordum.

— Çok mu seviyorsun viskiyi?

— Hem de nasıl!

— Otur öyleyse! Benimle beraber içer misin? Hey, bir bardak versenize buraya!

— Boş verin. Bardak var işte burda.

— Patronun bardağı o. Sen başka al.

Sokrat'ın saldırganlığı üstündeydi. Şu herifte, kendisinde olmayan her şey vardı. Doğuştan zarif, yakışıklıydı. Yüzü Akdeniz tipinin özelliklerini taşıyor, ama mavi gözleriyle kuzeylileri andırıyordu.

— Dayanıklı mısın içkiye?

— Herkes kadar.

— Benim kadar içebilir misin?

— Neden içemeyeyim?

— Öyleyse, gel bakalım, sağlığına!

Birlikte, diktiler bardakları, bir dikişte bitirdiler. Yunanlı tekrar doldurdu.

— Bir sen, bir ben. Var mısın?

— Tamam.

— Sağlığına!

— Sizin sağlığınıza.

— Ne diye benim paramdan söz ediyorsun yani? Sende olsaydı bu kadar para, ne yapardın?

— Sizin yaptığınız her şeyi yapardım ben de.

— Peki, benim ne yaptığımı sanıyorsun?

— Alıyorsunuz durmadan. Satın alıyorsunuz.

— Neyi satın alıyorum?

— Her şeyi.

— Senin neye ihtiyacın var?

— Her şeye. Hiç bir şeyim yok ki.

— Ya suratın? Yakışıklılığın?

— Yakışıklılığımla bir yat satın alabilir miyim ben? Bir ev alabilir miyim? Evlenebilir miyim?

— Ne yani? Kadın konusunda da mı paraya ihtiyacın var?

— Bazı kadınlar için, evet.

Yunanlı omuzlarını silkti.

— Boş ver sen öyleyse o tür kadınlara. Ötekilerle yat! Hadi, bakalım, sağlığına!

— Sizin sağlığınıza!

— Yanındaki kızlar kim?

— Kızlar işte! Paçoz dediklerinden!

— Seviyorlar mı seni?

— Alay mı ediyorsunuz benimle?.. Tanışalı bir saat bile olmadı daha.

— Chivas! diye emretti Yunanlı.

— Sirtaki!.. diye gürlledi «Baba».

— Git de danset bakalım! dedi Yunanlı.

— Neye ben? Siz kalkın!

— Peki, ben kalkarsam sen de kalkar mısın?

— Oldu! Kalkarım.

— Gel öyleyse! Gel, beraber oynayalım.

Eugenio, boynundaki kırmızı fuları çıkardı. Bir ucundan tuttu, öteki ucunu Sokrat'ın eline verdi. Fuları gergin tutarak, yavaş yavaş ilerlediler dans pistine. Onlardan önce, başkaları başlamışlardı dansa. Alkışladılar onları piste çıkınca. Yunanlı çok çevik bir hareketle bacaklarını birleştirdi. Birini ötekinin ardından sürüklüyor, sonra becerikli bir biçimde, pozunu hemen değiştirip öteki ayağını öne alıyordu.

— İyi dansediyorsunuz!

— Ne sandın! Yoksa, para insanı felce mi uğratar zannediyordun?

Yunanlı, arada sırada, pantolonunun cebinden bir kâğıt para çıkartıyor, müzisyenlerden birine atıveriyordu. Döndüler masaya.

— Çek bakalım!

— Dibine kadar!

O sırada, elinde, üstüste dağ gibi yığılmış tabaklarla bir garson yaklaşıyordu. Yunanlı uzattı ayağını, çelme taktı adama. Yıkıldı yere garson. Tabaklar parça parça oldu. Herkes sevinç çılgınlıkları attı.

«Baba», olanca gücüyle seslendi:

— Hey, kardeş! Başka tabak kırmak ister misin?

Herkes her köşeden, hep bir ağızdan bağırdı bu kez:

— Evet, evet! İsteriz!

«Baba» yine bağırarak ekledi:

— Bak, haberin olsun, o kadar çok tabağım var ki, kıramazsın hepsini!

— Gelsin hele! diye kükredi Sokrat.

İçkilerin dışında, tavernanın bir başka özelliği de, müşterilerin, diledikleri kadar tabak kırmalarıydı. Kaldı ki, parasını verdikten sonra, «Baba»nın tavernasında, her isteyen, her istediği şeyi kırabilirdi. Bazen, masaların, iskemlelerin, büfenin bile kırıldığı, parçalandığı, sobalık odun biçimine sokulduğu olurdu. Patronun gurur duyduğu bir numaraydı bu: Her şeyi kırın, parasını ödeyin, sonra, basıp gidin!

— Tabaklar büyük mü olsun, küçük mü?

— Büyük, küçük, ne varsa gönder! Hem herkese ver! Onlar da kırsınlar! Eugenio? Nasıl, formunda mısın?

— Evet, evet.

— Sağlığına öyleyse!

— Sağlığınıza!

— En çok kim kırarsa, onun şerefine!

— Kabul!

Garsonlar, ellerinde yığınlarla tabakla, birbiri ardından çıktılar mutfaktan. Aralarından, çoğu birkaç adım atabildi ancak. Kafayı bulan müşteriler, adamları arkalarından itiyorlardı. Dengelerini koruyabilmek için, cambazlık yapıyorlardı âdeta adamlar. Ama olmuyordu. Sonunda tabaklar düşüyor, kırılıyordu şangırtıyla. Müşteriler, yağmaya koşar gibi, ellerine ne geçerse

atıyor, parçalıyor, eziyorlardı.

Yunanlı, Eugenio'ya sesleniyordu:

— Birer, birer! Sırayla atalım!

Özel olarak onlara bir yığın tabak getirmiş, bekleyen iki kominin elinden, tabakları birer birer alıp, yere atarak parçalamaya başladılar. Kıpırmızı kesilmişlerdi heyecandan, yorgunluktan. Büyük adamlar gibi ciddi, çocuklar gibi delişmendiler tabakları fırlatırken. Komilerin eli boşalınca başka komiler, yeni tabak dizileri getirdiler. «Baba» herkesi susturup, Yunanlı ile Eugenio'nun yaptıklarını izlemelerini sağladı. Bütün ötekiler, yalnızca onları seyrediyorlardı artık. Biraz sonra, kırılacak tabak kalmadı tavernada...

Yunanlı, yanındaki denizciye meydan okudu:

— Tabak bittiğine göre, şimdi, elimize ne geçerse kıralım mı?

— Tamam! Kıralım!

İkisi de, mükemmel bir uyum içinde, hareketlerini birbirine göre ayarladılar, oturdukları hasır iskemleleri kaldırıp, masalarına vurarak, parçaladılar. Sonra, Sokrat, koca tahta masayı devirdi, ayaklarını kırmaya başladı. Eugenio, bara koştu, orada ne kadar içki şişesi varsa, hepsini elinin tersiyle süpürüp attı yere. Ardından Yunanlı koştu. Elinde, kırdığı masanın bir ayağı duvarlara, tavanlara vurarak dekor diye asılmış eski balık ağlarını parçaladı, raflarda duran şişeleri devirdi yere. Kırılacak içki şişeleri bitince, dahiyâne bir fikir geldi aklına. Kapının yanında duran yangın baltalarından birini kaptı, bazılarının içi dolu olan büyük fıçıları kırmaya girişti. Fıçılardan, koyu kırmızı şaraplar çevreye fışkırmaya başladı. Eugenio Sokrat'ın elindeki baltayı almak istedi :

— Daha önce düşünseydin, aklın neredeydi?

Yunanlı bir yandan da, baltayla, deli gibi vurmaya devam ediyordu.

Ortalarda artık kırılacak, dökülecek, parçalanacak hiç bir şey kalmayınca, S. S., körük gibi soluyarak durdu. Herkes çıl-

gınca alkışladı onları. Yunanlı, «Baba»yı tanık göstererek:

— Söyle bakalım, kim kazandı? diye sordu.

«Baba», Yunanlı'nın elini tutup, havaya kaldırdı, bağırdı:

— İşte kazanan kahraman!

Tam bir sporcu gibi davranan Eugenio, yanına yaklaştı Yunanlı'nın, kutladı onu. Sokrat, delikanlının kulağına eğildi, sordu:

— Nerde senin kızlar?

— Bilmem... Şurada olmalılar...

— Gidip becerelim mi onları?

— Tamam! Yapalım!

— Yerin var mı senin? Bir oda falan?

— Şurada, hemen yanda bir otel var...

— Gidiyor muyuz?

— Gidiyoruz!

— Öteki arkadaşın ne oldu?

— Boşver ona. Hoşlanmaz öyle şeylerden o.

— İbne mi yoksa?

— Hem de nasıl!

— Boşver öyleyse!.. Hey, «Baba»! Gönder bizim hesabı!

— Ne acelesi var, kardeş!.. Ne acelesi var!..

— Enayi yerine koyma beni «Baba»!.. Yarın sabah dayıyacaksın nasıl olsa.

— İstedğin vakit buyur. Her şeyi kırmağa başladığın zaman, bayılıyorum sana!

Yunanlı'yla Eugenio, birbirlerinin omuzundan tuttular, sarıldılar, müzisyenler, güç halle kırılmasına engel olabildikleri, bir iki çalgıyla çaldıkları sirtakiye ayak uydurup çıktılar taver-nadan. «Baba», içerde kalmış sızmak üzere olan son müşterilerine, Yunanlı'ya da duyurmaya çalışarak, bağırdı:

— İyi bakın ona! Erkek diye böylesine derler!

Ceyx uyumamak için elinden geleni yapıyordu. Artık beleyecek hali kalmamıştı, çekip gitmeyi de göze alamıyordu. Saat sabahın beşiydi... Güneşin ilk ışınları sokağı yalamaya başladı, gittikçe yayıldı, çöp tenekelerinin üstünde göründü, biçimleri belirsiz ne varsa sokakta, hepsinin gölgesi uzun ve belirgin, yansıdı yere. Dekora benziyordu sokak. Uykusuzluğun verdiği gevşeklikle, karşısında bir tiyatro perdesi varmış da, yavaş yavaş kalkıyormuş, sahnede uzun boylu kızlar, bacaklarını havaya kaldırarak, dansediyorlarmış gibi geldi Ceyx'e. Kızların bacakları karşıdaki eski duvar boyunca kalkıyordu. Oralarda bir yerde, iplere ıslak çamaşırlar asmışlardı. Arada sırada, yandaki otelden, denizciler çıkıyorlardı birer ikişer. Kaldırımda bir sigara yaktıktan sonra limana doğru yürümeye başlıyorlardı gerine gerine. Bazen de, aynı otelden bir kız çıkıyor, yere eğilip, ayakkabısını bağlıyor, üç adım attıktan sonra, çantasından bir ayna çıkartıp, diliyle dudaklarını ıslatıyor, parmaklarıyla kirpiklerini düzeltiyordu... Bir vapur düdüğü duyuldu... Ceyx saatine baktı. Saat beş buçuğa kadar beklemeye karar verdi. Patron onbeş dakikaya kadar görünmezse, gidip yatacaktı. Beşi yirmi geçe Yunanlı, bir piyesin sonunu oynayacak bir aktör gibi, tüm yoğunluğuyla adımını attı sokağa. On metre kadar yürüdü. Durdu. Gözlüklerini çıkardı, beyaz ipekli mendiliyle sildi camlarını, birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sokağın gölgede kalan yerinden uzaklaştı, gitti tam güneşin ortasında durdu.

Tekrar taktı gözlüklerini. Derin derin nefes aldı. Yüzünde bir rahatlık izi vardı. Birşeyler tasarladığı, düşündüğü anlaşıyordu. Ceyx, Sokrat'ın neler düşündüğünü sordu kendi kendine. Yunanlı onu hâlâ görmemişti. Sırtındaki siyah alpaga ceketini çıkardı, savurarak omuzuna attı, tekrar yürümeye koyuldu...

— Patron!

Döndü baktı Yunanlı:

— Ne istiyorsun?

Şaşırdı Ceyx. Gidip uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Bekliyordu, o kadar işte.

— Nereye bırakayım sizi? diye sordu.

— Nereye mi bırakacaksın? Otomobilin mi var yoksa?

— Hayır, patron...

— Öyleyse, ne yani?

— Şurada, biraz ötede, taksi durağı var.

Gittiler taksi durağına. Yaşlı bir şoför, ikisini de bindirdi eski bir Chevrolet'ye. S. S. şoföre emretti:

— Havaalanına.

Giderlerken, ağzını açıp bir kelime bile söylemedi. Havaalanına geldikleri zaman, adamına döndü, taksi parasını ödemesini istedi. Ceyx, şoföre bir kâğıt para uzattı. Üstünü almadı. Yunanlı gördü bu sahneyi:

— Deli misin, dedi. Hiç o kadar çok bahşış bırakılır mı? Sen ömrün boyunca para tutamazsın.

Ceyx, havaalanında, pilotlara ayrılan salona koştu. Jeff'i uyandırdı. Jeff, Atina'da bulmayı umduğu kadını bulamamış, başka kadın aramaktansa, alana dönüp uyumayı tercih etmişti.

Jeff uyandı, sordu:

— Patron geldi mi?

— Evet.

— «Baba»nın tavernasında kırılmadık şey bırakmadı.

— Öyleyse, formundadır!

— Bilmem. Ağzını bile açmadı yolda. Sonra da benden taksi parası istedi.

— Aldırma! Öder nasıl olsa!

— Nerde öder be! Cimrinin teki herif... Aman sus, geliyor!

Yunanlı ellerini arkasına koymuş, bekliyordu onları.

Jeff sordu:

— Dönüyor muyuz efendim?

— Evet. Nice'e.

— Bir dakika Roma'ya inmemiz gerek. Motörlerden biri çok ısınıyor. Baktıracağım orada.

— Daha önce düşünseydin ya. Acelem var benim!

Gerçekten de, Sokrat'ın aklına, yapılması gereken yeni bir şey gelmişti. Bu amaçla, hemen harekete geçmesi **zorun-**luydu. Kaybedecek vakti yoktu.

Lena ile bitti artık, imkânı yok. Ötekilere gelince, olmuyor. Onlara sahip olur olmaz sıkılmaya başlıyordu. İyi ama, vazgeçmem ki... Ne istiyorum acaba ben? Bu işin ideali nedir biliyorum gerçekte. Evinde bir kadın olacak. Sevdiğin bir kadın. Sonra, sen ötekilerle, gönül eğlendireceksin... İyi ama, sevilen kadın gözyummuyor ki ötekilerle yatmana... Aldırmamak, yine yatmak mı ötekilerle? Üzülür ama evdeki, olmaz ki... Benim yüzümden. Ne olmuş peki? Hem sonra kabahat benim mi? İyi ama, ya o kalkar, bir başka erkekle giderse? Orospular!.. Yalnız yaşayamam ben. Yalnız olmayınca da yaşayamam. İki kişi olduk mu, yapamıyorum işte. Üçlü yaşamayı mı denmeli? Kolay mı bu?.. Peki, başkaları ne yapıyor? Onlar da kendilerine aynı soruları soruyorlardır... Öyle ama, hiç kimse ağzını açıp söz etmiyor bu işlerden. Ya çocuklar? Onlar ne oluyor bu arada?.. Menelas'la resmen yaşarsam, acaba mutsuz mu olur çocuklar? Kutsaldır çocukların mutlulukları! Hiç dokunmamalı çocukluğa! İyi ama, büyüdükları zaman, boşverip geçiyorlar insana! Ben öyle yapmadım mı anneme... Daha çok sevseydi beni! Belki de seviyordu. Sanki benim çocuklarım biliyorlar mı onları sevdiğimi? Nereden bilebilirler? Nereden anlarlar sevdiğimi, hiç söylemiyorum ki onlara... Hem sonra, gerçekten seviyor muyum acaba? Peki kocası ne der? Nasıl bir tepki gösterir?.. Bok yesin kocası! Elinden kaçırmak istemiyorsa karısını, sahip olsun ona! Görürüz bakalım, engel olabilir mi kadını almama! Hoş, o da bana hiç bir zaman hiç bir şey söylemedi ama, aynı fikirde olduğuna eminim... Aman canım, ne çıkar



sanki! Kendim için yaşıyorum ben, başkaları için değil! Evlenirim onunla! Evleneceğim! Yoksa... ne işe yarar param?.. Benim de, herkes gibi, mutlu olmaya hakkım yok mu?

Uçağının tekerlekleri Nice havaalanının pistine değerken Yunanlı böyle düşünüyordu. İşin tuhafı, yirmidört saattan bu yana gözlerini kapatıp uyumadığı halde, yorgunluk duymuyordu. Eskiden, bir kez, beş gün beş gece hiç uyumamıştı. Onyediy yaşındayken. Ama, o pokerde kazandığı parayla, sırtına bir ceket-pantolon almıştı. Şimdi elli iki yaşındaydı. O eski kurnaz yumurcağın dedesi olabilirdi şimdi. Hayatının kadınına sırtlayıp kaçırmayı düşünmek bile, gençlik aşısı gibi geliyordu insana.

Kapının kilidinin içinde anahtarın döndüğünü duyunca, Lena hemen fırladı. Marc açtı kapıyı, girdi içeriye. Adamın, kapıyı kapatmasını bile beklemedi. Hemen boynuna sarıldı, öptü onu tutkuyla:

— Ah canım, sevgilim benim!.. Hayat boyunca ikimiz varız artık! ... Oldu bitti işte!.. Kurtuldum Marc! Özgürüm artık!

Buz gibi olmuştu Marc. Kadının kolları arasından kurtulmaya bakıyor, kulaklarının biraz önce duyduklarını anlamak istemiyordu. Ayağını uzatarak, kapıyı itti. Büyük bir gürültüyle kapandı kapı. Tuzağa düşmüştü işte. Kalbi saniyede altı bin turla dönen bir motor gibiydi ama konuşamıyordu. Fikirler sanki aklından uçup gidiyor, beyninde biçimlenen sözler kar gibi eriyordu.

— Bıraktım onu Marc! Bitti artık!.. Birlikte yaşayacağız! Marc, telâketi yavaş yavaş kavıyordu...

— Mutlu musun sen de?.. Bir şey söylemiyorsun...

Sonunda, tatsız, buruk bir sesle konuşabildi:

— Müthiş bir şey, sevgilim, müthiş... Çarpılmış gibi oldum, o kadar şaşırdım ki...

— Sen de boşanınca, Champ-de-Mars semtine yerleşiriz... Hem ne yararı var artık beklemenin... Konuş bu gece onunla,

anlat her şeyi. Boşanmak istediğini haber ver! Seviyor musun beni?

Marc duyduğu mide bulantısını zor bastırdı. Daha doğrusu, paniğe kapılmakla, isyan etmek arasında bocalıyordu...

— Tabii... Tabii seviyorum...

— Marc! Sevgili Marc'cığım benim!.. Durumun önemini kavrayabiliyor musun Marc?.. Artık hiç ayrılmayacağım senden! Film çevirdiğin zamanlar stüdyoya gelip bekleyeceğim işinin bitmesini!.. Marc, inanamıyorum, biliyor musun?

Marc, ondan daha az inanıyordu... Mutlaka bir şey yapmalı, onu durdurmalı, göklerden aşağıya indirmeliydi Lena'yı... Üstelik, şöyle bir uğramıştı geçerken. Kalamazdı uzun süre. Belle bekliyordu onu... Hem sonra sinirliydi son günlerde Belle. Bir öğrenecek olsa!.. Lena ona bir telefon cdecek olsa, tamamdı işi!..

— Dinle beni, Lena...

— Dinliyorum, hayatım, anlat!.. Yok hayır, hiç bir şey söyleme, bak, bir fikrim var! Karına ben haber vereceğim. En iyisi bu! Çok kibar davranacağım.

— Lena, çok rica ederim... Belki de şey... Bırak, ben kendim söylerim...

— Söyleyebilecek misin?

— Daha iyi benim söylemem... Çok çabuk oldu her şey... Ben pek beklemiyordum yani...

Lena hızlı hızlı nefes aldı burnundan, kuşkulandı birdenbire:

— Nasıl beklemiyordun? Altı yıldır bunu konuşmuyor muyuz?

— Biliyorum, biliyorum, ama bak... anlamaya çalış...

— Neyi anlayacakmışım?

— Bırak da, yavaş yavaş alıştırayım kendimi bu duruma... Acelenin ne gereği var...

— Evet ama, Marc...

Marc, öğürmemek, içinden yükselen korkuya kendini kap-

tırmamak için, kafa tutmayı uygun buldu:

— Ne yani?.. Bomba gibi haber veriyorsun bana! Önceden bildirmeden, paldır küldür!.. Sen ipini koparmış olabilirsin ama, benim almam gereken tedbirler var daha... On yıllık evliliğimi beş dakikada yıkıp kül edemem ya!

— Marc ama... ne diyordun sen hani...

Anlayışsız davranmak sırası şimdi ondaydı:

— Diyordum, diyordum ama... kolay mı sanıyorsun o kadar!

Lena kollarını indirdi Marc'ın boynundan:

— Sokrat'tan senin için ayrıldım. Çocuklarımı, hayatımı, her şeyimi bıraktım öylece... Yemin etmiştin sen bana... Hani.. şey...

— İki ayağımı bir pabuca sokuyorsun Lena!.. Hiç sevmem bunu!.. Hiç hoşlanmam acele işten!.. Nefret ederim... Doğru değil mi yani?..

— Marc...

— Marc! Marc!.. Marc!.. Bir Marc tutturdu gidiyorsun! Başı belâda olan sen değilsin ki! Kafamı toparlamaya bile vakit bırakmadın! Çocuk gibisin!.. Her şeyi hemen istiyorsun! Yeter artık!.. Gidiyorum işte ben, yeter, bıktım!..

Lena, cevap vermeye vakit bulamadan, Marc atladi kapıya, fırlayıp dışarıya, merdivenlere attı kendini...

— Marc?.. Marc?..

Lena yanaklarından aşağıya göz yaşlarının kaydığını hissetti. Yaşlar gözlerini bulandırıyordu. Yatağın kenarına oturdu, sessizce ağladı.

ANTİBES'DE hayal kırıklığına uğradı: Menelas'ın yatı limanda duruyordu ama üç denizciden başka kimse yoktu içinde.

Adamlar, Yunanlı'nın inanmamış gibi durması, direnişi karşısında biraz hayret ettiler.

— Ne zaman gittiler?

— Bu sabah, saat ona doğru.

— Nercye?

— Madam, Cenevre'deki evlerinden söz etmişti galiba..

— Emin misiniz?

— Öyle sanıyorum. Herhalde oraya gittiler.

— Peki, hoşça kalın.

Şoförü Niki, uykusuzluktan canı çıkmış olan Ceyx ile Rolls-Royce'da bekliyordu.

— Bana bak, tut kendini, sızıp kalacaksın sonra!

— Ölüyorum uykusuzluktan... Gelince, haber verirsin bana...

— Hiç niyetlenme, bak, geliyor bile!

Ceyx gözlerini kırıştırdı. Yumuşacık deri koltuklardan kalkabilmek için insanüstü bir çaba harcadı, kapıyı açtı patro-  
na, gidip şoförün yanına oturdu. Yunanlı içine mermi sürülmüş,  
patlamaya hazır bir savaş topuna benziyordu.

— Havaalanına dönüyoruz, diye emretti.

Biraz önce geldikleri yoldan geri döndüler. Jeff'i, tam havaalanının parkından bir arabayla çıkarken yakaladılar. Jeff'in şanssızlığıydı bu. Klâkson çalan Rolls-Royce'u görünce, indi arabasından, yanlarına koştu. Kendi arabasını, parkın ortasında, kapısı ve sinyalleri açık bırakmıştı. Yunanlı, Rolls'dan inmiş, ayakta duruyordu. Jeff'e emretti:

— Git arabayı geri ver. Kalkıyoruz.

Pilot, Yunanlı'ya küfretmemek için kendini zor tutarak, suratı asık, sordu:

— Bu sefer de nereye?

— Cenevre'ye. Her şeyi hazırla. On dakika sonra havalanmamız gerekiyor.

Jeff, patronun konuşmasındaki sertliği görünce, ses çıkarmadığına, kafa tutmaya kalkmadığına sevindi.

Uçak Cenevre'ye yaklaşırken, Jeff, Yunanlı'nın oradaki şirketine telsiz mesajı göndererek, havaalanına otomobil yollarını istedi. Nice'den Cenevre'ye kadar, uçuş süresince, Yunanlı durmadan viski içti. Adamın halinden, bakışlarından, hareketlerinden öylesine müthiş tehditler yayılıyordu ki çevresine, Ceyx, uykusuzluktan ölecek halde olmasına rağmen, gözünü bile kırpmadı, bekledi yanı başında. S. S., bu arada Ceyx'e çok acımış olmalı ki, ona bir viski içmesini bile teklif etti:

— İç, dedi. Canlanırsın. Bak, ben uyuyor muyum hiç?

Gonzales del Salvador'ların villası, Cenevre yakınlarında, sessiz bir semtтейdi. Bahçe kapısının yanındaki duvarın üstünde, villânın adı yazılıydı. **Sonat**'tı yapının adı. Müzik sözkonusu olduğuna göre, Yunanlı, o anda **Seranad** adının buraya daha yakışacağını aklından geçirdi. Kapıdaki düğmeye bastı. Dahilî telefondan, cızırtılı bir ses çıktı:

— Kim o?

— Satrapulos.

Yunanlı, elinden gelse, demir kapıyı tekmeleyecek, kırıp parçalayıp girecekti içeriye. Biraz ilerledi bahçede. Ağaçların dibinden yürüdükten sonra, villaya giden merdivenlerin başında durdu. Üniformalı bir uşak yaklaştı yanına. Yunanlı:

— Patronunuz nerde? diye sordu.

— Randevunuz var mı kendisiyle?

— Bana bakın, patronunuz burada mı, değil mi?

— Sayın Gonzales del Salvador'un burada olup olmadığını bilmiyorum. Müsaadenizle gidip bakayım.

S. S., koluyla itiverdi uşağı kapının önünden:

— Lüzum yok, ben kendim bulurum onu... Emilio! Emilio!

Merdivenle çıkılan birinci katta bir kapının açıldığı duyuldu:

— Aurelien! Kim geldi?

Merdivenin üst basamağında, üstünde kıpkırmızı bir gecelik Mimi göründü. Yunanlıyı görür görmez, yüzü bembeyaz kesildi... Kapısını zorlayıp içeriye girmek küstahlığında bulunan Sokrat'a, gözlerine inanmıyormuşçasına bakıyordu!

— Özür dilemek için geldinizse, hiç yorulmayın. Kabul etmeyeceğim.

— Özür dilemem için bir neden yok. Karınızı almaya geldim.

— Nasıl?.. Ne diyorsunuz? Ne demek?

— Duydunuz ne söylediğimi! Nerede karınız?

— Aurelien, siz çıkın lûtfen... Yalnız bırakın bizi...

Uşak istemeye istemeye ayrıldı ordan. Göremeyecekti olup bitecekleri ama hiç değilse, kulağını kapıya dayayıp dinleyebilirdi.

Sokrat, olanca gücüyle bağırdı:

— Olympe, neredesin?

Mimi, sesini yükseltmeye çalışarak, çıktı:

— Burada yok!.. Yok burada!..

— Peki öyleyse! Madem ki, söylemiyorsunuz, gidip kendim bulurum onu.

Yunanlı merdivenden üç dört basamağı çıktı. Mimi, kollarını uzatarak yolunu kesmeye çalıştı:

— Sakin olun çok rica ederim!.. Sakin olun!.. Şu tarafa gelin, büroma gidelim...

— Büronuz sizin olsun! Karınızı istiyorum ben!

— Geldik işte bakın!.. Bir içki ister misiniz? Hem olacak şey mi bu? Anlatın bakalım, nedir istediğiniz? Oturmaz mısınız?

S. S. nerede ise adama cevaplar verecek, onun hazırladığı oyuna girecekti. Ama yazık olurdu.. Vakit kaybederdi. Bütün yerine, fırladı yukarıya önündeki merdivenlerden, koridordaki kapıları birer birer açarak, bağırmaya başladı...

— Olympe!.. Olympe neredesin?

Duruma hiç akli yatmayan Mimi, iki metre kadar arkasından kovalıyordu Yunanlı'yı.

— Olacak şey mi bu!.. Ne hakkınız var!.. Aklınızı mı kaçırdınız siz?

— Olympe! Olympe, neredesin?

Sonunda, Yunanlı buldu Olympe'i. Odasındaydı. Daha başından beri, olup bitenleri duymuştu Menelas. Ortaya çıkıp görünmek ya da taraf tutmaktansa, odasında bir köşeye çekilmiş, büzülmüş kalmış, iki erkeğin çekiştikleri, paylaşamadıkları dişiler gibi, oracığa sinmiş, bekliyordu. Gözlerini kaldırıp Yunanlı'ya güçlükle bakabildi. Sokrat, biraz önceki öfkesiyle bağdaşmayacak kadar tatlı bir sesle:

— Olympe, dedi, sizi almak, evlenmek için götürmeye geldim. Şimdi benimle gelmeyecek olursanız, yarın yine gelirim buraya. Yarından sonra yine gelirim. Sizi alıp götürünceye kadar, hayatımın sonuna kadar her gün gelirim. Aşağıda bekliyorum sizi.

— Deli bu adam! Çıldırmış! diye inledi Mimi.

— Siz, siz defolun başımdan! Eğer elinizden bir şey gelir sanıyorsanız, haydi bakalım, durmayın, engel olun! Savunun kendinizi! Karınızı savunun, koruyun!.. Engel olun bana!

Sokrat, kocanın cevabını bile beklemeden, koşarak, merdivenlerden inmeye başladı. Emilio bağırdı arkasından:

— Polis çağıracağım!.. İzin veremem bu rezalete ben!.. Pahalıya mal olacak size bu yaptığınızı!

— Öyle olmalı zaten! Böyle bir kadın dünyaya bedeldir. Bunu daha önce anlasaydınız.

O sırada, Menelas'ın tatlı sesi duyuldu.

— Aurelien!

Uşak her iki erkeğe de hiç bakmadan, koştu. Mimi sırtıttı:

— Herhalde karımın peşinize takılıp geleceğini bekleme-yin!

Yunanlı heykel gibi durdu. Kımıldamadı.

— Siz, maceraperestin birisiniz! Öylesi bile değil, pis he-

rifin birisiniz siz! Hem sonra, karım da aynı şeyi düşünüyor sizin için!

Aurelien, iki adamın önünden bir kez daha geçti. Bu kez, uşağın iki elinde, iki kocaman valiz vardı. Mimi, boğulacakmış gibi inledi:

— Aurelien! Nereye gidiyorsunuz?..

Uşak, kaderci, kalın bir sesle cevap verdi:

— Madam söyledi, Mösyö...

— Yok ama, bu kadarı da fazla artık!.. Olacak şey değil!

Gerçekten de bu kadarı çekilecek gibi değildi: Mimi savaş alanını terketti, çalışma salonuna girip, kapıyı şiddetle vurarak kapattı. Merdivenlerin üst basamağında Menelas göründü. Ağır ağır inmeye başladı. İnerken, sanki vedâlaşıyormuş gibisinden, bir eliyle, merdivenin maun ağacından yapılmış korkuluklarını okşuyordu. Yunanlı'nın önüne gelince, gözlerini hiç kırpmadan uzun uzun baktı ona.

— Hazırım ben, dedi.

Sokrat sordu:

— Bir kez daha görmek ister misiniz onu?

Başını salladı Menelas:

— Ben hazırım.

Sokrat elini tuttu Olympe'in, hiç bir şey söylemeden sıktı. Bahçeye çıkan merdivenlerden indiler. Villânın bahçesinin ötesinde, Bentley markalı otomobil, yollar, deniz, gökyüzü ve bu lutlar vardı.

Tahiti körfezinin iki mil kadar açığında demirlemiş **Pegasus** yatında, orkestra hafif hafif çalıyordu. Yemekler masanın üstüne birer birer yerleştirilmiş, ne Sokrat ne de Olympe çatal-larını bile değdirmeden birer birer kaldırılmıştı. Konuşmuyor,



kımıldamıyor, birbirlerine dokunmuyorlardı. Yalnız, şamdanların titrek ışığının üstünden, bakışlarıyla bir şeyler soruşturmak-taydılar sanki. Yunanlı, kendisine ait olduğuna inandığı bir şeye, ilk kez, sahip olmak için acele etmiyordu. Vakti vardı nasıl olsa... Menelas'ı, yanındaki dairesine yerleştirmiş, oradan kendi eşyasını çıkarttırmıştı. Öğleden sonra ve akşamüstü, ağır ağır, sessizlik içinde, geçmişti...

— Piyanonuz hep orada, dairenizde kalacak. Hiç bir şey yemediniz ama... Biraz içmek ister misiniz?

— Hayır. Siz benim yerime de içtiniz.

— Kırk sekiz saattir durmadan içiyorum. Uyuyamadığım zaman içerim.

— Hiç yatıp uyumadınız mı?

— Hayır.

— Yorgun musunuz?

— Hayır. Ama tatlı bir sarhoşluk içindeyim sanki.

Ya siz?

— Ben de öyle. İyi bir şey.

— Karaya çıkıp kumların üstünde yürüse, ne dersiniz?

— Olur.

Bir dakika sonra, yataın küçük motörü çalışmaya başlamıştı. Motörün baş tarafına, üstü örtülü, kocaman bir şey yerleştirilmişti. Küçük tekne plaja iyice yaklaşıp, kuma oturunca, Yunanlı, Stavenos'un kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra Menelas'a yardım etti kıyıya inmesi için. Kadın, ayakkabılarını çıkardı, birkaç adım attı. S. S. yetişti arkasından. Motör tekrar çalıştı. Açığa doğru ilerledi. Gece yine eski sessizliğine döndü. Gözlerinin önünde, çok uzaklarda, titreşen ışıklar vardı. Sokrat başını kaldırdı, gökyüzüne baktı:

— Yıldızların adlarını bilir misiniz?

— Evet.

— Peki, şu tepemizde, soldaki nedir?

— Şu uçtaki mi? Arcturus yıldızı. Sizin başınızın üstünde de Cassiopius var. Görebiliyor musunuz?.. Büyük Ayı'nın sa-

ğında. Daha ötede, uzakta, sağdaki Andromeda nebülası görünüyor.

— Nedir o nebüla dediğiniz?

— Yıldız tozları. Bilmiyor muydunuz bunu?

— O kadar çok şey var ki bilmediğim.

Menelas, Sokrat'ın elini tuttu.

— Peki, kaç tane yıldız olduğunu biliyor musunuz gökyüzünde?

— Nasıl bilebilirim...

— Bakın, yeryüzünü getirin gözünüzün önüne. Sonra, bunu gökyüzü farzedin. İşte ona göre, her santimetre karesinde binbeşyüz yıldız düşer.

— Gerçek mi bu?

— Evet, gerçek. O yıldızların her biri doğar, gelişir, ölür.

— Nasıl ölürlür?

— Çoğu kez, patlar, parçalanırlar.

Yunanlı sessizce güldü:

— Ben de, kendi türümde bir yıldız olmalıyım herhalde.

— Patlamak niyetinde misiniz yoksa?

— Elimden gelseydi, evet. Ama herhalde, sönmek niyetinde değilim.

Menelas yüzünü döndü Yunanlı'ya. Gece öylesine karanlıktı ki, adamın gözlerini bile göremiyordu. Yalnız, nefes alışını duyuyordu karşısında. Mırıldandı:

— Benim de niyetim yok sönmeye. Hele şimdi.

Kadının saçlarının, yüzüne değdiğini duydu. İnsanın solukunu kesecek bir tatlılıkla, sarıldı ona... Titriyordu Menelas.

— Gelin, dedi, bir şey göstereceğim size.

Sokrat, onu, biraz önce geldikleri yöne doğru götürdü. Baktı çevreye. Motörün kuma oturduğu yerin biraz önünde, üç kara gölge farkediliyordu. Bunlardan biri küçük, öteki ikisi büyüktü.

— Nedir bunlar? diye sordu Menelas.

— Sizin valizleriniz. İçlerinde neler var biliyor musunuz?

— Giysilerim, kürkler, pırlantalar, elmaslarını. Değerli şeylerim. Niye sordunuz?

— Hepsini ateşe verip yakacağım onların.

Sokrat'a, «panter»in öfkesinden, sinirli davranışlarından o kadar çok söz etmişlerdi ki, adam bu kez kadının tepkisini görünce şaşırdı. Olympe, sakın bir sesle sordu:

— Öyle mi? Niçin peki?

— Çünkü her şey bizim için bu gece başlıyor da ondan. Geçmişinizden geriye hiç bir şey kalmasın istiyorum. Dünyaya yeni gelmişsiniz gibi, çıplak istiyorum sizi.

Yunanlı, valizlerin yanına bırakılmış benzin bidonunu boşalttı hepsinin üstüne. Bitirince bu işi son bir kez sordu:

— Pişman olmayacaksınız, değil mi?

Kadın cevap vermedi, elini tuttu Sokrat'ın. Adam bir kibrit çaktı. Kocaman bir alev yükseldi. Yıldızlar görünmez oldu. Kıyıdaki beyaz kumlar, dalgaların sahile vurduğu köpükler göründü alevlerin ışığında. Uçsuz bucaksız plajda küçük bir ateşi bu ama onbin güneşe bedeldi. İkisi de, elele, biraz içperlere doğru yürüdüler. Oradaki bir çalılığın üstünden atladıktan sonra, Yunanlı, birkaç adım daha gitti, oturdu. Menelas'ı kendine doğru çekmek istedi. Direndi kadın. Ötede, yavaş yavaş ufalmaya başlayan alevlerin ışığında, silueti görünüyordu. Olympe, acele etmeden, ağır ağır, sırtındaki elbiseyi çıkardı. Sonra yine yavaş yavaş, kaydı Yunanlı'nın yanına.

— Al bak, dedi, bunu unuttun.

Sokrat elini değdirince, kadının boynunda inci bir gerdanlık olduğunu anladı.

Menelas çıkardı inci kolyeyi, uzağa, ateşe doğru fırlattı. Sonra, Yunanlı'nın yüzünü, iki eliyle tuttu, dudakları birleşinceye kadar, uzandı yanına...

— Şimdi... artık dilediğin kadar çıplak mıyım?.. diye mırıldandı.

Kallenberg, sinirli bir hareketle buruşturdu gazeteleri. Satrapulos'un Menelas'ı kaçırmış olması, üç aydan bu yana, en ciddi uluslararası politika haberlerini bile ikinci dereceye düşürmüştü. Satrapulos - Menelas çiftinin dünyanın nerelerine gittiklerini, ayrıntılarıyla, uzun uzadıya yazıyordu gazeteler. Meksika'da, Acapulco'da öğle yemeği yemişler, Beyrut'ta altın satın almışlar, Florida'da bir parti düzenlemişler, Batı Berlin'de önemli bir politikacıyla görüşmüşlerdi. Hem de hep aynı günde yazıyorlardı bunları. Allahın belâları diye küfrü bastı Kallenberg!.. Şu Yunanlı'nın, sıradan, anlamsız kişiliği, ne diye bu kadar ilgilendiriyordu basını? Kendisinden bu denli söz etmeleri için, kaç para veriyordu acaba Sokrat gazetecilere? Onunla ilgili haberleri okuyanlar bir bilselerdi, o yalancı kahramanın milyonlarca dolarlık bir kazık yediğini!..

Oysa, Kallenberg, gölgede kalmayı, ortalarda görünmeden, olayların ipini çekmeyi tercih ederdi. Elde ettiği başarılarından gazetelerin söz etmemelerine çok kızıyordu arada sırada, fakat, daha akıllıca bir davranıştı onunkisi. Öyle düşünüyordu.

— Tamam Greta... dedi. Biraz sonra yine çağırırım sizi.

Elini, kızın etekliğinin altına sokup; baldırlarının arasında tutmaktan geçici bir zevk alıyordu. Greta gülümseyerek döndü divanın üstünde, kurtardı kendini Kallenberg'in ellerinden, çıktı dışarıya. Mavi Sakal, çalışma salonundaki kasasının şifreli anahtarını birkaç kez çevirdi sağa, sola. Kasanın kapısı açıldı. Üzerinde «Baran» yazan bir dosyayı aldı. Yüksek sesle konuşarak, güldü kendi kendine.

— Ee, parayı ödeme sırası geldi pis herif!

Açtı dosyayı, Sokrat'ın, Suudi Arabistan petrollerinin nakli işi üzerinden, ona ödemeyi kabul etmiş olduğu yüzde otuzbeş komisyonla ilgili kâğıdı çıkardı. Anlaşma metnini, güzelce

yaydı masasının üstüne. Yerleştirdi. Baktı. Bir rahatsızlık duydu o anda içinde. Bir yerinde bir şeyler vardı bu metnin. Bir gariplik vardı ortada. Neydi acaba? Ne olduğunu pek kestiremedi hemen. Gözleriyle görmüş olduğu gerçek bir türlü beynine ulaşamıyordu. Oysa!... Sayfanın tam altında, Sokrat'a imzalattırđıđı yerde, adamın imzası yok olmuştu. Eline aldı kâğıdı, ışığa tuttu baktı: İzi bile yoktu imzanın. Boştu imza yeri. İnsanın aklının alamayacağı, kocaman, inanılmaz bir boşluk vardı imza yerinde. Gözlerinin böylesine bir oyun oynayacağını sanmadığı için, bu kez, tersine çevirdi kâğıdı, baktı. Yok canım... Hiç bir şey yoktu. Üzerinde hiç bir zaman, hiç bir kalem oynatılmamış kadar bembeyaz duruyordu imza yeri.

Vahşi bir güçle koltuğundan fırladı, deli gibi attı kendini koridora:

— Greta!... Greta!...

Bu felâketin önüne geçmek için bir çözümyolu bulunamayacağını biliyordu. Aklının ermediği bir hergelelikle, şu rezil Yunanlı, kazığı atmıştı demek kendisine.



## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM





ŞOFÖR, arabasına aldığı müşterisine alaylı bir bakışla baktı. Şaşırtıcı bir kadındı. İnsandan anladığını ileri sürer dururdu ama, kadınla birlikte, yüz kilometre yol yaptıkları halde, onun kim olduğunu, ne yapmak, kesin olarak nereye gitmek istediğini anlayamamıştı. Acaba, kadının kendisi biliyor muydu bunları? Marignane havaalanından çıktıktan sonra, onun arabasına binmiş, gayet düzgün, ama yine de yabancı şivesine çalan bir Fransızcayla, şöyle demişti:

— Carpentras'dan daha öteye gitmek istiyorum. Biliyor musunuz oralarını?

Genellikle, müşteriler, Marsilya'dan öteye gitmek istemezlerdi. Nereden geliyordu acaba kadın? Nasıl bilebilirdi ki... Bir günde sürüyle uçak gelip gidiyordu alana... Şoför, kadının, denizci çuvalına benzeyen bagajını arabanın arkasına yerleştirirken, bir İtalyan havayolu şirketinin etiketini görmüştü. Ne çıkardı bundan? Hiç. Öteki şirketlerinki gibi, İtalyan uçakları da, Groenland'dan tut da, Güney Afrika'ya kadar gidip geldiyorlardı. Neyse, kabul etmişti o kadar uzak yere gitmeyi ama içinde ufak bir kuşku da yok değildi: Ya parasını vermezse?

Ne yapardı o zaman? Bununla beraber, kızın paralı olduğu da belli oluyordu. Giysilerinden değil. Üstünde mavi bir blujin pantolon, balıkçı yakalı mavi bir denizci kazağı vardı. Ama... ama kişiliğinden bir para kokusu yayılıyordu çevresine. Şoför, yol boyunca, birkaç kez lâf açmayı denemişti. Önce, izledikleri yol hakkında yorumlar yapmış, öteki sürücülerin ne denli dikkatsizlik ettiklerini ona göstermişti bazı arabaları sollarken. Sonra komik hikâyeler anlatmayı denemiş, ama kızın bu esprileri anlayıp anlamadığını kestirememişti: Müşterisi hiç bir tepki göstermediği için, kendi anlattığına kendi gülmek zorunda kalmıştı. Plan-d'Orgon'a geldiklerinde, şoför, müşterisini hiç bir şeyle oyalayamayacağını anladığı için, konuşmaktan vazgeçmiş, susmaya karar vermişti. Araba, iki yanı ağaçlıklı asfalttan ilerliyordu. Yolun şurasına burasına, kavun sergileri yaymış olan köylüler, elleriyle selâmlıyorlardı arabayı. Sonunda yine dayanamadı şoför, sordu:

— Gittiğiniz yerin tam adı nedir?

— Adı yok.

Şoför, yola çıktıklarından bu yana, kızıdan aldığı bu tek cevaba da kızdı. Tekrar sordu:

— Şey demek istedim yani... Carpentras'a geldikten sonra... hangi yola sapayım?

— Bir dakika... (kız, pantolonunun cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı)... şey Oppède'le Rousillon arasındaymış. altında bir trafo kulesi varmış.

— İyi, güzel! Ama... köyün adı ne?

— Eskiden Cagoulet derlermiş.

— Adı mı değişmiş sonradan?

— Hayır. Ama, şimdi kimse oturmuyor artık orada.

— Yaa!

Gitgide garipleşiyordu durum... Meteliksiz bir öğrenci gibi giyinmiş bir kız, ama ne öğrenci olacak kadar genç, ne de o kadar meteliksiz anlaşılan, bu uzun yolun ücretini ödemeyi gö-

ze aldığına göre... Adı sanı olmayan, kimsenin oturmadığını bildiği bir yere giden bir kız...

— Sizi orda bekleyen arkadaşlarınız mı var yoksa?

Buna da cevap vermeyince müşterisi, şoför omuzlarını silk-ti. Çok uzun süre hiç bir şey konuşulmadı takside. Araba güneşli yerlerden, sonra gölgeliklerden geçti. Motörün sesini, arada sırada, sert sert esen rüzgârın sesi örtüyordu. Uzaklarda lavanta çiçeği tarlalarının mavi lekeleri çarpıyordu göze. Ot-ları biçilmiş tarlalardan hayvan sesleri geliyordu. Altından çamurlu bir su akan köprüden geçtiler:

— Buranın adı Durance, dedi şoför... Orda, solda görünen yer Avignon. Fakat, biz Carpentras'a gittiğimize göre, girmeyeceğiz kente, sağa doğru devam edeceğiz yolumuza.

Aklınca espri yaptığını sanan şoför, bir kahkaha patlattı, kendi sözlerine kendi güldü. Kızın ona gülüp gülmediğini anlamak için, arkasına dönüp baktı. Hiç orali değildi müşterisi. Söylediğini duymamıştı bile herhalde. Başını sağa çevirmiş, dalmıştı. Rüzgârdan saçları uçuşuyordu.

Önüne döner dönmez, yolun tam ortasından giden bir ağır yük kamyonuna toslamamak için, hızla kırdı direksiyonu. Bir ara, bir benzin istasyonunda durdu, depoyu doldurttu. O sırada, arka kapıya doğru ilerledi, kapının camından seslendi kıza:

— Biraz dışarı çıkıp yürümek istemez misiniz? Bacaklarınız uyuşmuştur herhalde.

Kız tatlı bir gülüşle teşekkür etti. Şaşırdı o zaman şoför. Ne kadar da güzelmiş meğerse! O ana kadar iyice bakmamıştı bile. Oysa artist gibi yüzü vardı kızın, taksiye binerken kara güneş gözlükleri yüzünden farkedememişti bunu. Çıkartmıştı şimdi. Şoförün yüreğine su serpildi. Böylesi güzel kızların gittikleri yol ne kadar uzun olursa olsun, taksiye verecek paraları bulunurdu kuşkusuz.

Geçti yine direksiyonun başına, yola koyuldu. Sağ tarafta, Luberon'un surları, mavimtrak ışıklar arasından görünüyordu. Carpentras'ı arkadan da Vaison-la-Romaine'i geçtiler. Cırcır

böceklerinin gürültüsü gittikçe artıyordu.

Yine döndü müşterisine:

— Dikkat edin, yaklaşıyoruz artık! dedi.

— Rousillon'dan sonra tam sekiz kilometre daha gitmek lâzım.

— Tamam. Rousillon'dayız...

Aşiboyalı evler, yüzyıllık çınarlar görünüyordu. Yaşlı adamlar, küçük çocukları gözetliyorlardı kapıların eşiğinden. Bir top yuvarlandı, taksinin altına girdi, ardından bir çocuk koştu. Fren yaptı şoför:

— Amma da vurdumduymaz buranın insanları! dedi.

Köyden çıktılar biraz sonra. Şoför taksi saatine çabucak bir göz attı: 52 398 frank! Nasıl söyleyecekti kıza bu kadar çok tuttuğunu. Suç müşterisindeydi ama. Binmeden önce, götürü bir fiyat teklif etseydi.

Döndü yine arkasına:

— İşte geldik sizin trafo kulesine! dedi.

Tepeye doğru tırmanan bir patikanın ana yolla birleştiği yerde beton bir kule görünüyordu. Şoför atladı arabadan. Gitti bakındı oralara. Yazıları zor okunan eski tabelayı keşfedince, gururla seslendi:

— Tamam işte! Cagoulet yazıyor levhada! İki kilometre ötede, gidelim mi oraya?

Kız, başıyla hayır anlamına bir hareket yaptı. Burada inmek istiyordu.

Şoför yine çenesini açtı:

— Gitmek isteseydiniz şaşardım doğrusu! Adı olmayan bir köy! Siz Parisliler bayılırsınız böyle şeylere...

— Çantamı verir misiniz?

Şoför arabanın bagajını açtı, çantayı aldı, elinde tuttu, ne yere koyabildi, ne de kıza uzatabildi.

— Borcum ne kadar?

Şoför üzülerek:

— 52.720 frank, dedi.

Sonra da sanki kabalık etmiş gibi başını önüne eğdi. Biraz tenzilât yapardı yapmasına:

— Yuvarlak hesap, elli bin diyelim, yeter, dedi.

Kız gülümsedi. Ömründe herhalde hiç çamaşır suyuna sokulmamış parmaklarını, çantasına daldırdı. İnsana dehşet verecek irilikte bir deste para çıkardı. Dayanamadı taksi şoförü:

— Üzerinizde bu kadar parayla mı dolaşıyorsunuz? diye sordu.

Kız yine gülümsedi. Altı tane onbinlik uzattı. Şoför beş tanesini aldı yalnız. Birini geri vermek istedi. Kabul etmedi kız:

— Hepsi kalsın, dedi. Çok memnun oldum sizinle yolculuk ettiğime.

Şoför ne yapacağına karar veremiyordu. Elinde kâğıt paralar, kızın karşısında dikilmiş kalmıştı. Marsilya’da bunu arkadaşlarına anlattığı zaman, kim bilir... Kız tam bir denizci gibi, çuvalı sırtına atıverdi, bir kez daha gülümsedi, patikadan yukarı tırmanmaya başladı. Adam hemen uzaklaşmadı oradan. Uzaktan izledi kızı. Kaba kumaştan yapılmış pantolonunun içinde, müşterisinin, ince ama biraz dolgunca vücut hatlarına hayranlıkla baktı. Sonunda, sanki bir düş görmüş de uyanıyormuş gibi başını salladı, atladı arabaya, kafasında karmakarışık düşüncelerle, gerisin geri yola koyuldu.

Yol, bir ara, vadinin çizgisini izleyerek, alçalır gibi olduğu için, Lena çukurda kaldı. Tepelerde önceden gördüğü evler gözden kayboldu. En çok dikkatini çeken şey, çevrenin sessizliği ve havadaki tatlı kokulardı. Arada sırada, otların arasından bir şeyler kaçır gibi oluyordu. Tavşan ya da kertenkele. Yapaçağı şeye rağmen, kendini özgür hissediyor, dünyada hiç bir şeyin burası kadar, bu manzara kadar gerçek olabileceğini san-

mıyordu. Her şey sağlamdı burada, temizdi. Yapmacıklı, sonradan düzenlenmiş, süslenmiş hiç bir şey yoktu. Nedenini kestiremeden, koşmaya başladı. Bacaklarının çevikliği, adalelerinin yumuşaklığı mutluluk verdi ona. Tenis kortlarının asfaltındaki kısacık koşuşmalarını hesaba katmazsa, kim bilir, ne zamandan bu yana koşmamıştı çayırarda. Yamacın tepesine ulaştı sonunda. İlerdeki çiftlik binalarını gördü o zaman. Önce damları göründü yapıların. Damlarının üstünde kiremitler eksikti bazılarında. Kalın duvarlara dikkat etti. Bu duvarlarda, çatı altında yuvarlak delikler vardı. Daha aşağıda da panjurları eskimiş, paslanmış pencereler. Hava burada sesleri çok uzaklara kadar iletiyor olmalıydı. Bir tavuk gıdıklaması, ardından da bir gitar sesi geldi kulağına. Evlerin sol tarafında, samanlık gibi bir yer vardı. Önüne buğdaylar yığılmıştı küme küme. Yine orda, kocaman bir zeytin ağacının yanında, kuyu vardı herhalde. Kuyunun önünde, bir adam su çekiyordu kovayla. Adam beline kadar çıplaktı. Gitarın sesine uyarak bir şeyler söylüyordu. Lena bir dakika durdu. Adam onu göremezdi. Sırtındaki çantayı indirdi, ayaklarının dibine koydu. Baktı çevreye dikkatle. Işık, müzik sesleri, havanın kokusu doluydu çevrede. Kuyunun başındaki adamın adaleli bedeni, güneşten yanmış cildi daha iyi seçiliyordu şimdi. Uzun saçlarını arkasına toplamış, kurdela gibi bir şeyle bağlamıştı. Az bulunur bir anı yaşıyor-muş gibi geldi Lena'ya. Yıllarca önce, kocasının yatında, Yunan adalarında yaptığı bir geziyi hatırladı. O zaman da az bulunur bir an yaşamıştı. Yüzüyordu denizde, suyun altından, sevdiği adamın portakal rengi gövdesini görmüştü. İçini çekti. Çantasını yine sırtına vurdu. Çiftlik yapılarına doğru yürümeye koyuldu. Ayağındaki pabuçlar hiç ses çıkartmıyordu. Şimdi, kuyunun başındaki adamla on metre kadar kalmıştı aralarında. Adam, birdenbire arkasına döndü. Elinde, içi su dolu kova vardı:

— Merhaba!...

Lena beceriksizce gülümseyerek cevap verdi:

— Merhaba!...

İkisi de hiç kıpırdamadılar. Adam, elinde kovası, Lena sırtında çantasıyla. Hiç bir şey söylemeden, birbirlerine bakıyorlardı. Yirmi, yirmibeş yaşlarında, çok uzun boylu, zayıf, sakallıydı adam. Her tarafı güneşten yanmış, kapkara olmuştu. Bir ışık çizgisi gibi yüzünü yaran dişleri bir maskenin göz yerlerindeki delikler gibi duran açık renk gözleri dışında her yanı güneşte yanmış, kapkara olmuştu. Ne bekliyorlardı Hollywood'daki prodüktörler buraya gelip bu tarlalar tanrısını yıldız yapmak için? Lena, pek ilgilenmemiş gibi, sert bir ifade takınmaya çalıştı. Biraz ilerideki evden gelen gitar sesi de durmuş, çevredeki sessizlik daha da yoğunlaşmıştı. Adam, dostça, arkadaşça, kendinden emin, gülümsemeye hazır, hâlâ bakıyordu Lena'ya. Lena, kesik bir sesle konuştu sonunda:

— Kardeşimi almaya geldim.

Genç adam, sağ kaşını bir milimetre kadar yukarıya kaldırdı. Elindeki kovayı bıraktı yere:

— Kimmiş, kardeşin senin?

Lena, kendisine sen diye hitap edilmesine şaşıtı. Tükürüğünü yuttu:

— Melina. Melina Mikolofides.

İçtenlikle gülümsedi delikanlı:

— Yok yahu! Sen Melina'nın kardeşi misin? Odun almaya gitti o... Su ister misin?

Lena o sırada susuzluktan ölmekte olduğunu anladı:

— Hayır, teşekkür ederim.

— İç! Bak, taze su var! Serin!

— Teşekkür ederim, hayır.

— Tadına bak! Gel bak...

Kovayı, kuyunun duvarının üstüne yerleştirdi, yaklaştı Lena'ya, elinden tutup çekti onu kuyunun yanına doğru. Lena hiç bir şey söyleyemedi.

— Haydi, dedi. İç...

Dayanamadı artık Lena, kovanın üstüne eğildi, dudakları-

nı değdirdi. Öylesine soğuktu ki kovanın suyu, ağzı yanarmış gibi oldu. Uzun uzun içti.

— O petrolcu herifin, Satrapulos'un karısı sensin demek?

Bunu söyledikten sonra kahkahayla güldü genç adam. Anlaşıldığı kadarıyla, hiç etkilenmemiştii adam Lena'dan. Söylediklerini saldırganca bir havada söylememiş olmasına rağmen Lena, sertlikle cevap verdi.

— Olayların beş yıl ardında kalmışsınız. Sunderland düşesiğim ben şimdi.

Genç adam, Lena'yı çileden çıkaracak bir davranışla, önünde yerlere kadar eğildi:

— Özür dilerim. Düşüş Hazretleri, bilmiyordum.

Ekledi ardından:

— Bak burada ister düşüş ol, istersen hizmetçi, bizi pek ırgalamaz yani.

— Biz mi dediniz?

— Evet, öyle... Yedi kişiyiz biz burda. Üç kız, dört erkek. Sen de geldiğine göre, tamam demektir şimdi. Yuvarlak hesap sekiz oluyoruz.

Lena bu küstahça cevaba karşılık vermemeyi isterdi ama dayanamadı:

— Siz de yanılıyorsunuz, bensiz ve Melina'sız, altı kişi kalacaksınız.

— Kim söyledi sana, Melina gider diye? Hem sonra, ne biliyorsun burada kalmak istemeyeceğini?

Lena daha da kızdı. Boğulacak gibi oldu bu küstahlık karşısında.

— Kardeşim nerde?

— Hadi gel gir içeriye bakalım. O çuvalı bırak yere. Savaş baltanı da kılıfına koy. Karnın aç mı?

— Hayır.

— Bir dakika önce de susamadım diye direniyordun ama, içtin sonra.

Aldı kovayı eline, çiftliğe doğru yürümeye başladı. Yapı-



lar, yakından bakıldığında, eskiydi. Fakat, aşiboyası gibi, koyu kahverengi gibi, sıcak renklere boyanmış, güneş de, kendine özgü izler bırakmıştı duvarlarda. Lena arkasından gitti gencin. Tek basamaklı kapıya gelince, adam durdu, yol verdi genç kadına ve kulağına eğilerek bir sır söylüyormuş gibi açıkladı:

— Unuttum galiba, benim adım Fast'tır.

İçerisi çok genişti. Duvarın dibinde bir ocak vardı. Zemin, topraklı. Sıvasız taş duvarlara eskimiş bazı tarım araçları asmışlardı. Tavandan, tavandan bile değil, altı açık çatıdan örümcekler sarkıyordu. Bir köşeye, geniş bir kerevet yerleştirilmiş, üstüne saman örtülmüştü. Tam ortada, kaba tahtadan yontulmuş bir masanın üstünde kirli bulaşıklar duruyordu. Elinde bir gitar tutan çok genç bir çocuk orada oturmuş, ayaklarını masanın üstüne dayamıştı.

— Bu da Julien, dedi Fast.

Gülümseyerek selâm veren Julien'e döndü:

Melina'nın ablası, dedi. Adın ne senin. Küçük adın?

— Lena... Şey yani... Helena.

— Güzel. Bak şimdi Lena, buraya geldiğine göre, hemen işe koyulmalısın sen de. Bizim küçük ailemize girdin sayılır artık. Oturup fasulye ayıklamaya başla bakalım. Görürsün, eğlenmeli iştir. Sen herhalde hayatında hiç fasulye ayıklamamışsındır.

Lena, ister istemez, boyalı uzun tırnaklarına, incecik parmaklarına şöyle bir baktı. Ya düş görüyor olmalıydı, ya da bu genç delinin biriydi.

Odasına, önce İrena girdi hışımla. Ayağındaki makosen ayakkabıları çıkardı, fırlattı attı. Sonra elindeki çantasını fırlattı. Çanta odanın içinde, bir baştan bir başa uçtu, yatağın üstüne düşerken açıldı ağzı, içindekilerin hepsi döküldü. Arkasında duran uşağı ve hizmetçisi, bu durumları iyice kanıksamış gi-

bi, sıkkın, bakıştılar. İrena, kendisine hizmet etmekle görevli personelin yanında hiç bir zaman duygularını açığa vurmamakla övündüğü için, bu kez kızgınlığını, kendi sebep olduğu bir olaya bağlıymış gibi gösterdi:

— Dikilip bakacağınıza, yardım etsenize bana!

Liza, çantadan yatağın üstüne dökülüp saçılan öteberiyi toplamak için atıldı. İrena koştu, yakaladığı gibi kızı, engel oldu buna. Öfkeli davranışıyla hiç bağdaşmayacak, kocaman bir gülümseme yapıştırdı dudaklarına.

— Hayır yavrum, siz bırakın o işi. Ben toplarım... Biraz sonra çay istemek için çağıracağım sizi...

Liza, fırtınanın patlak vermek üzere olduğunu sezidi. Albert'e belli belirsiz bir işaret yaparak, onunla birlikte, çıktı odadan. Onlar çıkar çıkmaz, İrena kendini yatağının üstüne attı, çantasından dökülen şeyler arasında, telâşla, hap kutusunu aramaya başladı. Bulunca, üç tane aldı içinden, üçünü de dilinin üstüne, birer birer yerleştirdi, yüzünü buruşturdu, bir komodinin kapağını açarak, oradan da bir şişe konyağı aldı eline. Dikti ağzına. Hayli içti. Elinin tersiyle sildi dudaklarını, öksürüğü tuttu, iki büklüm banyoya koştu. Lavabonun masif altın musluğunu açtı, avucuna biraz su alıp ağzına götürerek içti. Öksürüğü daha da yoğunlaştı bu kez. Her şey ters, her şey kötü gidiyordu! Banyoda, oturdu tuvaletin küveti üstüne. Başını yumruklarına dayadı. Dişleri gıcırıyor, birbirine vuruyordu. Öfkesini, küskünlüğünü gidermeye boşuboşuna uğraşıyordu. Üç gün önce, annesinden, kesin bir emir gibi, bir telefon mesajı almıştı:

— Bir uçağa atla, hemen gel! Nedenini sorma! Dediğimi yap! Ailemiz tehlikede!

Elinden gelse, annesine gereken cevabı verecek, hiç aldırmayacaktı ama, bunu yapamamış, «Olur anne, geliyorum» demekle yetinmişti. Atina'ya iner inmez, kızkardeşiyle karşılaşmak gibi tatsız bir durumda kalmıştı. Annesi, aynı esrarlı nedenlere dayanarak, Lena'yı da çağırdığı için, o da İrena'dan bir

saat önce gelmişti. Anneleri, Medea Mikolofides işi kısa kesmek için, kızlarını hemen çalışma odasına almış, ardından da, odanın kalın, ağır kapısını kendisi özenle kapatmıştı. Sonra, gitmiş, en sevdiği koltuğuna oturmuş, çok ciddi ve törensel bir havaya bürünmüştü. Tam konuşmak için ağzını açacağı sırada, yerinden kalmış, küçük adımlarla, kapıya doğru, sessizce, ilerlemiş, orada biraz durakladıktan sonra, dışarı da sanki birileri saklanmış dinliyorlarmış gibi, birdenbire, açmıştı kapıyı. Uzun koridor boştu. Lena ile İrena'nın şaşkın bakışlarına aldırış bile etmeden, masasına dönen Medea hemen konuya girmişti:

— Aile şerefimiz kirlletildi. Onurumuzun ayaklar altına alınması yetmezmiş gibi. Haberinizi olsun, mahvolacağız.

Hiç seslerini çıkarmayan Lena ile İrena, lafı nereye getireceğini merakla bekliyorlardı. Anneleri, kilitli bir kaşayı açtı, içinden bir gazete sayfası çıkardı:

— Okuyunuz şunu... Eğer babanız bunu göreceksin olsa yüreğine inerdi adamın...

İki genç kadın, meraklanarak, aynı zamanda okumak için eğildiler... Bir Fransız gazetesinde yayınlanmış olan yazının başlığı şöyleydi:

## ESRARKEŞLER ARASINDE BİR MİLYARDER KIZI

Lena biraz kuşkuluydu ama, o anda başarı sağlamış gibi bir havaya bürünen İrena pek kulak asmadı annesinin düzenlediği bu sahneye. Sözkonusu olan, küçük kardeşleri Melina'ydı. Şu, ikisine de tepeden bakan kibirli Melina. Yazı başlıbaşına bir âlem! Gazeteye bakılırsa, Melina, **Fransa'nın güneyinde, Alpilles'ler bölgesinde, ailesinin çalışma ve ciddiyet düzeniyle ters düşen biçimde, hippilerin kurduğu bir köyde, alabildiğine serbest bir hayata kaptırmıştır kendini.** Gazete, «alabildiğine» deyimini, siyah harflerle dizdirmişti. Yazı şöyle devam ediyordu: **O hippî köyünde herkes her şeyi paylaşmaktadır. Gençler, erkekli kızlı, birlikte eğlenmekte, birlikte yemek yemekte, bir-**

**likte yatmakta, suyu ekmeği paylaşmakta, birlikte sevişmektedirler. «Sevişmek» sözü de, siyah harflerle dizilmişti.**

— İşte böyle. Söyleyin bakalım, ne diyorsunuz bu kepa-zeliğe?

Medea Mikolofides, bu soruyu sorarken, ellerini masasına dayamış, öne doğru eğilmişti. Annesi ilk kez onun da fikrini sorduğu, vereceği kararın sorumluluğuna onu da kattığı için İrena gurur duydu. Gerçi, duyduğu mutluluk tam değildi. Anası bu işe Lena'yı da katmış, onun da fikrini sormuş oluyordu. Üstelik, Lena, bu gibi sorunları anlayamayacak kadar ahmaktı.

— Bu kadar değil hepsi, dedi Medea. Şunlara da bakın! Kasasından, deste halinde, bir gazete paketi daha çıkarttı.

— Avrupa'da yayınlanan dergilerden çoğu, bu şantajcı Fransız gazetesinde çıkan yazıyı alıp, basmışlar!

Medea'nın, kızlarının bu konudaki yorumlarını beklediği belliydi. İrena, sinsilikle, ilk yorumu yaptı:

— Zavallı Melina... Kim bilir ne kadar mutsuzdur...

Annesi hemen atıldı:

— Ya ben?... Ya biz?... Kızkardeşinizin bu tür eşekliklere son vermesini istiyorum, anladınız mı? Eve dönmesini istiyorum! Eğer, sizinle birlikte geri dönmeyecek olursa, o zaman, polisleri salacağım ardından!

Buna benzer ciddi durumlarda, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi annesine siz diye hitap eden Lena sordu:

— Yani, gidip bizim onu eve getirmemizi mi istiyorsunuz?

— İkimiz birlikte mi gideceğiz? diye söze karıştı İrena.

Sürüden ayrılan kuzuyu ağıla sokmanın en etkili yolunu düşünen Medea hemen cevap vermedi.

— Siz ne dersiniz?

Ailenin bölünmüş, parçalanmış üyeleri arasında aracılık etmek fırsatını bulduğu için koltukları kabaran İrena, hemen atıldı:

— Anne, yalnız birimizin oraya kadar gitmesi daha iyi

olur bana kalırsa. Hani, pek dal dudak salmasın, aramızda kal-sın diye... Rezalet çıkmasını önlemeliyiz.

Medea dimdik baktı İrena'ya:

— Böyle düşünüyorsun demek?

— Evet anne, benim fikrim öyle.

Lena'ya döndü Medea:

— Sen ne dersin?

— İrena'nın hakkı var. İkimiz birden gidecek olursak, Me-lina büsbütün diklenebilir.

Dul kadın iki elini de, masanın üstüne, dümdüz koydu:

— Peki öyleyse. Sen gidersin, Lena.

İrena, kalbine bir bıçak saplanmış gibi oldu. Haksızlıktı bu. Biraz önce, ona önem verir gibi davranmış olan annesi, şimdi, bir tek sözle, onu yine hiç yerine koyuyordu. Her za-manki gibi, karşı çıkmadı annesinin kararına, düşündüğünün tam tersini söyleyerek, öfkesini içine attı. Lena'ya dönerek.

— Annemizin hakkı var, dedi. Sen benden daha diplomat-sın.

Boğulacaktı neredeyse kızgınlığından...

— Zaten, benim yapılacak o kadar işim var ki Londra'da.

Medea dik dik baktı kızına:

— Londra'ya dönmek sözkonusu olamaz şu sırada! Bura-da kalacaksın. Kardeşin gidip Melina'yı eve getirinceye kadar ben bakarım sana. Bu gibi durumlarda dayanışma içinde olma-lıyız!

— Evet ama anne... kocam...

Anneleri, küçümsemeyle güldü:

— Kocasıymış!... Lâf!

Dul anneleri, yıllar geçtikçe, çekilmez bir kadın oluyordu. Toplantıyı izleyen kırksekiz saat süresince, o koskoca evde, altı yaşında bir kız çocuğu gibi kapalı kalınca, İrena, bir kez daha anlamıştı annesinin gerçekten çekilmez bir insan olmaya baş-ladığını. Çevresinin hırsızlarla dolu olduğu fikrine saplanıp kal-mıştı kadın. Müthiş bir korku içindeydi. Yanındaki insanlardan

biri herhangi bir konuda, biraz başına buyruk davranacak olsa, hemen öfkeleniyor, adamlara hırsızlar diye bağırıp çağırıyordu. Öte yandan, üçü de, bazı konularda ortak çalıştıkları halde, gemicilikte kendisiyle rekâbet ettikleri için, Kallenberg'le Satrapulos'a karşı müthiş bir kin beslediğini, açıklamıştı İrena'ya. Sonra damatlarının - Satrapulos'la Lena'nın boşanmış olmalarına hâlâ alışamamıştı - başarılarını kıskanıyor, kendisinin ikinci planda kalmasını hazmedemiyordu. Kısacası, bu despot ve söz dinlemez kadının yanında, İrena korkulu bir düş görüyormuş sanmıştı kendini. Üçüncü günün sabahı, Lena'dan hâlâ haber çıkmadığını gören İrena, Londra'ya dönmek için annesine yalvarmış, oradan telefon ederek, durumun ne olduğunu izleyeceğini söylemişti. Öfkesi geçmemiş olan Medea kabul etmişti sonunda İrena'nın evden uzaklaşmasını.

İrena şimdi işte, İngiltere'deki evinde, uzun süreden bu yana tatmadığı kadar yoğun bir mutsuzluk içinde, başını ellerine dayamış, tuvalet küvetinin üstünde oturuyordu. Odasının kapısının açıldığını duydu, içeriye girenin, hizmetçisi Liza olduğunu sandı. Hiç kıpırdamadı yerinden. Yalnız, ayağını uzatarak, banyonun aralık duran kapısını itti, kapattı. Tam o sırada, dışardan itilen kapı, ardına kadar açıldı. Başını kaldırıp baktı, Herman duruyordu karşısında. Adamın, sözle anlatımı zor, midesi bulanıyormuş gibi, tiksiniyormuş gibi bir hal vardı üzerinde. Şaşıran İrena, oturuşunu bile değiştirmede, kafasında hep aynı fikirler kaynaştığı için, annesinin ona haksızlık ettiğini, kocasına anlatmaya koyuldu:

— Hep o, hep Lena!.. Hep Lena! Ben sanki adam değilim!

Mavi Sakal susuyordu. İrena susmadı:

— Annem bunamış artık! Gidip Melina'yı eve getirmek görevini Lena'ya verdi!

Kallenberg sabırsızlıktan patlıyormuş gibi haykırdı:

— Vız gelir bana senin o orospu kızkardeşin! Müthiş bir şey oldu, biliyor musun! Müthiş!

İrena, gözlerine bulaşmış rimeli sildi. Elmacık kemiklerinin üstünden aşağıya doğru akan rimel iki çiyah çizgi halinde çenesine kadar inmişti. Kendi başına gelen şeyden daha müthiş ne olabilirdi ki? Annesi tarafından hakarete uğraması yetmiyormuş gibi, şimdi de, kocası köpek muamelesi ediyordu ona.

Melina yerinde doğruldu, sızlayan belini ovuşturdu, bastı küfürü:

— Ne bok işmiş bu!..

Biraz ilerledi, bir zeytin ağacının dibine çöküp oturdu, gömleğinin cebinden, sert bir Fransız sigarası çıkardı, yaktı. Çevrede dönüp dolaşıp, eğile kalka, çalı çırpı toplamaktan bıkmış usanmıştı. Yaktığı sigaradan birkaç nefes çekti. Çok uzun zamandır durmadan kafasını kurcalayan sorunu yine düşünmeye başladı: Burjuva hayatı sürmekten iğreniyordu; böyle ıssız bir köye çekilip, toprakla uğraşmaktan, ilkel bir yaşama kendini vermekten de zevk alamıyordu. Peki ama, ne yapmalıydı öyleyse? Gerçek yeri neredeydi acaba? Bunları aklından geçirirken, Verlaine'in bir şiirinin son dördünlüğünü mırıldandı:

**Geç mi doğdum acaba, erken mi  
Ne ararım ben bu dünya yüzünde  
Anlayın dostlarım derin derdimi  
Unutmayın Gaspard'ı dualarınızda.**

Fast'ın varlığı içini mutlulukla doldursa bile, — ki o da sevişmekten daha çok, hırlaşmaktan hoşlanırdı — yine de iyi hissetmiyordu kendini. Hem içindeki bu sıkıntı, bu doymazlık yeni bir şey değildi. Hep böyleydi eskiden bu yana. Akıl çağına — ki Melina akılsızlık çağı derdi buna — geldiğinden beri kız-

kardeşlerinin aksine, kurulu düzene öyle rahatlıkla bırakamamıştı kendini. Aile, özellikle kendi ailesi, tiksinti veriyordu ona. Bir işle sürekli olarak uğraşmaktan başı döner gibi oluyordu. Bu nedenlerle olacak, kendini raslantılara bırakmış, raslantılar onu bazı şeylere çabucak ulaştırmıştı. On yaşındayken, ilk sigarasını içmişti. Nasıl bir şey olduğunu anlamak için. On üçüncüdeyken, bir oğlanla yatmıştı. Yine nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için. On beşinde, kızlı erkekli seks partilerine katılmaya başlamış, hemen hemen aynı yaşlarda da, marihuana'lı pipoları çekmeye koyulmuştu. Yine sırf meraktan. İşin en şaşılacak yönü, onu evde hep çocuk olarak görmüşlerdi. Bitip tükenmeyen başkaldırmalarının sonunda, önceden tahmin edilmeyen işlere kalkıştığı, evdekilerin katı yasalarına boyun eğmediği için, hep çocukmuş, her zaman çocuk kalacakmış gibi davranmışlardı ona karşı.

Annesi Medea Mikolofides, herkesin onu deli, uyuşturucu madde tutkunu ya da sapık bilmesi yerine, orijinal bir kız olarak bilmesini daha akıllıca bulmuştu. Roller böylece dağıtılmış olduğuna göre, o da rolünü sonuna kadar oynamayı uygun bulmuştu. Üniversiteye giderken havaalanının tuvaletinde karşılaştığı, boşgezenin boşkalfası bir gençle kaçmıştı. Melina'nın nasıl olsa parası vardı. Kaçtığı çocuğun da hayal gücü genişti. Tatlı serserilikleri on beş gün sürmüştü. Genç kız tüm parasını tüketince, delikanlı da hayal gücünü yitirmiş, tatsızlaşmıştı. Melina dönmüştü o zaman ailesine. Her şeyin, olup bitenlerin tümünün unutulmasına karar verilmişti. Bir süre sonra yeniden başlaması için... Medea, o sıralarda, onu, belki evlenir diye, bir yığın gençle tanıştırmaya başlamıştı. **Bu gençlerin çoğu, Melina'ya romantik davranışlarla kur yapmaya kalkışıyorlardı.** Oysa, romantizmi bir yana atıp, memelerini avuçlamakla işe girişseler, çoktan evet derdi Melina evlenmeye. Ahmak oğlanlardı tümü de. Budalalar! Hepsinin de spor otomobilleri, şık kravatları vardı. Hepsi de belirli bir «entellektüel düzeyde» idiler ve hepsi de tabansızdı. Nasıl nefret ediyordu, evdekilerin



pek sevdikleri, el üstünde tuttıkları o gençlerden! Ağır davranışlı, tombul, iyi besili domuzlar gibi yağlanmış, sık giyinen, hiç bir şey söylememek için konuşan, yani yalnız kendilerinden söz eden, nasıl davranacaklarını kestiremeyen, kuşkulu, kendilerine güvenleri olmayan, bilgiç görünmeye çalışan, ama gerçekte, ölüm kadar sıkıcı, gösteriş meraklısı budalalardı... Korkunç yamyamlara benzeyen iki erkek tarafından tuzağa düşürülen kızkardeşlerinin evlilik hikâyelerine, küçümseyerek, uzaktan tanık olmuştu. Yalnız, Melina'ya göre, kardeşlerinin başlarına gelen olaylarda, ikisinin de suçlarını hafifleten nedenler vardı. İrena kafadan kontaktı. Lena'ya gelince, o da güzel olduğu oranda budalaydı. Melina şimdi onların başına gelen felâketten çok şükür kurtulduğuna emindi ama, kendisi de Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmamış mıydı acaba? Yirmi yaşlarındayken arkadaşlık ettiği bazı sanatçı gençlerin, kısa zamanda, üne kavuşacaklarına, tanrılar gibi verimli olacaklarına inanmıştı.

Ancak, bu umutları da boşa çıkmıştı... O gençlerden hiç biri hiç bir şey olamamıştı. O zamandan bu yana, düşüp kalktığı arkadaşlarından, hangilerinin yetenekli, hangilerinin yeteneksiz olduklarını şaşmaz biçimde anlıyordu. Bunlardan bazıları, ünlü bazı dehâların alkolik olmalarına bakarak, yetenekli ve verimli olabilmek için, alkol içmek gerektiğini zanneden, ellerinden hiç bir şey gelmeyen, ahmaklardı. Kendi kendilerini kandırıyorlardı böylece.

Ne var ki Melina, köprüleri attıktan sonra, geri dönecek kadar da gururluydu. Geri dönmektense, insanın, kendini kaptırdığı serüvene inancı varmış gibi davranması, yalnız sebze ile beslenmeyi sürdürmesi, geniş felsefî inançlara, kolektif aşka bağlı görünmesi çok daha tutarlıydı. Gerçekte, bilinen düzenin tam tersine çevrilmiş bir başka düzenin içinde tutsak gibi, eli kolu bağlı kalmaktansa, insanın başarısızlığını açıkça kabul etmesinin büyük bir başarı olacağını düşünmüyor değildi. Ama, hemen her zaman, son anda, bir engel çıkıyordu.

böyle davranmasına. Hani şu Fast olmasa, bu kokuşmuş çiftliği çoktan bırakır, basar giderdi.

Melina kendini birdenbire, yalnız, buruk hissetti. Kimse anlamıyordu onu. Kendi kendine, «Sen, sen yavrum kötü yoldasın...» diye mırıldanırken, bu sözleri bir başkası söylüyor-muş gibi, şaşıtı kaldı. Sigarasının izmaritini yerde, ağacın dibin-deki yosunların üstünde ezdi, topladığı çalı çırpı çuvalını om-zuna attı, samanlığa doğru yürümeye başladı.

Fast, dudaklarında her zamanki gülümsemesi, onu kapının eşiğinde bekliyordu. Melina, delikanlının kendisine bir şeyler söyleyeceğini sezdi. Durdu onun önünde, çuvalını yere bıraktı. Fast, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir saman çöpünü çiğniyor-du onu beklerken. Sonra, pek eğleniyormuş gibi, evi göstererek:

— Biri geldi, dedi, seni almaya.

Melina, afalladı, kaşlarını çatı.

— Kim?

— Kızkardeşin.

## 21

TUVALETTE, küvetin üstünde, ne kadar zamandan beri otur-duğunun farkında bile değildi Irena. Herman gittikten sonra, kol-larını bacaklarına kavuşturarak, başını dizlerine dayamış, taş gibi, hiç yerinden kıpırdamadan uzun süre ağlamıştı. Sonunda, güçlükle kalkabildi oturduğu yerden, banyonun sıcak su mus-luğunu sonuna kadar açtı, aynanın önüne kadar sendeleyerek gitti: berbattı suratı. Lavabonun üstündeki küçük dolaptan, üs-tünde, «merkürokrom» yazan bir şişeyi aldı, açtı, birkaç yu-dum içti.

Bir süreden beri ilâç, mürekkep ya da kolonya şişesi gibi, akla gelmeyecek yerlerde, viski saklamaya başlamıştı.

Böyle yapmasının bir anlamı yoktu aslında. İçip de sarhoş

olduğu zaman, kimse hesap sormuyordu ki. Şişenin tıpasını kapattı. Sırtındaki elbiseyi omuzlarından sıyırarak yere düşürdü, üstüne basarak, iki adım gitti, odasının kapısını açmak istedi: Kilitliydi kapı. Dışardan kilitlenmişti. Tokmağı tuttu, çekti, çevirmeye çalıştı, boşuna: Yapacak bir şey yoktu, Herman onu banyoya kilitlemiş gitmişti. İki eliyle hızlı hızlı vurdu kapının kanatlarına. Hizmetçisi Liza oralaradaysa duyar da açar diye. Hiç cevap çıkmadı. Birden aklına geldi. Banyoda nasıl olsa, iç telefon vardı. Açar açmaz, köşkün santralına bağlanmış olur, dilediği emri verirdi. Aldı eline telefonu, fakat çıt çıkmıyordu kulaklıktan. Öfkesinden deliye döndü, elindeki telefonu kaldırdı fırlattı duvara. Fayanslardan biri kırıldı. Karmakarışık kafasında, dumanlı, puslu, intikam fikirleri biçimlenmeye başladı. Kallenberg tam bir hayvan gibi davrandığına göre, o da ona gösterirdi dünyanın kaç bucak olduğunu!

Evin arka bahçesine bakan pencereyi açtı. Pek umut yoktu o yönden de. Bahçe çok büyüktü. Uşaklar ya da hizmetçiler, bahçenin o yönlerine ayaklarını bile atmazlardı. Acaba o pencereden çıkabilir miydi? Olacak şey değildi. Odası üçüncü katıydı. Hiç bir çıkıntı yoktu dışarda, pencerelerin çevresinde. Gitti, öksüre öksüre, sıcak su musluğunu kapattı. Banyo buharla dolmuştu. İçeride ne varsa, her şeyin üstü bir buhar tabakasıyla kaplanmıştı. Soğuk su musluğunu açtı bu kez. Tekrar tuvaletin küvetinin üstüne oturarak düşündü. Karar verdi. Aşağıda, banyonun tam altında uşak dairesi, onun yanında da, mutfak vardı.. Oralarda kimse bulunmaması olanaksızdı. Önemli olan, aşağıdakilerin dikkatini çekebilmektir. Lavabonun üstündeki küçük dolabı yine açtı. Merkürokrom yazılı şişeyi, bir camlı masanın üstüne koyduktan sonra, dolapta ne varsa, hepsini, pencereden atmaya başladı. Büyük boy bir kolonya şişesi pencereden on iki metre aşağıya düştü, parçalandı. Onu, başka parfüm şişeleri izledi... Nereye gitmiş olabilirdi o serser uşaklar, hizmetçiler? Ne diye para veriyordu sanki onlara? Bu kez, içindeki şişelerin tümünü aşağıya attığı dolabı yerin-

den sökmeye uğraştı. Zorlukla çıkartabildi, Kollarının arasına alınca, ağırlığından yere düşecek gibi oldu ama kurtardı kendini güç belâ, götürdü, pencerenin kenarına dayadı, sürdü attı sonra aşağıya. Üç saniye sonra müthiş bir şangırtı koptu bahçede. Eğildi baktı. Açılan bir kapı sesi duydu: Mutfakta görevli kızlardan Martha, havaya burnunu dikmiş, şaşkınlıkla yukarıya bakarken, pencerede duran İrena'yı gördü. Hemen bağırdı İrena:

— Burada kapalı kaldığımı görmüyor musunuz? Ne bekliyorsunuz hâlâ?

Tepeden bakınca, Martha, kocaman bir kavuna benziyordu. O kocaman kavun kendi eksenini üstünde dönüverdi, gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra, Albert kurtarıyordu onu kapalı kaldığı yerden. Adam, kilidi açar açmaz, İrena öylesine itti ki kapının kanadını, Albert, az kalsın yere yuvarlanacaktı. Odasına kavuşunca, telefona baktı. Çalışıyordu telefon. Hemen, konuşacağı ilk numarayı istedi santraldan.

— Hiç olmazsa neyi aradığını, neyin peşinde koştuğunu söyle...

— Anlamazsın ki.

— Yine de söyle, anlarım belki.

— Tam tersi.

— Nasıl?

— Sen neysen, senin tam tersinim ben, Öyle işte! Sen neysen, neler duyuyorsan, neler düşünüyorsan, kimlerle görüşüyorsan, neler yiyorsan ben, onların tersini yapıyorum. Pahalı giysiler, gittiğin kokteyller, dedikodular, şımarık yaşlı kocalar, para, can sıkıntısından herkesin patladığı deniz gezileri, sarı tütünden yapılmış sigaralar, tatlı alkoller ve de annen, hepsinin, tümünün, her şeyinizin tersiyim ben...

— Annem ne yaptı sana?

— Kapat o konuyu! Senin tartışma çizgin ortada olduğuna, o çizgiden biraz daha seviyeli tartışamayacağına göre, bir şey anlayamazsın... «Annem sana ne yaptı ki!» öyle mi? Hiç bir şey, hiç bir şey yapmadı. Ben neyi seviyorsam, neyi sevdimse, hiç bir şey anlamadı onlardan annem. Kapalı kutu gibi kadın!

— Peki ama neyi seviyorsun?

— Senin sevdiklerinin tam tersini. Öğrendin mi şimdi? Sevindin mi?

Genel kavramlar üzerinde, Melina konuşma maratonuna gireşebilirdi. Oldukça sinsi bir biçimde tartışmanın kaypak yollarını biliyordu. İsterse saatler boyu tartışabilir, temel konuyu ortadan yok eder, kendisine açıklamaya girişirdi. Bununla beraber, kızkardeşinin umursamazlığına, soğukkanlılığına kızıyordu. Karşısında, onunla, dişe diş, söze söz tartışacağı bir insan yerince, hayli yumuşak ve tarafsız biri vardı. Hem de anlayışlı davranan tarafsız bir insan. Sorunların üstüne üstüne gitmeyen, değinmekle yetinen biri, kısacası. Onu aile yuvasına dönmeye inandırmak için, Lena'yı görevlendirmiş olmalarından, gizli bir gurur duyuyordu. Lena'nın buraya kadar gelmesi bile, Melina'nın, günün birinde öfkesi yatışacak olursa, gidip kafasını soka-bileceği bir deliğin var olduğunu kanıtlıyordu. Melina, bu kez, saldırgan bir sesle konuştu:

— Bizim çevremizde, kızlar erkeklerle değil, hisse senetleriyle, kasalarla evlenirler.

Lena, ağzını bile açmadan dinliyordu:

— Anlıyor musun ne demek istediğimi? Sen ne yaptın sanki Sokrat'la? Tıpkı baban gibi, petrol gemisi filolarına sahip o herifle evlenmekle, babanla evlenmiş oldun âdeta. Hattâ, dahası da var. Seçmedin bile kendin o adamı. Herif, kasaplık canlı hayvan satın alır gibi, seni satın aldı. Açık artırmayı kazanacak kadar varlıklı olmasaydı, ne olacaktı? Bir başka zengin satın alacaktı seni. Sen daha başından mahkûmdun, Borsa

oyunları, hesap özetleri, bilânçolar arasında yaşamaya. O düzenin içine girip saplanmış tüm öteki burjuva kadınları gibi. Ne yaptın sonra? Gizliden gizliye birtakım âşıklar buldun kendine. Akşamüstleri, törensel beş çayı ile yumurcalarının çorba saati arasında gittin, o heriflerle yatıp kalktın. Kocan olacak adam da aynı şeyi yapıyordu! Bak bir şey söyleyeyim mi, senin görüştüğün o insanlar var ya, midemi bulandırıyor onlar benim! Öyle suratsız, öyle budala insanlar ki tümü de. Var mı daha ötesi, bir kadınla yatmasını, sevişmesini bile bilmiyorlar be!

— Denedin mi hiç?

— Ne sandın! Sözünü ettiğime göre, denemişimdir herhalde. Yalnız, şu farkla ki, ben kendim seçtim, anladın mı? Yatacağım adamları kendim seçerim. Hoşuma giden birine rastladım mı, hiç aldırmam, mutlaka yatarım onunla. Ha, baktım canım sıkıldı, bıktım, çeker giderim! Söylesene bakayım bana, sen neler satın alıyorsun o paralarınla? Kıçının üstünde mavi vizon olmuş, ya da ucuzluktan alınmış bir don, ne farkeder yani? Kıçının tadı mı değişir?

Melina, sinirli sinirli bir sigara yaktı, birkaç nefes çekti. Bir çınarın dibine çöküp oturmuş, o uzun konuşması süresince, elindeki küçük bir değnekle, yanbaşındaki bir karınca yuvasının deliğine vurmuş durmuştu.

Lena, kardeşinin söylediklerinden bir şey anlıyor mu, anlamıyor mu, yüzünde bunu belirleyecek hiç bir işaret olmadan, tıpkı sfenks gibi dinliyordu. Melina, kızgınlıkla, sordu:

— Haydi artık. Hayli saçmaladık! Söyle bakalım, neye geldin?

— Seni almaya.

— Kim yolladı seni?

— Annem.

— Ona ne?

— Eve dönmeni istiyor.

— Neden?

— Onun kızısın da, ondan.

— Yok canım, öyle miymişim? Desene, hayli zaman sonra da olsa, farkına varabildi bunun!

— O zaten farkındaydı. Asıl sen farkında değildin onun anan olduğunun.

— Bak, birbirimize söyleyecek hiç bir şeyimiz yok.

— Senin, olmayabilir..

— ... bana söyleyeceklerin de, vız gelir bana!

Lena bir an sustu. Konuştu sonra:

— Melina... kaç yaşındasın sen şimdi?

— Ne ilgisi var bunun?

— Kaç yaşındasın?

— Bilmiyor musun sen, kaç yaşımda olduğumu?

— Senin ağzından duymak istiyorum da ondan.

— Baksana sen bana. Nedir bu oyun? Kendini ne sanıyorsun?

— Otuz yaşına geldin, Melina.

Melina müthiş bir öfkeyle bağırdı:

— Ne olmuş yani?

— Olmuş bir şey yok. Başını alıp gideli, rastgele, orada burada dolaşmaya başlayalı, hani ikide birde, «tecrübelerim» dediğin şeyleri yaşamaya başlayalı, bak, tam on yıl olmuş. Bu kadar zaman sonra, umarım ki, şimdi artık bu tür bir hayatın sana neler sağladığını bilecek duruma gelmişsindir.

O güne kadar alımlı, ama yararsız bir kuş gibi gördüğü Lena'nın, sandığı kadar budala olmadığını düşündü Melina. Lena'nın ona sorduğu soruyu, kendisi de, günlerden beri, kendine sorup duruyor, öfkeleniyor: bir cevap bulamadığı için, kafasından atmaya çalışıyordu. Oysa, şimdiye kadar yaptığı bir şeyin amacı, bu sorunun karşılığını bulmak, yaşamına bir anlam verebilmektir. Lena, onun yüzüne hiç bakmadan, gözlerini yere dikmiş, devam ediyordu:

— Doğduğun o çevreyi reddetmeni çok iyi anlıyorum. Öyle ya, sen kendin isteyerek seçmedin ya o çevrede dünyaya gel-

meyi. Buna bir diyeceğim yok. Ama, ben kendimi hiç mi o çevrede tutuklu gibi hissetmedim sanıyorsun? Hiç mi kaçıp kurtulmak istemedim sanıyorsun? Yalnız ne var ki, elimden bir şey gelmez benim.. Resim yapmasını bilmem, müzikten anlamam, yazı yazmasını bilmem. Parlak fikirlerim de yoktur. Kısacası, bir hiçimdir ben, hiç. Hiç olduğumu da pekâlâ biliyorum. Yapabileceğim tek şey, başkalarının yaptıklarını kullanmak, değerlendirmektir. Hani, bunlar da, anlayabildiğim türden olurlarsa eğer.

Melina kafasını kurcaladı durdu ama kızkardeşinin bugüne kadar kendisine böylesine uzun ve tutarlı bir söylev verdiğini hiç hatırlamadı. Büsbütün kızdı:

— Peki ama... sonra? Yani, sonuç ne?

— Sonrası filân yok. Sonrası, hiç. Yalnızca, sen acaba bir şeyler yaratabileceğin özgürlüğe kavuşmak için mi herşeye rest çektin, onu düşünüyorum.

Melina'nın kafasında binbir şey kaynaşıyordu: kendi güçsüzlüğünü açıkça ortaya koyan bir insanın nesi yok edilebilir, nesi kırılırdı ki? Az kalsın, güç duruma girecekti. Anladı bunu, açığı hemen kapatmak yolunu seçti:

— Bak, ben de başkalarının yaptıklarını kullanıyorum, onları alıyorum ama, galiba senin aldığın yerlerden almıyorum ben.

— Neler alıyorsun örneğin?

— Günlük, olağan hayat çizgisini aşan, güzelleştiren, ne bulursam. Şu senin armatörler, çeklere imzalarını atmanın dışında, hayatları boyunca, hangi sanat yapıtına imza atmışlardır? Satın aldıkları o Renoir'lar, Degas'lara gelince, öyle şeyleri görebildiklerine, anlayabildiklerine inanıyor musun sen?

— Bilmem ama, sahip oluyorlar ya, ona bak.

Melina sevinçle güldü:

— Ne olur sahip olmakla? İnsan bir kadına yalnız sahip olmakla zevk alabilir mi ondan?

— Boşandığımı unutuyorsun.



— Pek uzun süre yararlanmadın ki boşanmandan! Düşes olmandan bu yana, kendini daha iyi mi hissediyorsun?

— Bilmem! Sen köylü kadın havalarına girdin diye, kendini daha iyi mi buluyorsun sanki?

— Ben öyle boktan heriflerle, çaylara; bunaklarla deniz gezintilerine falan gitmiyorum ki!

— Gitmiyorsun ama, ormandan odun topluyor, tavuk besliyorsun.

— Bayılıyorum öyle şeylere!

Lena yüzünü ablasına çevirdi, gözünün içinde alaycı bir parıltıyla:

— Gerçek mi sanki söylediğin?

— Sıktın ama artık sen! Çok budalasın! Ne yani! Kendi hayatın var senin, düzenin var!.. Ne diye ilgileniyorsun benimle?.. Ne halt etmeye buraya kadar gelip saçma saçma konuşturuyorsun beni?.. Ben seninle ilgileniyor muyum?

— Pek ilgilendiğin yok, doğru.

— Öyleyse? Vazgeçsin benden annem, o kadar işte! Ben onsuz nasıl yapıyorum! Budalanın tekidir o! Biliyor musun, yanında yaşarsam, eninde sonunda, ona benzeyeceğim diye ödüm kopuyor!

— Bu kadar mı nefret ediyorsun?

Cevabını bağırarak verdi Melina:

— Nefret ediyorum, evet! Bana tiksinti veren her şey var onda!

— Ya ben... Benden de nefret ediyor musun?

— Bilmiyorum!.. Yalnız, yaşadığın o hayat iğrendiriyor beni!

Lena ayağa kalktı, doğal bir hareketle pantolonunu silkeledi:

— Pekâlâ!.. Her şeyi açıkladın... Çiftliğe dönüp bir taksi çağırayım ben.

Melina küçümsemeye süzdü kardeşini:

— Yok canım! Nerede sanıyorsun kendini? New York'ta

Beşinci caddede mi? Telefon falan yok burda!

Lena ne yapacağını şaşırılmış gibiydi: Telefonsuz nasıl yaşardı insan? Yutkundu:

— Ne yapalım! Öyle olsun! En yakın köye kadar gönder öyleyse beni. Olur mu?

— Ne ile göndereyim? El arabasıyla mı?

— Arabanız yok mu?

— Desene, söylediklerimden hiç bir şey anlamamışsın!

— Peki, peki! Bağışla! Yürüyerek gidirim.

— Ne zaman?

— Şimdi, hemen.

— Deme be! Çeyrek saat sonra karanlık olacak çevre. Yolu bile seçemezsin karanlıkta.

— Başımın çaresine bakarım, canım.

— Zor bakarsın! Karanlıkta üç saat boyunca yol yürüyebilir misin sen? Karanlık olmasa bile, hiç ömründe üç saat yol yürüdün mü?

Hatırlamıyordu yürüdüğünü Lena. Ablasının bu düşmanca davranışı karşısında, birdenbire paniğe kapılır gibi oldu. O sırada, Melina'nın kafasında da bir fikir oluşuyordu: Bencil, şımarık bir burjuva kadını, beklenmeyen bir durumda kalınca bakalım nasıl davranacaktı? Melina hemen gülümsedi, tatlılaştı:

— Bak bana, bir yaşama düzeni konusunda anlaşılamadık diye, her ne pahasına olursa olsun, hemen kaçıp gitmek zorunda değilsin ya! Bu gece burada kal. Ne çıkar? Ölmezsin ya! Buckingham sarayı değil burası ama, görürsün, idare edip gidiyoruz işte! Yarın seni anayola kadar götürürüm. Otostop yapmaya çalışırsız orda. Oldu mu?

Lena karar veremiyordu bir türlü. Ama, sonunda:

— Yapacak başka bir şey yok galiba, dedi.

— Haydi haydi, nazlanma! Gel, gidelim! Ötekiler merak ederler!

Melina, yüzündeki başarı ve zafer çizgilerini Lena'nın görmemesi için, kızkardeşine hemen arkasını döndü, çiftliğe doğru

sert adımlarla yürümeye başladı: O tatlı, utangaç, alışılmışın dışına çıkmayı sevmeyen Lena, köyde geçirdiği o geceyi pek kolay unutamayacaktı! Lena, içinde garip bir tedirginlik, birkaç adım geriden izliyordu onu.

Sunderland şatosunun, yüksek tavanlı, şatafatlı salonunda, tam kutsal çay saati beş buçukta, saygısız bir telefon sesi duyuldu. Mortimer fincanına koyduğu şekeri — daima iki şekerle içerdi çayını — elindeki kaşıkla eritiyor, büyük düşes ise, sıkkın ve kibirli, **Time** dergisini karıştırıyordu. Telefonun cırtlak sesi kulaklarını tırmalamaya başlayınca, düşes fena sinirlenmiş, ama yine de kalkıp açmıştı. Büyük düşes yanındayken, Mortimer, hiç bir zaman telefona ilkönce el atmak nezaketsizliğinde bulunmazdı. Kadın, dinledi söylenenleri, suratını ekşitti ve sanki çok pis bir şeyi tutuyormuş gibi Mortimer'e uzattı telefonu.

— Sizin için, dedi.

Annesi, yeniden gazeteyi karıştırmış gibi yaparken, Mortimer aldı telefonu. Birkaç saniye dinledi. Sonra:

— Kim dediniz, anlayamadım, dedi... (oysa, pekâlâ biliyordu, telefonda konuşanın İrena Kallenberg olduğunu, fakat o yaratığın, baldızı olabileceğini hâlâ kabul etmek istemiyordu). A, evet, çok özür dilerim.. Anlayamadım önce! Saygılarımı sunarım...

Büyük düşes, gözünün ucuyla oğlunu süzüyor, onun yüzünün böyle birdenbire değişmesinin nedenini anlamaya çalışıyordu...

— Hayır, dedi telefonda Mortimer, burada değil...

Sonra, biraz daha dinledi kendisine söylenenleri, başını salladı hafifçe ve son verdi konuşmasına:

— Teşekkür ederim. Haber veririm kendisine. Anne, Satrapulos (bu isim hâlâ ağzını tırmalıyor gibiydi)... şey anne, Le-

na'nın eski kocası... ölmüş. İrena, Lena'nın burada olduğunu sanmış da.. Bilmiyor kardeşinin nerede bulunduğunu, çocuklarının nerede olduklarını. Ne yapmam gerekir, anne?

Düşes, içine bir zafer tatlılığının yayıldığını hissetti.

— Mortimer, yeteri kadar söylememiş miydim size bu evliliğe karşı olduğumu!..

Dük başını kaldırdı:

— Özür dilerim ama, iki olay arasında ne ilişki var, anlayamadım.

Annesi, suçlayıcı biçimde kaldırdı parmağını:

— İlişki şu: İnsan, Kilise yasalarına aldırmaçlık edip, boşanmış bir kadınla evlenince, başına gelene katlanır.

Mortimer, omuzlarını silktilti. Onun bu davranışı, belli belirsiz olmasına rağmen, yoğun bir başkaldırmanın simgesiydi. Annesi bitirmedi konuşmasını:

— Mortimer, kaç yaşındasın?

— Kırkbeş anne... yani tam değil.

— Tamam, peki; yani, anladığım kadarıyla tam bir erkek yaşındasın. Öyleyse, erkeklere yakışır biçimde davran. İçine battığın bu bataktan kendi çabanla kurtulmaya bak, Mortimer!

Mortimer, bir suçlunun kaderine katlanmasını andırır davranışla, koltuğuna gömüldü.

Eğer Sunderland dükü olmasaydı, onu herkes bir babahindi zannederdi. Tıpkı bir babahindi gibi, kabarıyordu. Ağır gözkapaklarının altında küçücük gözleri vardı. Belden yukarısı çok kısaydı. Dümdüz, incecik bacakları, yusuvarlak karnının altında hayli gülünç görünüyordu. Acayip şekilde dar omuzları boynuyla birlikte uzuyor gibiydi. Dük, bu durumuyla, ressam Modigliani'nin kafayı çektiği günlerde yaptığı resimlere benziyordu. Ters bir ünlem işaretini andıran bedeninin üstünde ise, küçücük, her zaman hayretler içindeymiş gibi duran bir başı vardı. Bir gün işten kovduğu uşaklardan biri, şatodan ayrılmadan önce, öc almak niyetiyle, şöyle demişti ona:

— Eğer kıçında birkaç tane tüy olsaydı, tam bir babahin-

di olur çıkardın!

Mortimer adamın ne demek istediğini anlamamış, omuzlarını silkmekle yetinmişti. Dedelerinizin geçmişi haçlı seferlerinin ötesine kadar uzanır, Lancashire eyâletinin büyükçe bir kesimi sizin tapulu malınız olur, günün birinde dev gibi bir mirasa konacağınızdan hiç kuşkunuz olmazsa, emriniz altında çalışan adamlardan birinin, kalkıp da size yaralayıcı sözler söylemesi kılınızı bile kıpırdatmaz. Bunlara karşılık, Mortimer dine bağlı, her zaman her şeyde haklı davranışlar içinde bulunan, iyiliksever, dürüst bir insandı. Kraliçe Victoria'nın sarayından fırlamış da bu çağa kadar gelmiş gibi görünen annesi, büyük düşes, oğluna çok katı protestan ilkelerini aşılamıştı. Mortimer, kiliseyi hiç kaçırmaz, haftada bir kez, bir yoksula mutlaka para verir, şatoda olduğu zamanlar, akşamları saat beş oldu mu, annesine çayını kendi eliyle götürürdü. Şeytan ne zaman aklını çecek olsa, ne yapar yapar, günah işlemeye karşı koyar, bazan da başarırdı bunu.

En çok gurur duyduğu şey, kolejdeki arkadaşlarının, otuz yıldan bu yana kıskandıkları, kurşun asker takımıydı. Kurşun asker koleksiyonu yapan amatörler, belirli aralıklarla, ona çekici teklifler yaparlardı ama, Mortimer koleksiyonunun ne tamamını, ne bir bölümünü elinden çıkarmaya razı olurdu. Akşamları, eski arkadaşlarından seçkin bazı kimselerle, şatonun büyük salonunda, kurşun askerlerini çıkartır, oynarlardı. Mortimer, halının üstüne oturur, koleksiyonu getirir, kutularından çıkartır, düşesin iyimser bakışları altında, topçularını, jandarmalarını, okçularını, sipahilerini dizer, çağlar arasındaki uyumsuzlukları hiç hesaba katmadan, onların karşısına ortaçağ askerlerini, haçlı seferleri gülecilerini yerleştirirdi. Öte yandan, kimseye çaktırmadan, ihtiyat güçlerini de, yapma çiçeklerin bulunduğu büyük vazoun arkasına, gizlice yerleştirirdi. Eğlendirici, tatlı, yeteri kadar heyecanı olan, bulunmaz gecelerdi onlar.

Sonra Lena Satrapulos çıkagelmışti şatoya. Mortimer, annesi büyük düşese, binbir güçlkle kabul ettirebilmişti boşan-

mış bir kadınla evlenme isteğini. Lena soylu değildi ama, zengindi. Mortimer, Lena'nın, onunla nasıl evlendiğini hâlâ anlamamıştı. Çevresindeki insanlar da aynı soruyu sorup duruyorlardı kendilerine. Lena'ya gelince, o da, ikide birde, bu evliliğe niçin razı olduğunu araştırıyordu. Mortimer, Lena'nın parmağına yüzüğü geçirirken, levanten bir tüccar ailesinin kızını gerçek bir İngiliz düşesi yaptığının bilincindeydi. İşin korkunç yönü şuydu: Lena nefret ediyordu kurşun askerlerden, kocası ne zaman koleksiyonu halının üstüne dizmeye başlayacak olsa, Lena, büyük düşesin düşmanca fakat, durumu sineye çektiğini belirleyen bakışları altında, anlamsız o koca kitaplardan birini eline alıp okumaya başlıyordu. Altı aydan beri evli oldukları halde, yalnız üç buçuk kez yatıp sevişmişlerdi: Dördüncü kez denediklerinde, düğ işe iyi başlar gibi olmuş, ama sonunu getirememişti.

Evliliklerinin birinci ayının sonunda, yeni düşes, Amerika'da yapılacak işleri olduğunu, annesinin hastalandığını, çocuklarının öğrenimiyle uğraşması gerektiğini ileri sürmüş; kısıcası, çekip çekip gitmişti. Mortimer'in annesi, büyük düşes, arada sırada, mutfakta uşakların bir köşeye atıp bıraktıkları resimli gazetelere baktığı zaman, Sunderland düşesinin Monte-Carlo'dan ayrıldığını, Sunderland düşesinin Roma'ya gittiğini, şunu yaptığı, bunu yaptığını, kızgınlıkla okuyordu. Düşeslik pa-yesinin iki kadın tarafından paylaşılmasına, bu arada, hiç aklı ermiyordu.

Büyük düşes öfkeli bir sesle gürledi:

— Mortimer! Söyle bakalım? Ne yapmayı tasarlıyorsun?

Mortimer, düşes gerçeği öğrenecek olsa, başına gelecekleri korkuyla aklından geçirdi!. Karısının Atina'da, annesinin yanında olduğunu sandığı halde, biraz önce, telefonda, İrena, onun Atina'da değil, birkaç günden beri, Fransa'nın güneyindeki bir hippî köyünde olduğunu söylemişti! Evli bir kadın, bir hippî köyünde ne arardı acaba? Peki, bu kadar beklenmedik bir olay karşısında, Mortimer nasıl davranmalıydı? İçini çekti... Evle-

ninceye kadar hayatı, başına evlenme dertleri falan açmayacak türden, oğlanlar arasında geçmişti. Çocukluğundan bu yana homoseksüel olan Mortimer, yine çocukken, annesi tarafından bir bakıma iğdiş edilmişti. Şimdi bir kadınla evlenmekle, anasına karşı bağımsızlığını kanıtlamaya heves etmiş, ama bu heves ona pahalıya mal olmuştu.

— Mortimer, hiç değilse, nerede olduğunu biliyor musun eşinin?

Yalan söyleyerek daha zor duruma düşmek istemedi. Keleledi:

— Fransa'da bazı dostlarımızın evinde.

— Öyleyse, telefon edin ona!

Mortimer, acınacak bir halde:

— Şey, ... bu dostlarımız biraz yabaniidirler... Telefonları yok, dedi.

Büyük düşes düşünmeye koyuldu. Mortimer, annesi düşünürken hiç ses çıkarmadı. Kaldı ki, hep anasının gölgesine sığır, hiç bir sorumluluk yüklenmezdi. Annesi yapardı bu işi onun yerine. Kadın başı önünde, uzun uzun düşündü, sonunda şöyle dedi:

— Biz, görevini her zaman yapmış soylu bir ailenin üyeleri-yiz, Mortimer. Şimdi de görev sırası size geldi: Gidin, karınızı bulun, olayı haber verin kendisine.

— Ne zaman ama anne?

— Şimdi, hemen. Marsilya'ya kadar uçakla gider, oradan bir araba kiralarız.

Mortimer büyük güçlüklerle yutkundu :

— Niçin «biz» diyorsunuz, anne?

— Öyle gerekiyor da, onun için. Büyüdünüz diye sizi yalnız bırakamam ki. Siz, kocaman bir çocuksunuz hâlâ. Şimdi uşaklara valizleri hazırlamalarını emrederim. Siz de havaalanına telefon ettirin, uçakları öğrensinler!

O anda, gökyüzü yıkılmış da altında kalmış gibi geldi Mortimer'e.

«Orangine» adası diyorlardı oraya. Gerçekte, mercanlarla çevrili, büyük bir kum dağıydı ada. Burada, bitki olarak, topu topu sekiz tane palmiye ağacı vardı. Bunlardan bir tanesi de «hastalıklı» bir palmiyeydi. Yapraklarının üstünde kızıl lekeler oluşuyor, sonra ağaç terliyormuş gibi, yapraklar kendiliğinden su bırakıyor, ıslanıyordu. Vermeer'lerin bu amaçla getirttikleri tarım mühendisleri, bu hastalığın, Bahama adalarında sık rastlanan bir ağaç cüzzamı olduğunu söylediler; fakat, önüne geçmek için elle tutulur bir yol da gösteremediler. Buna üzülen Hans Vermeer, o sırada, hastalıklı palmiyesini inceliyordu. İki yıl önce, adayı satın aldığı zaman, ne olur ne olmaz diye, buraya yüz tane kadar palmiye fidanı diktirmişti. Anlaşıldığı kadarıyla, adanın kumu yaramıyordu palmiyeler. Ne kadar iyi bakılırsa bakılsın, fidanlar gelişmiyor, kavruk kalıyordu. Hans bir türlü serpilmeyen fidanları incelerken, evin arka tarafından gelen bir garip ses duydu. Sanki madenî bir şeyle tahtaya vuruluyormuş gibi bir gürültüydü bu. Aldırış etmedi önce, denizcilerden birinin, karada, bir şeyler onardığını sandı. Ancak, duvarın köşesine kadar gidip baktığı zaman gördüğü şey karşısında, kafası dazlak olmasa, saçları diken diken olurdu mutlaka: Sarışın bir çocuk, elinde bir baltayla, sağlam kalmış yedi palmiyeden birinin gövdesine, olanca gücüyle vuruyordu! Küçük bir kız çocuğu da, yere oturmuş, o yaramaz oğlanı izliyor, gülmekten kırılıyordu. Hans, öfkeyle, ilerledi çocuğa doğru...

— Hemen bırakır mısın elindeki baltayı!

Çocuk döndü baktı, güldü, hiç aldırış etmeden, yine palmiyenin gövdesine indirmeye başladı baltayı. Hans hemen fırladı aldı bu kez çocuğun elinden baltayı, onu tokatlamamak için zor tuttu kendini. Nasıl tokatlayabilirdi. Kendisi istemişti ikizlerin onlara gönderilmesini. Anneleriyle babaları, ayrılmış ol-



malarına rağmen, çocukların on beş gün kadar onlara gitmeleri konusunda anlaşılmaya varmışlardı.

— Maria, nerede dadılarınız? Öğretmen nereye gitti?

— Öğretmen, dadıyla beraberdi, dedi küçük kız.

— Gelin öyleyse benimle.

Hans Vermeer, çocukların ellerinden tutup, eve doğru götürmeye başladı. Deniz gölcüğünün yemyeşil sularında, biraz ilerde **Hankie** yatı, hafif hafif salanıyordu. Deniz yolculuklarından pek hoşlanmayan Hans, yata binip gezmektense, onu uzaktan seyretmekten hoşlanıyor, fakat, karısı Hankie, tam tersine, deniz gezilerine bayılıyordu. Dostlarını çağırıp, yatla uzunca bir geziye çıktıkları zaman, karısı gidiyor; Hans ise, sonradan, uçakla giderek onlarla bir limanda buluşuyordu. Bununla beraber, eğer karısı biraz diretecek olsa, deniz korkusunu yener, katılırdı yat gezilerine. Hans, karısının çok istediği bir şeyi ona veremediği, çocuk sahibi olamadığı için, nereye giderse, nerede yerleşirse yerleşsin, orasını hemen bir tatil köyüne çeviriveriyordu. Başkalarının çocuklarından yararlanarak yapıyordu bu işi. Genellikle, başkalarının çocukları, küçük Satrapulos'lardan çok daha uslu, söz dinler yumurcaklardı. Salona girdi:

— Bunların bahçede ne yaptıklarını biliyor musun? diye sordu.

Hankie, elindeki kanavayı bir kenara bıraktı - Hans burarlarda, güney denizlerinde kanava işlemekle vakit geçirmeyi bulalaca buluyordu...

— Ne yaptılar?

— Ne yapacak, oğlan bir balta geçirmiş eline, palmiyelerden birini parçalamaya çalışıyordu.

— Ne çıkar? Belki hoşuna gidiyor, eğleniyordur çocukçağız?

Hankie, Achille'i kucağına aldı, saçlarını okşadı:

— Seni küçük yaramaz!

Küçük kız da hemen atıldı:

— Bir şey yapmıyorduk ki, oynuyorduk!..

— Kötü bir palmiye için amma da çok lâf ettiniz! dedi ikiz kardeşi.

Hankie, ikisini de yatıştırdı:

— Hans amca, kendi çocukluğunu unutmuş olmalı herhalde.

Hans Vermeer hayli yumuşak bir davranışla protesto etti:

— Böyle şeyler söylememelisin çocuklara. Doğru değil.

— Neden söylemeyecek mişim? Ben ömrümde bunlar kadar akıllı çocuklar görmedim.

— Ya benim palmiyelerim...

— Vız gelir onlara senin palmiyelerin Hans! Hem hayatta, palmiye ağaçlarından daha önemli şeyler vardır!

Hankie çocuklara döndü:

— Biraz sonra gider, beraber keseriz onları!

Hans, homurdanarak, gitti kendine viski doldurdu bir bardağa. Yeterdi artık bu konu. Başka bir şey duymak istemiyordu çocuklarla ilgili olarak. Fakat, karısı Hankie susmamıştı:

— Bu zavallı çocukların, ailelerinde olup bitenlerden ötürü, huzursuz olduklarının farkında değil misin?

İkizler, Achille'le Maria, karı koca arasındaki bu çekişmeyi ilgiyle izliyorlardı. Hankie sordu:

— Achille, büyüdüğün zaman ne olacaksın sen?

— Armatör olacağım, babam gibi, Hans amca gibi.

Hankie sevinçle haykırdı:

— Duydun mu Hans! Babam gibi, Hans amcam gibi, diyor.

Hans yine homurdanarak sordu:

— Bunlara bakması için para verip tuttuğumuz adam ne-relerde acaba?

Achille hemen atıldı:

— Söyledim ya size, dadılarla beraber diye!

— Ne yapıyor dadılarla şimdi?

On iki yaşındaki Achille şu çok şaşırtıcı karşılığı verdi:

— Ne yapabilir ki? Adam ibnenin biri.

Hans'ın karısı, hayranlık içinde, gözlerini fal taşı gibi açtı:  
— Duydun mu, ne dediğini duydun mu şunun?

Bu kadarı yetmiyormuş gibi, Hankie sordu yine çocuğa:

— Peki Achille, söyle bakayım ibne ne demek?

— Boşversenize siz! En az benim kadar bilirsiniz ne demek olduğunu!

Hankie, bu oyunu biraz daha körüklemek istedi:

— Evet ama, senin anlatmanı istiyorum ben.

Achille, kendisine budalaca bir soru sorulmuş büyük bir adam gibi, Hankie'nin yüzüne ters ters baktı:

— Ne var yani bunda! İbne demek, birbirlerini bcceren erkekler demektir...

## 22

LENA, kulaklarını tıkamak istedi. Çocukluğundan bu yana, hiç böyle bir isteğe kapılmamıştı. Ama, küçük bir kızken, gece anne ve babasının odasından gelen ve ne sesi olduğunu hiç bir zaman açıklamak istemediği o sesleri duyduğu zaman da, başını yastığının altına sokmuş, kulaklarını tıkamak istemişti. Bir ara, aklını çalıştırdı, Artık bu seslerin, kendisi için, hem de uzun süreden beri, esrarlı bir yönü kalmadığını hatırladı. Ama, yine dayanamadı. Yan yatmayı denedi, çekti kendini duvarın dibine kadar: Olmadı, onların, soluk soluğa nefes alışlarını duyuyordu. Burnunun dibinde, aynı yatakta, yanı başında sevişiyorlar, çiftleşiyorlardı! Gerçekte bu bir yatak bile değildi. Eski şilteleri, yanyana, genişliğine, yere sermişlerdi. Çiftlikte tek yatak, kenarları yüksek demir parmaklıklı, eski bir karyolaydı. Oraya iki yaşında bir oğlan çocuğuyla, on sekiz aylık bir kız çocuğunu yatırmışlardı.

Lena, akşam yemeğinde, sormuştu:

— Kimin çocukları bunlar?

Ötekiler, gülümseyerek birbirlerine bakmışlar, Melina da,

herkesin adına cevap vermişti:

— İstersen, analarının adını söyleyebilirim. Babalarına gelince, burada gördüğün bu hergelelerden biri. Ama hangisi acaba?

Lena o zaman, sofradaki erkeklere dönmüştü:

— Siz biliyor musunuz çocukların babasının hanginiz olduğunu?

Adamların gülümseyerek susmaları karşısında yine Melina açıklamıştı:

— Görüyorsun ya, bir şey bilmiyorlar. Diyelim ki, bizim, hepimizin çocukları. Ne çıkar bundan? Nasıl olsa, bir arada yaşıyoruz burada.

Yemekte, herkes, sırayla, yemek dağıtmıştı ötekilere. Bir yandan yemek yerlerken, öte yandan sanattan, havalardan, mevsimden, ertesi günü köye gidip kaç kilo ekmek almaları gerektiğinden konuşmuşlardı. Üç kızdan ikisinin memeleri meydandaydı. Melina da onlardan biriydi. Sanki kızkardeşini hayretler içinde bırakmak, kızdırmak, isyan ettirmek, şiddetli tepkiler göstermesine yol açmak için öyle davranıyormuş gibi bir hali vardı. Lena, sanki Merihlilerde bir gece geçiriyormuş gibi afallamış, etrafında olup bitenlere tamamen yabancı hissediyordu kendini. Yemekten sonra, hepsi bir arada, o koskocaman yatağın üstüne serilmişler, sigaralarını yakmağa başlamışlardı.

— İster misin bir tane Lena? Ot var bu sigaraların içinde.

Lena, nazlanmadan içmişti ilk marihuana'lı sigarasını. Birkaç nefes çektikten sonra, vaadedilen ünlü cennetlere kavuşmayı boşuna beklemişti. Ama, hiç bir şey duymamıştı. Biraz başı ağrır gibi olmuştu, o kadar. Bu da yemekte içtiği pembe şaraptan ileri gelebilirdi. Julien, elinden gitarını bırakmamış; hattâ bir süre, uyanıp ağlayan bir yumurcağın viyaklamalarına tempo tutmuştu gitarıyla. Julien'le Fast'tan başka, Eric adında flüt çalan bir Holandalıyla, Alain adında bir Fransız vardı. Kızlardan birinin adı «Squaw»dı. — Kızılderili kız —. Kimbilir, belki de iri, yeşil gözlerinden, örüp başına topladığı

kömür gibi kapkara saçlarından dolayı koymuşlardı ona bu adı. Lena'nın anladığı kadarıyla — Melina'nın saldırganlığını kıskırtmamak için, elinden geldiği kadar az soru soruyordu — «Squaw» heykel yapıyordu. Yusuvarlık, tombulca, her zaman durumundan mutlu görünen, her şeye gülümseyen, herkesten önce davranarak iş yapmaya gönüllü ortaya atılan öteki kıza «Zize» diyorlardı. Anlaşıldığına göre, bunların arasında hiç biri ötekiyle sürrekli bir karı koca hayatı sürmüyor, içinde bulundukları anın esintilerine göre, seçiyorlardı eşlerini, Fast adındaki o yakışık delikanlı, yemekten sonra, yanlarına sokulup oturduğu Squaw ile Zize'in, arada sırada, rahat bir davranışla, popolarını okşarken, Lena kızkardeşinin bakışlarının birdenbire sertleştiğini görmüş, fakat aldırmamıştı. Bir ara, Alain ayağa kalkmış, Melina'ya bir kır çiçeği uzatmış, ablası da pek büyük bir zafer kazanmış gibi havalarda almıştı çiçeği. Sonra, aynı Alain, dudaklarından öpmüştü Melina'yı. O zaman, Melina kızkardeşine dönerek şöyle demişti:

— **Peace and Love.\***

Lena o zaman anlamıştı kızkardeşinin yalan söylediğini, onun komedi oynadığını hemen sezmişti. Alain adındaki o gencin de, kendini önemsetmek için, yapmacık davranışlar içinde bocaladığını anlamıştı. Aşk belki sözkonusuydu ama, herhalde Barış diye bir şey yoktu çevrelerinde. İnsan, duygularını değiştirmiş gibi gösterebilirdi ama, herhalde önleyemezdi. Melina'nın Fast'a o sert bakışı, Lena'ya, iki saat süren konuşmalarından çok daha önemli şeyler öğretmişti: Ablası belki öteki iki gençle de yatıyordu ama, Fast'a deli gibi tutkun olduğu gözden kaçmıyordu. Hem de kıskanıyordu Fast'ı.

Melina o sırada Lena'ya dönmüş, şöyle demişti:

— Görüyorsun ya, burada her şeyi paylaşıyoruz. Sıkıntılarımızı, mutluluğu, erkekleri; kısacası, önemli olan her şeyi işte.

---

\* Metinde, İngilizce. Barış ve Aşk.

Sonra Squaw ile Zize'e bakarak, sormuştu:

— Aşk konusunda, eksikimiz yok değil mi?

Lena'ya dönmüş, şunları söylemişti:

— Görürsün sen de. Bu gençlerden biri, gece, belki sana saygısını sunmak ister... Düşes...

Lena, taşı gedğine yerleştirmek istemesine rağmen, bir şey söylememiş, sıkılmış şunları kekelemişti:

— Bana aldırmayın. Bir gecelik konuk sayılıyorum. Hem sonra, yatacaksam eğer, kiminle yatacağımı kendim seçerim.

— Biz de öyle yaparız şekerim, diye cevap vermişti Melina. Her şey o andaki keyfimize bağlıdır. Bak örneğin, can sıkıntılı günlerde Julien'e diyecek yoktur. Yumuşak, tatlı, ağır ağır sevişir Julien. Alain'in hiç de tatsız olmayan bazı küçük kaprisleri vardır aşk yaparken. Eric,.. o da şefkatli çocuktur. Fast'a gelince... bana baksana Squaw, nasıl tanımlanır Fast acaba? Nedir özelliği?..

Squaw, hiç cevap vermeden, kocaman yeşil gözlerini dikmişti Melina'ya. Lena, nedenini pek iyi anlamadığı bu gerginliği dağıtmak için, Fast'ın yüzüne dikkatle bakarak sormuştu:

— Gerçekten adınız Fast mı sizin?

Zize hemen gülmeye başlamış, şöyle demişti:

— Yalnız bir ad değil, başlıbaşına bir âlemdir o!

Ötekiler de gülmüşlerdi. Lena budalaca bir durumda kaldığını anlamıştı.

Bir süreden bu yana, Alain, Zize'in memelerini okşamaya başlamıştı. Şimdi ise, birbirlerine şöyle bir baktıktan sonra, dışarıya, karanlığa çıkıyorlardı. Lena, gösterdiği tepkileri Melina'nın izlediğini anlamıştı. Hemen konuştu Melina:

— Bak, burada kimsenin kimseden gizli kapaklı yapacağı bir şey yoktur. Canı ne zaman çekerse insanın, canının çektiğini yapar açıkça. Dışarda hava soğuksa, durum dayanılmayacak kadar aceleyse, şu kocaman yatakların üstünde sevişilir. Kimse başını çevirip de aldırış bile etmez.

Melina da dördüncü sigarasını tütürüyordu. Gözlerinin

içinden şimdi pırıltılar çıkıyordu. Lena, durumu ne denli olağan karşılıyormuş gibi davranırsa davransın, yine de budalaca lâflar geçiyordu içinden. «Babam hayatta olsa da, Melina'yı görseydi!» gibisinden ahmakça sözlerdi bunlar. Bununla beraber, hiç bir konuda onları yargılamamaya çalışıyor, böyle yaparsa ortaya pek çok sorunun çıkacağını, pek çok şeyin tartışılması gerekeceğini anlıyordu.

Tam yanı başında biri bir mutluluk çığlığı attı. Lena, acaba kim bu diye merak ederek, dudaklarını ısırdı. Herhangi biri olabilirdi. Karanlıkta, yanında yatanların yer değiştirdiklerini, kısık kısık güülştüklerini, itiraz eder gibi yaptıklarını, sonra yeniden güülştüklerini anladı. Tam yanında yatan erkeğin ya da kızın, birkaç kez ona sürtünmüş olmalarına, bedenlerinin sıcaklığını kendi vücudu üstünde duymuş olmasına rağmen, kim olduklarını, hattâ, erkek mi kız mı olduklarını bile kestiremiyordu. Daha fazla dayanamadı, kalktı yataktan, kapıya doğru gitti, el yordamıyla açtı kapıyı, dışarıya çıktı. Topraktan tatlı kokular yükseliyordu. Ay ışığı o kadar parlaktı ki, Lena kendini güneşli bir gündeymiş zannetti. Zeytin ağaçları, biraz ilerdeki kuyunun duvarı, çiçek fidanlarının ince uzun biçimleri, katırtırnaklarının çiçekleri bile farkediliyordu aydınlıktan. Gecenin kendine özgü sesleri hafif hafif duyuluyordu. Bunların neler olabileceğini düşündü. Uzaklardan gelen kurbağa sesleri vardı, cırcır böcekleri vardı. Bir yerlerden de, bülbüllerin ötüşü duyuluyordu. Eskiden değirmen taşı olarak kullanıldığı anlaşılan kocaman bir taşın üstüne oturdu. Dinledi çevreyi, bakındı, derin derin nefes aldı. Hoşuna giden ve birbiri ardından yaptığı bu hareketleri sanki kendisi değil de, bir başkası yapıyormuş gibi geldi Lena'ya. Pohpohlanmaya alışmış, milyarder, şımartılmış, herkesin kur yaptığı, herkesin her zaman aradığı, her yere çağırdığı, el üstünde tuttuğu kendisinin, Sunderland düşesinin, o sırada, orada, o yıkıntıya dönmüş çiftlikte bulunması: uyuşturucu sigaraları çeke çeke kafası dumanlanmış ablasının hippilere ya da beatniklere - hippilerle beatnik'ler arasındaki ayırımın

ne olduğunu da hiç anlayamamıştı ya - kendini vermesi, olacak şey miydi? Oysa, aynı anda, Lancashire'deki yeni şatosunda ya da, New York'taki lüks apartımanında ya da sahibi bulunduğu Yunan adasında, parlak bir şölen verebilirdi. Suyu, konforu, hizmetçileri, uşakları, telefonu bulunmayan burada değil ama... Ama, ne olursa olsun, hayatında ilk kez, insan eli değmemiş bir doğanın kalbinin çarptığını duyuyor, dinliyordu. Halbuki, Lena, dünyanın en güzel yerlerini görmüştü şimdiye kadar. Bülbüllerse, dünyanın her bahçesinde öter dururdu geceleri. Öyleyse neden burada, sanki ilk kez duyuyormuş gibi, dinliyordu bülbül seslerini?

— Uslu kızların, yatağa girer girmez, hemen uyuduklarını söylerlerdi bana.

Lena'nın vücudu elektrik çarpmış gibi titredi, hemen dönüp baktı bunları söyleyenin kim olduğuna: Fast, karşısında dikilmiş duruyordu. Anadan doğma çıplaktı. Lena bunu farketmemiş gibi yaparak, çabucak cevap verdi:

— Öyledir, hemen uyurlar ama, yedi kişinin aynı anda seviştiği yatakta değil.

Fast, ensesindeki uzun saçlarını parmaklarıyla karıştırdı:

— Bunu da nereden çıkardın? Eric'le Julien horul horul uyuyorlar. Ablana gelince, sızdı kaldı bile. Biraz öteye gitsene...

Fast, eski değirmen taşının üstüne, Lena'nın yanına oturdu. Lena'nın üstünde balıkçı yakalı ince bir sveterle, ayağında da slip biçimi, küçücük bir don vardı. Başını Fast'a çevirmemeye özen göstererek, dosdoğru karşısına, mehtaba bakmaya başladı.

— Burada gördüğün şeylere pek şaşıyorsun, değil mi?

Bu sorunun arkasının geleceğini sezdiği için, cevap vermedi Lena. Bekledi biraz. Fakat, Fast, sorusunun ardından, Lena'nın hiç ummadığı bir şeyi söyleyiverdi:

— Sıkıcı kız ablan, çekilmez yani.

İçinden çok sevinin Lena, biraz alınmış gibi yaparak, sordu:



— Niye böyle söylüyorsunuz onun hakkında?

— Nedenini bilmiyor musun sanki sen... Melina, babasının parası, zenginliği içinde ne denli rahat değilse, burada da o derece tedirgin. Mutluymuş gibi göstermeye çalışıyor kendini, o kadar. Biraz histerik mi nedir... öyle bir şey işte...

— Melina tam anlamıyla normal insandır.

Fast, çekinmeden yapıştırdı cevabı:

— Yok canım! Gerçeği söylemiyorsun sen. Üstelik, Melina için böyle konuştuğumdan ötürü seviniyorsun içinden. Nedenine gelince, siz ikiniz de, birbirinizden nefret ediyorsunuz.

Koltuk altlarını, midesinin etrafını sert sert kaşdı Fast, konuştu yine:

— Herhalde para içinde yüzmenizden olacak.

Lena saldırgan bir atılımla karşılık verdi:

— Para kimleri rahatsız eder bilir misiniz? Paranın ne olduğunu bilmeyen insanları. Örneğin sizi.

— Vay patates vay! Nerden çıkardın benim parasız olduğumu? Benim ailemin varlıklılığı yanında, seninkiler baldırı çıplak çöl insanları gibi kalır.

Lena, bu kez, umutlanarak sordu:

— Gerçek mi söylüyorsunuz?

— Söylediğime göre, gerçek demektir... Ne o iştahın mı kesildi? Seninkilerin işi gemicilik, tankerler filan falan, bizimkilerininki çelik.

— Peki gerçek adınız nedir sizin?

— Fast Steel Junior. Hani şu Fast Çelik fabrikaları var ya...

Lena omuzlarını silktili:

— Anlamıştım blöf yaptığınızı.

— Hayal kırıklığına uğradın değil mi? Görüyorsun ya, para nasıl şartlandırmış seni. Karşında seninle konuşan insanları değerlendirmek için hemen paralarını tartmaya kalkışıyor-sun. Baktın ki, yakışıklıyım, tutup beni büyük bir kuruluşun yöneticisi, genel müdürü filan sandın değil mi? Kazandın öy-

leyse! Ben, kendi kendimin yöneticisi ve genel müdürüyüm.

— Sizin yakışıklı olduğunuzu filân söylemedim ki. Nereden çıkardınız bunu?

— Söylemedin ama, içinden geçirdin ya. Bak bakalım gözlerime söyleyebilirsen eğer, aksini söyle.

Lena başını çevirmedi.

— Bak ben anlatayım sana. Sen şimdi şu anda, benim burada ne aradığımı, gerçekte kim olduğumu, neler düşündüğümü, seni güzel bulup bulmadığımı merak ediyorsundur. Öyle değil mi? Anlatayım sana biraz kendimi. Ben her şeyden önce, romantik bir insanım. Hani senin sevdiğin türden.

Sert bir çeviklikle kalktı yerinden Fast, birkaç adım ilerledi, işlemeye başladı. Büsbütün şaşırın Lena, adamın, arkadan görünüşüne baktı, çok beğendi. Fast'ın geniş omuzları, ince, adaleli bacakları vardı. Eski Mısırlılar, taptıkları tanrılara bir biçim vermek istedikleri zaman, yaptıkları kabartmaların üstüne, böylesi ince, etli ama adaleli, erkekler çizmişlerdi.

— Görüyorsun ya, dedi Fast, sana hem estetik konulardan söz ediyor, hem de çişimi yapıyorum. Fast böyledir işte. Ne dersin? Konuşayım mı daha? Burada hâlâ durduğuna göre, anlaşılan söyleyeceklerimin sonunu bekliyorsun... Biraz önce, çelik işinde olduğumu açıkladığım zaman blöf yaptığımı iddia ettin. Oysa, blöf bile değildi söylediğim, Detroit'ı bilir misin sen? Nasıl, bilmiyor musun? Ben orada bir hafta kaldım, görmek, anlamak için. Sonra da, gördüklerimi unutmak için tam yedi yıldan bu yana, yollara düştüm, dolaşıp duruyorum yedi yıldır, unutmak için orada gördüklerimi.

Sustu Fast. Uzun bir sessizlik oldu. Daha açıkçası, sessizliği, gecenin sesleri örtmeye başladı yine. O zaman, Lena, biraz önce merak ettiği sorunun cevabını buldu: Neden duymuştu ilk kez bülbülün ötüşünü. Bülbülün ötüşünü dinlemek için yalnız başınaydı da, ondan duymuştu O zamana kadar, kuşlarla Lena arasına hep başkaları girmişti, insan sesleri kısacası. Durup dinlenmeden konuşan insanlar. Lena o sırada,

altı yıl önce, bir kızgınlık anında, Paris'te bir yerde, açtığı kafesleri hatırladı. Kuşların kafeslerini açmıştı ama, ölmüştü kuşların hemen hepsi. Ezilmişlerdi caddede, arabaların altında.

— Pek mi hoşuna gitti söylediklerim?

Lena bu kez, adamın vücudüne baktığını sanmaması için, başını çevirip, Fast'ın yüzüne bakmak cesaretini gösterdi:

— Onun için gülmüyordum. Vaktiyle, açtığım kafesler aklıma geldi de.

— Erkekleri özgürlüklerine kavuşturmak için mi?

— Hayır. Kuşları.

— Güzel. Sonra da, ölmelerine sebep olmuşsundur herhalde.

— Nereden biliyorsunuz?

— Özgürlüğe alışabilmek için bir süre çıraklık etmek gerekir. Çok kişi anlayamaz bunu. Açarsın pencereleri kuşları özgür kılmak için, Açık havadan boğulup, geberirler.

— Aynen öyle oldu, kafesleri açtığım zaman.

— Gördün mü bak!

— Böylesi topluluklarda çok mu yaşadınız siz?

— Ne topluluğu? Topluluk ben'im. Bir şeyi paylaştığın için verirsin herhangi bir başka şeyi. Ne olursa olsun. Böylesi bir toplulukta yaşamak demek, birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için demek değildir ki. Sadece her insan, kendini bokluktan, sıkıntıdan kurtarmak için, ötekinden yararlanıyor demektir. Bunun da ne kadar süreceği kestirilemez. Genellikle pek uzun da sürmez.

— Neden?

— İnsanlar senin o ablan gibidirler de ondan, yapmacıklırlardır da, ondan. Yapmacıklı olmayanlar da, serserilerdir. İlginç değildir.

— Peki, siz hangilerindensiniz? Yapmacık yapanlardan mı, yoksa serseriler takımından mı?

— İkisinden de.

— Öyle mi!.. Hoşunuza mı gidiyor bu?

— Kesinlikle hayır.

— Ne olmak isterdiniz öyleyse?

— Bak, cğer onu bilseydim, burada olmazdım. Ya da, daha açıkcası, ne olduğumu, ne olmak istediğimi öğrenmek için geldim buraya.

— Anlayabildiniz mi ne olmak istediğinizi.

— Ne gezer!

— Desenize, ne olmak istediğinizi bilmiyorsunuz?

— Hiç bilmiyorum. Yalnız, ne olmak istemediğimi çok iyi bilmekteyim.

— Ne?

— Sana benzeyen bir şey olmak istemem.

Lena, birdenbire, buz gibi olduğunu sezdi. Zaten Fast kalkmış, çenesi düşecekmiş gibi esniyordu ayakta:

— Hoşça kal, dedi adam, ben gidip şöyle biraz horlamak istiyorum.

Fast, çeviklikle, dişi kedi gibi, çiftliğin karanlık kapısından girerek, gözden kayboldu. Hemen ardından, Lena, içerden hafif sesler, mırıltılar geldiğini duydu. Bir şeyler konuşuluyordu. Bunlar arasından bir sözcük dikkatini çekti. Ne olduğunu kavrayamamıştı ama, söylenilişine bakılırsa o sözcüğün, küfür olmalıydı bu. Kapı hafifce gıcırdadı. Ayışığında Melina göründü. Ayağında, küçücük bir don vardı. Belden yukarısı çıplaktı. Melina, alçakça bir sesle, bağırdı kardeşine:

— Söyle bakalım? İyi sevişiyor değil mi Fast?

Gözlerinin dolu dolu olduğunu anladı Lena. Nedenini pek bulamadı.

Irena, sevinçli bir sabırsızlıkla tepiniyordu durduğu yerde: Panik harekâtı başlamıştı. O Sunderland denen budalaya telefon ettiği zaman, adam onu küçüksermiş gibi havalara bürün-

müştü ama, görürdü o şimdi dünyanın kaç bucak olduğunu. İrena, telefonla ona verdiği haberin bir yığın tepkiye yol açacağını biliyordu: Karısının, serbest seks hayatı sürülen bir toplulukta kaldığını, hangi koca, gözünü kırpmadan öğrenirdi? İrena, yatağının üstüne oturmuş, sigaraların birini söndürmeden ötekini yakıyor, santraldan istediği ikinci telefon numarasının bağlanmasını bekliyordu. Atina'yı verdikleri zaman, evdeki uşakların, Medea Mikolofides'i bulup çağırımları için, birkaç dakika sabretmesi gerekti. Annesine, karşı telefonda biraz kurnazca davranmak istemişti ama kadına vereceği haber çok önemli olduğu için vazgeçti bundan. Medea'nın sesini duyar duymaz, kuşkulu, üzüntülü bir sesle, haberi ilettil:

— Anne, korkunç bir şey, Sokrat öldü!

Yaşlı kadın, başta sevincini belli etmemek için kendini zor tuttu. Sonra, her kez, daha çok ayrıntılı bilgi isteyerek, haberi arka arkaya tekrarlattı durdu kızına. İrena, bu arada, cenaze töreni işleriyle uğraşmak için, Kallenberg'in hemen Paris'e hareket etmiş olduğunu bildirdi. Sonra sıkı sıkıya uyardı annesini:

— Kallenberg'e, sana haberi benim verdiğimi sakın söyleme, anne! Yemin ettirdi bana kimseye hiç bir şey söylememem için!

Annesi hemen cevap verdi:

— Bunda şaşılacak bir şey yok! Kocan olacak pis herif, arslan payını kendine ayırmak istiyordur!

İrena pek uslu, pek söz dinler bir kız gibi en tatlı sesiyle ekledi:

— Sana haber vermeyi görevim bildim...

Medea Mikolofides kesti sözünü:

— İyi ettin, yavrum. Ben de hemen gerekli hazırlıklara başlarım.

İrena, annesine, Lena'dan haber alıp almadığını da soracaktı ama kadın telefonu kapatmıştı bile. Ne namussuz karıydı annesi de! Bir teşekkür bile etmemişti! İrena, şimdi Kallenberg'in başına gelecek bütün belâları hatırlayarak, kendini avuttu.

Şimdi de, kocaları Herman'ın rakibi olan, bazı içtenlikli kadın arkadaşlarına iletmeliydi Satrapulos'un ölümü haberini. Üstelik, haberin çabucak yayılmasını sağlamak amacıyla, herkese sıkı sıkı tembih etmeli, aman şimdilik aramızda kalsın, kimse duymasın demeliydi.

Çevreye yaymakta olduğu bu haberin ne tür karışıklıklara ne çekişmelere yol açacağını düşünerek, ellerini ovuşturdu. Tam o sırada, aynada kendini gördü: Gözleri kayıp gitmiş, saçları bozulmuş, makiyajı berbat olmuştu, lekeler vardı yüzünde. Aynadaki görüntüsüne, eliyle bir öpücük gönderdi. güldü tatlı tatlı, sonra dilini çıkardı kendine. Sevgili kocasına oynadığı bu oyuna karşılık, geçici çirkinliğinin hiç önemi bile yoktu. Küçük not defterini açarak, numarayı bir daha gözden geçirdi, telefonu tekrar aldı cline. Bıraktı hemen sonra: Aklına müthiş bir fikir gelmişti. Açtı bu kez milletler arası santralını buldu:

— Bana, lütfen, Bahama adalarını bağlayabilir misiniz?

Kallenberg, villanın önünden üçüncü kez geçmiş oluyor, fakat parmaklığı itip bir türlü içeriye giremiyordu: ona haberi ileten adam eğer yanılmışsa, rezil olurdu o zaman, Ama ne olursa olsun, gerçeği öğrenmesi gerekiyordu: işleri bu kadar parlak giderken, yapacağı en küçük bir yanlışlık her şeyi tehlikeye sokar, tüm imparatorluğu temelinden sarsılırdı.

Haziran sonuydu. Daha yaz tam başlamamış olmasına rağmen, hava çok sıcaktı. Foch caddesinin ters yönünden aşağıya doğru, tampon tampona ilerleyen otomobillerden çıkan keskin karbondioksit ve benzin kokuları çevreye yayılıyordu. Kimsenin dikkatini çekmemek için, Paris'e gelirken, Kallenberg, normal yolcu uçaklarından birine binmişti. Havaalanında onu bekleyen şoföre gidecekleri yerin önünde durmadan önce, oralarda birkaç kez tur atmasını, binanın önünden birkaç kez geçmesini sıkı sıkı tembih etmişti. Ne olursa olsun, Mavi Sakal bu olaydan yararlanmadan, gevezenin biri çıkıp, haberi yaymamalıydı. Her şey birkaç saat içinde olup bitecekti ama o histerik İrena kaltağı bunun ne demek olduğunu anlamamıştı

bile. Karısının küfürleri Kallenberg'in kulaklarındaydı hâlâ:

— Hep o orospu, hep o! diye cıyak cıyak bağıırıyordu İrena sinir bunalımları içinde. Peki ama, niçin ben değil de, o?

— Kapat be çeneni! Daha önemli şeyler var dünyada!

— Uyuşturucu madde kullanan, serserilerle yatıp kalkan orospu, tutmuş beni rezil etmeye yelteniyor!

— Sen bana baksana kaltak, senin aldığın o yığınlarla ilâç, uyuşturucu madde değil mi sanki?...

Kocasının söylediğini bile duymadan. İrena, kelimelerin üstüne basa basa, bağıırıp çağıırıyordu:

— Bütün Avrupanın diline düştük, rezil olduk! Şerefimiz!...

Kallenberg o anda karısının üstüne atıldı, boyununu yakaladı sıktı.

— Bana bak, kapatacak mısın sen çeneni, yoksa kapatayım mı ben kesinlikle! Dinleyecek misin beni deli karı?

İrena, hipnotize edilmiş de, kendine geliyormuş gibi yaptı:

— Ne var?... Ne oluyor?... Ne diyorsun sen?

Herman, karısının burnunun dibinde, gürledi:

— Kardeşin dul kalacak dul!

İrena şaşkınlıkla sordu:

— Kim? Melina mı?

— Hayır ahmak kafalı, hayır! O orospu kardeşin değil!  
Hem Melina evli mi!

Kallenberg bu kez, yine kadının suratına, kelimeyi heceleyerek, bağıırdı:

— Lena! Le-na!

İrena, kendine göre, anlar gibi oldu ve şaşırtıcı biçimde sordu:

— Ne yani? Dük ölüyor muymuş yoksa?

Adamın çeneleri birbirine vurmaya başladı, kaskatı kesildi. Müthiş sinirlenip, adam öldürmek istediği, fakat bir yandan bunu yapmamak için kendini tuttuğu zaman hep böyle berbat

bir biçime girerdi Kallenberg'in suratı. Buna rağmen, şunları söyleyebildi:

— Ne dükü budala kadın?... Satrapulos, dük mü?

Herman, Yunanlı'dan, Lena'nın ömrü süresince kocası kalacakmış gibi söz etmişti. Ona göre, Satrapulos'la Lena'nın boşanmış olmaları pek önemli değildi: kendisinin ve Sokrat'ın dışında, aileye giren öteki erkekler, Sunderland dükü bile olsalar, geçici birer figüran rolü oynamaya mahkûmdular. İrena gözlerini yusuvarlak açtı:

— Sokrat mı hasta yoksa?

— Gebermek üzere!

— Ne diyorsun! Nesi varmış!

— Kalp! Kalp krizi. Akşama zor çıkar.

— Kim haber verdi?

— Sana ne kimin haber verdiğinden. Biliyorum ya ben, yeter işte!

— Korkunç bir şey! Peki, ne yapacaksın?

— Bir papaz çağırıp, çiçekciye çelenk sipariş edeceğim.

— Pis herif! Hiç değilse, üzölmüş gibi davranabilirsin.

— O Satrapulos hergelesi için mi?... Gebersin!

İrena sustuğu için, Herman işaret parmağını karısına çevirdi:

— Bak, çok iyi dinle şimdi söyleyeceklerimi!... Senin ahmak kafanın alamayacağı nedenlerden ötürü, Satrapulos'un ölümlü haberini kimse, ama hiç kimse bilmemeli! Kavrayabildin mi? Bak, tutar da eğer, sana söyledığım bu haberi açıklayacak olursan, bil ki, derini yüzerim!

Acı bir sesle bağırdı İrena:

— Bir derimi yüzmen kalmıştı zaten!

Herman, bu sözleri duymamak için kapıyı hızla vurup çıkmıştı ama yine de duymuştu karısının ne dediğini.

Herman Kallenberg, Satrapulos'un villasından, ellerinde iki siyah çantayla. iki kişinin çıktıklarını görünce duraklayıp baktı karşıdan. Bunlar acaba iş adamları mıydı yoksa kalp uz-



manları mı? Artık daha fazla vakit kaybetmemek için hemen harekete geçti. Apartmanın önünde, porsuk ağacı, papaz takesi ve güney Amerikadan getirilmiş az bulunur türden, birkaç ağacın sivrilmeye başladığı, küçük bahçeyi geçti. Mermer basamaklı merdivenle çıkılan büyük kapının önüne geldiğinde, amiral üniformasına benzeyen giysileri içinde, iri yarı bir adam yolunu kesti. Kallenberg, onu yukarıdan süzerek fransızca şunları söyledi:

— Sokrat Satrapulos beni bekliyor.

Üniformalı kapıcı kuşkuyla süzdü Herman'ı:

— Kendilerinin burada olduklarını sanmıyorum.

— Ben, Herman Kallenberg'im, Sokrat'ın bacanağı. Haberim var hastalığından.

Amiral kılıklı kapıcı durakladı bir süre, çekindi. Kallenberg'in kendine güvenli davranışları karşısında etkilenmişti ama biraz önce hastabacı kadın gelmiş, patronun hastalandığını hiç kimseye söylemeyeceğine yemin ettirmişti adama. Mavi Sakal, kapıda alınan bu tedbirlere bakarak. S.S.'nin artık can çekismekte olduğu sonucuna vardı. Yine de, kesinlikle öğrenmeliydi Sokrat'ın gerçek durumunu. Öğrendikten sonra, yapması gereken işleri yapmaya nasıl olsa vakit bulurdu. Kapıcıyı, koluyula, hafifçe kenara iter gibi yaptı, girdi içeriye. Üniformalı, onun arkasından birkaç saniye baktı, yan tarafa doğru iki adım atarak, dahili telefonu açtı.

Kallenberg merdivenlerden çıktı. Üst kata gelince kapıyı çaldı. Bir uşak açtı. Uşağın arkasından, Sokrat'ın Fransız sekreteri görüldü. Pek üzgün bir hali vardı.

— Sayın Kallenberg, dedi François, bilmem ki nasıl anlatabayım... Bu sabah, patron hafif bir rahatsızlık geçirdi... şey... sizi kabul edebilecek durumda olduğunu pek sanmıyorum.

Herman, dimdik gözlerinin içine baktı François'nın, onu omuzlarından tuttu, heyecandan titreyen bir sesle konuşmaya başladı:

— Rica ederim François hiç olmazsa, bizlere, aile üyele-

rine, gerçeği söyleyiniz. Biliyorum ben neler olduğunu. Yalnız, söyler misiniz lûtfen, nasıl oldu bu iş?

François konuşacaktı. Fakat gözlerini hemen başka bir yöne çevirdi, dudaklarını ısırđı, üzüntüyle hafif hafif salladı başını. Yutkunmaya çalıştı. Hiç ses çıkmadı ağzından.

Kallenberg adamın üzüntüsünü paylaşıyormuş gibi, ısrar etti:

— François, lûtfen anlatınız. İrena da, ben de, merak ve üzüntü içindeyiz.

Sokrat fenalaşır fenalaşmaz, sekreteri, hemen Londra'daki bürosuna telefon etmiş, ne yapması gerektiğini sormuştu. Londra'dakiler, iş çevrelerini telâşa düşürmemek için bazı tedbirleri alıncaya kadar, patronun kalp krizi geçirmekte olduğunu kimseye söylememesini özellikle rica etmişlerdi François'dan. Ancak, bu tür kısıtlamalar herhalde Kallenberg'e de uygulanacak değildi ya! Kaldı ki, üzüntüsü yüzünden okunuyordu François'nın. Bir koltuğa çöktüverdi birdenbire:

— Çok korkunç bir şey, efendim, dedi. Patronun, bir saatlik ömrü ya var, ya yok. Profesörler, biraz önce, buradaydılar. (Sesi duyulmuyordu nerdeyse) Benden, ailesine haber vermemi rica ettiler... Bir papaz çağırdım... Çocukları düşünerek, Madam'a haber vermeye çalıştım... Bulamadım ama Madam'ı yani, Madam Helena'yı demek istiyorum...

Kallenberg anlayışlı, babacan bir davranışla baktı François'ya:

— Çok iyi yapmışsınız François... Neyse, ben buradayım artık, her şeyle meşgul olurum! Görebilir miyim onu?

— Bilemiyorum ki... Geliniz bakalım benimle.

Çok uzun bir koridordan geçtiler. Mavi Sakal, bu kadar zevksizcesine döşenmiş bir apartımanda insanın nasıl yaşayabileceğini merak etti içinden. Yunanlı'nın odasının önüne geldiklerinde, François, hafif hafif vurdu kapıya. Bir hastabakıcı kız açtı, ne istiyorsunuz gibilerden baktı François'nın yüzüne. Emektar sekreter, genç hastabakıcıya, alçak sesle:

— Mösyö Kallenberg, dedi patronun bacanağı... Görmek istiyor onu...

Kız, hayır, olmaz anlamına, başını salladı. Herman dış-  
lerini sıktı, içeriye bir adım atarak, kızı kenara doğru, nazik  
bir kol hareketiyle itti:

— Bir saniye lûtfen, dedi. Çok önemli benim için.

İçeriye girince, Kallenberg, önce pek fazla bir şeyler gö-  
remedi. odanın pencereleri sımsıkı kapatılmıştı içeride kasvetli,  
ağır bir hava vardı. Sakallı bir papaz, bir köşede, mum ışığın-  
da, dua ediyordu. Sokrat'ın yatağını daha sonra görebildi Mavi  
Sakal. Yatağın başucuna yerleştirilmiş bir gece lâmbasının so-  
luk aydınlığında, Satrapulos'un yüz çizgileri belli belirsiz, görü-  
nüyordu. Yaklaştı biraz. Yunanlı hiç kıpırdamadan yatıyordu.  
Gözleri kapalıydı. Büsbütün ufalmış gibi görünüyordu. Yüzü-  
nün rengi mum gibi olmuş, derisi kemiklerine yapışmıştı.

Eğer Satrapulos o anda ölü değilse bile biraz sonra öle-  
ceğini kesinlikle anladı Herman. O sırada, içeriye, biraz yaşlıca,  
şişman bir hastabakıcı kadın girdi. Odada kalabalığı görünce  
çok kızdığını hemen belli etti. Kolunu kapıya doğru sert sert  
uzattı. İçerdekileri kesinlikle kovuyordu. Genç hastabakıcı elle-  
rini açarak ne yapabilirdim gibisinden, sessizce, özür diledi  
başhemşireden. Mavi Sakal, yatıştırıcı bir işaret yaptı. Hep bir-  
likte çıktılar dışarıya.

Kallenberg, koridorda, hastabakıcıya sordu:

— Matmazel, durumu nasıl? Bana lûtfen gerçeği söyleyi-  
niz...

Hastabakıcı, cevap vermek için, izin istemiş gibi, Fran-  
çois'ya baktı.

Herman yine sordu:

— Hiç umut yok mu?

— Hayır, yok. Bitti artık.

Bu kadarcık bir açıklama yetmiyordu Kallenberg'a.

— Gerçekten, hiç mi umut kalmadı? diye sordu.

— Kalmadı. Artık saat işi bile değil, dakika işi son nefesini vermesi.

Yeterdi ona bu kadar bilgi. İş eline alıyormuş gibi yaparak, François'ya, emirler verdi:

— İyi dinleyiniz beni. Hiç kimseye, hiç bir şey söylemek yok. Kesinlikle, hiç bir şey söylemeyeceksiniz. Bana, iki saat sonra, Londra büroma telefon edin lûtfen. Bekleyeceğim telefonunuzu. O zaman söylerim neler yapmamız gerektiğini...

Herkesi oracıkta, koridorda bırakıverdi Kallenberg. Merdivenleri ikiye ikiye atlayarak indi aşağıya. Kapıdaki üniformalıyı yine iterek, fırladı. Kapının önünde bekleyen otomobile attı kendini. Şoförüne:

— Villacoublay havaalanına, çabuk! diye emretti.

Özel uçağı Villacoublay'de bekliyordu. Pilotuna da özel emirler ulaştırılmış, patronu gelir gelmez, kalkışa hazır olması söylenmişti. Kallenberg'in hiç vakit kaybetmeden yerine getirmesi gereken çok önemli işleri vardı. Satrapulos'un kontrolü altında bulunan şirketlerde. borsa dalavereleri, ortaklık, yatırımların bir bölümüne katkı gibi, çok karmaşık işlemler sonucu, Kallenberg'in de ortaklığı vardı. Bazı holdinglerin sermayelerinin yüzde otuzuna kadar yükselen hisse senetleri de Herman'ın elindeydi. Satrapulos ölecek olursa, hemen ertesi sabah, dünyanın dört bucağındaki bankacılık çevrelerinde panik başlardı. Birkaç kişinin girişimiyle, hiç yoktan yaratılmış, çabuk gelişmiş malî imparatorluklar, kurucuları ortadan yok olunca, çabucak parçalanırlardı. Bu durumda, Kallenberg'in yapabileceği iki şey vardı. Ya erken davranıp Satrapulos'un hisselerini satın almak - ama ne zaman, kimden, nasıl ve ne kadarını? Öleceğini herhalde hiç aklına getirmemiş olan Satrapulos, acaba bir vasiyetnâme hazırlayıp bırakmış mıydı? - Ya da, Sokrat'ın ölümü haberi yayılıp, malî çevrelerde panik başlamadan önce, kendi elindeki tüm hisse senetlerini satmak. Birinci yolu seçecek olursa, o zaman, Sokrat'ın borçlarını da yüklenmesi zorunlu olacaktı. Yunanlı, her işini kendine özgü kuralları

uygulayarak, çabuk davranarak, çabucak karar vererek, ayakta tutuyordu. Sokrat'ın öldüğü duyulur duyulmaz, büyük tersanelerden çoğu, onun hesabına kızağa koydukları, dev tankerlerin parasını isterlerdi. Herman'ın bildiği kadarıyla, adam hayli büyük siparişler vermişti. Sonra, Sokrat'ın, Amerikan Maliyesiyle de başı dertteydi. Belirli vadelerle borç ödüyordu Amerikan maliyesine. Satrapulos'un her şeyini satın almaya kalkıştığı takdirde, bu borçları, vadeleri geldiği zaman, Kallenberg'in kendi sermayesinden ödemesi kaçınılmaz bir zorunluk olurdu. İş bununla bitmeyecekti. Satrapulos, halka açık bazı şirketler de kurmuştu. Yunanlı'nın öldüğü duyulacak olursa, ellerinde bu hisseler bulunan yığınlarla insan, şirketlerin veznelerini kuşatır bunları değeri düşmeye başlamadan önce, satmak telâşına kapılırdı. Satrapulos'un işlerinin malî portesi milyarları çoktan aşırıyordu. Ne yapmalıydı acaba bu durumda? Kallenberg, bir ara, kaynanası Medea Mikolofides'ten borç para istemeyi düşündü. Fakat, çabucak caydı bundan Yunanlı'nın ölümünden, kaynanası da, kuşkusuz mutluluk duyar, kendi çıkarına yararlanırdı. Hem de, Kallenberg'in aleyhine olarak yararlanmaya çalışırdı kuşkusuz.

Belki bir üçüncü çözümlü da vardı. Eğer bu yolu seçecek olursa, biraz önce tasarladığı her iki ihtimali de uygulaması mümkün olurdu belki. Satrapulos'un ölümü haberi bir süre gizli tutulabilirse, - Mavi Sakal, o anda, bu olayı, aptal karısına söylediğine pişman oldu, dudaklarını ısırdı - ilk iş olarak, elindeki hisse senetlerini satardı normal fiyatları üzerinden. Sonra, Yunanlı'nın ölümü duyulunca, patlak verecek olan paniği o da büsbütün kışkırtırdı. O zaman herkes korku ve kuşkuya kapılıp asıl değerinin beşte biri fiyatına elden çıkarmaya kalkardı hisseleri. Kallenberg ortaya atılır, hepsini değerinden çok düşük fiyata satın alırdı. Sonra, Medea Mikolofides'in de elini kolunu bağlamanın yolunu bulur, Satrapulos'un tüm işlerinin sahibi olurdu: Bütün bunları yapabilirse, dünyanın hâkimi olacağını düşündü tatlı tatlı. Otomobilinde, Villacoublay havaala-

nına giderken, aklında hep bu fikirler vardı. Hemen karar verdi. Arabasındaki özel radyo-telefonu çalıştırarak, yardımcısı Jack'ı arattı ve adama şunları söyledi:

— Alo Jack?... Bak dinle beni. Yarın sabah, borsa açılır açılmaz, benim hisse senetlerimin hepsini satmanı istiyorum... evet evet hepsini!... Yani, Satrapulos'un şirketlerindeki hisselerimi, yanlış anlama sakın. Evet, onları! Bu konuda, Londra, Tokyo, Atina, New York ve Stockholm'deki şirketlerime hemen haber ver!... Bu gece sabaha kadar uyumayacak bile olsan, hisse senetlerimin bir bilânçosunu çıkar! Borsalardaki adamlarıma da bildir durumu! Öyleye kadar her şey bitmiş olmalı! Hayır, hayır, hiç tartışmaya filan girişme şimdi! nedenini de sorma... Verdiğim emirleri yerine getir, yeter! Bir saat sonra yine ararım seni!

Kesti burada konuşmayı. Yetkili yöneticisi herhalde, şimdi aklımı kaçırıp kaçırmadığımı düşünüyordur, dedi içinden. Bu kadar çok sayıda hisse senedinin bir anda, dünya borsalarında satışa çıkartılmasının maliyecilerin kulağına kar suyu kaçmasına yol açacağını biliyordu, bilmesine. Ama ne çıkardı bundan? Sanki kendisi, durup durukken, hiç bir tehlikeyi göze almadan mı milyarder olmuştu?

Bentley markalı özel arabası, Paris banliyösünün çirkin semtlerinden yıldırım hızıyla geçerken, aklına gelen bir şeye, içtenlikle güldü. Yunanlı, canlıyken, hep onun işlerini baltalamaya çalışmıştı. Ama, şimdi ölüsü sermayesini iki katına çıkartmaya yarayacaktı. Bu koşullarda, onun ölümüne nasıl üzülse idi insan?

Saat şabahın onu. Paris'te, Opera meydanı. Toplantı. Sorumluların hepsi de haberler servisinin yazı işleri salonundalar. O gün, öğle haber bülteninde hangi haberlerin verileceği

tartışılıyor. Çözümlemesi gereken önemli sorun şu: Resmen açıklanmadığına göre, acaba armatör Satrapulos'un ölümü haberini vermeli mi, vermemeli mi? Adamın ölüm haberi resmen açıklanmadı ama, daha şimdiden uluslararası Borsalarda panik havası esiyor. Ne yapmalı bu durumda?

Haberler müdürü Antoine Vitaly biraz da saldırgan bir tonla soruyor:

— Kimler var bizden olay yerinde?

Buradaki işine yeni başlamış olan, ama meslekte hayli tecrübesi olan haber alma şefi Max Frey, - onu büyük bir gazetede yazı işleri müdürü yardımcısıyken almışlardı onbeş gün önce. Yazı işleri müdürüyle bir kadın meselesinden ötürü arası açılmıştı. Sözkonusu kadın da, yazı işleri müdürünün karısıydı - olayın önemini kavradığını belirtmek için, kendine güvenli, hemen yapııştırıyor cevabı:

— Jolivet ile Duruy. Arabada bekliyorlar.

— Çağır onları telefona!

Frey, salondaki sessizliğin içinde, eline bir telefon alıyor. Salonda kimse ağzını bile açmıyor. Olay önemli. Arşivde görevli olanlar, iki saattir Yunanlı'nın hayatıyla, serüvenleriyle ilgili ses bantlarını bulabilmek için didinip durmaktalar. Montaj odasında, prodüktörler, bandları kesip biçiyor, birbirine ekliyorlar durmadan. Şimdilik karmakarışık şeyler bunlar. Ama prodüktörlere bakılırsa, bitince, mükemmel sonuç verirmiş. Öyle diyorlar.

Toplantı odasında. Vitaly soruyor yine:

— Montaj nasıl gidiyor?

— Çalışıyorlar, diye cevap veriyor birisi.

Max Frey, naklen yayın arabasında bekleyen muhabirlerle bağlantı kurmak için telefonu ikinci kez çevirirken, kendini tutamıyor, sırtıyor biraz. Düşünüyor durumu. Eski çalıştığı yerde, gazetesinde olsaydı şimdi, çoktan Satrapulos dosyası elinin altında olurdu. Tanınmış birisi ölmeye görsün, biyografisi fotoğrafları, her şeyi, önceden hazırlanmış olur, arşivde el altın-

da tutulurdu. Maurice Chevalier'nin, general de Gaulle'un, Piaf'ın dosyaları hazırda bile gazetede. Hatta o gazetede ünlü kişilerin ölümüne göre, özel sayfalar hazırlıyorlardı. Biyografileriyle, fotoğraflarıyla. klişeleriyle, dizdirip sayfa düzenini yapıp, bağlatıp bekletiyorlardı o kalıpları matbaada. O ünlülerden biri öldü mü, hemen ölüm tarihi ekleyip, baskıya veriyorlardı birinci sayfayı. Yeter ki, ölsünlerdi bu ünlüler. Gerisi kolaydı gazeteciler için. Ne varki hergün bayram olmaz dedikleri gibi hergün bir ünlü kişi ölmüyordu! O zaman birinci sayfada ya şirilmiş bir cinayet haberiyle, ya hükümet değişikliğiyle, ya da hiç ilginç haber yoksa ellerinin altında, hava durumuyla yetinmek zorunda kalıyorlardı. Haberlerin kıt olduğu günlerde, Meteoroloji bültenleri çok işe yarıyordu. Max Frey, bunları aklından geçirirken, koskoca radyoevinde bu tür olaylara hazırlıklı olmamalarına şaşıyordu...

— Jolivet, sen misin?

Frey, telefonun mikrofonu eliyle kapattı ve salondakilere dönerek.

— Jolivet değil, Duruy, dedi.

Vital sinirlendi yine:

— Hangisi olursa olsun, vız gelir. Biri olsun da! Sor bakalım herif gebermiş mi, gebermemiş mi daha?

Frey, telefonda, Duruy'e aktarıyor soruyu:

— Nedir durum? Ölmüş mü, ne b.....! (ne de olsa, radyoevinde yeni görevli olduğu için, Frey, toplantı salonunda, herkesin önünde, bok diyemiyor şimdilik) Ölmemiş mi?

Kulak kesilmiş dinliyor telefonda aldığı cevabı.

Ötekilere dönüyor:

— Bilmiyorlarmış hâlâ kesinlikle. Herhalde ölmüş diyorlar...

Vitaly Frey'in elinden kapıyor telefonu, bağırıyor:

— Ne halt ediyorsunuz orada ikiniz de! Ne olmuş? Hâlâ mı öğrenemediniz beceriksiz herifler!

Vitaly, telefonda kendisine anlatılanları dinlerken, elindeki



bloknotun üstüne, birbirin ardına, bir yığın erkek cinsiyet organı resmi çiziyor, dalgın dalgın, sonra o şeylere, melek kanatlarına benzer, kanatlar çiziyor. Sonunda da emri bastırıyor:

— Peki, peki, anlaşıldı. Dönün buraya. Bekliyoruz!

Ötekilere dönüyor:

— Allak bullakmış orası! Bir hastabakıcı kadınla, armatörün sekreterini görebilmişler güç halle. Adamın sekreteri, saat ondörtte resmî bir açıklama yapacağını söylemiş. Ne yapalım bu durumda baylar? Bekleyelim mi?

— İyi ama ya yanlış bir şey yapar, ya da atlarsak haberi?

— Boşverin artık! Veririz ama kesin bir dil kullanmadan veririz. Söylendiğine göre, iddia ediliyor filan falan üslûbuyla.

— Peki, papaz neler söylemiş? diye soruyor birisi.

— On dakika konuşmuş papaz ama ne işe yarar, Rumca konuşmuş sakallı. Rumca bilen var mı içinizde?

— Yok.

— İyi. Aferin size!

Vitaly sakinleşiyor sonra, herkesi de sakinleştirmeye uğraşıyor. Konuşuyor:

— Hepimiz biliyoruz herifin geberdiğini. Bilmesine biliyoruz ama baksanıza, bu kepazelik dün sabahtan bu yana sürüp gidiyor. Kallenberg de gitmiş gizli gizli oraya. Haber bu kadar yayıldıktan sonra resmî açıklamayı bugün de savsaklayamazlar ya!

Max Frey'e dönerek:

— Bizim o iki salak muhabir döner dönmez işe koyulsun herkes. 13 haberlerine yetiyecek şekilde, olayı, ayrıntılarıyla istiyorum, anlaşıldı mı? Haydi, işbaşına şimdi!

Frey, Vitaly'ye tuhaf tuhaf baktı. Eski işini özlüyordu içinden: Şef olmanın tadı başkaydı.

Hans, olanca gücüyle haykırdı:

— Alo, alo, evet!..

Çok uzak bir yerden arıyorlardı herhalde. Telefonun kulaklığını sımsıkı yapıştırdığı halde kulağına, iyi anlaşılmıyordu ne söyledikleri. Karısı Hankie istemişti adaya telefon bağlatmalarını. Hans'a kalsa, hiç gereği yoktu burada telefonun. Yatının telsizi nasıl olsa her işe yarar, dünyanın her köşesiyle konuşmaları sağlardı. İnsan, Amsterdam'daki bürosundaymış gibi, her dakika rahatsız edilecek olduktan sonra, ne anlamı vardı Bahama'da ada olmanın. Hans, kulaklığı hâlâ elinde tutuyor, fakat bir yığın parazit sesi, bir yığın gıcırtıdan başka bir şey duyamıyordu. Sonra, birdenbire, netleşti ses, Hans, söylenenleri anlamaya başladı. Yüzünün çizgileri değişti. «Ne zaman?» diye sordu. «Yok canım, gerçek mi?» Sonunda da, «Teşekkür ederim», dedi. «Evet, ben şimdi hemen gerekli işlere başlarım,» diyerek kapattı telefonu.

Karısı Hankie'ye döndü telâşla:

— Ben yata gidiyorum, dedi. Çok acele!.. Çekilmesi gereken bir telgrafım var! Hemen dönerim!..

Haylı filozof kesilmiş olan karısı, omuzlarını silkmekle yetindi. Kadın yaşıyordu, olağan bir ortamda yaşayıp gidiyor, kocasının durup dinlenmeden telâş içinde olmasının nedenini anlayamıyordu. Para mıydı adamın derdi? Ne parası! Hiç bir zaman tümünü harcayamayacakları kadar paraları vardı. Ne öyleyse? Aldırmadı kadın. Yine kanavasını işlemeye koyuldu. Lurçat'ın çizdiği bir modeldi bu küçük kanava ama, kadın bir yıldan beri hâlâ bitirememişti.

Hans, yattan dönüp gelince, haberi verdi:

— Korkunç bir şey öğrendim, Sokrat Satrapulos ölmüş.

Hankie hiç beklenmedik bir cevap verdi:

— Öyle mi! Çocukları evlât edinelim!

Adam karısına, azalıyormuşçasına baktı:

— Olacak şey mi, Hankie!.. Anneleri var onların.

Değiştirdi konuyu karısı:

— Nasıl öğrendin?

— Biraz önce, telefonda.

— Peki ama, bana şimdi mi söylüyorsun?

— Hankie!.. Hemen bazı tedbirler almam gerekliydi, Borsa'daki adamlarıma emir vermek zorundaydım... Dakika sorunuydu bu.

— Zavallı yavrucakların babalarının öldüğünü öğreniyorsun, haberi hemen vereceğin yerde, çocukları kucağına alıp sevip okşayacağın yerde, kalkıp borsa işleriyle uğraşıyorsun demek!

Hans, suçlu gibi boynunu büktü:

— Korkunç bir şey bu, çok korkunç... Çocuklara hiç bir şey söylememeli!

— Orasını bilmem ben. İrena Kallenberg verdi bana haberi. Çocukların annesinin nerede olduğunu da bilmiyormuş. Onu bulmaya çalışmış ama bulamamış Çocuklarla ilgili sorumluluğu ben üzerine alıyorum, dedi. Ne de olsa, teyzeleri onların.

— Korkunç şey, Hans.

— Şey dedi, İrena, çocuklara da söyleyin, dedi. Babaları öyle istermiş...

— Olmaz! Bize düşmez haberi vermek çocuklara! Delimisin sen! Daha on iki yaşındalar zavallılar!

— Orasını bilmem. Yalnız, hemen Avrupaya dönmeleri gerekiyor. Paris'e.

Karısı, inanmamış gibi baktı Hans'a:

— Gitmeleri mi gerekiyor?.. Bizden kaçırıyorlar mı onları?..

— Bak ama Hankie... Bizim kendi çocuklarımız değil ki onlar...

Hankie'nin yüzünde acı bir ifade belirdi:

— Öyle! Bizim kendi çocuklarımız değil...

— Hankie...

Karısı derin bir iç çekti:

— Peki, ne yapacaksın şimdi?

— Söyleyeceğim çocuklara...

— Korkunç şey bu...

— Öyle...

— Ne zaman gitmeleri gerekiyor?

— Miami'ye telgraf çektim. Bir deniz uçağı göndermeleri için. Neredeyse gelir.

— Hans!

— Evet, karıcığım?

— Söyleme onlara.

— Ama Hankie...

— Hiç bir şey söyleme! Böyle bir sorumluluğu üzerimize almaya ne hakkımız var... Ne yapmak gerektiğine ben orada karar veririm.

— Orada mı? Nerede?

— Bu iki küçücük yavrucağızı yalnız gönderemem ya Paris'e kadar!

— Aman karıcığım! Yanlarında ikisinin de dadıları var. özel öğretmenleri var...

— Ben kalkıp valizimi hazırlayayım.

Gidip çocukları buldular, olayı öğrenmeye çalışmalarına yardımcı olmak için, babalarının biraz hasta olduğunu, onları eve çağırıldığını söylediler. Hangi eve ama? Her yer onların eviydi bir bakıma. Çocuklar zaten uçakta dünyaya gelmişlerdi. Şimdiye kadar kaç kez dünyayı dolaşmışlar, saraylardan köşklere, büyük villâlardan lüks apartmanlara, jetlerden yatlara kadar her yerde kalmış, yaşamışlardı. Canı çok sıkılan Hans salonda, karısının valizlerini hazırlamasını bekliyordu. Kadın, bavullarını taşıyan bir denizciyle, salona girince, Hans'a doğru eğildi, kocasını alnından öptü:

— Ben yokken bir yerlere kıpırdama, dedi... Bilirsin ya, ben yanında olmazsam, mutlaka saçma bir şeyler yaparsın...

Programlarının böylesi birdenbire değişmesine çok sevindikleri için, durmadan gülen, Achille ile Maria'nın ellerinden

tuttu Hankie, Palmiye ağaçlarını artık bir daha geldiklerinde keserlerdi. Çocuklarla birlikte odadan çıkmadan önce, bir an geri döndü, işlemekte olduğu, bir türlü bitiremediği işini de aldı yanına.

## 23

MORTIMER, az kalsın büyük bir terbiyesizlik cdecek, kravatını biraz gevşetecekti ama, sonunda vazgeçti:

— Anne, dedi, havanın çok sıcak olduğu kanısında değil misiniz?

— Size ne kadar sıcak geliyorsa, bana da o kadar sıcak geliyor.

— Peki anne, camlardan birini biraz açsak, ne dersiniz?

— Cereyan yapar. Korkarım cereyandan.

Mortimer, suratını asarak, bu uzun yolculuğu yapmak için, düşesin seçtiği, o koca, lenduha gibi otomobilin parlak koltuklarınının üstüne bıraktı kendini. Marignane havaalanına geldikleri zaman, düşes, arabaları beğenmemiş, oradaki kiralık otomobil şirketlerinden birinin yöneticisi, şirketin, merkezine telefon ederek, Sunderland düşesinin istediği tipte bir arabanın gönderilmesini sağlayabilmişti. Düşesin istediği araba, yüksek, cenaze arabası gibi, kapkara, kasvetli, külüstür Austin'di. Şoför de, en azından arabası kadar külüstür bir adamdı ma, hiç değilse, onun oturduğu ön bölümdeki pencereler açıktı. Düşes şoförle arabanın arka koltuklarını ayıran kalın camın sımsıkı kapatılmasını emretmişti. Herkesin yeri ayrı olmalıydı. İki saat-tir, güneş altında kavrulan yollarda, sümüklüböcek hızıyla ilerliyorlardı. Düşes süratten nefret ederdi. Elinde olsa, motörlü taşıt araçlarını yasak eden bir kanun çıkartır, ulaşımın eskiden olduğu gibi, dört kişinin taşıdığı kollu tahtıranlarla yapılmasını isterdi. Mortimer, annesine yalvarmış durmuştu, başına o

şapkayı geçirmesin diye. Fakat, kadın söz dinlememiş, geçmiş çağlardan kalma, üstünde bir yığın yapma çiçek, yapma meyve bulunan bu hasır şapkayı koymuştu saçlarının üstüne. Mevsim bahardı. Fransız kadınları da şıklığa önem verirlerdi; yirmi yıl önce kocası Sunderland dükü bayılırdı bu şapkaya. Sırtına giydiği tayyör de elma yeşili kumaşı üzerine, gözalıci renklele, dallarla, çiçeklerle süslenmişti. Londra'dan ayrılırlarken, pek kimse dikkat etmemişti düşesin kılığına ama Marsilya'da tam tersi olmuştu!

Marignanc havaalanında, düşesin istediğı tipteki otomobilin Marsilya'dan gelmesini beklerlerken, biraz bir şeyler yemek için lokantaya girerlerken, herkesin dönüp dönüp annesine baktığını farketmişti Mortimer. Hattâ, kuzey Afrikalı bir işçi, ağzı kulaklarında, o sırada gişelerin önünde duran arkadaşlarını çağırmış, bu acayıpliğı onlara da göstermişti.

— Bu adam çok hızlı sürüyor, Mortimer...

— Yok canım anne, altmış kilometreyi geçmiyor!

— İyi hissetmiyorum kendimi,

— İsterseniz, biraz duralım.

— Hayır, yalnız söyleyin ona, daha yavaş sürsün.

Sıkıntıdan patlayacak gibi olan Mortimer, cama vurdu. Bunun sonucu olarak, araba şiddetle yalpaladı. Şoför küfürü bastı. Daha doğrusu, Sunderland dükü, şoförün kıpkırmızı olmuş yüzünü görünce, onun küfür etmiş olacağı kanısına vardı. Biraz daha yavaş sürmesi için adama işaret etti. Öteki ters anladı. Eliyle küstahça bir hareket yaparak, daha da hızlandırdı antika Austin'i...

— Mortimer, gerçekten iyi hissetmiyorum kendimi. Daha çok uzak mı?

Düşes bu konuda da oğluna yardım etmek için, onunla birlikte gelmeye katlanmıştı ama — Mortimer çoktan razıydı bu yolculuğı yalnız başına yapmaya — bunu Mortimer'in burundan getirmeye kararlı olmalıydı. İkide birde, «Görüyor musun, hatırın için sıkıntı çekiyorum. Senin hatırın için bu feda-

kârlığa katlandım» gibisinden davranışlarda bulunmaktan geri kalmıyordu. Araba yolda ilerlerken, Mortimer'in gözüne bir levha çarptı: **Vaison-la-Romaine: 10 Km.**

— Yaklaşıyoruz, anne, dedi. Duralım ister misiniz biraz, yoksa devam edelim mi?

Düşes, başıyla «durmayalım, devam edelim ama, ben sana gösteririm..» der gibilerden bir işaret yaptı. Mortimer, o garip adrese ulaşmak için çizdiği plâna baktı. Yola çıkmadan önce, İrena'ya telefon etmiş, karısının bulunduğu yere nasıl gildildiğini sormuş, ayrıntılı bilgiler almıştı. Yol plânını hazırlamak kolay olmuştu. Ne de olsa, kurşun askerleriyle oynaya oynaya, Mortimer, topografya bilgisini artırmıştı. O sırada, araba birdenbire yavaşladı, durmak üzereyken, zıpladı, yolun kenarına yanaşıp durdu. Hemen ardından dumanlar çıkmaya başladı motorün ön tarafından. Mortimer atladı aşağıya, rahat bir nefes aldı, yükselen buharların arasında, motörün kapağını kaldırmakta olan şoförün yanına gitti. Adam, büyük bir sır açıklıyormuş gibi konuştu:

— Su kaynatıyor.

Mortimer, kendini tutmasaydı, bunu ben de biliyorum diyecekti. Yalnız sordu:

— Ne kadar sonra tekrar yola devam edebiliriz?

Şoför bu kez, büyük bir umursamazlıkla cevabı yapıştırdı:

— Bana bağlı değil işin orası! Bu külüstüre bağlı!

Sonra adamın ırkçılığı tuttu. Yine konuştu:

— İlle de İngiliz arabası olsun demiştiniz değil mi? Alın öyleyse! İngiliz arabası! Bunların motörleri bizim iklimlere göre değildir!

Mortimer hiç bir şey söylemeden, gururlu davranışı içinde annesinin yanına döndü:

— Ne oluyoruz, Mortimer?

— Motör fazla ısınıyor, anne.

— Bıraksınlar da, soğusun!

— Öyle yapıyor adam... Soğutuyor... İnip biraz yürümek ister misiniz?

— Rüzgâr var mı dışarda?

— Yok gibi.

— Yardım edin öyleyse bana, Mortimer.

Kocaman oğlunun yardımıyla, düşes çıkabildi otomobilden. Bacakları, beli, her yanı kazık gibi olmuş, uyuşmuştu. Sekerek, sendeleyerek, Mortimer'in koluna girerek, adım atabiliyordu. Saat öğleden sonranın üçüydü. Şoför, yolun kenarındaki çimenlerin üstüne oturmuştu. Yanına aldığı bir torbadan, koca bir şişe şarap çıkardı:

— Biraz içer misiniz?

Düşes buz gibi bir bakış baktı adama. Şoför hiç kızmadı. Kadına dönerek yine konuştu:

— Bu koşullarda böylesi gerekir, ne yapalım!

Şişeyi kafasına dikti, aceleden şarap genzine kaçtı. Boğulacakmış gibi öksürdü, tükürdü, bastı küfürü.

— Mortimer, biraz uzaklaşalım buradan.

Uzaklaşmak isterken, şarampolun üstünden atlamaya kalkıştı, bileğini burktu, hiç ses çıkartmadı ama yüzünden acı çektiği anlaşılıyordu. Mortimer, annesinin yürekliliğine hayran, sordu:

— Yaralandınız mı, anne?

— Mortimer, beni otomobile götürün, lûtfen!

Mortimer, arka camları hâlâ kapalı duran, fırın gibi arabanın içine, koltuğun üstüne yerleştirdi annesini.

— Teşekkür ederim, Mortimer. Beni yalnız bırakabilirsiniz şimdi.

Yarım saat sonra tekrar yola koyuldular. Şoför, yol üstündeki benzin istasyonlarında sık sık duraklıyor, motörün kapağını kaldırıp bombaymış da nerdeyse patlayacakmış gibi, ihtiyatla, radyatörün kapağını açıyor, su koyuyordu. Bu duraklardan birinde, Mortimer benzincinin yanındaki büfeden bir şişe Coca-Cola aldı, annesine getirdi. Kadın mırın kırın etti:



— Bardak yok muydu?

— Özür dilerim ama, yokmuş.

Düşes, olmayacak bir işe katlanıyormuş gibi, şişeyi eline aldı, çekinerek dudaklarına götürdü. Tadına bakmadan önce yine sordu:

— Nenin nesi bu?

— Soda gibi bir şey, Amerikan gazozu.

Büyük düşes, daha tadına bakmadan, hoşlanmadığını belirtti. Zehir içiyormuş gibi, bir yudum aldı şişeden, yüzünü berbat bir biçimde buruşturdu, şişeyi uzattı oğluna:

— Çok teşekkür ederim Mortimer. Galiba geçti susuzluğum.

Mortimer az kalsın omuzlarını silkecekti, az kalsın ama, yapmadı. Ne olursa olsun, insanın, annesinin önünde yapmaması gercken bazı hareketler vardı. Tekrar yola koyuldular. Akşam saat yedide, anayoldan ayrılarak Cagoulet köyüne tırmanan köy yolunun başına geldiler. Şoför durdu orda. İndi. Büyük düşesin oturduğu taraftaki kapıyı açtı:

— Burası işte! Geldiniz!

Kadın hayretler içinde kaldı :

— Evler nerede peki?

— Bir saniye anne, bir bakayım.

Şoförün yanına gitti Mortimer:

— Gelmedik ki daha Cagoulet köyüne. Bizi oraya kadar götürünüz lütfen

— Alay mı ediyorsunuz? Gördünüz yolu değil mi? Düz yolda zor yürüyor bu Allahın cezası, hiç bu yokuşu çıkabilir mi?

— Anne, otomobil bu yokuşu çıkamaz, diyor şoför.

— Mortimer, söyleyiniz şu adama lütfen, bizi gideceğimiz yere kadar götürmezse eğer, şirkete şikâyet ederim onu. Durunuz yahut, hiç bir şey söylemeyiniz: Devam etsin yola!

Canı sıkılan düğ, şoföre yaklaştı, adamın eline, annesine çaktırmadan, bir para sıkıştırdı.

— Çok rica ederim, dostum. Bir çaba harcasanız. Annem yürüyemiyor.

Şoför, banknotu cebine indirdi:

— Ben götürmesine götürürüm ama, şu meret sevmez yokuşları...

— Durunuz bakalım, belki bir çözümlü bulunur... Siz Fransızlar, ikide birde, olmaz, olmaz diye övünür durursunuz...

— Onu iddia eden kimse, halt etmiş beyim. Durun bakayım, itmek gerek biraz... Belki o zaman...

— Olabilir! Siz hızlı sürmezseniz ben iterim arkadan... Bir deneyelim mi?

— Olur. Yalnız, önce motör biraz soğumak ister.

— Tamam. Bekleyelim, soğusun.

Yirmi dakika sonra, şoför direksiyonda, düşes arka koltukta, iki büküm olmuş Sunderland dükü, arabanın arkasından ite ite, taşlı yokuşu tırmanmaya başladılar. Austin, tepenin üstüne ulaşınca, hızla aşağıya yollandı. Mortimer bu kez koşmaya başladı arabanın ardından. İkinci tümseğin tepesinde yetişti. Çiftlik görünüyordu uzakta. Büyük düşes, camı indirdi, oğluna işaret ederek, içeriye girip oturmasını bildirdi:

— Mortimer, görünüyor çiftlik... Binin bakalım... Ayıp olur yoksa.

Çiftliğin önünde, Zize, yere oturmuş patates soyuyordu. Austin'in motöründen çıkan gürültülü sesler üzerine, elinde kaval gibi duran Hint flütüyle, Julien fırladı dışarıya. Siyah arabaya şaşkınlıkla baktı:

— Yuh be! dedi. Biri ölmüş! Cenaze arabası!

Kallenberg, elindeki telefonu parçalayacakmış gibi, soluk soluğa, gürlledi:

— Ne oldu? Ne haber?...

Hattın öteki ucunda, Paris'te, François hıçkırıyormuş gibi yaptı:

— Bitti, dedi... Her şey bitti. Hiç bir şey kalmadı artık yapılacak.

Herman, sevincinden, bravo diye bağırmamak için zor tuttu kendini. Sonra, müthiş bir çaba harcayarak, heyecanına hâkim olmaya çalıştı:

— Üzülme François... François, ben yarın saat on dörde doğru Paris'te olacağım. Gereken her şeyle meşgul olurum.

Gidip oturdu. O zamana kadar Yunanlının gebermesini yüz kez dilediği halde, şimdi, oturduğu yerde, bu haberin öncmini düşündü; kavramaya çalıştı olayı. Tuhaftı ama, Yunanlı'nın başına gelen bu ölüm olayında kendisinin bir payı bulunmadığı için canı sıkılıyormuş gibi bir duygu vardı içinde. Sanki Sokrat onu aldatmış, atlatmıştı: adamı hayattayken eline geçirememişti: şimdi de ölünce büsbütün kaçıyordu elinden. Ne rezil ölümdü bu böyle! Nasıl olmuş da, sıradan bir insan gibi, eliikisinde, enfarktüstten ölecek bir adamı kendine rakip olarak karşısına almıştı! Kallenberg'e bakılırsa, Yunanlıya yakışan bir ölüm değildi bu. Olağanüstü biçimde ölmeliydi Sokrat. Örneğin Antilles adaları açıklarında, yatı fırtınada batmalı, kayalara çarpmalı, Yunanlı boğularak ölmeliydi... Ya da öyle çabucak boğulmamalıydı. Yatı batınca, som altından yapılmış banyosuna sığınmalı, yelken yerine de Titien'in bir tablosunu çekmeliydi. O som altın banyo küvetinin içinde, açık denizlerde, otuz gün, oraya buraya sürüklendikten sonra, susuzluktan can vermeliydi. Çağdaş bir Géricault için ne bulunmaz bir konu olurdu böyle bir olay! Ya da, çılgın bir kadını bıçaklaması sonucu ölebilirdi pekâlâ! Marat gibi örneğin! Mattei'ninki gibi, uçağı havada parçalanabilirdi! Ya da, ... ya da Hazreti İsa gibi, işkence altında can verebilirdi! Kısacası, şanına, onuruna yakışan bir biçimde ölmeliydi. Böyle herkes gibi, sünepelik içinde, yatağında, olağan bir kalp krizinden gitmemeliydi herhalde! Hani bu kadar alışılmış, kanıksanmış bir ölümü seçmesi bile,

onun zevksizliğini gösteriyordu.

Herman o gece çalışma odasına kapandı, saatlerce hesap yaptı. Bol bol havyar atıştırdı. Biraz şampanya içti. Gün doğmak üzereyken, bir uyku ilâcı aldı fakat hiç uyuyamadı. Sabah olunca, daha erkenden, koptu kıyamet. İlk kötü haberi Jack verdi telefonda:

— Durum çok kötü! Borsalar açılır açılmaz herkes, elinde ne varsa satmaya koyuldu! Kimse bir şey almıyor!... Hep satıyorlar!...

Sonra Jack, kafa tutarmış gibi bir sesle, devam etti:

— Sayın Kallenberg... Satrapulos'un öldüğünü niçin bana dün gece haber vermediniz?

Herman'ın o anda midesi döner gibi oldu. Boğuluyormuş gibi bir sesle sordu:

— Nereden biliyorsunuz dün öldüğünü?

— Bilmeyen yok ki!... Dünyanın tüm başkentlerinde, en beceriksiz borsa komisyoncuları bile duymuşlar! Sayın Kallenberg, siz bana, haberi dün akşam...

Mavi Sakal, müthiş bir öfkeyle patladı:

— Kesin artık! Yeter! Ne yapmam gerektiğini sizden öğrenecek değilim! Bunun için para vermiyorum ben size!

— Peki, ben ne yapayım şimdi?

— Bekleyin... kapatmayın telefonu... düşüneyim biraz...

Kafasında binbir fikir dolaşıyordu. Karar vermesi gerekliydi. hem de çabucak, Haberi acaba kim açıklamış olabilirdi? Alışkanlıkla, hemen yine Yunanlı aklına geldi. Ama, öldüğünü hatırlayınca Sokrat'ın, omuzlarını silkti, geçti. Sekreteri François mı?... O hastabakıcı kız mı?... Kapıcı mı, doktorlar mı? Bu konuda bir araştırma yaptırması için vakit henüz çok geç değildi... Telefonu tekrar alarak eline, havladı:

— Hisse senetleri şimdiye kadar ne oranda bir düşme gösterdi?

— Şirketine göre değişiyor. Şimdilik, ortalama, değerlerinin yüzde seksenini kaybettiler...

— Peki, kimler satın alıyor?

— Hiç kimse! Kim alır göze bu riski?

— Ne yapmalıydı? Satın almaya başlamak için, kuşkusuz, çok geçti artık. Ama,... satmak için çok geç kalmamış sayılırdı. Herman yine sordu:

— Size göre, daha da düşer mi fiyatlar?

Öteki biraz durakladı:

— Düşebilir, herhalde düşer... Arz talep kurallarını siz benden dahi iyi bilirsiniz...

— Tamam, tamam! Ders vermeye yeltenme yine! Kapat çeneni de, bekle, düşünüyorum..

Ya o anda hemen bir karar verirdi ya da... ya da muhvolur giderdi. Milyarlar sözkonusuydu. Peki ama, bu iş. acaba neden tahmin ettiği biçimde gerçekleşmemiştir? Eğer olsaydı, müthiş, muazzam bir kâr sağlayacaktı. Kendi hisse senetlerini en yüksek kur üzerinden satmış olacak, sonra en düşük fiyatlarla satın alacaktı. Eline geçecek bu büyük kârla, küçük hissedarların elinde bulunan hisse senetlerini toplayacaktı. Oysa, borsalarda şimdi başlayan düşme biraz daha devam edecek olursa, gerçekten toz olup gidecekti...

— Jack?... Orada mısın daha?

— Evet, emirlerinizi bekliyorum.

— Satın hepsini.

— Biraz daha bekleyemez miyiz acaba? Zira şimdi bütün düştü fiyatlar...

— Satın dedim size!

— Bir saat daha beklesek...

— Verdiğim emri yerine getir, ahmak herif sen de! Hemen satın!

— Nasıl emrederseniz. Yalnız ben sorumluluk yüklenmem. Ne kadara ineyim?

— Ben nereden bilebilirim? Siz orada, işin ortasındasınız. Bakın duruma, tartın, ölçün biçin, mümkün olan en iyi şartlarla satmaya çalışın! O kadar işte!

Herman telefonu öfkeyle kapattı. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu.

İki saat sonra, tam öğle vakti, panik harekâtı sona ermişti. Yunanlı, öldükten sonra bile, Kallenberg'i kazıklamıştı. Bir gün önce, Borsalarda yüz Dolara alıcı bulan hisse senetleri, otuz Dolara elden çıkartılmıştı. Yüzde yetmiş zararına. Allahtan, bu fiyattan bile olsa, bunları satın alacak akılsızlar çıkmıştı ortaya. Yirmi dört saate kalmaz, işin içine maliye karışır, adliye karışır, iflâslar birbirini izlerdi. Jack, Kallenberg'in hisse senetlerini satmak için bazı güney Amerikalı bankacıları bulabilmekle gerçekten başarılı iş yapmıştı. Bu adamlar, oldum olası, akbabalar gibi, değeri düşen hisse senetlerini ucuza kapatmakla ün yapmışlardı. Bir haftaya kalmaz, o hisse senetleri artık kâğıt parasına kiloyla satılırdı herhalde. Şansı yoktu anlaşılan... Kallenberg, bu felâketten bazı şeylerini kurtarabildiğini düşünüyordu üzüntüyle. Şimdi de yarın kalkıp Parise gideceğini, herifin leşinin cenazesine katılacağını düşündükçe kusacak gibi oluyordu. Kendini bomboş hissetti. Ne olursa olsun, söz vermişti öğleden sonra Paris'e gideceğine.

Acaba İrena orospusu hazır mıydı?

İrena!... Evet, İrena!... İçinden bir patlama oldu Herman'ın. Haberi veren sakın İrena olmasmdı? Gidip hemen öğrenecekti bunu, ok gibi fırladı çalışma salonundan. Merdivene doğru koşarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı:

— İrena!... İrena!...

Koridorlardan geçerken, onu bu halde gören uşakları, hizmetçileri, av mevsiminin açıldığı ilk gün kaçışan tavşanlar gibi, kaçıyorlardı.

Hayatının en güzel rollerinden birini oynamasına engel olacağını sezdiği için, büyük düşes, oğlunun sözünü kesti:

— Bu işi bana bırakınız, Mortimer. Haberi ona bildirmek bana düşer.

Sunderland'lar, kuşaklar boyunca, nazik durumlarda, her zaman ellerini kollarını kavuşturup seyirci kaldıkları halde, düşes, kollarını açarak, Lena'ya doğru ilerledi, ağlamaklı bir sesle konuştu:

— Yavrum, size çok kötü bir haberim var.

Çiftlik yapısının önünde herkes, aptal aptal duruyordu. Birdenbire, seyirci durumuna düştüğü için, Mortimer kendini çok budala hissediyordu. Lena da aptallaşmış, hayretler içinde kalmıştı. Evlendiğinden bu yana, kaynanası iki kez konuşmuştu onunla. Birincisinde, çay isteyip istemediğini soran gelinine, **yes** demişti. İkincisinde ise, yine yanı soruyu soran Lena'ya **no** demişti. Şimdi nasıl olmuş da, ona bu haberi vermek için, buralara kadar gelmeyi göze almıştı? Çiftliktekiler de durumdan bir şey anlayamıyorlardı. Onlar da, başoyuncuların oynadıkları bu sahneyi aptal gibi seyrediyorlardı. Kimdi acaba şu iri yarı şişko kadın? Ya yanındaki o sersem herif kim olabilirdi?

— Yavrum, Sokrat Satrapulos öldü. Sizi bulamadığımız için, bu haberi iletmeyi, ben, görev saydım...

Eğer annesinin yerinde olsaydı, Mortimer, karısına bu kadar anî ve katı bir biçimde söylemeyeceğini düşündü. Kendini hiç evli saymadığı karısına baktı. Lena'nın göstereceği tepkiyi kolluyordu. Tepki göstermedi Lena. Sanki söylenenleri anlamamış gibi, hareketsiz, dimdik duruyordu. Düşes de, o anda, kadının yüzünde bir acı bir üzüntü izi görse, daha başka şeyler de söylemeye hazırlanmış olduğu için, söylemesine fırsat çıkmadı diye kızdı. Uzun bir süre boyunca herkes sustu. Yalnız, biraz ilerde durmuş bekleyen şoförün gırtlaklarını temizlediği duyuldu. Lena, sonunda, başını hafifçe sallayarak.

— Ya öyle mi? diyebildi.

Başka bir şey söylemedi. Ortada oynanacak bir oyun yoktu. Ne ağlama, ne hıçkırıklar, ne de herhangi bir şey. Lena, düşese baktı:

— İzin verirsiniz, sizi tanıştırayım, dedi...

Eliyle, orada bulunanların hepsini gösterirken, parmağı Melina'nın hizasında durdu:

— Melina, kardeşim... Melina, kocamı tanıştırayım sana... Kayınvaldem Sunderland büyük düşesi...

Sunderland düşesi bir fırsat daha buldu.

— Şey... çocuklarınızın durumunu düşündüm de...

— Teşekkür ederim Madam, teşekkür ederim.

Mortimer o anda bir şey söylemesi bir şey yapması gerektiğini anlıyordu ama, neyi nasıl yapacağını kestiremiyordu. orada, çaktırmadan boyuna Fast'a bakmıştı. Adamın yakışıklılığına, güzelliğine hayran olmuştu. Karısı Lena, birkaç saat önce, Fast'a ne denli hayran kalmışsa, kocası Mortimer de şimdi aynı büyüünün etkisine kaptırmış gibiydi kendisini.

Melina konuştu o sırada:

— Peki, nasıl oldu, neden öldü?

Mortimer, Melina'nın bu soruyu sorarken ona baktığını anlayınca, fırsatı hemen değerlendirdi. karısının ablasının, kendisine kişiliğini ortaya koyması için bir olanak sağladığını anladı.

— Kalpten gitti, dedi Kalp krizi.

O sırada sabrı tükenen şoför seslendi:

— Karar verdiniz mi? Ne zaman yola çıkıyoruz?

Mortimer'in dili çözülmüştü:

— Sizi almaya geldim, Lena.

— Ben de kardeşimi almaya gelmiştim.

— O da gelsin, bizimle götürelim.

— Gelmek istemiyor.

Zize, büyük düşese, çiftliğe girmesini, biraz oturmasını, bir şeyler içmesini teklif ediyordu. Kirli pasaklı o kızın kendisine



ilgi gösteren tek insan olmasına, her şeye rağmen içinden sevinen düşüş, çok nazik hareketlerle reddediyordu Zizi'nin teklifini. Ağır ağır yürüyerek, arabaya girdi, şoför hemen kapıyı açtı. Artık ne olursa olsun, görevinin sona erdiğine inanmıştı. O kadar uzun bir yolculuğa karşılık, pek kısa süren bir görevdi bu ama, hayatî önemi vardı. Arabanın arka koltuğunun üstüne kuruldu oturdu ve bundan sonrası kendine bağlı olmayan olayların gelişimini beklemeye başladı. Mortimer yanına geldi:

— Beni lûtfen bağışlayınız, anne, dedi. İzin verirsiniz, ne yapmak gerektiğini kararlaştırmak için, Lena ile biraz görüşmek istiyorum.

Düşes, eliyle, git der gibisinden bir hareket yaptı. Mortimer, Lena'nın yanına gitti. Ötekiler, rahatsız etmemek için, ortaldan kayboldular. Melina da, kuyunun yanına kadar gitti, orada durdu.

— Lûtfen valizlerinizi hazırlar mısınız?

— Yalnız bir torbam var, içinde de bir şey yok.

— İrena haber verdi bana Sokrat Satrapulos'un ölümünü.

— Cenazesi ne zaman kaldırılacak?

— Yarın sanıyorum. Çocukların getirilmesini istiyor musunuz?

— Neye yarar gelmeleri?

— Şimdi, yola çıktıktan üç saat sonra Marsilya'da olacağız. Belki Paris'e giden gece trenlerinden birine yetişebiliriz.

— Nasıl isterseniz. Geliyorum sizinle.

Lena torbasını almak için çiftliğe girdi. O sırada Fast çıktı. Mortimer sordu ona:

— Tanıyor muydunuz Sokrat'ı?

— Yalnız adını duymuştum.

— Uzun süreden beri mi burada yaşıyorsunuz?

— Birkaç ay oldu.

— Çiftlik kimin?

— Kimsenin değil. Geldik yerleştik buraya.

Mortimer meraktan çatlıyordu ama Fast'a daha fazla soru

sormanın da doğru olmayacağı kanısındaydı. Aslında onunla ilgili her şeyi öğrenmek, saatlerce onu sorguya çekmek, adamın kişiliğinden çevreye yayılan esrarlı havayı çözmek isterdi. Oysa, üç dakikası vardı şimdi konuşmak için. Üç dakika sonra, aralarında kurmaya çalıştığı bağ nasıl olsa kopacaktı.

— Karımın kardeşini uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?

— Hayli oldu.

Yanyana, ayakta duruyorlardı. Mortimer artık ne söylemesi gerektiğini kestirememekteydi.

— Amerikalı mısınız?

— Evet.

— Ne tarafından?

— Biraz her yanından sayılırım.

Böyle bir adamla birlikte yaşamının çok tatlı olacağını düşündü Mortimer. Hela uzun kış gecelerini onunla geçirmek! Oyuncak kurşun asker koleksiyonunu göstermek ona, kurşun askerlerin sırrını açıklamak...

— Kurşun askerlerden hoşlanır mısınız?

Fast, kaşını kaldırdı:

— Anlayamadım.

— Bağışlayın beni, budalaca bir şeydi. Koleksiyon yaparım da... Acaba siz de hoşlanır mısınız diye sormuştum...

— Hiç hoşlanmam. İvız zıvır eşyadan nefret ederim.

— Ben hazırım, dedi, Lena. Yanlarına geldiğini duymamışlardı. Genç kadın, denizci torbasını elinde sallıyordu.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Fast.

Lena ile Mortimer, birbirlerine kısacık bir süre bakışmaktan kendilerini alamadılar: o anda, ikisinin de aklına aynı şey gelmişti. İkisi de, aynı anda cevap verdiler:

— Marsilya'ya.

— Beni de götürebilir misiniz?

Mortimer hemen atıldı:

— Sevinçle.

— Fakat,... dedi Lena.

Fast hemen fırlamış, eve girmişti bile. O anda ne düşündükleri belli olmasın diye, Mortimer'le Lena birbirlerine bakamadılar.

Birdenbire, Melina belirdi yanlarında:

— Lena, üzüldüm olanlara... Söyle anneme... daha doğrusu hiç bir şey söyleme, ben yazarım ona. Senin kafanda bir yığın sorun vardır şimdi. Mektup yazarım ben.

— Gidiyor muyuz?

Fast, omzunda bir ceket, yanlarına gelmişti.

Mortimer merakla sordu:

— Eşyalarınız nerede?

Fast, pantolonun cebinden bir diş fırçası çıkardı, gösterdi:

— İşte eşyalarım.

Melina:

— Ne o? Gidiyor musun? diye sordu inanmamışçasına.

— Görüyorsun ya işte.

— İyi ama... nereye?

— Bilmiyorum. Gidiyorum.

— Fast...

— Haydi, Allahaismarladık!

—Fast...

Melina afallamıştı. Bütün bunlar o kadar inanılamayacak, o kadar çabucak olup biten şeylerdi ki. Yüzünden kanının çekildiğini zannetti.

— Fast! demekten başka bir şey yapamadı.

Fast, otomobilin yanına yaklaştı. Ön kapıyı açtı, şoförün yanına yerleşti. Aynı anda, Lena ile Mortimer arkaya yerleşiyorlardı. Motör terleye terleye çalışmaya başlamış, araba yavaş yavaş hareket etmişti. Melina, gücü yettiği kadar bağırmanın için dudaklarını ısırды. Gece oluyordu. Orada, dimdik kalakalmış, hiç bir şey anlamıyor, kendikendine, dua eder gibi tekrarlayıp duruyordu:

— Fast... Fast... Fast!

... SOKRAT SATRAPULOS, dün, bir kalp krizi sonucunda ölmüştür. Armatörün çevresindekiler, şu ana kadar, ölmü hakkında ayrıntılı bilgi vermekten kaçınmışlardır. Dünyanın bütün malî merkezlerinde, bu sabahdan itibaren, bir panik havası esmeye başlamış, bu korku ve kuşku kısa sürede, borsa çevrelerine de yayılmıştır...

Yunanlı, ayaklarına, beline dolanan çarşafı, battaniyeleri sürükleyerek, bir sıçrayışla, atlayıverdi yatağından. Koskoca odanın tam orta yerinde durdu, ellerini baldırlarına koydu, müthiş bir sevinç çığlığı attı...

— Hah, hah, hah!... Hıyar herifler sizi!...

Kollarını açarak, sirtaki ayaklarına başladı. Odada, fırıldak gibi dönerek, kendikendine dansederken, birdenbire aynada kendini gördü, parmağıyla kendini gösterdi:

— Zavallı enayiler!...

Belindeki çarşafı aldı, kafasına sardı sarık gibi, göbek atmaya başladı. Çizgili kumaştan pijaması, başındaki pembeyaz sarığıyla pek beğendi kendini sırtüstü yere uzandı, yuvarlandı durdu. Sonra, çeviklikle kalktı, yatağının üstüne fırladı, yaylı yatakta, jimnastik yaparmış gibi, zıplamaya başladı. Dikkatli davranıyor, yatağın başı ucuna yerleştirilmiş yemek tepsisine hiç çarpmıyordu. Fakat, biraz sonra devrilen bir şarap şişesi aklını başına getirdi... O sırada, kesik kesik, bazı sözleri yine duyar gibi oldu...

..... ellerinde hisse senetleriyle, binlerce kişi... bankanın gişelerine..... kabine toplantısı.....

Deli gibi kakhaha atmaya koyuldu. Yine, koca odanın orta yerinde, çılgınlar gibi dansediyordu. Tam bir saatten bu yana, bütün işlerinin, şirketlerinin hisse senetlerini eline geçirmiş,

hepsinin tek sahibi olmuştı. Güney Amerikalı bankacıların yönettiği adamları figüran gibi kullanarak, önemsiz bir para karşılığında, sermayesinin başka ellerde bulunan hisselerini toplamıştı.

Bundan böyle artık, yönetim kurulları, alacaklılara tatlı gülümsemeler, ortaklara yaltaklanmak gibi şeyler bitmişti kesinlikle: vereceği kararları, yükleneceği sorumlulukları başkalarıyla sözde paylaşıyormuş gibi rol yapmasına gerek yoktu. Her kararı kendisi verecek, her sorumluluğu, tek başına, kendisi yüklenecekti. Kallenberg de, böylece, saf dışı bırakılmıştı!... O bunak Mikolofides karısı da!... Sermayesini şimdi yeniden bölüşecekti: hepsini kendine ayırarak... Sesini ayarladı, Trovatore operasının aryasını söyleyen bir tenor gibi, İşte benim... iş... anla-yı-şım böy-ledir!» diye şarkıya başladı.

Odanın bir köşesinde duran alçacık bir iskemleye oturdu. Birkaç saat önce, yakası yağlı, kirli pasaklı o sakallı papaz, beş on banknot vererek satın aldıkları o pis papaz, o iskemleye çökmüş, mırıldanarak dua okumuş durmuştu. Radyo, hâlâ ölümüyle ilgili haberleri vermeye devam ederken:

— Vay canına, dedi içinden. Ölümüm yaradı bana. Kendimi hiç bu denli iyi hissetmemiştim!

Ardından, sanki sonu hiç gelmeyecekmiş gibi, bir kahkaha daha başladı.

— Delisiniz siz! Hem de şöyle böyle değil, tam delisiniz!

Vitaly yine herkesi, odasında toplantıya çağırmişti. Yapıkları gaf öyle yenir yutulur cinsten değildi. Radyodan önemli bir adamın ölümü haberini vermişlerdi ama on dakika sonra öldüğünü iddia ettikleri adam telefon etmiş, haberi yalanlamış ve hemen bir yalanlamanın yayınlanmasını istemişti!

— Gördünüz mü şimdi ne duruma düştük?...

Vitaly, haberi yayınlamalarını emrettiğini unutmuş gibi davranmak istiyor. Kim bilir, bu durumda, belki de gerçekten unutmuştur? Şimdi, asacak kesecek, koparacak kelleler gerekli ona:

— Bu yanlışlığı kimin yaptığını öğreneceğim kesinlikle! Muhabir diye, tuttum da, allahın öküzlerini mi aldım yanıma ne söylerim şimdi ben, ne cevap veririm? Ne söylerim yani? Muhabir diye, tuttum da, allahın öküzlerini mi aldım yanıma derim?

Vitaly'nin ortaya koyduğu bu kötü niyetliliğe kimsenin şaşıtışı yok gerçekte. Sorumluluk taşımak demek, her şey yolunda gittiği zaman, insanın hemen öne atılarak kendini göstermesi, işler ters gittiği zaman da, geriye çekilip suçu başkasına atması demektir. Bilmedikleri bir şey değil ki bu. Gün gelip de kendileri de sorumluluk yüklenirlerse, onların da yapacakları budur nasıl olsa. O zaman, onlar da, belki Vitaly'nin canına okurlar. M. Ribot'ya gelince, kendisi radyo istasyonunun başlıca sahibidir. İş hayatına tereyağı toptancılığından başlamış, sonunda radyo istasyonu sahibi olmuştu. Gerçekte, onu bu işe atılmaya zorlayan Vitaly idi. Paris'te girmediği tanımadığı çevre kalmayan Vitaly kandırmıştı adamı radyoculuk yapması için. M. Ribot da, yanında Vitaly gibi biri olmadan bu işi yapamayacağını çabucak anlamıştı. Çoğu büyük iş adamları örneğin. M. Ribot da, araçların gerçekte köpek balıkları gibi yırtıcı olduklarını, asalaktan başka bir şey olmadıklarını bilmiyor. Cebindeki çek defterine güveniyor M. Ribot. Tüm büyük iş adamları gibi. Çeklerin bankalarda karşılığı olduğu sürece. Tüm bu kadar değil ama M. Ribot ile Vitaly'nun ilişkilerinin. Kim tenis öğretti M. Ribot'ya? Vitaly. M. Ribot, eline raketi alıp, ayaklarına kauçuk ayakkabıları geçirince, kışına da o beyaz şortu giyince ne sanmıştı? Artık, ömrü süresince, sosyetenin kaymağı sayılan o önemli insanların arasına girdiğini, onlar arasında kalacağını sanmamış mıydı? Oysa, tereyağı imalâtıyla uğraşanlar tenis falan oynamazlar ki. Bu nedenle, Vitaly, ne olursa

olsun, büyük patronun sağ kolu olduğuna inanıyor. Ötekiler de biliyorlar bunu. Biliyorlar ama, içlerinden hiç biri çıkıp da, Sokrat'ın ölümü haberini yaymaları emrini, gerçekte onun verdiğini açıkca söyleyemiyor. Söyleyemiyorlar ama duruma pek kulak astıkları da yok. Oysa, onlara kafa tutuyor Vitaly, azarlıyor. Bunun da ne demek olduğunu biliyor artık personel. Gerçekte, Vitaly'nin onlara kızmadığının pek âlâ farkındalar. Vitaly eğer birini gerçekten atmak isterse, ne yapar? Bilardo oynarmış gibi oynar adamlarla. Paul'ü mü kestirmiş gözüne kovmak için? Paul'e hiç bir şey söylemez. Onun için aklından geçenleri tutar Pierre'e anlatır. Bu yoldan herkes anlar kolaylıkla Vitaly'nin Paul'ü gözden çıkardığını. İnsan eğer Vitaly'liyle iyi geçinmek istiyorsa, ya da kırk yaşında kalpten ölmek istemiyorsa her şeyden önce Vitaly'nin karakterini öğrenmelidir. Şimdi de tutmuş işte, yeni gelen Haber Dairesi sorumlusu Frey'den başka herkese kafa tutuyor, herkese bağırıp çağırıyor. Anlaşıldı: Frey pek öyle uzun süre kalamayacak Radyoevindeki yeni görevinde. Frey de anladı anlamasına. Anlamış olmaktan çekiniyor, gerçekçesi. Bundan böyle nasıl davranması gerektiğini kestiremiyor bir türlü. Daha da beteri var işin: zavallı Frey, **gerçekten**, kendisini suçlu buluyor.

On gün önce S.S. Cascais'ye gitmiş, Peygamberle görüşmüştü. Bir şey soracaktı falcısına ama, adamın onu gülünç bulmasından çekinerek, nasıl soracağını da bilemiyordu.

Peygamberin karşısına oturmuş, sus pus duruyordu. Adam S. S.'nin bu uzun sessizliğine bakarak, bunun altında bir şeyler yattığını hemen sezmişti. Sonunda, Yunanlı, zar zor girmişti söze:

— Peki ama, ya kalp, ya gönül işleri? Hiç söz etmiyor-sunuz bana bunlardan.

— Ben sizin kalbinizin yalnız işleriniz için çarptığını sanıyordum.

— Öyle ama, kadınlarla iş hayatı atbaşı gider de.

— Peki, neyi öğrenmek istiyorsunuz?

— Bir kadından söz etmenizi istiyorum.

— Önce siz söyleyin öyleyse... Yo, hayır, hiç bir şey açıklamayın, bir bakayım ben.

Kalwozyak, fal kâğıtlarını çıkardı, serdi masanın üstüne...

— Genç bir kadın bu...

— Evet, genç...

— Çok iyi korunan bir kadın. Çevresinde duvarlar görüyorum, engeller...

Satrapulos, bu duruma katlanırmış gibi bir hareket yaptı:

— Orası öyle!

— Yalnız, o duvarları, engelleri falan ortaya koyan kendisi değil. Yığınlarla insan var çevresinde. Canı sıkılıyor. Adı bilinen, ünlü biri değil mi?

— Öyle, öyle!..

— Oyuncu mu?

— Bir bakıma belki... Değil ama, oyuncu değil.

— Beraber yaşadığınız kadın mı yoksa?

— O değil. Bu başka.

— Bir rol oynuyor.. Bir rol oynatıyorlar ona... Nedir acaba?

— Politika...

— Öyleyse söyleyeyim size, dayanamayacak buna. Hayır, dayanamayacak!

— Olamaz.

— Aman Tanrım, ne kadar tehdit altında! Ölüm...

Yunanlı biraz daha yerleşti koltuğuna:

— Ölüm... ona mı?

— Hayır, hayır... Her yerde ölüm görüyorum. Korunuyor ama. Evli mi?

— Evet.



— Peki, nedir öğrenmek istediğiniz?

— Şey... Beni... ne bileyim ben... sempatik buluyor gibi geliyor. Çocuklar gibi, ikide birde kart yolluyor. Yarın... bilmem ama, koskoca bir ülke ona bağlı olabilir.

— Sık sık görüyor musunuz onu?

— Hayır Bir kez, yatımla geziye geldi o kadar. Şey dedi o zaman... Elimde olsaydı eğer, hep o yatta yaşamak isterdim dedi.

— Niye kuşkulaniyorsunuz öyleyse?

— Korkutuyor biraz beni.

— Aşık mısınız ona?

— Bilemiyorum. Pek mi budala buluyorsunuz beni?

— Herhangi bir âşıktan daha budala değil...

Peygamber, dimdik gözlerinin içine baktı:

— Biraz sonra, burç durumunuzu da inceleriz. O zaman söylerim bu kadına yaklaşıp yaklaşmamanız gerektiğini. Ne zaman yaklaşmanızın doğru olacağını. Şimdi size bir başka habirim var benim. Üç gün önce Kallenberg geldi beni görmeye.

Yunanlı kaskatı kesildi.

— Ne zatın vazgeçecek o hergele canımı sıkmaktan? Herife indirdiğim darbelerden sonra, Lena'dan ayrıldıktan sonra, artık beni rahat bırakır diyordum. Ne diye hâlâ pislik atmaya çalışıyor serseri?

— Adamın hayatını berbat ediyorsunuz ama.

— Ben, kendimi savunuyorum o kadar!

— Pek o kadar değil. Her zaman ondan önce davrandığınız, onu her zaman yendiğiniz için, mahvoluyor. Adam her konuda başta gelmek, birinci olmak tutkusuna kapılmış. Siz onu, ikinci olmaya zorladınız mı, hasta oluyor.

Satrapulos, dişlerini göstererek çocuksu bir gülüşle güldü:

— Ne yapabilirim ki?

— Ne yapıyor şimdi biliyor musunuz? Şirketlerinizin hisse senetlerini eline geçirmek için gizli gizli, çaba harcıyor.

— Bana ne bundan? Hisse senetlerinin tümünü satın alsa

bile, çoğunluk yine de bende kalır. Yüzde elli ikisi benim, nasıl olsa.

— O yüzde elli ikisinin tamamı sizin mi?

— Hemen hemen öyle sayılır. Lâf olsun diye, yüzde ikisini çocuklarıma, yüzde üçünü de Lena'ya vermiştim.

— Peki, ya o yüzde beşi eline geçirirse?

— Alay mı edinoyorsunuz? Achille'le Maria henüz on iki yaşındalar!

— Onlar öyle ama, ya Lena?

Hay Allah, hakkı vardı Peygamberin! Eğer isterse, Lena onu zor durumda bırakabilirdi. İşte fikir, tam o anda, doğmaya başladı. Gerçekte, buna bir fikrin doğması, ya da oluşması denemezdi. Şaşırtıcı bir sezgiyle, kısacık bir zaman parçacığı içinde, yapacağı işin nedenlerini, etkilerini, nasıl sahneye konması gerektiğini, sonuçlarını, sağlayacağı büyük kârı tasarlayıverdi kafasında. Uzun zamandanberi ortaklarından bazılarını, güçlenmesine yardımcı dokunmuş insanları ortadan kaldırıp atmayı tasarlıyordu. Şimdi bulmuştu hepsinden yakasını kurtarmanın yolunu:

— Ağır bir şekilde hastalanacağım galiba, dedi. Hattâ, ölürüm belki de.

Peygamber yüzünü buruşturdu:

— Öyle bir şey olacak olsaydı, ben bilirdim. Söyledim size.

Yunanlı o zaman Peygamberin ellerini tuttu, makinalı tüfekte ateş ediyormuş gibi, hızlı hızlı anlatmaya başladı:

— Bakın, dinleyin beni!.. Farzedin ki, öldüm... Farzedin ki, çevremdekiler bu haberi gizli tutmaya çalıştılar... ama buna rağmen, sızdı diyelim haber... hiç değilse, bir kişinin haberi oldu bundan diyelim... Haydi ben öldüm ölmesine ama, ne olur ben ölünce, bu kez Borsalar hastalanır. Kavrıyabiliyor musunuz? Ben ölünce, işlerimin, mallarımın değeri yıldırım hızıyla düşer. Biliyorsunuz, şimdi varımı yoğumu, inşa halindeki o dev tankerlere yatırmış durumdayım. Eh, peki, kim sırtına

alır borçlarımı? Hiç kimse! Ellerin de benim şirketlerimin hisse senetleri bulunanlar, bunların düşeceğinden paniğe kapılırlar. Bir an önce, ellerinden çıkarmaya, satmaya bakarlar. Satılan o hisse senetlerini kim satın alır bir süre sonra?

— Peki nasıl öleceğinizi de kararlaştırdınız mı?

— Onu siz kararlaştırınız.

Peygamber içinden güler gibi yaptı:

— Müthiş bir buluş! Fakat, durun şimdi, telâşlanmayalım!.. Bir dakika... çevrenizdekileri böylesi bir mateme boğmak için en elverişli zamanın hangisi olduğunu araştıralım önce.

Fast'ın elleri Mortimer'i büyülemiş gibiydi. Bu eller hem geniş, hem uzun, hem ince ve hem de güçlüydü. Tırnaklarının içi kirden simsiyah olmuş, bazı yerleri de kırılmıştı. O elleri tutabilmek için, Mortimer içinden çılgınca bir istek duyuyordu. Kendilerine özgü bir canlılığı olan o parmaklar, Mortimer'in parmaklarını âdeta çekiyordu. Elini dokundurmalıydı Fast'ın ellerine. Mortimer, yağlı boya tabloları bile bakarken, tuvalle-  
rin üstüne hafifçe elini sürerdi. Bir gün, kolejde - on iki yaşlarında olmalıydı - öğretmen sınıfta ders verirken, kürsüden inmiş, tam Mortimer'in oturduğu sıranın önünde durmuştu. Ellerini arkasına bağlamıştı adam. Öğretmenin o elleri, o zaman, Mortimer'in burnunun ucunda duruyordu. Adamın biraz etli, tombulca, kısacıktı elleri. Mortimer'e arkası dönük olduğu halde, öğretmen, durmadan o ufak ellerini oynatıyor, kenetliyor, sonra yine açıyor, ovuşturuyor, yine kenetliyordu dersini anlatırken. Mortimer, dayanamamış, o anda, öğretmenin ellerini kendi ellerinin arasına alıvermişti. Gerçekte, böyle bir şey yapmaya karar vermemişti önceden ama, birdenbire yapıvermişti. Öğretmen çok kızmış, kendisiyle alay edildiğini sanmış, müthiş bir tokat aşk etmişti Mortimer'e. Sınıftaki öğrenciler gülmekten

katılmışlardı. Yanakları kıpkırmızı, ateş gibi olan Mortimer, ancak o zaman, uyanır, kendine gelir gibi olmuştu. Şimdi bile, Fast'ın ellerine baktıkça, onun parmaklarına elini sürmek istedikçe, yediği tokat aklına geliyordu. O günden bu yana, Mortimer'de anlamsız bir el tutkusu, tutkunun da yanı sıra, bir el korkusu yerleşmiş kalmıştı. Birinin elini sıkarken, karşısındakinin parmaklarını biraz fazlaca tutacak olsa, arkadan ceza görecekmış gibi, kuşkuya kapılıyordu.

Ellerini tutacak olursa, Fast acaba onu tokatlar mıydı? Marsilya'ya gelir gelmez, hep birlikte, **Noailles** oteline inmişlerdi. Mortimer daha annesinden yakasını kurtarmak için çare ararken, büyük düşes, görevinin sona erdiğine inanarak, ertesi günü Londra'ya dönmeye karar vermişti. Bundan böyle, oğluy-la gelininin arasına girmek, istemiyordu. Düşes bunları söylerken, şöyle yan gözle bakmıştı Lena'ya. Mortimer, o başkışa dikkat etmiş, annesinin, gelinini ne kadar küçük gördüğünü bir kez daha anlamıştı. Oğlu onu alnından öperek, iyi geceler dileğinde bulununca büyük düşes çekildi, yemeğini odasında yedi. Ertesi sabah saat 8'de, Londra'ya kalkan ilk uçağa biniyordu. Mortimer, annesini uğurlayınca rahatlamış, derin nefes almıştı. Otele döndüğü zaman, Lena ile Fast, karşı karşıya, kahvaltı ediyorlardı. Fast'ın suratı biraz asıktı. Lena da susuyordu. Mortimer onları konuşturmayı denedi. Beceremedi. Hiç biri, konuşmaya istekli görünmemektedirler. Havaalanına gitmelerine üç saat kalmıştı. Bir gece önce, Fast, otelde, lâf arasında sormuştu:

— Beni, acaba, Paris'e kadar götürebilir misiniz?

Uçak biletini nasıl alacağı konusunda hiç bir açıklamada bulunmadığı için, Mortimer, otel hesabını görürken, Fast'ın borcunu cebinden ödediği gibi ona bir uçak bileti de almıştı. Fast pek önem vermezdi böyle şeylere. Kendi varlığının başkaları için bir nimet olduğuna inanırdı. Üstelik, genç adam, Mortimer'e ya da karısına, hiç bir zaman teşekkür bile etmediği halde, dük kızmamıştı. Sunderland ailesinde tutumluluğa ve görgü kurallarına önem verilirdi ama aldırmamıştı Fast'ın böy-

le şeylerin üzerinde durmamasına.

— Paris'te nerede kalacaksınız?

— Hiç bir şey bilmiyorum, diye cevap verdi Fast.

Uçakta yakışıklı adam viski içiyordu. Mortimer, onun yanına oturmuştu. Lena da aynı hizada, fakat aradaki geçitin öte tarafındaki koltukta idi. Dük, Fast'ın ellerine bakmadığı zamanlar, adamın yüzüne, profilinin inceliğine, yakışıklılığine hayranlıkla bakıyordu.

— Paris'te otelde mi kalacaksınız?

— Hayır.

— Arkadaşlarınızda mı?

— Bilmem. Kimseyi tanımıyorum ki.

— Çok kalacak mısınız orada?

— Hiç bilmiyorum.

— Bakın, eğer Paris'te başınız darda kalacak olursa... çok dostum vardır orada... Sizi evlerinde misafir etmekten memnun kalırlar.

— Darda olduğumu nereden biliyorsunuz?

— Öyle bir şey demek istemedim... Neyse, teklifim her zaman geçerlidir. Hem sonra, aklınıza eser de, Lancashire'deki şatomuzda da birkaç gün kalmak isterseniz...

Fast o sırada sordu:

— Bir viski ister misiniz?

Bunun, «ben bir viski daha istiyorum» demek olduğunu hemen anladı Mortimer. Fast'ın bu içtenlikli davranışına gizli-den gizliye sevindi. Hostesi çağırarak, viskileri tazelemesini rica etti. Lena da bir viski ısmarladı, koltuğuna gömüldü, suratı biraz asık, derin derin düşünmeye başladı.

Mortimer yine çeneye daldı Fast'la:

— Öğrenci misiniz?

— Sayılıırım.

— Hangi dalda?

Fast yoğun bir can sıkıntısıyla baktı Mortimer'e:

— Resim yapıyorum.

- Çok ilginç! Sergi açıyor musunuz?
- Hayır.
- İyi satılır mı tablolarınız?
- Hiç bir zaman.
- Çok yazık! Niçin acaba?
- Kimsenin hoşuna gitmediği için herhalde.
- Yok canım! Siz nasıl buluyorsunuz onları?
- Sıfır.
- Yaptığınız resimleri beğenmiyor musunuz?
- Bir bok etmez.

Fast kötü kötü baktı Mortimer'e:

- Karınız can sıkıntısından patlıyor.

Kulaklarının dibine kadar kızardığını anladı Mortimer. Lena'ya bakınca, karısının da, oburcasına Fast'a bakmakta olduğunu gördü. Evlendiklerinden bu yana, ilk kez, bir konuda birleşmişlerdi. İkisi de çok beğeniyordu Fast'ı. O sırada Mortimer'in aklına bir şey geldi ama gülünç buldu bunu: yoksa karısına rakip mi olacaktı Fast konusunda?

Koltuğundan kalktı, önünden geçerken, bacaklarını Fast'ın dizlerine değdirdi. Mortimer, nabzının gitgide daha hızlı atmaya başladığının farkındaydı.

- Affedersiniz, dedi geçerken.

Karısının yanına geçti, o sırada boş olan öteki koltuğa ilişti:

- Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?

Lena hafifçe içini çekti:

- İyiyim Mortimer, teşekkür ederim.
- Ne olursa olsun, yanınızda olduğumu biliyorsunuz değil mi?

- Biliyorum Mortimer.

— On beş dakikaya kadar Paris'e ineceğiz. Hemen, Foch caddesine mi gitmek istiyorsunuz?

- Evet.

- Arkadaşınız olan o genç adam çok yetenekli biri. Bi-

liyor muydunuz? Ressam kendisi.

— Bilmiyordum.

Fast'ın bazı özelliklerini Lena'dan daha iyi öğrendiği için Mortimer sevindi:

— Yalnız, ne yapacağını bilmez bir durumu var zavallının. Birkaç günlüğüne onu şatoya çağırsak, sizce bir sakıncası olur mu acaba? Yani, şu korkunç işler, cenaze filan sona erdiği zaman, demek istedim.

— Nasıl isterseniz öyle yapın Mortimer.

Lena heyecanını gizlemek için, gözlerini üzerinde kalın kırmızı çizgiler bulunan bir dünya haritasına dikmişti. Boeing uçaklarının kıtaları birbirine birleştirirken izledikleri yolları gösteriyordu kalın, kırmızı çizgiler.

Sağladığı başarı karşısında, odasında hâlâ danseder, göbek atarken, kapı açıldı, Lena girdi içeriye. Her ikisi de, hayretler içinde birbirlerine bakakaldılar. Biraz önce, kafasına sardığı o sarık gibi çarşafı, Sokrat, yasaklanmış bir oyunu oynarken yakanan çocuklar gibi, durmuş, taş kesilmişti. Lena, hiç beklemediği durumlarda kaldığı zaman, çenesi yerinden oynamış gibi olduğu için, hemen elini ağzına götürmüştü, öylece durmuştu. Olay her ikisi için de o kadar şaşırtıcıydı ki, ne Lena ne de Sokrat otuz saniye süresince ağızlarını açıp bir şey söyleyebildiler. Evin anahtarından birinin hâlâ eski karısında kalmış olabileceği düşüncesine takılıp kaldı Sokrat'ın akli. Başka bir şey düşünemiyordu o anda. Sessizlik dayanılmaz bir hal alınca, birinin mutlaka bir şey söylemesi, bir şeyler yapması gerektiği sırada, Sokrat, kapının yine aralandığını, Sunderland dükü Mortimer'in içeriye başını uzatmaya çalıştığını, sekreteri François'nın ona engel olmak için çabaladığını dehşetle gördü. Lena, büsbütün afalladı, Mortimer'in yanına giderek, koluna giriverdi. Ba-

şında sarık gibi bir şey, üzerinde çizgili pijamasıyla, Sokrat'ı, darmadağınık karyolanın üstünde, tepside yemekler, havyar, devrilmiş bir şarap şişesiyle, ayakta dimdik dururken gördüğü zaman Mortimer hayretten öteye şaşırdı, donup kaldı öylece. Oysa, Sunderland dükünün göreceğini umduğu şey, olsa olsa, Sokrat'ın cesediydi...

Satrapulos, bu durumda, eski karısına ve onun yeni kocasına:

«Bir şeyler içer misiniz?»den başka söyleyecek lâf bulamadı.

Söylediğinin saçma olduğunun kendisi de hemen farkına vardığı için, tutamadı kendini, kahkahayla gülmeye başladı yatağın üstünde. Özür dilemek için elleriyle hareketler yapıyor, bu da onu daha çok güldürüyordu. Lena'nın geçirdiği şok öylesine derindi ki, kadın dayanamadı, dudakları büzülür gibi oldu önce, sonra o da sinirli bir gerginlik içinde gülümser gibi yaptı. Hıçkırdı. Fırtınaya yakalanmak üzere olduğu anlaşıyordu. Kılını kıpırdatmamak, yüksekte bakışlarını sürdürmek tutkusunda olan Mortimer'e de bulaştı gülmek salgını, Sunderland dükü de iki büklüm eğilip gülmeye başladı. Sokrat zile basıp hizmetçisini çağırdı. Kadın, içeriye girer girmez ne olduğunu anlayamadı. Suratları kıpkırmızı kesilmiş bu üç kişi, birbirlerini parmaklarıyla göstererek, katıla katıla gülüyorlardı. Yunanlı, içeriye girmiş olan hizmetçisine, güç halle baktı, bir yandan gülmesini sürdürürken, öte yandan da, zar zor «şam-pan-ya» diyebildi. Biraz sonra, katıla katıla gülmekten vücudu titremeye başladığı için, yatağının üstüne uzanmak zorunda kaldı. Lena da, hâlâ kahkahalarını tutamadan, gözlerinden yaşlar akararak, gitti, yatağın ucuna oturdu, sarıldı eski kocasına. Bir koltuğa çöküveren Sunderland dükü, elleriyle kalçalarını dövüyor, gözlerinden akan yaşları silmeye bile çalışmadan, koltuğun üstünde zıplayıp duruyordu. Bu çılgınlık gösterisi tam beş dakika sürdü gitti. O zaman, yavaş yavaş kendini kontrol etmeye başlamış olan Sokrat, doğruldu, kalktı, Sunderland dü-



küne doğru birkaç adım atarak,

— Tanıştığımıza çok sevindim... diyebildi.

Olacak şey değildi artık bu kadarı. Gülme krizi yeniden tuttu. Katılacaktı nerdeyse. Hep birlikte şampanya içtiler. Sokrat artık konuşabildiği için, kötü bir vakanın kurbanı olduğunu, bu işi kimlerin düzenlediğini araştırıp mutlaka bulacağını kısaca anlatabildi.

Ne olursa olsun, aklın, mantığın yeri kalmamış, her şey çığırından çıkmıştı. O sırada, hizmetçilerden hiç biri haber vermeden, sekreter François bile ortalarda görünmediği halde, odanın kapısı yine açıldı, Achille ve Maria'nın ellerinden tutmuş olarak, Hankie Vermeer giriverdi. On iki yaşındaki Achille hemen söze başladı duruma kulak asmadan :

— Baba, biliyor musun, palmiye ağaçlarından yalnız bir tancsini kesebildim, diye bağırdı sevinçle.

Maria ise ,önce annesinin kollarına atıldı, sonra babasına koştu.

— Pijamalarınla ne komiksin baba... dedi.

Hankie, bayılmamak için zor tutuyordu kendini. Toparlanmaya çalıştı, yarı İngilizce, yarı Fransızca, yarı Felemenkçe, araya Yunanca sözler de karıştırarak, bir şeyler kekelemeye başladı.

Gözlerinden yaşlar akarak, gitti, Lena'ya sarıldı:

— Kara haberin gerçek olmadığından emindim, diyebildi... Emindim ben! Tanrım sana şükür olsun!.. Çocuklara bile bir şey söylememiştim...

O sırada,

— Sokrat! diye bir çığlık koptu.

Herkes başını kapıya çevirdi: Gözleri yaşlı, yüzü harap, mosmor olmuş, Menalas giriyordu içeriye. Yunanlı'yı orada, ayakta görünce, çocuklar gibi, deli gibi koştu, sarıldı, öpmeye başladı:

— Aman Allahım! Ne korkunç şeydi! Dünyayı dolaştım buraya gelebilmek, yetişebilmek için! Ölecektim az kalsın!

Aman Allahım!

Durdu öylece, Yunanlıya hâlâ sarılmış, bırakmıyordu. İlk kez görüyormuş gibi, gözlerinin içine baktı:

— Sokrat! Sokrat'cığım! diye bir çığlık daha attı. Hayat-tasın ama şekerim!.. Yaşıyorsun ya işte!

Menelas, hızlı hızlı, yunanca bir şeyler söylüyor, Sokrat'ın ellerini avuçlarının arasında okşuyor, adamın yüzünü, durup dinlenmeden öpüyordu. Biraz sonra, nasılsa anladı odada yalnız olmadığını. Kendine gelir gibi oldu. İçerdekilere, ayrı ayrı bakmaya, hepsini ayrı ayrı süzmeye başladı. Sokrat konuştu:

— Bak, tanıştırayım sizleri Olimpia dedi... Madam Vermeer... Lena ile Achille'yi, Maria'yı nasıl olsa tanıyorsun...

Menelas, çocuklara bakarak.

— Ne sevimli şeyler! dedi.

— ...ve Sunderland dükü, karımın kocası...

S. S., yaptığı bu yanlışlığı hemen onarmak istedi: boşuna ama, iş işten geçmişti. Lena'nın, kendisinden sonra koca diye seçtiği bu budaladan ötürü sanki özür diliyormuş gibisinden, elleriyle birtakım hareketler yaptı. Ardından, Menelas atıldı, sert sesini takınarak, bomba gibi patladı :

— Anladık ama, açıkla bakayım bana şimdi her şeyi!

S. S. başından başlayarak, anlatmaya koyuldu olayı. O sırada içeriye giren sekreteri François, çocukları aldı, onlara dondurma vermek için bir başka salona doğru götürmeye başladı. Hâlâ kendine gelemeyen Madam Hankie için **Plazza** otelinde bir daire ayırttı. Lena ile Mortimer, birbirlerine hiç danışmadan, Sokrat'ın öğle yemeğine davetini kabul etmediler. İkisi de, saat 8'e doğru, **Ritz** otelinde, Fast'la buluşacaklardı. Hem Lena hem de Sunderland dükü, ayrı ayrı nedenlerden ötürü, Fast'ı görebilmek, onunla konuşabilmek mutluluğundan kendilerini yoksun etmek istemiyorlardı.

Yunanlı, eski karısıyla kocasının, yemek davetini kabul etmemelerine çok sevindi. Eski karısı, eski karısının yeni kocası ve de kendisinin muhtemel yeni karısı arasındaki bir yemekte

nasıl davranması gerektiğine hiç akıl erdiremiyordu. Menelas, Sokrat'ın başı ucuna koşabilmek için, Avustralya'da bir resital turnesindeyken, bir kez daha anlaşmasını yırtıp atmış, ilk uçağa atlayıp gelmişti. Ona karşı ayıp olurdu. Sonra da Sokrat, ertesi gün Baran'a gidecek, danışmanlarının hazırladıkları koskocaman bir dosya üzerinde çalışacaktı. Bu nedenle, sevgili «panter»'ini yanına alıp, şöyle bir Paris gezintisine bile vakit bulamadı. Bunun yerine, sevgilisine yeni bir pırlanta armağan ededi nasıl olsa. Hiç bir şeyi raslantıya bırakmayan Yunanlı, çeşitli ülkelerin çeşitli kentlerindeki villâ, apartmanı ve köşklerinde, ne olur ne olmaz diye hesaplayarak, birkaç değerli pırlanta, elmas, yakut, zümrüt ve benzeri değerli kadın süs eşyası bulundururdu. Çoğu kez, acele durumlarda, çok işine yaramıştı bunlar.

## 25

PEYGAMBER o kadar uzun süreden bu yana, hem Yunanlı'yı hem de Kallenberg'i idare ederek, ikili oynuyordu ki, nasıl olsa günün birinde, bu rezalet ortaya çıkacaktı. Olan olmuştu işte şimdi. Kallenberg gelecekti biraz sonra. Kesinlikle hesaplaşmak isteyen bir adam gibi, müthiş bir öfkeyle telefon eden Mavi Sakal, hemen bir randevu istiyordu. Kendi davranışındaki bir tutarsızlık kendisini de rahatsız ettiği, onurunu, eşitlik anlayışını zedelediği için, Peygamber, Kallenberg'in öfkesini haksız bulmuyordu. Öyle ya, bir yandan Satrapulos'un çıkarını gözeterek, Mavi Sakal'a ihanet ediyor; öte yandan, Kallenberg'in verdiği paraları, gözünü bile kırpmadan, cebine indiriyordu. Ona da hizmet ettiği için alıyordu adamın parasını. Sözde hizmet ettiği için... Garip değil miydi bu yaptığı? Oysa, iş hayatına pek yatkın bir kafası yoktu. Hattâ, zaman zaman, üzülenek gördüğü gibi, başkalarının kafasından hiç değişik değildi

kafası. Altmışına geleli hayli olmuştu. Başında saç kalmamıştı. Hayatında en çok hoşlandığı şeyler, oturup doğayı seyretmek, hiç iş yapmadan pinekleme, sıcak basınca uyumaktı. Bir de Spinoza'yı okumaya bayılıyordu. Ünlü yazarın «Etik» adlı kitabını elinden düşürmez, okudukça, sanki kutsal bir mutluluk duyardı. Para düşkünlüğü hayli geç yaşında başlamıştı. Bir başka özelliği de, ermişlikle falcılık arası bir şey olan mesleğini küçümsemesiydi. İşini ciddiye almasına alıyordu ama, bir yandan da küçük görüyordu.

Yaptığı tahminlerin, geleceğe ilişkin sözlerinin gerçekleştiğini görünce huzursuz oluyordu. Kendi yaşama düzenini her zaman mantığa, elle tutulur temellere dayandırdığı için, müşterilerince söylediği şeylerin gerçekleşmesi hoşuna gitmiyordu. Gerek kültür, gerek yaradılış bakımından «şüpheci» olduğundan, mesleği zoru yaptığı tahminlerin, olayların doğal gelişmesinin arasına yerleşip sıkışmasına, bir insanın bunları önceden bilmesine aklı yatmıyordu. Böyle bir şeyi ilk kez farketttiği zaman, bunun bir raslantıdan başka bir şey olmadığına inanmıştı. İkinci kez, biraz daha bozulmuş; olsa olsa, bu da raslantıdır, deyip geçmişti. Aynı olay üçüncü kez tekrarlanıp, öne sürdüğü birtakım saçma sapan tahminlerin gerçekleştiğini öğrenince, deliye dönmüş, fal bakmak için kullandığı kâğıtları, kristal yuvarlağını, gökyüzü haritalarını, benzeri tüm araçlarını kaldırıp bir bavula doldurmuş, varlığının huzurunu sağlayan mantıklı düşüncelerini, kafa huzurunu tedirgin etmemek kararıyla, o bavulu bir köşeye kaldırıp atmıştı. Bu olay, savaştan biraz sonra başından geçmişti. Savaş sonrasının koşulları zor koşullardı. O sıralarda Paris'te nasıl barınacağını bile kestirememekteydi. Daha açıkçası, savaşta, Alman birliklerine biraz fazla hayranlık göstermiş olduğundan, Paris'te barınması zorlaşmıştı.

O sıralarda, dâhi olduğuna inanıyor, yazar olmak istiyordu. **Belle Jardinière**'den aldığı, savaş öncesinden kalma, konfeksiyon kostümü sırtından hiç çıkartamıyor, Château-des-Rentiers sokağında ufacık bir odada kalıyor, orada geçici olarak

oturduğuna kendini inandırarak, Tanrının günü bir tek tuzlu balıkla karnını doyuruyordu. Bir parça ekmekle yemek için, balığı, odasında, ispirto ocağının üstüne tutarak ısıtmaya çalışıyordu. Her türdeki cinsel sapıklıkları konu alan, araştıran, nedenlerini ortaya koyan, bilimsel yönü ağır basacak bir inceleme kitabı yazarak, kısa zamanda, parlak, eşsiz bir edebî üne kavuşacağını umuyordu. Bu bir dev kitap, bir temel bilim yapıtı olacaktı. Cinsel yönden boşalmakta zorluk çeken, doğadışı cinsel tutkuları olan insanları ele alacaktı. Kadın kılığında dolaşan erkekler, erkek görünmek için çırpınan, pantolon giyen kadınlar, cinsel birleşimden önce kendilerini kamçı ile dövdürenler ya da, yatacakları kadınları kamçılayanlar, sapıklığın zorunlu kıldığı ama insan midesinin kabul etmediği nesneleri yemekten zevk duyanlar ve benzeri her tür ve biçimdeki sapıklıkla ilişkili konulara, hiç değilse, bin sayfa tutacak olan kitabında yer verecekti. Bu büyük, eşsiz bilimsel araştırma basılınca, artık hiç kimse aynı konulara el atamayacak, kopya çektikleri hemen belli olacaktı. Editör olmaya hevesli yarı deli biri de kitabı basmaya söz vermişti. Adam, Polonya'lı bir kontun dul karısıyla yeni evlenmişti. Kadının da bol parası vardı. Yalnız, bir terslik oldu. Bu önemli kitabı yazmak için Paris'in batakhanelerinde bilimsel araştırmalara başladığını iddia eden, bu araştırmalarını bir türlü tamamlayamayan müstakbel yazara para vere vere, editör heveslisi, neredeyse iflâs edeceği için, nazlanmaya başladı. Bu arada, dehâ sahibi yazar, bir gün boş bulundu, kitabının ayrıntılarını heyecanla anlatırken, ağzından kaçırırverdi:

— Gerekli belgelerin tümünü elde edince, çok sıkı bir çalışmayda kitabımın plânını iki yılda bitirebileceğimi umuyorum.

Bu sözleri, editörün sabrını taşırdı. Aralarında imzaladıkları anlaşmayı yırtıp attı. O zamanlar adı Hilaire Kalwozyac olan Peygamber, Polonyalı olduğunu iddia eder, Fransa'ya tutkun olduğunu söylerdi ama tıpkı babası gibi, vatansızdı. Nenin nesi olduğu bilinmiyordu. Kitap tasarısı suya düşünce, yine

işsiz kalıvermişti ortalarında.

Yalnız, Kalwozyac, Batı ülkelerinde, barış süresinde kim-  
senin açlıktan ölmeyeceğine kesinlikle inandığı için, Paris'in  
uzak semtlerinden birindeki o tek odasına yine sığınmış, her  
gün ispirto ocağının üstünde ısıtarak yediği tuzlu balıklarına da  
kavuşmuştu. Yetenekli olduğuna; bu durumdan nasıl olsa, kısa  
zamanda kurtulacağına inanıyordu: gerçekten de tuhaf oldu.  
Editörle anlaşmasının bozulmasından sonra, bir akşamüstü,  
Clichy bulvarında, kaygulu kuşkulu, panayır çadırlarına benze-  
yen çadırların, barakaların önünden ağır ağır geçerken, birinin,  
bir yerlerden: «Hilaire!.. Hilaire!» diye seslenerek, onu çağır-  
dığını duydu. Arkasına dönüp bakınca, çadırlardan birinden,  
şişmanca bir adamın, bir yandan, - 8 numara kazandı! Verin  
şu baya bir kilo şeker! - diye bağırırken, öte yandan, eliyle  
koluyla ona işaret ettiğini gördü. Yanına gidince, adam yük-  
sek sesle konuştu:

— Ne o öyle! Tanımadın mı beni yoksa? Arthur ben, Ar-  
thur!

Hilaire, kırmızı lekeli suratından ziyade, ilkokullardaki  
haylaz çocuklar gibi, sipsivri, incecik sesinden tanıyabildi onu:  
Arthur... Evet, Arthur'du bu. Savaşın ilk günlerinde, Vesoul'da,  
askere alma işlemlerinin yürütüldüğü koca bir büroda kar-  
şılaşmıştı onunla. Hilaire'i de, yanlışlıkla askere çağırmışlardı  
ama orada bağırıp çağırmış, Fransız uyruğunda olmadığını, yal-  
nız bu ülkeyi sevdiği için Fransa'da oturan bir yabancı oldu-  
ğunu zorlukla anlatabilmişti ilgililere.

O zamanlar, Kalwozyac, geçimini tavukçulukla sağlamayı  
tasarlıyordu. Tavuk yetiştirecek; özellikle, bol yumurta veren  
Leghorn'ları tercih edecekti. Küçük bir tavuk çiftliği kurmuştu  
bile. Fakat savaşın o ilk karmaşık aylarında, Güneye göç et-  
mekte olan çingeneler, bir gece içinde, çiftliğindeki tüm tavuk-  
larını, folluklarda bekleyen yumurtaları alıp kaçıvermişlerdi.  
Arthur'le işte o gün, askerlik şubesinin önünde tanışmış, arka-  
daş olmuşlardır. Ayrı ayrı nedenlerden olmakla beraber, her

ikisinc de, ilgililer «askerlik yapamaz» diye belge vermişlerdi. Tam savaşın patlak verdiği sırada, askerlikle ilgili olarak, ikisinin de vatan görevini yerine getirmeye elverişli görülmemesi, aralarındaki bağları perçinlemişti. Pek ayrılmamışlardı birbirlerinden o günden sonra. Kalwozyac şimdi pek iyi hatırlamıyordu ama, birkaç hafta mı, birkaç ay mı, öyle bir şey, Arthur'la aynı yerlerde düşüp kalkmışlardı. Kalwozyac. Arthur'ün kendisine önem verdiğini görmekle sevinmişti. Arthur'e bakılacak olursa, Hilaire'in zekâsı keskindi. Oysa gerçekte, Tanrı onu pek zeki yaratmış değildi. Değildi ama, Arthur güvenemiyordu yeni dostuna. Eğcr fırsat verilirse Hilaire'e, adam tutup, saatler boyu Montaigne'den, Hegel'den söz edebiliyordu. Hattâ, Hegel'in ünlü görüşleriyle ilgili olarak, ortaya yepyeni, ama, saçına sapan fikirler de sürüyordu. Kişinin güçlü olmak istemesi. Hilaire'e kulak verilirse, başlıbaşına, bağımsız bir dürtü değil, cinsel itimlere de dayanan bir yetenektir. Bu kadarla kalmıyordu Hilaire'in becerisi. İsterse eğcr, Villon'nun, Mallarmé'nin, Racine ya da Ronsard'ın dizilerini ezbere okuyordu. Arthur'un kışkırtmasıyla, Hilaire kendini çok ciddiye almaya başlamış, bazı önemsiz yerlerde, edebiyat konularında, tarih konusunda konferanslar vermeye bile koyulmuştu. Dinleyici önünde saatlerce konuşup, ünlü kişilerden, savaşlardan, yazarların hayatlarından söz ettikten sonra, birdenbire duruveriyor, karnı acıktığı için. «Karnım zil çalıyor be! Ne zıkkımlanacaksak, getirsinler bakalım!» diyebiliyordu. Onu dinleyenler bu tür çıkışlarını protesto etmiyorlar, bu denli geniş bilgilere sahip bir bilim adamının aynı zamanda bir halk adamı olduğunu, alçak gönüllülüğüne hayran kaldıklarını belirtiyorlardı. Gerçekte, Kalwozyac edebiyat öğrenimi bile yapmamıştı. Liseden sonra tıp fakültesine yazılmıştı. Orsa boca sürdürürken öğrenimini, ikinci sınıfta, tıp bilgisinin hayat kurtarmaya yetmeyecek kadar cılız olduğu bir dönemde, bir kıza kürtaj yapmaya kalkışmıştı. Masanın üstünde kalmıştı kız: hatırlanması bile hoş olmayan bir

dönemdi o günler... Bu tatsız olaydan sonra, tıp öğrenimi de yarıda kalmıştı.

— Söyle bakalım. Hilaire, anlat nerelerdesin, ne yapıyorsun?

— Önemli bir kitap yazmak için araştırma yapıyor, belge topluyorum. (Yalandır oysa, artık ne editör kalmıştı, ne de yazacağı kitap.)

— Tüm zamanını alıyor mu o iş? Gel bak, gel bir şey söyleyeceğim sana. Şu köşedeki şarapçıya gidelim seninle. Hey Louise!

Arthur, o sıralarda işlettiği lotaryacılık çadırından çıkmış, ama çıkarken bile, o sipsivri sesiyle. «Boş yok! Boş yok bizde! Alan kazanıyor!» diye bağılmaktan geri durmamıştı.

Kaldırımında, anlatmaya başlamıştı işini Hilaire'e:

— Ne diyorsun sen kardeşim! Müşteri bol! Ne kadar ser-seri ne kadar para peşinde koşan budala varsa, geliyorlar pi-yango çekmeye! Tek umutları lotarya!

Sonra, şarapçı dükkânında, fıçıdan bardaklarına doldurulan açık şarabı yudumlarken. Arthur'ün ona yaptığı teklife Kalwozyac'ın aklı yatmıştı. Arthur'un yanında çalışan, yarı falcı, yarı ermiş, yarı Hint fakiri gibi bir adam vardı. Bir süre, bir yere gitmek zorunda kalmıştı o adam. Kısacası, ayrılmıştı Arthur'ün çadırından. İşte Arthur, Kalwozyac'a o adamın yerine çalışmasını teklif ediyordu:

— Göreceksin bak, diyordu, fal baktırmaya meraklı budalaların sayısı o kadar çok ki! Para var bu işte Hilaire, para! Zor iş değil canım kardeşim! Yok canım! İş nedir biliyor musun, alacaksın karşına o budalaları, erkek mi olur, kadın mı, neyse, senin ağzından ne biçim traşları işitmek istiyorlarsa, keseceksin durmadan, anlatacaksın. O kadar işte! Hem insan senin kadar geniş bilgili, kültürlü olduktan sonra bu işi kıvırması çocuk oyuncağıdır be!

Hilaire, teklifle ilgilenmiş, fakat, bu gibi durumlara alışık olmadığını iddia ederek, nazlanır gibi davranmıştı. Arthur o



zaman, iki şarap daha ısmarladıktan sonra yine anlatmaya koyulmuştu:

— Aldırma kardeşim! Boş versene sen o tür kuşkularına! Ne söylersen söyle, aklına geleni söyle, yutuyorlar be! Kaldı ki, bu traşları dinlemeye, yutmaya gönüllü olarak geliyorlar. Başında beyaz bir sarık var mı yok mu? Biraz Hitliye benziyor musun, benzemiyor musun? İş gerçekte buna bağlı! Gerisi, ... gerisi traş kardeşim!...

Arthur ertesi günü cevap vereceğini, biraz düşünmesi gerektiğini söylemiş, arkadaşından ayrılır ayrılmaz, cebinde kalan birkaç franka güvenerek, hemen bir kitapçı dükkânına dalmıştı. Arthur onu o gece akşam yemeğine çağırdığı için, nasıl olsa tüm parasını kitaba harcayabilirdi. Falcılık, öteki dünyadan haberler gibi konuları ilkel bir üslûpla, ama belgelere dayanarak, meraklı şekilde işleyen kitapları karıştırmaya başlamış; özellikle, olayların nedenlerini açıklayan bilimsel birkaç kitap satın almıştı. Kendisi de ilgileniyordu olayların nedenleriyle. Hep merak etmiş durmuştu, insanlığın niçin gerçektir öykülerle ilgilendiğini, niçin her şeyi kesinkes öğrenmek istediğini. Oysa, geçimini ancak günü gününe sağlayan Hilaire, bir bakıma da hoşlanmıyordu o konulardan. İnsanın, gelecekteki eylemlerini, üstün bir varlığın uyarılarına göre ayarlamaya çalışması saçma şeydi. Öyle yapıldığı zaman günlük yaşamın ne tadı kalırdı ki? Yok Tanrı buyruğuymuş, paygamber sözüymüş, Budda'nın isteğiymiş, Muhammed'in görüşüymüş; yok daha olmazsa Zen felsefesiymiş, falanmış filanmış, saçma şeylerdi bunlar Hilaire'e göre. Tıpkı bunlar gibi, burçlara bakmak, fala güvenmek de hayatın tadını tuzunu kaçırان ahmakça şeylerdi. İnanışları bu yönde olmakla beraber, Hilaire, olayların nedenlerini araştırmayı bir yana bırakarak, olayların etkilerini incelemeye koyulmuştu kısa bir süre. Fal kâğıtlarını onun için satın almış, bazı kitapların yardımıyla, fal öğrenmeye koyulmuştu. Bu arada, yıldız falını da ihmal etmemiş, kahve falı, el çizgilerini okumak gibi şeyleri incelemiştir. Arthur'un, lotar-

ya, falcılık ve benzeri işleri çevirdiği çadırın yakınlarındaki bir şarapçı dükkânında kesin karar vermişti bir süre Hindistanlı falcı olmaya. Arthur'le buluşarak akşam yemeğe giderken artık kesindi kararı. Deneyecekti bu mesleği. Müşterilerini telâşa kaptırmamak için tedbirli davranacak, onları iyimserliğe itecek kadar da, psikolog gibi hareket edecekti. Cesaret verecekti müşterilerine. Zavallıların morallerini güçlendirecekti. Arthur, Hilaire'in olumlu cevabını sevinçle karşılamıştı:

— Bak göreceksin, iyi para yapacağız!

— İkimiz birlikte mi yapacağız?

— Ne sandın kardeşim! Çadır benim nasıl olsa! Yani, benim iş yerim değil mi orası? 1940'da çevirdiğimiz işlerde nasıl yaptıkça, yine yarı yarıya kırışırız parayı! (1940'da pek yarı yarıya kırışmamışlardı ya! Neyse!)

Hemen ertesi sabah, Hilaire, Arthur'ün çadırının arkasında düzenlenmiş, özel bir yerde, canı biraz sıkkın, ilk müşterisini kabul ediyordu. Kocası tarafından terkedilmiş bir kadın kasaptı ilk müşteri. Hilaire, o kadar olağan bir insanın bu denli duygusal olabileceğine, bu kadar acı çekebileceğine hayret ederek, onun anlattıklarını dikkatle dinlemişti. Durmadan, ama hiç durmadan konuşuyor, anlatıyordu kadın. Hilaire, bir fırsat bulup da, ağzını bile açamamış, bir tek söz söyleyememişti. Kadın, biraz yorulur gibi olup, soluk almak için duraklayınca, Hilaire, hafifçe başını sallıyor, müşterisi yeniden derin bir nefes alarak, başlıyordu başına gelenleri anlatmaya. Kadının bir tek saplantısı vardı: kaçan kocasını bulabilmek. Sonunda, söyleyecekleri tükenince, içini dilediği gibi boşaltınca, durmuştu. O sırada aralarındaki sessizliğe yine dayanamamış olacak ki, hemen yerinden kalkmış, Hilaire'in masasının üstüne yüklüce bir parayı bıraktıktan sonra, ağlamaklı bir sesle, şöyle demişti:

— Sayın Profesör, bana ne büyük bir iyilik yaptığınızı bilemezsiniz. Tanrı size uzun ömür versin! Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim...

Çıkıp gitmişti budan sonra. Afallayan «profesör» verimli

olacağı anlaşılan mesleğinin ilk ve en önemli kuralını öğrenmişti: kulak kesilip dinlemeliydi anlatılanları! O kadar! Bu kadın, anlaşılan, kendisini dinlediği için çıkartıp vermişti o hatırı sayılır parayı. Profesörün susması, onun yüreğine su serpmiş, moralini güçlendirmiş olmalıydı. Anlaşılr iş değildi gerçekte. Anlaşılabilen yönü, kadının, papaz önünde günah çıkarttırmış gibi her şeyi alçak sesle anlatmış olması, ferahlamasına yetmiş olmalıydı.

İlk müşterisi gider gitmez, Arthur çadırın arasından başını uzattı.

— Nasıl oldu?

Sonra, masanın üstünde duran parayı görünce, ekledi:

— Hcy, bana baksana! İyi başlıyor anlaşılan! Sana bu kadar vermesi için, kim bilir neler anlattın zavallıya?

— Ben mi? Hiç! Hiç ağzımı bile açmadım.

Arthur, hayranlıkla arkadaşının sırtına bir yumruk indir-di:

— Yaman hergelesin sen! Durmak yok kardeşim! Falcılığa devam!

Peygamber de, kendi oyununun çarklarına kendini kaptırarak, sürdürdü işini. Herkes hayatından memnun ayrılıyordu çadırdan. Yalnız, saldırgan ya da alaycı bir suratla gelenlere, inadına ters davranıyor, adamların, çadırdan korkuyla, asık suratla çıkmalarını sağlamakta güçlük çekmiyordu. Yepyeni bir güce sahip olmuştu artık Hilaire. Gercekte, yeni gücünü sınırlarının nereye kadar uzandığını bilmediği gibi, sorumluluğunun da farkında değildi. Arthur, bir gece önce, şöyle demişti:

— Bir dalga bulmalısın kendine. Hani şöyle, müşterileri iyi tava getirecek bir isim, takma ad gibi bir şey... Afrikalı Sihirli Falcı falan filan gibi... Ne dersin? Adın ne olsun? Geleceği haber verdiğine göre?...

— Peygamber desek?

— Peygamber iyi ama, yetmez tek başına. Bir yerlerden, çok uzak bir yerlerden gelmiş gibi bir izlenim yaratmalı adın!...

Böylesi ciddi, inandırıcı olur... Pigalle Peygamberi! Ne dersin? Ya da sen söyle nereden gelmiş olmak istersin?

— Cascais'dan.

— Neredeymiş o yer?

— Portekizde, Lizbon'a çok uzak değil, Estoril yakınlarında.

— Pek mi ünlü o yörenin falcıları?

— Yok canım! Falcı falan yok oralardı. Yalnız, bir gün yolum düştü o taraflara. Bayıldım o Cascais kasabasına. Elimde olsa, ömrüm süresince burada yaşarım diye düşünmüştüm.

— Peki öyleyse! Varsın Cascais olsun! Baksana Louise! Cascais Peygamberi! Güzel buluş değil mi? Nasıl geliyor kulağına? Seni şeytan Hilaire, seni!

İki konsültasyon arasında, fırsat bulunca, Kalwozyac, ortağının zoruyla büründüğü Hintli kılığının arasına sıkıştırıp sakladığı kitaplarını çıkartıyor, sanatını geliştirmek amacıyla, durup dinlenmeden, okuyordu. Yaptığı iş ona kalırsa palavradan, aldatmacadan başka bir şey olmadığı için, sanat demek bile yersizdi. Arada sırada, vakit geçirmek için oyun olsun diye, gökyüzü haritalarını, yıldızların, burcların durumlarını da incelemeye başlamıştı. Bunları yaparken, işini kanıksadığı için gözü kapalı yapan, başka şeyleri düşünen fabrika işçileri, tornacılar gibi, davranıyordu. Şu da var ki, gelecekte haber veren bir «profesör» olarak, ilk zamanlar karşısına gelen müşterilerinden, birer kobay gibi yararlanmıştı. Bunlar da, köylerinde bırakıp geldikleri nişanlılarından haber alamayan askerler; Pariste baştan çıkartılmış, hizmetçi kızlar, menopoz döneminin sıkıntıları içinde bunalan ellilik kadınlar, kısacası mahallenin sıradan insanlarıydı. Müşterilerinin çok ya da az olmalarına, kendi keyfinin yerinde olup olmamasına göre, kimine ilgi gösteriyor, uzun uzadıya bazı şeyler anlatıyor, her falcının ana konusu olan, para, aşk, sağlık konularını evire çevire işliyordu. Gün geldi, ününün yıldırım hızıyla yayılması karşısında kendi de şaşır kaldı. Ağızdan ağıza, anlaşılan, herkes ondan söz ediyor, ünü böylece yayılıyordu. Paris'in en varlıklı semtlerinden bile gelenler vardı artık.

Roubaix'dan, Brüksel'den mektuplar alıyordu. Sanatını, bilimsel çalışmalarını derinleştirdikçe, kendi davranışında da değişiklikler olmaya başladığını anlamıştı. Bir gün meslekdaşlarından birini ağır bir dille eleştirirken, böyle bir şey yaptığına kendisi de şaşıp kalmıştı. Ona, o öteki falcının olumlu niteliklerinden söz ediyordu birisi. Tutmuş, teknik açıdan eleştirmişti falcıyı. Ne yapıyormuş o adam? Masasının üstüne bir kibrit kutusunu fırlatıp atıyormuş, kutunun duruş biçimine bakarak, gelecekte haber veriyormuş! O zaman, o kibrit numarasını gülünç bulduğunu gururla iddia etmişti ama, kibrit kutusunun, kendi kullandığı, fal kâğıtlarından, gökyüzü haritalarından, kristal yuvarlak camdan ne farkı vardı? O konudaki kasılması aklına geldikçe, şimdi kendi davranışını da gülünç buluyordu. Dayandığı sistemi, ya da sistem olduğunu ileri sürdüğü şeyin tümü aldatmaca değilmiydi? Sonra, bir başka olay olmuştu. Bu da, başkalarının bu tür palavralara ne denli bel bağladıklarını kanıtlamıştı. Louise, - ortağının şişko karısı - kocası bir gün çadırda yokken, Peygambere başvurmuş, gizli gizli, falına bakmasını rica etmişti. Nasıl olurdu da, bu işi kuran, palavra olduğunu herkesten daha iyi bilen o şişko karı, gelir, ondan fal bakmasını isteyebilirdi?

İşin gitgide dal budak salmasına bakarak mesleğinin, ya da sanatının ikinci kuralını da kesinlikle öğrenmişti. İnsanın paygamber diye benimsenmesi Peygamber kılığına girmeye, birkaç araç edinmeye bağlıydı, o kadar. Kristal yuvarlak, fal kâğıtları ve benzeri şeyler... Peygamberi gerçekten çileden çıkartan şey, zekâsına, yeteneklerine, bilgilerine güvendiği insanların da, çadıra gelerek fal baktırmalarıyla. Onlar da, tıpkı cahil, sıradan insanlar gibi, para , sağlık, aşk durumlarını öğrenmek için para döküyorlardı. Daha sonra, politikacılar ya da politika heveslileri, zengin iş adamları gelmeye başladılar. Hele iş adamları, koltuklarının altında, dosyalarla geliyorlardı. İhalesine girecekleri önemli bir hidro-elektrik santralının projelerini bile getirip gösterenler vardı. Bir uğursuzluk olmasındı sakın o proje gerçekleştirilirken! Kimisinin servete kavuşması, kiminin iflâsa,

kimisinin büyük bir vurgun vurması sanki ağzından çıkacak birkaç sözcüğü bağıydı. Arada sırada, o önemli kişileri omuzlarından yakalayıp silkelememek için kendini zor tutuyordu. Elinden gelse, gerçeği haykıracaktı suratlarına. Yaptıklarının temelsiz, saçma sapan şeyler olduğunu söyleyecekti. Bu tür delice inançlardan vazgeçmelerini söyleyecekti onlara. Susuyordu ama. Verdikleri paraları alıp, Hintli kılığının eteğinin arasına sıkıştırmakla yetiniyor, üstelik de adamların uzun boylu teşekkürlerini dinlemek zorunda kalıyordu. Fal baktırmaya gizli gizli gelen önemli politikacılara, büyük zenginlere, ünlü bankacılara baktıkça, insanlığın geleceğinin bu adamlara bağlı olduğunu düşünüyor, deliye dönüyordu. Bunlar, değil ülkelerini yönetmek, çocuklar gibi, kendilerini bile yönetmekten aciz, acınacak tiplerdi.

Aradan hayli zaman geçince, Hilaire'i çok sarsan, şaşırtan ilk olay çıktı ortaya. Bir gün, Bordeaux'lu büyük bir sanayici için gökyüzü haritasını incelemiş, yıldızların durumuna bakmıştı. Her zaman yaptığı gibi, haritanın üstüne, kırmızı, yeşil, sarı, mavi kalemlerle, burçların adama elverişli ya da elverişsiz olduğu süreleri çıkarmıştı. Bu inceleme sonunda, özellikle, belirli bir tarihte, belirli bir günün, müşterisine - Michel Jurvilliers idi adamın adı - elverişsiz olacağı kanısına varmış ve adama şunu yazmıştı: **Önümüzdeki Şubat'ın 9 ncü günü hiç bir nedenle, uçak yolculuğu yapmayın.** On gün sonra, 10 şubat sabahı, gazeteleri açtığı zaman, Paris-San Remo treninin raydan çıktığını, yolculardan yalnız bir kişinin öldüğünü, ölen o yolcunun adının Michel Jurvilliers olduğunu şaşkınlıkla öğrenmişti. Aynı gün, akşama doğru, müşterisinin Marsilya'dan gönderdiği kısa bir mektup almıştı. Adam, trene binmeden yazmıştı mektubu. Şöyle diyordu: **Mutlaka İtalya'ya gitmem gerekiyor. Uçağa binmeyiniz demiş olmanızı hatırladığım için, bir saat sonra trene bineceğim. Kutlarnı sizi, çok iyi çalışıyorsunuz!...** Rastlantı deyip geçmişti Hilaire...

Bunun ardından bir başka olay olmuştu. Çevredeki mahallelerden birinde kaldırım orospuluğuyla geçinen bir kız gel-

mişti falına baktırmaya. Kızın bu işlere inanmamış gibi bir davranışı vardı. Karşısına geçip oturur oturmaz şöyle demişti:

— Sayın Profesör, bana her şeyi açıkca anlatabilirsiniz... İnanmam nasıl olsa fala.

— Öyleyse beni görmeye niçin geldiniz, kızım?

— Arkadaşlarım zorladılar, dayanamadım. Hem sonra hoşuma gidiyor bu dalgalar, eğleniyorum. Nasıl olsa, palavra!

Hilaire üç ayrı araçla kızın falına bakmıştı. Garipti, her üçünde de ölüm çıkıyordu. Çabucak gerçekleşecek bir ölüm. Hem kendisi inanmadığı için, hem de alaylı davranışlarına rağmen, kıza acıdığından, ona söylememişi ölüm çıktığını. Ertesi günü, o kızın, bir otel odasında, bıçaklanarak öldürüldüğünü öğrenmişti. Başkalarının ölümünü insan hemen her zaman umursamazlıkla karşılar ama Hilaire'in huzuru, vicdanı allak bullak olmuştu bu kez. Kendini kızın ölümünden sorumlu gibi görüyordu. Söyleseydi kıza, acaba önlemiş olabilir miydi başına geleni? İçinde bir suçluluk duygusuyla, çadırından çıkmış, köşebaşındaki şarapçıya gitmişti. Arthur de oradaydı. Anlatmıştı ona olayı. Panayırca şöyle demişti:

— Bir daha ölüm çıkarsa, bir şey söyleme müşteriye.

— Ben de öyle yapmıştım. Söylememiştim ki.

— Aldırma canım! Senin ne suçun olabilir öyleyse!

Vicdanı rahatlar gibi olmuştu ama, yine huzura kavuşmamıştı. Kendikendine bazı önemli sorular sormaya başlamıştı Peygamber. Ya o palavraların içinde biraz gerçek payı varsa, diye. Sonra, ben acaba işin bilincine varmadan mı, acemi sihirbaz rolleri oynuyorum diye kuşku duymuştu. Saçma şeylerdi bunlar... Şimdi de kalkıp başkalarına yutturduğu palavraların etkisinde kalacak değildi ya! Aradan bir ay geçer geçmez, üçüncü olay gerçekleşmişti.

Bu son olay Peygamberin hayat düzeni üstünde kesin bir etki yapacaktı. Bir akşam, Louise ve Arthur'la birlikte yemek yerken, Arthur Peygamberin yaptığı numaraların nelerden oluş-

tuğunu merak etmişti. Asılıp duruyordu, anlatması, açıklaması için.

— Canım, müşterilerin, sana avuç dolusu para bıraktıklarına göre, elbet bir şeyler yapıyorsundur! Anlat, açıkla biraz, diye asılıp durmuştu.

Fizikötesi işlere gitgide merak salmaya başlayan Louise de desteklemişti kocasının isteğini:

— Haydi, ne olur Kalwozyac, gösterin ona biraz bilginizi! Kendini herkesten kurnaz zanneder kocam! Gösterin de, görsün, biraz!

Bu konudan o sırada hoşlanan Hilaire, cebinden fal kâğıtlarını çıkarmış, birer birer, masanın üstüne yerleştirmiş, Arthur'e dönerek:

— Gel bakalım, demişti. Şunların arasından altı tane kâğıt al.

Sonra, Arthur'le karısına, mesleğinin sırlarını biraz açıklamıştı. Müşterilerinin yüzlerine bakarak, yüzlerindeki çizgileri inceleyerek, ne gibi sonuçlara, nasıl ulaştığını anlatmıştı. Bunları söylerken, bir yandan da, dalgın dalgın, Arthur'ün falını açmaya başlamıştı. O sırada, birdenbire durmuş, kaskatı kesilmişti. Ölüm çıkmıştı yine. Hem de, çevresinde su bulunan bir ölüm. Hilaire susunca, Arthur hemen atılmıştı:

— Neler görüyorsun? Söylesene! Ne o, ne düşündün! Louise de üstelemişti:

— Söyleyin, Profesör söyleyin! Anlatın bakalım...

Zor durumda kalan Hilaire, deli saçması bir miras hikâyesi uydurmuş, fakat Arthur'ün bu mirasa konmasının zor olacağını eklemişti. Sonunda, kâğıtları dağıtarak.

— Aman canım! Bu traşlara mı kulak asacaksın şimdi deli, diye kapatıvermişti konuyu.

Aradan üç gün geçer geçmez, Arthur, çok şaşırtıcı koşullarda ölmüştü. Ayda bir kez, Martyres sokağındaki hamama gider, yıkanırdı. Geri kalan süre boyunca yalnız başını ıslatmakla yetinir, sık sık banyo yapmanın sağlığa zararlı olduğunu tür-



Tü hastalıklara yol açtığını iddia ederdi. O gün orada, banyoya adımını atarken, ayağı kaymıştı, kafası çatlamış, birçok yerleri kırılmış, oracıkta can vermişti. Üstelik, düşerken, başı, sıcak su dolu banyoya girmiş, bir yandan da kaynar suyla haşlanmıştı. İşte o gün, Kalwozyac, bu konuda, kavrayamadığı bazı şeylerin varolduğuna inandı, bir daha kimsenin falına bakmamaya karar verdi. Louise'le vedalaştı. Kadının birdenbire dul kalmasına çok üzülmüştü. Gerekirse, ona manevi alanda yardımcı olacağını vaadetti. Sonra, bankaya uğradı. Bütün birikmiş parasını çekti, Portekiz'e kalkan ilk trene atladı. Çok hoşlandığı Cascais'ye gidecek, bundan böyle ne yapacağını orada düşünecekti. Cascais'yi yıllarca önce gördüğü zaman çok sevmişti ama, trene binerken pek fazla düşünmemişti niçin oraya gitmeye karar verdiğini. Nasıl olsa, falcılık yaparken, kendine Cascais Peygamberi adını yakıştırdığına göre, nereye gidebilirdi başka? Yolculuğu süresince, üstüste gerçekleşen o üç olayı düşündü. Bunların üçünün de raslantı sayılamayacağına karar verdi. İki yoldan birini seçmesi gerekiyordu. Hayatını kazanmanın en verimli yolu olan falcılığa ya son verecekti, ya da vermeyecekti. Son vermediği takdirde, belki pek huzuru kalmayacak, dünya görüşü, düşün sistemi allak bullak olacaktı. Her şeye rağmen, maddî çıkarlarını feda etmeye, kafa huzurunu yeğ tutmaya kesinlikle karar verdi. Alışkanlıkla olacak, bir kez olsun, kendi falına bakmadan yapamadı. Açtı kâğıtlarını, masanın üstüne serdi.

Başına altın yağacağını gösteriyordu falı. Ama bunun için biraz çaba harcaması, gidip yerini bulması gerekliydi. Nerede başına altın yağabilirdi? Kumarhanede. O güne kadar hiç kumar oynamamış olduğu için, kuşkuya düştü. Bir kez daha kendi falına baktı. Kâğıtlar, dediğim dedik der gibisinden, yine aynı şeyleri ortaya koyuyordu.

Tren Lizbon'a gelince indi. Oradan, otuz kilometre uzaklıktaki Estoril'e giden mototrene bindi. Estoril'de istasyondan çıkar çıkmaz, havaya yayılmış çiçek kokularını kokladı, içi açıl-

dı. Bu kokulara denizin güçlü iyod kokusu da karışıyordu. Oysa, Paris'te, o sırada, Nisan başında, hâlâ kış sürüp gidiyordu. Buraya ilkbahar gelmişti bile. Her yer kaktüslerle, kiraz ağaçlarıyla, ökaliptüslerle doluydu. Estoril'de ilk gözüne çarpan şey, nefis bir bahçenin ortasındaki, her yanı çiçeklerle donatılmış kumarhane oldu. Elini cebine götürerek, bankadan aldığı servetini şöyle bir yokladı. O anda, o parayı kaybetmeyi göze alabilecek duygular içinde bulunduğunu korkuyla anladı. Bir taksiye atladı. Cascais'e gitti. Duvarları güzel seramiklerle kaplı bir otel buldu. O seramiklerle, otel, uzaktan bakıldığında, ferah, neşeli düzenlenmiş bir helâyâ benziyordu. Alt katında da **Fin de Mundo** adında bir lokanta vardı. Valizini bıraktı otele, kılığını bile değiştirmeden çıktı, tekrar Estoril'e gitti. Parası çalınmasın diye, hepsini yanına aldı. Bu paranın küçük bir bölümünü gözden çıkartacak, yalnız onunla oynayacaktı. Bir yandan da, herkes gibi kumar oynamak hevesine kendini kaptırdığı için kızıyordu. Yıldırım gibi daldı oyun salonuna. Fal yalan söylemiyordu ya! Yalan söyleseydi kâğıtlar. üç kişi birden ölür müydü? Oyunda, tüm acemilerin yaptığı gibi, büyük riskleri göze aldı. Sürdükçe sürdü. Tamamdı iki saat sonra. Çok sevindi. Ceplerinde on parası kalmamıştı! Demek ki haklıydı. Fal kâğıtları yalan söylüyordu anlaşılan. Olanlar raslantıdan başka bir şey değildi. Demek ki, akılcı Descartes haklıydı. Demek ki, Nostradamus'un görüşlerinin iler tutar yeri yoktu. Böylece her şey yoluna giriyordu. Yalnız, ne olacağı anlaşılamayan, nasıl olacağı bilinmeyen bir tek şey kalmıştı: nasıl yaşayacak, ne ile geçinecekti? Gerçek kumarcıların her zaman yaptıkları bir tedbiri de almamış, budalalık etmiş, otel parasını önceden ödemeyi aklına getirmemişti. Başından geçen bu serüven ona yalnız kendine güvenmesi gerektiğini öğretmişti. Pek zor bir şey değildi bu. Fakat, karın doyuracak şey de değildi. Daha sonra, bir parkta kâğıtlarını çıkartıp, sıranın üstüne dizince, yanına gelip oturan bir kadının, bir İngiliz kadınının falına bakmıştı. O gece yemek parasını çıkarabilmek için kadına hep iyi şeyler söyledi. Falın sonucunda pek

memnun kalan kadın, ertesi günü, Peygamberden, çay saatinde villâsına gelmesini rica etti. Onu mutlaka bazı arkadaşlarına tanıştırmak istiyordu. Ertesi günü gitti villâyâ. Kaderine katlanırmış gibi içini çekerek, uluslararası nitelikte ilk müşterilerinin falına baktı.

Bütün bunların üstünden onaltı yıl geçmişti. Şimdi, Cadillac arabasıyla, arada sırada, **Fin de Mundo** lokanta ve otelinin önünden geçerken, Portekize ayak bastığından bu yana ne kadar yol aldığını hatırlamak için, şöförüne biraz yavaş sürmesini söyler, otele ve lokantaya uzun uzun bakar dururdu. Bugün, golf alanının karşısında, kocaman, lüks bir malikânede yaşıyordu. Çalışma odasının penceresinden baktığı zaman, denizi, kumları durmadan yıkayan beyaz köpüklü dalgacıkları, denize inen dik bayırdaki birbirinden güzel yeşillikleri, çiçekleri görüyordu. Bu köşkü, o dik kayalıkların üstüne, kendi hazırladığı plânlara göre, kendisi yaptırmıştı. Arthur, o salaş barakalar, ilk çalıştığı o falcı çadırı, panayır yeri çok gerilerde kalmıştı. Müşterileri, krallar, devlet başkanları, büyük düşesler, sürgünde yaşayan soylu kişiler, maliye çevrelerinin devleri, dünya politikasının önde gelen liderleri, petrol milyarderleri, ağır sanayiın ünlü kişileri idi. Devlet adamları arasında, onun fikrini almadan en basit bir kararnameyi bile imzalamayanlar vardı. Onunla birkaç dakika görüşebilmek için, bazıları, tepkili uçaklarıyla, binlerce kilometrelik yolu göze alıyorlardı.

Sekreteri Mario kapıdan başını uzattı içeriye. Biraz kuşkuluydu Mario:

— Mösyö Kallenberg geldi, dedi.

— Alın buraya. Girsin.

Kalwozyac aklını başına toplamaya çalıştı: fakat, öyle uzun boylu düşünmenin yararsız olacağını anladı. O gürültücü müşterisini nasıl olsa susturacak kadar bilgi sahibiydi. Mavi Sakal şimşek gibi daldı odaya. Yumruklarını sıkmıştı. Görünüşü hiç de iç açıcı değildi. Selâm vermek çabasına bile katlanmadan konuya girdi:

— Milyarlar kaybettim!... Sizin yüzünüzden!

— Sayın Kallenberg...

Yumuşatmak, hemen yumuşatmak gerekliydi adamı... Fakat, taşkın bir şelâleyi çabucak yatıştırmak pek de kolay iş değildi.

— Susun lûtfen!... Aldattınız beni!

— Çok rica ederim...

— Gördünüz değil mi hergelenin ölüsünü! Öldü mü hiç! Ne gezer! Herif tam formuna girdi! Şimdi benden kazandığı paralarla sırtıp, göbek atıp duruyor!

— Beni dinler misiniz lûtfen!... Ölüm onun üstünde dolaşıyor demiştim size. Kalkıp, adam mutlaka ölecek gibi bir şey...

— Açık konuşsaydınız! Vız gelir bana herifin, yok efendim, üstünde ölümün dolaşması falan! Gebermedikten sonra!

— Bakınız, şeyi... istemedim di...

— Herif hayatta be! Biliyorsunuz değil mi? Domuz gibi!

— Güzel! Aksini mi iddia ediyorum...

— İnanmıştım ben size, güvenmiştim!

— Çok rica ederim sayın Kallenberg, ne dedim de aldat-tın sizi?

— Ne mi dediniz?... Bir yığın boktan hikâye anlattınız! Ne diyeceksiniz!

Bu yaylım ateşinin altında, Peygamber, arada sırada başını sallamakla yetiniyor, onu yatıştırmak ister gibi, kollarını kaldırıyordu. Mavi Sakal, Peygamber'in uyuttuğu, savsakladığı tek düşmanı değildi Yunanlı'nın. Peygamber hem onu ve hem de Sokrat'ın öteki düşmanlarını tatlı tatlı uyutuyor, zehirliyordu. Onlara yanlış bilgiler veriyor, fakat öylesine ince hesaplar yaparak veriyordu ki, sonradan, gerekirse eğer, müşterilerini, onun sözlerini yanlış anlamış olmakla suçluyordu. Yunanlı'nın ölümü komedisiyle, Kallenberg'e karşı zor durumda kalacağını önceden biliyordu.

Peygamber, kendini haklı çıkarmak için, yeni bir manevraya girişti:

— Hatırlamaya çalışınız, lûtfen... Onun büyük bir tehlike karşısında bulunduğunu söylemiştim... ölüm filan... neyse, kısacası, yalan mı söyledim size?

Kallenberg acı, kin dolu bir sesle bağırdı:

— Herif hayatta be!

— Peki ama, benim kabahatim mi adamın hayatta olması...

— Evet!

— Bakınız, Mösyö Kallenberg... Söylediklerim mutlaka gerçekleşsin diye, kalkıp da adamı öldüremem ya... Hem sonra, herkes gibi, ben de yanılmış olabilirim...

— Az para vermiyorum ama size!

Peygamber, bu sözler üzerine, kendisini savunmak için en iyi yolun Kallenberg'e karşı saldırıya geçmek olduğuna karar verdi, izzeti nefsiyle oynanmış gibi bir suratla yerinden fırladı:

— Bu kez çok ileri gittiniz artık...

— Gücenmiş hint fakiri numaralarını bırakın, anladınız mı!... Bu olayda uçup giden, kül olup eriyen paralar, sizin değil, benim paralarım!

Kalwozyac hâlâ ayakta duruyordu:

— Bundan böyle, artık benim yüzümden para kaybetmezsiniz. Kabul etmeyeceğim sizi...

— Yok canım! Ne kolay dalga bu böyle! Tazminat isterim!

Kallenberg'in ortaya attığı bu tehdide rağmen, Peygamber, adamın sesinde bir değişiklik olduğunu sezdi. O koca maymunun Kalwozyac'a hâlâ ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu. Peygamber hemen bir adım daha attı:

— Hiç kuşkunuz olmasın, şimdiye kadar bana ödediğiniz paranın tümünü geri vereceğim size.

— Biraz zor olur bu sizin için!

— Öyle mi sanıyorsunuz?

Peygamber, masanın üstünde duran küçük bir zili çaldı. Kapı aralandı, Mario başını uzattı.

— Mario, çek defterimi getir bana.

Kallenberg'i etkilemek ve bu durumdan zararsız kurtula-

bilmek için Peygamber'in sonuna kadar blöfe devam etmesi gerekiyordu. Sordu Kallenberg'e:

— Şimdiye kadar ne ödemiştiniz siz bana? Kaç para?

Mavi Sakal Peygamberin ciddi konuştuğuna inanmış, «Kaç para» sözlerini onun ağzından duyunca çok kızmıştı. «Kaça?», «Kaç para?» gibi sorular, onun en çok kullandığı, her şeyi satın almaya alışmış bu adamın en çok sevdiği sorulardı. Başkalarının, onun yanında böyle sorular sormalarına hiç dayanamazdı. Öfkelerini gizlemeye çalıştı. Çatlak, berbat bir sesle:

— Biraz sakinleşebilsek... diyebilirdi.

Peygamber, Hint fakiri gibi, hâlâ dimdik ayakta duruyordu.

— Oturmaz mısınız, rica ederim!... Amacımı sizi üzme, kalbinizi kırmak değildi... Yalnız siz de biraz fazla...

Peygamber, istemeyerek oturuyormuş gibi, ağır ağır oturdu yerine.

— Paramı geri vermenizin filan önemi yok benim için. İşlerimin çapı yüzlerce milyonun ötesindedir. Şimdi biraz gerçekçi olalım! Birlikte yapmamız gereken daha pek çok işimiz var sayın Kalwozyac!

Peygamber, karşısındaki birinin ne zaman gerçek adını söylediğini duysa, belli etmeden dişlerini gıcırdatırdı. Kendini o anda çıplak, savunusuz zannederdi. Biraz da «tehlike» işareti sayardı bunu. Bu kez pek kulak asmadı. Tehditlerine devam etti:

— Sizin güveniniz yok artık bana.

— Böyle bir şey söylemedim! Ama ne bileyim ben, insan sinirlendi mi ağzına geleni söylüyor. Herkes bir yanlışlık yapabilir...

— Bakın, Satrapulos'un o ölümü atlatması bir mucizedir. Oysa, falında...

Falmış! Kallenberg, kilo ile kâğıt değerine satmak zorunda kaldığı hisse senetlerini düşündü! Bununla beraber, bu şarlatanın davranışları şaşırtıyordu onu. Adam acaba samimimiydi? Kuşku vardı bu konuda. Acaba Satrapulos gerçekten ölüm tehlikesi atlatmış mıydı yoksa o ölüm kepezeliği önceden tasarlan-

mış bir komedya mıydı?

— Peki, gerçekten ölümden mi döndü Sokrat?

— Kuşkunuz mu var bundan? Büyük falda, orak çıkarsa, ne demektir biliyor musunuz?

Vız gelirdi Herman'a büyük falda orak çıkması. Yalnız, elindeki şans çizgisinin çok verimli görünmesine rağmen, servetinin böylesi olaylarda çarçur edilmesine kızıyordu. Ne olursa olsun, ne Tanrıya inanıyordu, ne şeytana, ne de fal kâğıtlarına. Sonra, hiç düşünmeden, Peygambere döndü, konuştu:

— Neyse! Unutalım! Şimdi yeni bir fal açın bakalım bana. Biraz karımdan söz etmenizi rica edeceğim. Boşanacağım galiba ondan.

Kallenberg, söylemesine söyledi ama, bu sözlerin ağzından nasıl çıktığına şaşıtı. Yapabileceği bir şey yoktu. Böylesine eşekçe bir açıklamada bulunduğundan, kendine kızdı. Pek de belli etmek istemedi. Hâlâ canı sıkılıyormuş gibi, istemeyerek gülmüştü. Peygamber, çok ciddi pozlarla, ağır ağır, başını salladı.

Yunanlı, dosyalarını bıraktı elinden. Yorgun bakışlarını, uçağın kanadının altından hızla kayan bulutlara çevirdi. Düşündü. Durum oldukça nazikti. Baran'da, şeyh Hacı Sami el Sadık gitgide etkili olmaya başlamıştı. Beş yıldan bu yana, Yakın Doğu ve Arap dünyası şeyhin otoritesi altına girmiş gibiydi. Bu gelişmede Süveyş olayı da rol oynamıştı. İsrail'in, İngilizlerle Fransızların hayli hırpaladıkları Nasır, Baran emiri Şeyh Hacı Sami el Sadık'ın sağladığı yardımlara dayanarak, siyasî bir başarı elde etmişti.

Şeyh, Yunanlı'dan, taraflardan birini ya da ötekini seçmesini isteyince, Sokrat, ister istemez, Arapların davasını destekleme yolunu seçmişti. Bu yüzden, sermayesi hayli sarsılmıştı. Yunanlı, böyle davranmakla, Basra körfezi kıyılarında oynan-

makta olan büyük kumarda söz sahibi olacağını önceden biliyordu. Bu büyük oyunun amacı, Avrupa'nın Akdeniz'deki varlığını ortadan kaldırmak, oraya, Amerikan ve Sovyet devlerini yerleştirmekti. Amerika ile Rusya, her şeye rağmen. bu bölgede, gizli kapaklı çatışıp duruyorlardı. Her iki büyük ülke, bunun için, milyarlar harcıyordu. Diledikleri devletlere silâh yardımı yapıyor. bir yandan şoguk savaşı sürdürürken öte yandan Birleşmiş Milletler'de temsilcilerini kürsüye çıkartıp, birbirlerine veriştirmekten geri kalmıyorlardı. Arada sırada patlak veren silâhlı çatışmaları da, kışkırtan onlardı. Ancak, bu kısa süreli çatışmalar sonuçlandı mı, kim kimin dostu, kim kimin düşmanı, belli olmuyordu. Satrapulos'un, Kallenberg'in, Medea Mikolofides'in, onların yanı sıra orta ve küçük çaptaki başka Yunanlı armatörlerin, Vatikan'ın gücünü yavaş yavaş kemiren, otodoks kiliselerinin bağlı oldukları Fencer patrikhanesini desteklediklerini, patrikhanenin kışkırtmaları sonucu, Arap davasını savunmaya başladıklarını, bu yoldan da, istemeseler bile, Rusların müttefikleri olduklarını, «iyi haber alan çevreler» çok iyi bilmekteydiler. Amerika Dışişleri Bakanlığı, bir punduna getirebilse, Yunanlı'nın derisini yüzecekti. Gümrük yolsuzluğu, vergi kaçakçılığı gibi gerekçelerle, Amerikan resmî makamları, onun aleyhinde hayli sayıda dava açtırmayı başarmışlardı. Bu davalarda, Sokrat'ı çok ünlü avukatlar savunuyordu. Süveyş kanalının kapatılması Japonların işine yaramıştı. Japonlar, Yunanlı armatörlerin dev tanker siparişlerini bir an önce gerçekleştirebilmek için, tersanelere, durmadan işçi alıyorlardı. Bu dev tankerler, Basra körfezi kıyılarından yükledikleri petrolü, güney Afrika'nın Umut burnundan dolaştırarak, vaktiyle Portekizle İngilterenin zengin birer ülke olmalarını sağlayan, krallar rotası dedikleri rotayı izleyerek, okyanuslara taşıyacaklardı. Vasco de Gama'nın yolu diye bilinen, bazılarının da krallar rotası dedikleri o deniz yolu, İngiltere ile Portekizi zenginleştirirken, yüzyıllar önce, Venedik'le Mısır'ı iflâsa sürüklemişti. Oysa, Süveyş kanalı, oldum olası, tarafsız bölge ilân edilegelmişti. Büyük devletlerin, dile-



dikleri limanlara mal ve silâh ulaştırmak için Süveyş'e ihtiyaçları olduğundan, kanal bölgesinin tarafsızlık statüsünü ne savaşlar değiştirebilmişti, ne de ihtilâller. İşin en gülünç yönü, İngilizlerle Amerikalıların davranışlarıydı. Süveyş'in kapanmaması için kısa süre önce varını yoğunu gözden çıkartan bu devletler, şimdi de, kanalın açılmaması için türlü oyunlar çeviriyorlardı. Londra ile Washington'un, kanalın kapalı kalmasının ağır ekonomik sonuçlarına bile katlanmalarının nedeni, Sovyetlerin, Süveyş'ten yararlanarak, Vietnam'a yardım malzemesi ulaştırmaları korkusuydu. Gerçekte, Amerika ile İngiltere bu konuda da yanılmışlar, başarısızlığa uğramışlardı. Ruslar, yüzyıllardır gerçekleştirmeye çalıştıkları, eski çarların düşlerini gerçekleştirmiş, Cezayir, Mısır ve Irak'tan yararlanarak, Akdenizde bir Sovyet imparatorluğu kurmuşlardı. Bu ülkelerdeki üslerine, «danışman» diye, «uzman» diye, yığınlarla Rus teknisyeni göndermekteydiler. Oralarda kurdukları füze ve radar merkezleri ayrı bir dertti. Arnavutlukta ise, Çinlilerin yerleşmeleri, bütün bunların üstüne tuz biber ekmişti. Süveyş'in, vaktiyle bu kanalı inşa etmiş olan Avrupalıların yönetiminden çıkacağını, Satrapulos, herkesten önce anlamıştı. Aslında, Yunanlı'nın servetinin temeli de, çoğu olayları herkesten önce görmesine, sezmesine dayanıyordu.

Sokrat, Amerikalılarla Rusların giriştikleri soğuk savaş çekişmelerinin ötesini görebiliyor, petrolün, hangi ülkelerin toprakları altından çıkıyorsa, günün birinde o ülkelerin malı olacağını biliyordu. Yunanlı, hem duyguları hem de aklıyla yunanlıydı ama, iş konusunda kendini bir dünya vatandaşı olarak görüyordu. Ona göre, bir Arabın, bir İsraillinin, bir Türkün değeri, bunlardan her birinin ellerinin altında bulundukları pazarın değerine göre değişirdi. Bir gün, bir gazeteci, Sokrat'a, «En çok hangi ülkeyi seviyorsunu?» diye sorduğu zaman, adam şu karşılığı vermişti: «Hangi ülke ticaretimi sınırlandırmazsa, hangi ülke beni ağır vergi yükleri altında bırakmazsa, o ülkeyi severim.»

Yalnız, Hacı Sami el Sadık'a bu kadar yardım etmekle, bu

işbirliğinden sağladığı çok büyük kâra rağmen, Arap davasının, dilediğinden fazla, ateşli bir savunucusu gibi görünmeye başlamıştı. Batılı büyük şirketlerin kurdukları karteller onu kendi davalarına ihanetle suçluyorlardı. Para sözkonusu olunca, ihanetin anlamı kalır mıydı? Ruslar, Sokrat'ın gücünden çekiniyorlardı. Amerikalılar onu batırmaya kesin kararlıydılar. Eski bacanağı Kallenberg'le kaynanası Mikolofides, her şeyden yararlanarak, işlerini baltalamaya çalışıyorlardı. İlkönceleri paraya çok düşkün olduğunu sandığı Baran şeyhi ise, son zamanlarda oynadığı siyasî liderlik rolünü ciddiye almaya başlamıştı. Yakın Doğu'daki Arap ülkelerinde şeyhe, «Yüce uzlaştırıcı» diye ad takmışlardı. Araplar böylesi abartmalı yakıştırmaları oldum olası severlerdi!.. Yunanlı'nın çok önceden tahmin ettiği gibi, «Arap petrolü, Araplarındır,» sözü şeyhin kafasında gitgide yer etmeye başlamıştı. Yalnız, Baran şeyhi, bu parlak tasarısını gerçekleştirmek amacıyla, Yunanlı'nın izleyeceğini sandığı yolu izlemiyordu. Keçi gibi inatçı olan yaşlı şeyh, basit bir mekanizmayı harekete geçirerek, dilerse eğer, Avrupa'nın satın aldığı petrolü her an kesebileceğini anlamıştı. Hem de, daha da inatlı tutarsa, Avrupa devletlerinin başkanları yalvarıp yakarınca ya dek, petrol borularının musluklarını açmazdı. Ham petrol, nasıl olsa, durduğu yerde durur, yerin altında bekletilmekle bir şey olmazdı! O zamana kadar da Batılıların ellerindeki akaryakıt stokları tükenirdi. Artık Batılılar ne uçaklarını uçurabilir, ne de otomobillerini yürütebilirlerdi. Altı gün savaş diye bilinen o kısa süreli savaş boyunca, Avrupalılar, bu tür bir baltalamanın ne sonuçlar vereceğini, biraz olsun, görmüşlerdi. Milyonlarca taşıt aracı, benzin istasyonlarının önünde kuyruğa girmiş, sürücüler, akaryakıtçılara, karaborsa fiyatına da olsa, birkaç litre benzin diye, motorin diye yalvarmışlardı.

Kuzey denizinde ya da Alaska kıyıları açıklarında varlığı saptanan yeni kaynaklardan yararlanmak, yakın zamanda, kolayca gerçekleştirilecek iş değildi. Gerçekleştirilse bile, o zamana kadar petrol fiyatları şimdikininki iki katına çıkardı. Şeyh el

Sadık da, eskisi gibi, tek başına yaşayan, çekingen, aşırı tutuculuktan yana bir adam olmaktan çıkmıştı. Devletler hukuku öğrenimini Avrupa ve Amerika'nın en iyi fakültelerinde tamamlayan bir yığın Arap üniversitelisi, şeyhin çevresinde dört dünüyordu. Bunlar, petrolü uzunca bir süre toprağın altında bırakmanın, dünyanın en kârlı işi olacağı tezini savunuyorlardı. Petrol toprak altında durdukça, onu hiç kimsenin, gelip zorla alamayacağını iddia ediyorlardı. Buna güvenerek, ülkelerinde yerleşmiş yabancı petrol şirketlerini, eğer o şirketlerin yöneticileri kabul ederlerse, barış yoluyla; olmadığı takdirde, zorla kendi topraklarından kovacaklarına inanıyorlardı. Arapların bu çok iddialı tasarıları, şimdiki halde, Yunanlı'nın işine gelmeyecek kadar ham, gerçekleşmesi zor bir tasarıydı. Petrol kuyuları kapatılacak olursa, ne taşırdı o zaman Sokrat dev tankerleriyle? Yunanlı, iş hayatında artık öyle bir yere ulaşmıştı ki, paranın bile pek önemi kalmamış sayılırdı. Arabistanlı Faysal'a, çeşitli şirketler, yılda ortalama bir milyar Dolar tutarında vergi ödemekteydiler. Faysal'ın etki alanı içinde bulunan, Suudi Arabistanın öteki şeyh ve emirlerinin ellerine geçen para bundan az değildi.

Arap ülkelerinin kralları, öteki yöneticileri, som altından yapılmış Cadillac'larda, Rolls-Royce'larda, çölde başlayıp çölde biten, topu topu on kilometrelik yollarda gezmekten bıkınca; altın mozaiklerle bezenmiş, mermerden yapılmış saraylardan, oralara doldurdukları, sarışın, tombul Kuzeyli kızlardan usanınca, Ali Baba'nın mağaralarına benzeyen mağaralara külçe altınlarını istif etmekten artık canları sıkılınca, paralarının yüzde birini bile harcayacak yer bulamadıklarından, kendi varlıkları, zenginlikleri içinde boğulmaya başlamışlardı.

Araplar o zaman, Yunanlı'nın birkaç yıl önce, kendilerine önerdiği politikaya dört elle sarılmışlar, en yeni, en geliştirilmiş silâhlarla donatılan askerî birlikler kurmaya, nasıl kullanılacağını Rusların seve seve öğrettikleri tepkili avcı uçakları, füze-ler satın almaya girişmişlerdi. Bu politikanın öncülüğünü ya-

pan Şeyh el Sadık, silâh alışverişleri üzerinden büyük çapta komisyonlar aldığı halde, bununla da yetinmiyordu. Batı dünyasının ayaklarına kapanmasını istiyor, aklına yatarsa eğer, Batılılardan memnun kalmazsa, onların yararlandıkları petrolü kesmeyi bile tasarlıyordu.

Yunanlı gözlüklerini çıkardı, camlarını dikkatle sildi: kolay değildi işler bundan böyle! Felsefi görüşlerin, siyasî tercihlerin, ideolojik tezlerin, eninde sonunda, ekonomik gerçeklere göre değiştiğini kendi tecrübeleriyle öğrenmişti. Bir yandan el Sadık'ı darıltmak istemiyor — onun dostluğunu elde etmek için çok fedakârlık yapmıştı — öte yandan da, ne olur ne olmaz diye Amerikalılarla Avrupalıları kolluyordu. Batılıların, Arapların bu numaralarını şimdi sineye çekermiş gibi görünmelerine rağmen, hesaplaşma günü gelip çatınca, Basra körfezindeki canavarlardan umudu kesebileceklerini hesaba katıyordu. Bu nedenle, Yunanlı, bir yandan Baran şeyhiyle ilişkilerini tatlılık içinde sürdürmek, öte yandan da ilerideki müttefikleri olarak gördüğü Amerikalılarla şimdiden barışmak için elinden geleni yapmak taraflısıydı.

Kendisine karşı, katı, anlayışsız bir davranış içinde bulunan şimdiki Amerikan hükûmetini yola getirebileceğini pek umuyordu. Buna karşılık, yeni seçimlere güveniyordu. Seçimlere az kalmıştı. Bu seçimler sonucunda, durumu kendisinden yana çevirebileceğini sanıyordu. Bu nedenle, Amerikan seçimlerindeki bütün adayları, bol keseden beslemişti. Nasıl olsa içlerinden biri seçilecekti. Seçilen aday da, başkan olunca, herhalde Yunanlı'yı unutmaz, gördüğü iyiliğin bedelini ödemeyi ihmal etmezdi. Hiç tanınmamış bu adamlara: dağıttığı milyarlara, iş hayatında, uzun vadeli yatırım denirdi. Bu adaylardan en iyi tanıdığı tek insan olan Scott Baltimore'un, gariptir, seçimi kazanmasını pek istemiyordu. Oysa, Amerika'da yapılan en son anketlerin sonuçlarına bakılırsa, Scott Baltimore pek şanslı görünüyordu. Biraz şaşırtıcı bir adamdı Scott Baltimore. Cebine konan paraları gık bile demeden, teşekkür

'bile etmeden kabulleniyor, ama buna karşılık, başkan olduğu takdirde, hiç bir yardım vaadinde bulunmuyordu. İnsan, ne olursa olsun, ona pek güvenmemeli, bel bağlamamalıydı. Yunanlı bir başka açıdan hayrandı Scott Baltimore'a. Adam gençti, enerjikti, atılgandı, müthiş bir çalışma gücü vardı, üstelik, çabuk ve kesin kararlar vermekten hiç çekinmiyordu. Gerçek bir lider olabilirdi. Yalnız, gerçek bir lideri, kişinin elinde oynatması kolay olmazdı. Sokrat, o eşsiz sezgisiyle, delikanlının, kendisini biraz sevimsiz bulduğuna da inanıyordu. Bunda Peggy'nin ona gösterdiği dostluğun da, herhalde, payı vardı. İnsan dehâ sahibi olabilirdi ama, dahiler de kıskanç olabilirlerdi. Scott Baltimore başkan seçildiği takdirde, acaba Yunanlı'nın dostu mu olurdu, yoksa düşmanı mı? Bunu şimdiden kestirmek zordu...

Oysa, el Sadık'ı idare etmek kolaydı. Sokrat'ın elinde, isterse eğer, o kendini beğenmiş Arap şeyhini yola getirecek, adamın en koyu vatanseverlik duygularının ipliğini pazara çıkaracak, müthiş bir silâh vardı. On yıl önce çektiği ve şeyhin başrolünü oynadığı o müstehçen film. Bununla beraber, Sokrat, pazarlığı, her zaman çatışmaya, savaşa tercih ettiği için, o belgeyi, olsa olsa, artık çok büyük bir tehlike karşısında kaldığı zaman kullanırdı. Uçakta oturduğu yerin tam karşısında, küçük bir kırmızı ampul yanıp sönmeye başladı. Özel pilotu inişe geçmek üzereydi. Yunanlı güvenlik kemerini bağladı, koltuğunun yanındaki pencereden bakmaya başladı. Biraz uzakta, denizin karayla birleştiği yerde, boşluğa uzanmış bir yığın bacadan alevler çıkıyordu. Bunlar, gece gündüz çevreyi aydınlatan petrol kuyularının alevleriydi. Uçak o yüksek bacaların üstünden süzülünce, iniş pisti artık görünecek. «Yüce Uzlaştırıcı»nın Rolls-Royce'u, her zamanki gibi, onu bekleyecekti.

Seçimlere sekiz gün kala, Scott Baltimore'un kazanma şansı, nedeni anlaşılmadan, birdenbire düşmeye başladı. Sevgi de, kin de, tıpkı rüzgâr gibi, hiç beklenmedik yönlerle dönüşüverirler. Kampanyanın ilk ayları süresince, Scott Baltimore ve Yenilikçiler, çoğunluğu ellerinde bulunduran iki partiye karşı, çok şanlı çıkışlar yapmışlardı. İnsafsız bir ortamda sürüp giden kampanya boyunca, halkın aklını çelen ateşli nutuklarıyla, kamu oyu, bu öfkeli, güçlü genç adamı bağrına basmış, tam aradığı adayı bulmuş gibi desteklemişti. Herkes, o zamanlar Scott'dan yanaydı. Yalnız, biraz acele etmişlerdi. Daha açıkçası, gençliğin verdiği heyecanla olacak, Scott çabuk tüketmişti ağır silâhlarını. Bu durum karşısında, onun seçim kampanyasını yöneten, plânlayan uzmanlar, oyların sandıklara atılacağı güne kadar tansiyonu yüksek tutabilmek için neler yapmaları gerektiğini araştırmaktaydılar. Daha on beş gün önce, keklik çantadaymış gibi görünüyör, Scott'un itibarı yükseldikçe yükseliyordu. Gerçekte, bugün de şanslıydı ama, karşısındaki rakipleri de biraz tüylenmeye başlamışlardı. Pust Belidjan, günlerdir hep bunu düşünüyordu:

— Mutlaka bir şey bulmak gerek, dedi.

Pust Belidjan, Scott'un seçim kampanyasını yöneten ve yürütenlerin beyni sayılıyordu. Herkes yorgunluktan yere serilip artık hiç bir şey düşünemez duruma gelince, Pust Belidjan hâlâ kafasını çalıştırır, düşünürdü. Sonra, dururdu bir süre. İşte düşünmeye son verip durduğu zamanlar en parlak fikirleri bulur çıkartırdı ortaya. Amerikanın her eyâletinde kaç seçmenin seçimlere katıldığını, ezbere söyleyebilirdi. Amerikan anayasasının kabulünden bu yana, gelmiş geçmiş senatörlerin tümünün hayat hikâyelerini bilirdi. Pust Belidjan, insanları dilediği biçime sokar, isterse yükseltir, isterse yerin dibine batırırdı. Devlet adamlarını o yaratırdı bir bakıma. Bir fikri alır, gerekli bulursa, eldiveni tersine çevirir gibi, allak bullak eder, yine benimsetirdi. Scott onu, siyasî tahminler yapan çok tanınmış bir enstitüden çekip almıştı. Pust Belidjan, orada çalışırken, anket

yapanlar daha çalışmalarını bitirmeden sonuçlarını kafasından bularak söyler, hattâ elektronik beyinlerden daha çabuk karar verirdi. Amerikan seçim mekanizmasının en ince çarklarını bile ezbere bilen bu uzman kişi, o zamana kadar, Scott Baltimore kadar yetenekli bir adaya rastlamadığını iddia ediyordu. Bununla beraber, bazı kuşkuları da vardı. Desteklenmesini sağlamakla görevli olduğu genç adayı çok parlak buluyordu. Son haftalarda tahminler biraz değişmeye başlamıştı. Şimdi, seçimlere yirmi gün kala, hiç bir şey kesinlikle belli değildi. O ünlü öngizisi bile onu huzura kavuşturamıyordu. Aklında, Scott'un başarıya ulaşmasından başka hiç bir fikir olmadığı için, ondan biraz uzaklaşmıyor, olayların gelişmesine sakın kafayla bakmıyordu.

— Sizler düşünün biraz, ben dinleneceğim, dedi.

Ayaklarını bir masanın üstüne uzattı, dayadı, gözlerini kapattı, başını dinlendirmeye çalıştı. Gözlerinin kapalı olmasına rağmen, masada duran bira şişesine uzanıyor, bardağına rahatlıkla koyuyordu birayı. Onu ilgiyle izleyen yardımcıları, bu işi yaparken, birayı bardağın dışına boşaltmasını heyecanla bekliyorlardı ama, bir damla bile dışarıya dökmüyordu. Altı kişiydiler. Altısının da yorgunluktan canları çıkmıştı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu uykusuzluktan. Beyaz gömleklerinin yakalarını çözmüşler, kravatlarını gevşetmişlerdi. Haftalardan beri, geceleri üç saatten fazla uyudukları yoktu. Uyudukları yerler, istasyonların bekleme salonları, uzak kasabalarda, örtülerini bile kaldırmadan üzerine uzandıkları karyolalar, ya da uçaklardı. Trenlerde, otomobillerde, uçaklarda traş oluyorlar, ancak acı kahve ve uyarıcı ilaçlarla ayakta durabiliyorlardı. Tümünün de amacı aynıydı: Scott Baltimore'u cumhurbaşkanı seçtirebilmek.

Sessizlik biraz uzayınca, Pust Belidjan, bağırды:

— Ne oluyor böyle?.. Horluyor musunuz, ne?

Ayakta bile duracak hali kalmayan Scott yandaki odaya geçmişti. Bu akşam yapacağı konuşma yine çok parlak, başa-

rılı olmalı, Scott kendini kabul ettirmeliydi seçmenlere. Bu akşam...

— Bana kalırsa, kaybedeceğiz! dedi Pust.

Uzmanlar grubunun en yaşlısı olan Trendy sordu:

— Bundan daha iyi ne yapabiliriz sence?

— Bilmiyorum, başınızın çaresine bakın artık.

— Daha ne yapsın yahu, vaatetmediği şey kalmadı ki!

— Bilmem ben! Bir şeyler daha bulup çıkartın. Hem çok iyi bir şey bulmalısınız, anlaşıldı mı? Benim bir fikrim var ama...

Herkes, birdenbire, yüzünü ona çevirdi. Pust, mesleğini iyi bilen bir artist gibi, nazlandı, kaçındı bir şey söylemekten:

— Yok, hayır... Hayır... Güzel bir fikir ama ;ok tehlikeli. Kaldı ki Scott da kabul etmez böylesi bir oyunu oynamayı.

— Söyle, anlat, nedir?

Doğrudan doğruya cevap vermedi :

— Cumhuriyetçi parti canımı sıkıyor benim. Herifler, kanun diye, düzen diye güven veriyorlar herkese. Kaybedecek olursak, onların yüzünden kaybederiz. Ötekilerden korkum yok. Zencileri avlamak için herifler öylesine dümenler çevirdiler, öylesine tatlı vaadlerde bulundular ki, biz, onlardan bir tek oy bile alamayız. Özgürlük, özgürlük diyorlar. Kolay özgürlük diye haykırmak ama acaba kim istiyor özgür olmayı? Heriflerin gözlerini korkuttular, gerçek bu işte!

— Ne yapalım yani? Şimdiye kadar söylediklerimizin tersini mi söyleyelim? dedi Trendy.

— Seçim tarihine yirmi gün kala mı? Hayır, olmaz, çok ahmakça bir şey olur daha doğrusu. Geç kaldık artık geri dönmek için. O değil ama bir olay yaratmalıyız. Madem ki, sola biraz fazla ağırlık verdik, şimdi öyle bir şey yapalım ki, daha doğrusu öyle bir olay yaratalım ki, sağa değil ama, ortaya yaklaşalım biraz. Sağa ve sola yanaşmaktan korkan burjuvaların yüreğince biraz su serpilsin. Biraz onları kazanmaya bakalım.

— Açıkça anlatsana kafadaki tasarımı sen.



— Şey... farzedelim ki, seçimlerden sekiz gün önce, biri çıkıp Scott Baltimore'u vurmaya yeltensin... Durun canım! Farzedelim ki, dedim eşek herifler! Böyle bir şey olduğunu... var-sayalım. Aval aval bakmayın yüzüme, varsayalım, o kadar işte! Dinleyin... Yine diyelim ki, Scott'u öldürmek istemiş olan o hergele, solcu diye fişlenmiş bir herif olsun. Tutsun, açıklasın herif niçin bu adayı vurmak istediğini... Ne dersiniz baylar, o zaman, böyle bir olaydan sonra Scott'u biraz fazla liberal bulan sağcılarla, merkezdekiler, hâlâ çok liberal diye oylarını ondan esirgerler mi artık?

— Dur bakayım.... bir daha anlat şunu.... Ama yavaş yavaş...

— Sağır mısın nesen, sen? Bakın, solun oylarını toplamak için biraz fazla taviz verdik galiba sola. Tamam mı? Tamam! Açık bunun tepkileri, ortada işte! Bazıları hiç hoşlanmıyorlar bundan, bazıları da açıkça korkuyorlar. Şimdi, bu durumda, ortaya bir aşırı solcu atılır da, Scott'u öldürmeye teşebbüs ederse ne olur? Ne der o zaman herkes? Sol, Baltimore'un seçimi kazanmasından korkuyor, demez mi? Kavrayabildiniz mi şimdi kalın kafalılar?

Trendy hemen cevap verdi:

— Baştan aşağıya ahmakça bir fikir seninkisi... Yani yaptığın şey nedir biliyor musun, bize şu kanattakiler de oy vermesinler de, bu kanattakiler oy versinler demek istiyorsun herhalde. Olacak şey mi bu? Haydi diyelim ki, bir aşırı solcu Scott'u öldürmeye yeltendi. İyi ama kardeşim, o zaman öteki kanatlardan biraz oy toptasak bile, sol kanattan gelecek oyların tümüne vedâ etmemiz gerekir. Demek ki, bir boka yaramaz bu parlak buluşun.

Uzmanlar grubunun, bilinç altı kolektif davranışlar uzmanı psikiyatri doktoru Bosteld işi alaya aldı:

— Nasıl işe yaramaz, arkadaşlar! Scott ölür ölmez, bizim grubun da işi sona erer, bizler de gidip bir uyku çekeriz rahat rahat!

Pust, canı sıkılmış bir havada, başını salladı:

— Baylar, bir şey anlamamışsınız! Bize oylarını zaten verecek olanlardan yana bir kaybımız olmaz. Onlar, ne olursa olsun, kararlıdır! Scott'a vermeye oylarını. Ne demiştim ben size? Hatırlamaya çalışın. Bu seçimi kim kazanırsa kazansın, küçük bir oy farkıyla kazanacaktır, kim kaybederse kaybetsin, birkaç oy farkla kaybedecektir, demiştim. Sonra bir şeyi daha unutuyorsunuz: halk yığınları, kaza kurbanlarını, kahramanları, kendilerini tehlikeye atan insanları severler. Bakın, seçimden birkaç gün önce, Scott'un başının üstüne bir kahraman, bir korkusuz kahraman tacı yerleştirebilirsek, kazandık demektir. Korkutmak gerek seçmenleri, onları biraz heyecanlandırmak, titretmek gerek!

Bosteld, biraz tereddütle açıkladı fikrini:

— Doğrudur denebilir.

Scott Baltimore'un seçim kampanyasını yürüten bu danışmanlar arasında, Bosteld ne söylediğini bilen tek insandı. Özellikle, anlamını kavramadan konuşanların tersine, «sol» dediği zaman solun ne olduğunu, «sağ» dediği zaman sağın ne olduğunu derinlemesine bilirdi. Seçim kampanyası başlarken, gruptaki arkadaşlarını toplamış, onlara, «politika» kelimesiyle «polis» kelimesinin, aynı latince kökten, **polis** kökünden geldiğini, latincedeki **polis** kelimesinin ise şehir, kent anlamını taşıdığını anlatmıştı. Buna göre, politika demek, polisin yardımıyla, bir kenti, bir devleti, bir ülkeyi yönetmek demektir. Danışmanlardan bazıları, bu açıklaması üzerine, ona kafa tutmuşlar, bu kadar ilkel şeyleri anlatmasının nedenini sormuşlardı. Bosteld, bu tür çıkışlara kulak asmamış, şöyle demişti:

— Başından başlamamın nedeni, bu işlerin gelişmesini ve sonunu da anlamamız içindir.

Bu arada, Trendy de kızmıştı:

— Bizim aramıza bir psikiyatri doktorunu almalarının nedeni, ondan daha iyi bildiğimiz konularda bizlere ders vermesi için değildir! Arkadaş, sen bize, insan yığınlarının neye daya-

nararak karar değiştirdiklerini anlat yeter! Gerisini bize bırak!

Bosteld, tatlı bir gülümsemeyle Trendy'nin sözünü kesmişti:

— Tamam, işin orasına geliyorum... Ama sen 'eğer söyle-diğin kadar akıllıysan sol'la sağ arasındaki farkın ne olduğunu anlatsana bize.

Trendy o zaman, sanki geri zekâlı biri bir soru sormuş gibi sağ ve sol ellerini göstermeye yeltenince, Bosteld hemen konuşmuştu:

— Hayır Trendy, hayır. Çok ciddi olarak soruyorum sana, sağ ile sol arasındaki fark nedir?

— Solun sosyalist yada komünist sistem olduğunu, bunun karşısındaki sağın ise, kapitalist, gerici ya da faşist sistem olduğunu herkes bilir. Yani kaba anlamıyla...

— Bak Trendy, ben sana bu sistemlerin ne olduğunu sormadım ki. Yönetmek, işletmek, sömürmek ya da polisi kullanmak alanında ikisi arasında pek büyük bir ayrılık olmadığını herkes bilir. Ben sana, bu iki yönetim düzenini tanımlamak için, niçin «sağ» ve «sol» deyimlerinin kullanıldığını sordum.

Trendy kızdı:

— Neyi değiştirir sanki bu... diye çıktı.

Bosteld, yine tatlı tatlı, anlattı:

— Her şeyi Trendy! İnsan yığınları, toplu halde, niçin karar değiştirirler, diye sormuştun sen, öyle değil mi?

O gün Bosteld, arkadaşlarına bunları anlatırken, toplantıda Scott da vardı. Bir bakıma hakemlik ediyordu. Bosteld'in, öteki danışmanlarına vakit kaybettirmediğini bilecek kadar tanıyordu onu. Bu tartışmanın sonunu merakla beklemişti. Eski kurtlardan Trendy'ye, onun oğlu yaşındaki Bosteld'in böylesine bir ders vermesine hiç kızmamıştı. Bu konuşmalardan hoşlanıyormuş gibi, psikiyatra dönmüş:

— Haydi, anlat! demişti.

— Bakın, politikada, iktidar sistemlerinin çatıştıklarını sanmak yanlıştır. Sorun, ideoloji sorunu değildir. Düzeyden ba-

kılırsa, görünüşe bel bağlanırsa, öyle olduğu inancına varılabilir. Ama, işin derinliğine inince, öyle olmadığı görülecektir. Önemli olan etken'dir. Yani insanları etkileyen şey.

— Açık konuş! diye Trendy yine sinirli bir çıkış yapmıştı.

Bosteld kurnazca baktı ona:

— Trendy, söylesene bana, anneni mi yoksa babanı mı tercih edersin?

— İkisi birbirinden beter olan o leşleri mi?.. Cehenneme kadar yolları var.

Herkes güldü. Bosteld de katıldı gülünlere hiç alınmadan. Bu kez Scott'a aynı soruyu sordu:

— Ya sen, Scott? Anneni mi, babanı mı?

Scott Baltimore bu gösterinin kurbanı olmak istemedi. Yan çizdi:

— Ben yalnız avukatımın yanında konuşurum. John'a sor bakalım...

— Peki, sen söyle John?

— Babam pis sarhoşun biriydi. Annemi ona bin kat tercih ederim.

— Tamam John. Öyleyse, sen solcu bir insansın.

— Öyle mi? Neden peki?

— Bak çünkü psikanalizde, bir temel simge kuralı vardır. Kişinin bütün tercihleri sonradan, o temel simge kuralına göre sıralanır. Sol, kadındır, anadır, analık kavramıdır. Sağ ise, erkektir, babadır.

— Ne demek yani?

— Bak şimdi: eğer anneni tercih ediyorsan. babana karşı çıkıyorsun demektir. Yani, kurulu düzene, kanuna, erkeğin ortaya koyduğu kurallara baş kaldırıyorsun demektir. Sol bir bakıma, analarını düzmek, babalarının derisini yüzmek isteyenlerden oluşur.

— Neler saçmalyorsun? Nereden çıkartıyorsun bunları?

— Sağ ise, bunun tam tersidir. Babayı tercih, her şeyden

önce, babadan korkmaktan doğar. Kurulu düzenden yana yer alır insan: babanın ortaya koyduğu kanunlara boyun eğer.

Scott Baltimore, dalgın dalgın mırıldanmıştı:

— Pek o kadar budalaca bir şey değil söyledikleri...

— Sen baksana bana, bu numaralarla biz bir adım ileri gidemeyiz.

Böyle çıkışlar yapmakla beraber, o günden sonra, yaşlı Trendy pek takışmak istemedi Bosteld'le. Belidjan'ın sözlerini onaylar gibi görünen Bosteld'in konuşmasını da kesmedi. Psikiyatri uzmanı yine konuştu:

— Pust, sen ne dersin?

— Pek o kadar zor bir şey değil! Bir suikast teşebbüsü düzenleriz. Halk dehşete kapılır. Kızır suikastı düzenleyenlere. Sonra da gelir bize oylarını, seve seve, verir. Yani, başkalarına vereceği oyları bize verir.

— İyi ama, Scott'un durumu ne olacak? Açacak mıyız ona bu oyunu?

— Deli misiniz siz? Hiç kabul eder mi! Bu işi, ona çaktırmadan yapmamız zorunludur.

— Peki, elinin altında bu komediği oynayacak insan var mı?

— Bulurum belki. Ama acele etmeyin. Yalnız, bu konuda daha ileriye gitmeden, hepimizin tek bir insan gibi davranmamız gerektiğini önemle hatırlatmak zorundayım, baylar! Bakın, ne olursa olsun, bugün burada karar verdiğimiz şeyi kimsenin, hiç bir biçimde öğrenmeyeceğine yemin etmeniz gerekir. Kimseye bir tek söz bile sızmayacak!

— Peki daha sonra... Scott'a, her şey olup bittikten sonra, söyler miyiz?

— Hayır, ne önce, ne sonra!... Yalnız bizler, yedi kişi arasında kalacak bu! Evet mi hayır mı? Şaka etmiyorum ben!

Birkaç dakika süresince düşünmüşler, karar verememişler, sonunda Belidjan'ı desteklemişlerdi. Amaç, aracı mazur gösterirdi. Hattâ, daha ötesi, zorunlu kılırdı. Hepsi birden, kutsal

bir havaya bürünerek yemin etmişlerdi. Daha sonra, Pust onlara bazı adları açıklamış, hep bir arada işin ayrıntılarını kararlaştırmışlardı. Tasarıyı gerçekleştirmelerine on gün kadar bir zaman vardı. Scott Baltimore'un başkan seçilmesi bu işin başarısına bağlıydı. Onlar bu tasarıyı plânlarken, düzmece suikastin düzmece kurbanı, yandaki odada derin bir uykudaydı.

Peggy telefonu öfkeyle kapattı. Scott'un Missouri'de kala-çağını sandığı oteli, yarım saatten bu yana santral bir türlü bağlayamamıştı. Gerçekte, Peggy'nin Baltimore'e söyleyeceği acele bir şey yoktu ama kocasının gideceğini bildiği yere gitmiş olmasından emin olmak istiyordu. Bir saat sonra, en yeni sevgililerinden biriyle, Fransa büyükelçiliğinde görevli o genç ateşleyle buluşacaktı. Adam yirmi sekiz yaşındaydı. Adı Pierre'di. Dişleri öylesine kusursuzdu ki, güldüğü zaman, insan takma sanırdı. Peggy'nin Paris'ten gelen yeni tuvaletini göstermekten başka bir amaçla gitmediği bir resepsiyonda tanışmışlardı. O gencin aralarında bulunduğu erkekler grubunun önünden geçerken, Peggy **French kiss** diye bir deyim kullandıklarını duymuş, hafifçe gülümsemişti. Biraz sonra, Pierre, Peggy'nin önüne gelmiş, dikilmiş, biraz küstahça bir davranışla sormuştu:

— **French kiss** deyimine mi güldünüz? Ne demek olduğunu biliyor musunuz?

Biraz tehlikeli bir soruydu bu gerçekte. Vereceği cevabın ne tepki yaratacağını bilemezdi. Peggy şöyle demişti:

— Mutlaka Fransız mı olmak gerekir, o deyim ne olduğunu bilmek için.

Aralarında böylesine hızlı bir biçimde başlayan konuşmanın acele sonuçlara ulaşacağı besbelliydi. Gerçekten, bu konuşma, ertesi günü, yatakta devam etti. Pierre, hayli şaşırmıştı Peggy'nin bu kadar kolaylıkla yatağa gidebileceğine. Üstelik, genç

kadının kocası. o sıralarda Amerika'nın başta gelen gözdesiydi. Garipti bu iş...

Genç ataşe, dedikodu yönünden birer kasabayı andıran Washington'da, New York'ta, bu ünlü çiftin, Scott Baltimore'la Peggy'nin, bozuşmak üzere olduklarını, her birinin dilediği gibi bir hayat sürdüğünü duymuştu... Bununla beraber, o anda, cırılçıplak, kollarının arasında tuttuğu kadına, gerçeğin ne olduğunu sormaya cüret etmemişti. Peggy, Pierre'in okşamalarına karşılık veriyor, fakat hiç heyecan duymuyor gibi davranıyordu. Hattâ, tam zevk duyacakları anda bile. genç kadın sanki tek başınaymış gibi kendi duygularının sınırı içine kapanıyor, o sırada en yüksek noktaya ulaşan zevk alışını gizleyerek, yalnız dudaklarının ucunu biraz germekle yetiniyordu. Pierre'den önce, onunla yatan başka erkekler de, hayal kırıklığına uğramışlardı. Gerçekten de, Peggy, yatakta, erkeği bir aktör olmaktan çıkartıyor, ona sanki bir eşyadan, bir maldan başka bir şey değilmiş gibi davranıyor, karşılıklı okşamaları tenlerinin birbirine değmesi, sürtmesi sonucu zevk alan bir genç kadından çok, mastürbasyon yapan bir kadını andırıyordu. Bu durumda, erkeklik gururu zedelenen adamlar da şaşıyorlar, Peggy'yi oyuna katabilmek, heyecanlandırabilmek amacıyla, cinsel birleşme konusundaki tüm becerilerini kanıtlamak için çrpındıkları halde, olumlu sonuç sağlayamıyorlardı. Ne yaparlarsa yapsınlar, Peggy, erkeklerin cinsel etkileme alanının dışında kalıyordu. Erkekler bu umutsuz durumda, cinsel güçlerinden kuşku duyarak, hattâ varlıklarından bile kuşkulananarak, Mrs. Baltimore'u, kollarının arasından bırakıyorlardı. Başka bir şey yapmaları da beklenmezdi. Tam kadına sahip olduklarını sandıkları anda, kadının kendilerine sahip olduğunu anlamaları, erkekleri buz gibi soğutuyordu. Evlendikten sonra, Peggy, tam bir yıl kocasına bağlı kalmıştı. Scott Baltimore'un şaşırtıcı biçimde yükselen itibarı, başlarda Peggy'yi afallatmış, fakat, aradan zaman geçtikte, Scott yükseldikçe, Peggy, onun yanındaki yerinin yalnız «biçimsel» yönden değer taşıdığını anlamaya baş-

lamıştı. Bir Amerıkan cumhurbaşkanı adayının, kamuoyu karşısında, bazı niteliklere sahip olması zorunluydu: belirli bir serveti olmalıydı, belirli fikirleri, belirli ahlâk kurallarını savunmalı, belirli bir aile düzenini korumalıydı. Scott, kamuoyunun bir başkan adayında bulunmasından hoşlandığı bu niteliklerinin hiç birinin yitirilmesini, ya da bunlara gölge düşürölmesini göze alamazdı. Peggy de, bu anlayış içinde, başkan adayının, saygıdeğer, hemen hemen kutsal, «karısıydı.» Yani, soyut bir kavramdan başka bir şey değildi. Saygı duyulan aile çevresinin, saygı duyulan kadını. Oysa, Peggy, herkesten önce kendini beğenen, biraz da kendine tutkun yaradılıştı bir kadın olduğundan, ona oynatılmak istenen bu oyuna başkaldırmıştı. Peggy o zamana değin, her şeyde, her alanda, başta gelen; dikkatleri kendi üzerinde toplayan birinci kadındı. Bu nedenle, bir başkanının düzenine girmesi, o düzenin gereklerine katlanması, gelecekte cumhurbaşkanı olacak bir erkeğin düzeni bile olsa, olacak şey değildi. Katlanamazdı buna. Gerçekte, düzen kendisiydi; başlıbaşına bir düzendi Peggy; başkaları katlanmalıydılar onun kişisel düzenine. Aylar süresince, Scott'un ve Peggy'nin gezileri, aralarındaki derin anlaşmazlığı farketmelerine engel olmuştu. ne biri, ne öteki taviz vermeye yanaşmayacağı için, birbirlerinden uzak olmaları onları birbirlerine daha yakınlaştırıyormuş gibi görünüyordu. Düşünce alanında, ikisi de aynı şeyleri tasarlıyorlarmış gibi görünmelerine rağmen, Peggy, yalnız içinde bulunduğu anı değerlendirmeye çalışıyor: Scott ise, hep gelecekte söz ediyordu. Sonra bir gün geldi, her ikisi de, gelecekte ne olacaklarını düşündüler. Seçim gezilerinde, Scott'ın birtakım kızlarla geçici ilişkileri olduğunu, yatıp kalktığını öğrenince, Peggy ondan hesap sordu. Peggy'nin şaşmasına rağmen, Scott yaptıklarını inkâr etmedi. Yalnız, sinir gerginliğini yatıştırmak amacıyla, önemsiz cinsel ilişkilerini sürdürmesinin zorunlu olduğunu anlattı. Peggy o zaman şunları söyledi kocasına:

— Sinirsel gerginliklerini yatıştırmak için başkaları alkol-



l  içkiler içiyorlar. Niçin sen de i miyorsun?...

— Neden i meyeyim? Alkollu içkiler içiyorum.

— Peki ama, ya ben de senin yaptığını yapacak olsam?...

Scott, inanmamış gibi bakmıştı Peggy'ye:

— Olacak iş mi bu? Sen benim karımsın!

— Hayır, karın değilim. Bir kadınıym yalnızca. Haberin olsun, şu andan başlamak üzere, ben de aynı şeyi yapacağım.

Scott, karısının söylediklerine hiç mi hiç inanmamıştı. Aradan iki gün geçmeden, Scott, Oregon'da konferans verirken, Peggy, yıllardan beri kendisine kur yapmakta olan eski bir okul arkadaşıyla yatıyordu. Ancak, her ikisi de başarılı olamamışlardı yatakta. Bu olaydan hiç bir şey anlamayan gence, Peggy, ayrılırken, «teşekkür ederim» demişti. Peggy sonra, pek zevk almadığı halde, başkalarıyla da yatmıştı. Genç kadın, yatacağı erkekleri özellikle tanınmış kişiler arasından seçiyor, onlarla çok içtenlikli, çok doğal davranışlar içinde, her yerde dolaşmaktan, görünmekten zevk alıyordu. O kadar olağan davranıyordu ki, onları görenlerin akıllarına kötü bir şey gelmiyordu. Olsa olsa, «Sezar'ın karısı her türdeki kuşkunun üstündedir» sözünü hatırlatıyordu herkese, Scott Baltimore henüz Sezar değildi ama, yakın gelecekte onun Sezar olacağından da kimse şüphe etmiyordu. Aradan biraz daha zaman geçince, Scott'un annesi oğlunu karşısına aldı, karısının ihanetlerini anlattı, adamın gözlerini açmaya çalıştı. Scott'un ilk tepkisi boşanmayı tasarlamak oldu. Fakat, yaşlı annesi karşı çıktı buna:

— Bizim durumumuzdaki insanlar boşanmazlar. Başlarına gelene katlanırlar, dedi.

Kadın bunu öyle bir kesinlikle söylemişti ki, Scott'un hem sesini çıkarmasına imkân bırakmamış, hem de kendisinin bile bu konuda neler çektiğini ortaya koymuştu. O günü akşamı, Peggy, Scott'dan daha çabuk davrandı:

— Senden boşanacağım herhalde.

Kesin kararlı gelmişti Peggy kocasının karşısına. Kafasında, önceden hazırladığı cümleler vardı. Karı kocanın birbirleri-

ni ihanetle suçlamaları sırası gelip çatınca söylenecek bütün sözler hazırdu dudaklarının ucunda.

— Niçin boşanacaksın, Peggy?

— Çünkü artık birbirimize söyleyeceğimiz bir şey kalmadı.

— Söyleyeceğimiz bir şey kalmamış olabilir ama yapacağımız şeyler de yok mu?

— Hayatın, kişiliğin ilgilendirmiyor beni.

— Demek başkan karısı olmak da istemiyorsun?

— Bu koşullar altında, hayır. Vız geliyor bana başkan karısı olmak.

Scott paniğe kapılmıştı. Artık o tarihten sonra kişisel hayat düzeninde en ufak bir sarsıntıyı bile göze alamazdı. Boşanacak olursa eğer, mesleğine vedâ etmesi zorunlu olurdu. Tam amacına ulaşacağını anladığı o sıradarda, her şeyden vazgeçmesi, daha yıllarca uğraşması gerekli olurdu bugünkü çizgisine yeniden yükselebilmek için. Evet ama kaltak kulak asmıyordu bu gerekçelere! Kendini, yalnız kendini düşünüyordu! Peki, Scott ne olacaktı? Ne yapacaktı? İşte o zaman, aracılık görevini Scott'un, ihtiyar, felçli babası üzerine aldı. Peggy'yi boşanmaktan caydırmak için, aklına gelen her şeyi söyledikten sonra, - üstelik, felçli olmasından ötürü güçlükle konuşuyor, öfkesine de zor engel olabiliyordu - adam ağır silâhını ortaya sürdü:

— Bak, dinle beni küçük kızım, dedi. Şu sırada, ülkenin, kamuoyunun, Scott hakkındaki izlenimlerini hiç bir şeyin gölgelememesi çok önemlidir. Onun mesleğinin doğal sonucu olarak, şu sıralarda, normal karı koca düzeni içinde yaşamadığınızı biliyorum. Şimdilik hiç değilse. Bu boşluğu doldurmanız için bazı şeyler yapmanızı da kınayacak değilim. Bu nedenle, seçim gününe kadar, Scott'un, kusursuz, lekesiz karısıymış gibi davranmanız için ,size, hemen yarın, bir milyon Dolar ödemeye hazırım. Bankanızdaki hesabınıza yatırırım bu parayı. Sonra... Scott cumhurbaşkanı olunca, yine konuşuruz sizinle. O

zaman belki değiştirirsiniz bu kati kararınızı. Evlilikte her karı koca, buna benzer bunalımlar geçirirler. Yok ama, o zaman da fikriniz değişmemiş olursa... boşanmayı kabul etmesi için herkesten önce ben zorlarım Scott'u. Teklifimi kabul ediyor musunuz?

Zor durumda kalan Peggy derin düşüncelere dalmıştı. Uzun bir sesizlikten sonra şu karşılığı vermişti:

— Hesabım, Chase Manhattan Bankasındadır.

O günden sonra, kocasının yanında, seçim gezilerine katılmaya başlamıştı. Scott'un koluna giriyor, ikisi, halka, mutlu evli karı koca izlenimini veriyorlardı. Fakat, pahalı detiyordu bunları kocasına. Özel ilişkilerinde, ona karşı tam bir despot kesilmişti. Olur olmaz nedenlerle avuç dolusu para harcıyor, kocasına da, sınırsız para harcatıyordu. En ilkel, en olmayacak türden kaprislerinin bile gerçekleştirilmesini sağlıyordu. Kendine düzinelerle tuvalet ısmarlıyor; bunlardan bazılarını giymeye vakit bile bulamıyordu. Binlerce ift ayakkabısı olduğu halde, yine durmadan ayakkabı alıyordu. İ amaşı stoklarını da dolaplara üstüste yerleştiriyor, bunların çoğunu hizmetçileri alıp duruyorlardı. şaşkına dönen Scott, kendi adına gelen yüklü faturalara durmadan imzasını basıyordu. Peggy'nin bu davranışının ondan  almak anlamına geldiğini seziyor ama bunu kesinlikle kabul etmek istemiyordu. Bu konularda karısıyla sert çatışmalara, çatışmaların da ötesinde, kavgalara bile girişti. Fakat bir sonuç sağlayamadı. Peggy kocasının parasını pencerelelerden sokağa atmaktan vazgeçmedi. Bir konuda, özellikle, alışverişte sınır tanımıyordu. Bu arada kötü bir şey daha oldu. Nut, araya girerek, Yunanlı'nın Akdeniz'de yapmayı kararlaştırdığı bir küçük deniz gezisine Peggy'nin de, Sokrat'ın konuğu olarak katılmasını sağladı. Peggy, nl armatrn yepyeni, pırıl pırıl yatına bayılmıştı. Gezinin ilk üç günü süresince, yattaki dairesinin kapısı önünde, her sabah bulduğu, değeri milyonlara ulaşan hediyeler karşısında afallayıp kalmıştı. Onun geziye katılmasına çok kızan Scott, dördüncü günü, sivil polislerinden

ikisini, **Pegasus II** yatına kadar göndererek, gerekirse zorla, karısını Amerikaya getirmelerini emretmişti.

Gemiden ayrılacağına çok üzülen Peggy, Satrapulos'a veda ederken şöyle demişti:

— Bana öyle geliyor ki, tüm hayatımı bu eşsiz gemide geçirebilirim...

Amerika'ya döndüğünde Scott, neredeyse, gırtlığını sıkacaktı karısının:

— Bana bak, bana bir daha o Sokrat çingenesinden söz edersen...

— O çingene dediğin, yaşamasını senden bin kat daha iyi biliyor, anladın mı? Al bak!...

Sonra, Sokrat'ın hediye ettiği milyonluk taşları, Scott'un ayaklarının dibine fırlatıvermişti.

— Kabul ettin mi bunları? Senin bu yaptığına ne derler biliyor musun!... Orospuluk derler!

— Öyleyse, sen de kendine özgü bir biçimde, orospusun!... O çingene dediğin heriften, ihtiyacın varken, para almasını bildin ama! Reddetmedindi o zaman! Adamın parasının üstüne de tükürmedindi!

— Nasıl kıyaslamaya cüret edersin! Nasıl! Bak bana, politikada, kişinin yükselmesi sözkonusuysa eğer, paranın kokusu yoktur! İnsan, onun gibi iğrenç heriflerden sağladığı parayla, haklı davasını sonuca ulaştırmaya çalışır!

— Kendini yine galiba seçim kampanyasında sanıyorsun sen!... Kimi kandırıyorsun?... Yalnız kendini, öyle değil mi?... Söyler misin bana, senin Yenilikçiler partisine, Sokrat'ın verdiği paralar nereye gitti? Ne işe yaradı? Ben hiç değilse, bu değerli taşların kimin malı olduğunu biliyorum! Benim malım onların tümü de!

— Peggy, başkanlığa seçilir seçilmez...

— Acele etme, seçilmedin daha!

— Seçimi kaybetmemi istiyorsun, değil mi?

— Doğru!... Aramızdaki her şeyi o pis seçimler yıktı!

— Desene hiç bir şeyin farkında değilsin!... Anlamıyor musun ne demek olduğunu seçimlerin?

— Anlayacak, anlamayacak hiç bir şey yok ortada! Halk yığınlarına, başarılı, parlak bir aday görüneceksin diye, benim oyuncak olmaya niyetim yok! İyi be!... O zavallı halk, seçmenler bilselerdi senin gerçekten ne mal olduğunu! Zavallılar!

— Bak sana şimdiden haber vereyim. Git, avukatlarıyla görüş. Seçimin hemen ertesi günü boşanacağız. Suratına bile bakmaya tahammülüm yok artık!

— Bundan daha güzel bir şey olamaz! Ben de senin suratından bıktım usandım!

Arada sırada, böylesi çetin kavgalardan sonra, birbirlerinin üzerine atlıyor, sarılıyorlar, hemen oracıkta, nerede bulunsurlarsa bulunsunlar, deliler gibi sevişiyorlardı. Scott, Peggy'yi, o zamana kadar kimsenin başaramadığı ölçüde, heyecanlandırıyor, onu tam anlamıyla tatmin ediyordu. Sonra yine başlıyorlardı kavgaya... Scott'un, halkın önünde ne zaman karısına ihtiyacı olsa, sessiz bir anlaşma yapıyorlar, Peggy onun koluna giriyor, mutlu çift pozlarında, gülücüklerle selâmlıyorlardı seçmenleri. Toplantı biter bitmez, hemen birbirlerinden ayrılıyorlardı...

Nasıl olmuştu da ilişkileri bu kadar bozulmuştu? Peggy bunları düşünürken, kulağından ayırmadığı telefonu yerine koydu. Ne çıkardı sanki? Scott varsın dilediğini yapsındı! Ya o ufak tefek, kendini beğenmiş, o tatsız tuzsuz Fransız ataşesi? Cehenneme kadar yolu vardı! Bir komodine doğru iki adım attı, kapısını açtı. Dolabın dibinde çelik kasası çıktı ortaya. Şifreyi çevirdi. Kasanın kapısını araladı. Elini üst göze daldırdı, Yunanlı'nın hediyesi o değerli süs eşyalarını, kolyeleri, bilezikleri, yüzükleri çıkardı. Pırıltılarını daha iyi görebilmek için bunları gözlerinin önüne doğru kaldırarak, baktı bir süre. Güneşi, Akdenizin yeşilimsi sularını, Yunanlının kahverengi sıcak bakışlarını hatırladı. Hiç değilse, ona vız geliyordu işçi sınıfının mutluluğu, çalışan milyonlarca insanın huzuru, refahı! Yu-

nanlı, yalnız bir kadının mutluluğuyla, huzuruyla yetinmesini biliyordu.

— Bakın, iyi dinleyin beni! Bana kalırsa, o maskara herif kazanır bu seçimi! Anlaşıldı mı baylar! Peki ama, bizler bu gerçeği kavrayarak uyanıncaya kadar, iş işten çoktan geçmiş olur! Seçilir gider o delikanlı!

— Yok canım! Seçilemez!

— Öyle mi sanıyorsunuz! Siz yine öyle sanın! Görürsünüz yakında! Başkan olursa, izleyeceği politikayı biliyorsunuz, baylar... Açık açık söyledi. Hiç sıkılmadan, hiç çekinmeden anlattı! Herife bakın be! Daha otuz yaşına bile basmamış, kalkmış ülkenin varını yoğunu çarçur etmeye! Liberalmiş, sevsinler! Ne liberali, baylar! Bizim sermayemizle mi, bizim paralarımızla mı uygulayacak sersem herif liberal politikasını? Dünyanın her tarafına yaptığımız o dev yatırımları bu çeşit hırsızlar çalacak olurlarsa, hiç kuşkunuz olmasın, ülkemiz müthiş bir ekonomik bunalıma sürüklenir, yıkılır gider! Hani, bir zamanlar olmuş ya, onun gibi işte! Hem yalnız ülke yıkılsa, haydi neyse ama, bizler de yıkılırız baylar!

— İyi ama William, ne gelir elimizden? Demokrasi var... Seçime hiyle karıştıramayız ya! Yani, böyle bir şey için gerekli araçlar yok elimizde demek istiyorum.

— Eskiden, ellerinde iktidarı bulunduranlar, o iktidar tehlikeye düşecek gibi oldu mu, neler yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Kendi güçlerinden yararlanarak! Bakın eğer, o çocuk seçilecek olursa, şimdiye kadar varlıklı olmamızı sağlayan geleneksel politika iflâs etti demektir! Peki ama, bizim babalarımız, dedelerimiz bunun için mi canlarını verdiler, arkadaşlar? Bu sonradan görme piç, kendi pis politikasını uygulatsın diye mi?

Salonda bulunan onbeş kişi arasında dalgalanmalar oldu. Çok gizli olarak düzenlenen bu toplantı, New York'ta, çelikten, camdan yapılmış yeni bir gökdelenin en üst katında geçiyordu. Bu salonda toplanan sanayicilerin, iş adamlarının, milyonerlerin tam ortasında bir el bombası patlayacak olsaydı, hemen ertesi sabah Borsalarda panik başlar, dünya ekonomisi allak bullak olur, işsizlik başgösterir, hattâ savaş bile çıkabilirdi. Kısacası, dünyanın sosyal dengesi yerinden oynardı.

William, yüzü kıpkırmızı, sözlerini sürdürdü:

— Peki baylar, soruyorum size, gözü dönmüş bu piçin, yıllar boyu gerçekleştirmek için ter döktüğümüz işleri yıkmasına seyirci mi kalacağız?

— Onu zor durumda bırakacak, aleyhinde kullanabileceğimiz bir şey bulabildik mi?

— Hiç... hiç bir şey bulmadık!... İşte şu metresleri olayı var topu topu. Bir de karısının o ahlâksızcasına hayatı var!

— Geçelim onları! Adamın seçim kampanyasını yönetenleri gözlemeye devam ediyor muyuz?

— Bir dakika bile bırakmadık arkalarını. Gece gündüz. Ama, bir şey yok ortada! Sıfır!

— Mutlaka bir yerden bir çatlak vardır! Öyle değil mi?

— İşin neresindeyse o çatlak, bir hafta daha bulamazsak, biliniz ki, hapı yuttuk demektir! Hem, söyler misiniz bana baylar, onun gibi pis bir herifin hâlâ ortalıkta dolaşması doğru mu yani?

Kim olduğu anlaşılamayan biri, arkalardan seslendi:

— Öyle ya! Ne halt etmeye yaşıyor sanki piç?...

Ağır bir sessizlik... Herkesin kafasından o anda bazı tasarılar geçti, rüzgâr gibi, hızla. Herkes bu tasarıları, istemeyerek, itmeye, unutmaya çalıştı. Yok artık, o kadarı da olamazdı. Sınırı vardı her şeyin... İnsanların hayatına... hayır, hayır. Saygı...

William herkeste bu çekingenliği hemen sezdi:

— Baylar, bu herifin hiç bir şeye saygısı yok ama! Seç-

lebilmek için en iğrenç demagoji gösterilerine bile el atmaktan çekinmedi. İktidara gelecek olursa, vaadlerini tutması zorunlu olacak! Bakın, baylar, Tanrının günü binlerce insan ölüyor. Eğer içimden ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsanız, bu kadar numaraya, çapraşık yollardan gitmeye hiç gerek yok bence! Açıkça söylüyorum, Scott Baltimore ortadan yok olsa, hiç üzülmeydim ben!

— Ne demek istiyorsunuz William?

— Çok açık konuştum! Herifin ortadan yok olmasına siz belki sevinmezsiniz! O başka.

— Biliyorsunuz ama, böyle bir şeyin olamayacağını... İnsan başarıya bu kadar yaklaşıp, çekilir mi hiç?

— Öyleyse, çekilmesini sağlayacak bir şeyler yapalım! Kısacası, Baylar, kendi yıkılışımıza seyirci mi kalacağız bizler?

— Neyi öneriyorsunuz siz?

— İki soru sunacağım oyunuza. Madem ki, gerçeği olduğu gibi görmek istemiyorsunuz, ben sizin yerinize yapacağım bu işi...

Bir kâğıt alıp eline, küçük parçalara böldü, herkese birer tanesini dağıttı...

— İşte sorduğum iki soru, söylüyorum, bunlara cevap vermenizi rica ediyorum. Oylama gizli olacak. İlk soru şöyle: «Scott Baltimore'ün başkanlığa seçilmesini istiyor musunuz?» İkinci soru da şu: «Eğer, Scott Baltimore, başkan seçilemezse, niçin ve ne gibi nedenlerden ötürü seçilmediğinin, sizce bir önemi var mıdır?». Hepsi bu kadar, Vereceğiniz cevaplara göre, sizin adınıza, çıkarlarımız ve de ülkenin temel çıkarları için gerekli olan şeyi yapacağım. Dağıttığım kâğıt parçalarının üstüne yazıyla hiç bir şey yazmayınız. Eğer cevabınız «evet»se, o zaman kâğıda yukarıdan aşağı bir çizgi çizin. «Hayır»sa, haç işareti yapın. Hepimiz aynı dolma kalem kullanacağız.

Cebinden dolma kalemini çıkardı. Kendi önünde duran küçük kâğıda iki kısa çizgi çizdi. Sonra, yanındakine verdi dolma



kalemi. Herkes gerekli işaretleri çizinceye kadar, kalem elden ele dolaştı.

— Şimdi, lûtfen katlayın kâğıtlarınızı ve bana veriniz... Avucunun içine topladı herkesin oy kâğıdını. karıştırdı.

— Bill, sayımı siz yapın, lûtfen... Yüksek sesle okuyun! Bill, ağır ağır, ilk kâğıdı açtı.

— İki haç işareti...

— Devam edin!

— İki haç işareti...

On birinciye kadar hep aynı cevaplar çıktı.

— Bir haç, bir küçük çizgi...

— Devam edin...

On birinciden sonra tüm kâğıtlarda haç işareti çıktı. Sonuçtan sevinç duyan William bir benzetme yapmaya kalkıştı:

— Baylar, eğer bir yerde bir vatan haini, bir casus kurşuna dizilecekse, bu işi yerine getirecek mangadaki askerlerden birinin silâhına, bir eğitim mermisi koymak adettir. Buna dayanarak, mangadakilerden her biri, kendi silâhından çıkan kurşunla ölmediğini düşünebilir hainin. Bizler, kaldı ki, cellât falan değil, Amerikan ekonomik hayatının temel direkleriyiz. Verdiğiniz oylarla, tarihin canavarca bir iş yapmış olmasını engelleyeceksiniz. Teşekkür ederim.

Toplantıda bulunanlardan biri, yanındakinin kolunu dürtükledi. Afallamış gözlerle baktı ona. Elli yaşlarında kadardı. Yüzünden içtenlilik ve iyi niyet okunuyordu. Yanındakine heyecanla mırıldandı:

— Ne demek istedi bu adam? Ne demek istiyor acaba? Siz bir şey anladınız mı?

— Hiç bir şey anlamadım. Ya siz?

cak... Evi şuraya yaptırtacağım, denize uzanan burunun tam sağına... Öte yanda, hizmetçilerin küçük evleri yer alacak... Daha öteye de, konuklar için küçücük köşkler serpiştirilecek, Bak, biraz daha ötede, denizde yeşil bir leke gibi görünen yerden ormanlık başlayacak... Zeytin, ökaliptüs ağaçları, serviler...

— Nerede görüyorsun sen ağaçları? Ot bile yok oralar-da?

Yunanlı biraz sinirlenerek başını salladı. O kadar çabuk düşünür, o kadar çabuk plân yapardı ki, kendisini bu alanda gereken çabuklukla izleyemeyenleri çekemez, kızardı...

— Canım, ne var bunda sanki? Diktireceğim ağaçları. Ben sana adanın alacağı durumu anlatıyorum, şimdiki durumunu değil!

— İyi ama, Sokrat, baksana, kayalıktan başka şey yok bu adada!

— Ne çıkar! Tonlarca toprak taşıtırım oraya!

— Ne işe yarar? Su da yok!

— Vız gelir! Sarnıç gemileriyle su getirtirim!

— Yıllar sürer bu işleri yaptırmak...

— Hayır, Madam! Onyıllık ağaçları kökleriyle taşıtır, diktiririm! Yeşillik, çimenler dersen, üç ayda çıkar, fışkırır gider. Mimarlar, işçiler, ustalar, gece gündüz çalışırlar durmadan! Jeff!... Liman olacak kesime iniş yapsana!

Helikopter adanın üstünde üç kez, yavaş yavaş dolaşmış, patronun dur dediği yerlerde duraklamış, oyalanmıştı. Ada, gerçekten de kayalıktan başka bir şey değildi. Çevresindeki birkaç küçük adanın en büyüğüydü. Ege denizinin bu parçası o kadar güzel, o kadar temizdi ki, tepeden bakılınca, sular, pırıl pırıl, sanki hiç derin değilmiş gibi görünüyor fakat, adacıkların kıyısından itibaren hemen derinleşiyordu. Adanın biçimi bir at nalına benziyordu. At nalının iki ucu arasında binbeşyüz metrelik bir boşluk vardı. Buradaki bütün irili ufaklı adalar devlete aitti. Yunan hükûmeti burasını Sokrat'a ikiyüzbin Dolarla satmak için hayli güçlük çıkartmıştı, sonunda, buna kar-

şılık, Sokrat, devlet eliyle kurulacak bir çimento fabrikasını finanse etmeyi kabul etmişti.

Helikopterin tam yere konacağı sırada Menelas sordu:

— Adanın adı nedir?

— Serpantella.

Satrapulos, helikopterden çevik bir hareketle atladı, birkaç metre yürüdü...

— Gel bak, gel!

Olympe Menelas, yüksek topuklarıyla, kayalıkların üstünde zorla ilerleyebildi.

— Bak, şu çalılığı görüyor musunun? Ev işte oradan başlayacak...

S.S., biraz daha ilerledi, uzaklaştı Menelas'ın yanından. Sesini duyurabilmek için, bağırarak:

— ... şuraya kadar yayılacak, dedi. Nasıl gereken büyüklükte mi dersin?

Menelas pek inanmamış gibi başını salladı. Yunanlı yine konuşuyordu. Sanki cv yapılmış gibi davranıyordu şimdiden.

— Senin dairen şu kesime raslar... Şuraya... Kayıt stüdyon ise, bak, şurada olur aşağı yukarı!

S.S., bir kayalıktan ötekine atlıyor; bir ayak vuruşuyla temeller atıyor, kollarını hareket ettirerek, duvarları gösteriyordu.

Yüzme havuzunu, gel, gel bak, göstereyim!

İnanılmayacak kadar saydam olan denize doğru koştu. Menelas ayakkabılarını çıkartıp, yanında birkaç çalılığın bulunduğu bir kayanın üstüne oturdu. İki metre kadar ilerde duran helikopterden Jeff de inmiş, bir sigara yakmıştı. Helikopterin motörünün çıkardığı ses kesilince, çevreye, insanı şaşırtıcı bir sessizlik çöküvermişti. Menelas, bu sessizliği bozmak, kendini şöyle bir «denemek» için, şarkı söylemek istedi. Kalın bir ses çıkardı, Bu ses, adanın ortasından, gökyüzüne doğru, perde perde yükseldi. Sesin yankıları kaybolur kaybolmaz, Menelas, tam sağ ayağını uzattığı yönden, biraz hafif, yumuşak, tatlımsı gibi

gelen bir başka ses duydu. O anda, buz gibi kesilip kalmasına yol açan iki şey gördü: kayalıkların arasından, süzülerek kaçan bir yılan, bir de tam topuklarına doğru ilerleyen en aşağı beş santim uzunluğunda, bir akrep. Kilometrelerce uzaktan duyulabilecek kadar güçlü, korkunç bir çığlık attı.

Yunanlı, bulunduğu yerden:

— Olympe! diye bağırdı, hemen onun yanına koştu. Jeff de, olanca hızıyla koşarak, bir saniyede geldi Menelas'ın yanına. Kadının rengi çarşaf gibi, bembeyaz olmuştu, tir tir titriyordu.

— Soktu mu bir yerini? Söyle? Söyle nereni soktu? Nereni?

— Biliyordun değil mi sen, pis herif! diye inledi Olympe.

— Jeff! Koş hemen, sağlık çantasını getir!.... Olympe göster bana yerini! Nereni soktu Olympe?

— Ayağımı atmam ben bir daha buraya! Ayağımı bile atmam!

— Gösterscene!

— Çekil ordan! diye isyan etti Menelas... Senin yüzünden az kalsın geberecektim!

— Az kalsın mı?... Demek bir şey olmamıştı. O sırada, saklanacak delik arayan o kocaman akrebi, Sokrat, topuğuyla ezdi... Tam onu ezdiği yerin biraz ötesinde, kayalıkların çatlakları üstünde, bir akrebin daha dolaştığını gördü. Olympe'i daha fazla dehşete düşürmek istemediği için ikinci akrebin kaçmasına göz yumdu. Menelas, hıçkırarak sordu.

— Peki, ya yılan!

S.S., Menelas'ı ne yılanın ne de akrebin sokmadıklarını, yalnız kadının çok korktuğunu anladı. Kalın, şakacı sesiyle:

— Bak bana! dedi. Bir haftaya varmaz, bu adada bir tek akrep, bir tek yılan kalmaz anladın mı?... Tonla ilâç dökerek temizleriz adayı.

— Çekip gidelim burdan!

Sokrat, Menelas'ın hâlâ titremekte olduğunu gördü. Şimdi

ona ders vermenin sırası değildi anlaşılan. Ertesi sabah, **Pegasus II** yatını önceden göndermiş oldukları, Karaibler denizine doğru uçacaklardı. Sokrat, adanın adının niçin Serpantalla olduğunu, **serpent** kelimesinin yılan demek olduğunu, Serpantella'nın ise, yılanların kaynaştığı yer gibi bir anlamı olacağını Menelas'a, nasıl olsa, çok sonra, bir gün, açıklardı. Menelas'ı sevgiyle, şefkatle, omuzlarından tuttu. Kadın, sanki Sokrat da yılanmış gibi silkindi. kurtardı kendini onun kolları arasından. Sokrat, üzüldü. O sırada, elinde sağlık çantasıyla gelmekte olan Jeff'e seslendi:

— Yok bir şey! Her şey yolunda!

Menelas, dişleri arasında mırıldandı:

— Demek her şey yolunda sana göre, öyle mi? Görürsün sen, nasıl her şeyin yolunda olmadığını anlatırım ben sana! Görürsün!

Slim Scobb, kollarının arasına sıkıştırdığı bira şişeleriyle, evin bodrumundan yukarı çıkıyordu. Merdivenin son basamağına geldiği zaman, onu aramak için gelen karısıyla karşılaştı. Kadının üstünde sabahlığı vardı. Elinde bir biberon tutuyordu:

— Slim, biri geldi. Seni görecekmış.

— Ne istiyormuş benden?

— Söylemedi ne istediğini.

— Peki, sen çık yukarıya. Geliyorum.

Slim, pire gibi zıplayarak, tekrar indi bodruma. Bir kömür yığınının arasında, bozuk, eski bir çamaşır makinası duruyordu. Slim çömeldi, elini çamaşır makinasının içine daldırdı. Makinanın altına, Luger tipi bir tabancayı, yapıştırıcı bantlarla sararak yerleştirmişti. Çıkardı aldı. Tabancanın şarjörünü yokladı. Namluya bir mermi sürdükten sonra emniyet düğmesini açtı. Sonra, o koca Luger'i, pantolonunun kemeri arasına yerleş-

tirdi beline doğru. Ayaklarını sürüyerek, ağır ağır merdivene doğru ilerlerken, birdenbire diz çöktü, müthiş bir hızla, tabancayı belinden çekerek, hayalî bir hedefe yöneltiverdi. Sonra başını salladı. Luger'i eski yerine, beline yerleştirdi, merdivenlerden çıktı. Yukarda girişte, şapkası elinde, Trendy ayakta bekliyordu...

— Nerelerden çıktın sen!....

— Hello Slim! Nasılsın bakalım?

Üç çocuktan en küçüğü, henüz emzirme çağında olanı, ağlamaya başladı. Slim, karısına döndü:

— Annie, çocukları odaya götürür müsün?

— Peki! İçecek bir şeyler ister misiniz?

Slim, Trendy'ye döndü:

— Bir bira? Annie, biraları getirsene. Ben merdiven başına koymuştum şişeleri.

Annie gözden kayboldu. Çıkarken en küçük çocuğunu da kolları arasına almıştı. Slim, oturacak yer gösterdi Trendy'ye. Odada bir yığın oyuncak, kirli yemek tabakları, yere fırlatılmış giysiler duruyordu. Duvarlar çok ince olduğu için, komşu odalarından gelen sesler duyuluyordu. Bir köpek havladı. Çocuk sesleri geldi. Bir adam birini azarlıyordu. Ona kafa tutan, incecik sesli bir kadının bağırışları duyuldu. Evin içine ağır bir lahana kokusu yayılmıştı. Çevreden işitilen sesler, o yoğun lahana kokularını deliyormuş da buraya öyle ulaşıyormuş zannedirdi insan.

— Oturun...

Annie girdi tekrar içeriye. Elindeki tepsiyi masanın üstüne koydu. Duvara dayalı bir dolaptan pek temiz olmaması muhtemel iki bardak çıkardı. Çocuğunu yine kucağına aldı, çıktı. Kapıyı kapattı. Slim ile Trendy birbirlerine bakiştılar.

— Slim... Çocukların çok şeker şeyler...

— En büyükleri okulun birincisi.

— Kaç yaşında?

— On iki.

— Yok canım! O kadar oldu mu?

İkisi de birer yudum bira çektiler.

— Sağlığına, eski güzel günlere!

— Sizin sağlığınıza, Bay Trendy!

— Evin çok güzel Slim... Bayağı güzel... Nasıl idare ediyorsun?

— Geçinip gidiyoruz işte. Bir garajda gece bekçiliği yapıyorum.

— Memnun musun?

— Şöyle böyle!.. Eski güzel günler kadar değil...

— Ya! Öyle mi!

— Annie var, çocuklar, ne bileyim ben, alın terimle kazanıp geçinmeye çalışıyorum işte.

— Eski arkadaşları görüyor musun?

— Hayır. Pek vakit olmuyor. Aile düzeni ne de olsa...

— Haklısın bak, aile düzeninden iyisi bulunmaz... Yalnız, ne var biliyor musun, aile düzeni iyi, hoş ama, pas tutar insan bu düzende.

— Yok canım, o kadar değil... Ben hâlâ atış eğitimi yapıyorum...

— Gerçekten mi?

— Gerçekten evet, Haftada iki kez.

— Hâlâ eskisi gibi eline çabuk musun?

— Hâlâ öyle. Neye soruyorsunuz bunları?

— Hiç, şöylece sordum o kadar... Kim bilir, bakarsın yine bir iş almak aklından geçerse...

Slim biraz durakladı:

— Yoksa, bana göre bir iş mi var elinizde?

— Bilmem ki... Belki var bir iş ama... Acaba sana göre mi, bilmiyorum...

— Bakın, Mister Trendy!.. Sizin için ne zaman olursa, nerede olursa, yapmayacağım şey yoktur, bilirsiniz. Bana yaptıklarınızı unutmam ben kolay kolay!

— Ondan hiç kuşkum yok Slim, hiç kuşkum yok...

— Şey... yani... önemli bir iş mi?

— Sandığından çok daha önemli.

— Tam bu işin adamıymı öyleyse! Bakın, ne pahasına olursa olsun, Annie'yi ve çocuklarımı bırakmam... Bunu iyi bilin... Ama, sizin için oldu mu, başka...

— O kadar çabucak heveslenme, Slim... İşin ne olduğunu bilmiyorsun.

— Söyleyin ne olduğunu...

— Acelesi yok... Büyük iş bu. Bak, dinle beni, o hayal ettiğin güzel villâyı nasıl alabilirsin böyle bir işe girişmezsen? Hani, diyelim ki, Florida'da! Düşün güneşli Florida'da bir villa... Çocukların orada açık hava okuluna giderler!

— Dinliyorum sizi!

— Yalnız, şu var, Slim... Çocuklarını belki hemen göremezsin... Aradan biraz zaman geçmesi gerekebilir yani...

— Ne kadar zaman?

— Bilmem, ne kadar olsun istersin sen?.. Bahriyede ne kadar para geçiyordu eline?

— O zaman başkaydı. Ancak kafa çekecek, arada bir de poker oynayacak kadar bir para. Yalnızdım ama o zaman. Tek başımaydım.

— Bak bana, peşin, hemen, yirmi bin, ayda da beş bin dolara ne dersin?

— Ne kadar dediniz?

— Yirmi bin dedim.

— Gerçek mi? Sakın yanlış bir şey olmasın?

— Yanlış bir şey yapar mıyım ben, Slim?

— Yapmazsınız. Fakat, çok para bu!.. Büyük para!

— Yapacağın iş de, büyük iş. İyi tabanca kullanmasını hâlâ biliyorsun değil mi?

— Alay mı ediyorsunuz benle!.. Şarjörün tümünü gözü kapalı boşaltıyorum hedefin tam ortasına.

— Ya karabin tüfeğiyle?

— O daha da kolay! İstesem bile, karavana atamam tü-



fekle! Hedefi elimle koymuş gibi bulurum.

Trendy hafifçe güldü:

— O kötü işte! Canımı sıkar o kadar isabetli atış yapman!.. Bak, bu işte amaç nedir biliyor musun? Amaç tam isabet filân değil, tam tersi! Yani, bak, öldürmek için tetiği çekmişsin gibi davranacaksın ama, vurmayacaksın. İsabet ettirmeyeceksin kurşunları...

Slim, gözlerini açtı...

— Pek iyi anlayamadım... şey...

— Anlatmasına anlatırım ben sana... Yalnız, söyle bakayım önce, teklifimi kabul ediyor musun?

— Sizin için olduktan sonra, elimi ateşe bile sokarım!.. Sizin için yalnız!

— Bak, iyi dinle öyleyse!.. Yapacağın şey nedir biliyor musun? Üstü açık bir otomobille geçen birine ateş edeceksin ama vurmayacaksın adamı. Hiç isabet almayacak, kısacası, karavana atacaksın Slim! Ne kolay, değil mi?

Mortimer, Fast'ın umursamaz bakışları altında, kurşun asker takımlarını çıkarmış, dizmeye başlamıştı. Uçsuz bucaksız gibi görünen o koskoca salonda her şey sakın, her şey şehvete yatkındı. Büyük düşes kaplıcalara gitmişti. Lena, başağrısını öne sürerek, odasına çekilmişti. Salonun tek hâkimi Mortimer'di. Davranışlarını şaşırtıcı, hattâ kırıcı bulduğu Fast'ın hoşuna gidebilmek için çırpınıp duruyordu. Fast, Sunderland şatosunda şeref misafiriydi. Tembel bir kral gibi, oradan oraya dolaşıyordu. Herkese karşı, sanki dilediği her şeyi ona sağlamakla görevliymişler gibi hareket ediyor, kimseye teşekkür etmek gereğini bile duymuyordu. Mortimer, bir serserinin kölesi olduktan başka, aşkta da, karısının rakibi olmaya severek katlanıyordu. Kedi yürüyüşlü, dalgın bakışlı bu delikanlının Lena'-

yı âdeta büyülediğini, karısının Fast'a çılgınca âşık olduğunu, Mortimer, daha ilk dakikalarda anlamıştı. Kendi durumu daha da beterdi. Fast'a fena tutulmuştu. Onunla konuşurken, arada sırada, ne söyleyeceğini şaşıyor, kekeliyor, kıpkırmızı oluyor, beceriksizce işler yapıyordu. Bazen, hiç belli etmemeye çalışarak ona uzun uzun bakıyor. Fast'ın yüzündeki çizgilerin mükemmelliğine, çenesinin, burnunun inceliğine, dudaklarına, ma-vi, alaycı gözlerini sınırlayan kaşlarına hayran kalıyordu..

Üçü beraber sofraya oturdukları zaman, Mortimer ile Lena'nın bakışları, kaçınılmaz olarak Fast'ın üstünde toplanıyordu. Delikanlı ise, her ikisinin ilgisine umursamazlıkla karşılık veriyordu. Her ikisi de, süresini sınırlandırmadan, onu şatoya çağırışlardı. Her ikisi de, onu baştan çıkarmak için, ellerinden geleni yapmaya içlerinden yemin etmişlerdi. Fast'ın, sürekli olarak, yanlarında kalması için çırpınıyorlardı. Bunun sonucunda, yemeklerde hayli gülünç konuşmalar yer alıyordu. Şatonun yaşlı uşağı François bu sözleri sağ gözünü kırpıştırarak dinliyordu. Adamın sol gözü kördü.

— Mortimer, aile şeceresi hikâyelcriyle Fast'ın canını sıkmasana!

— Siz ne diyorsunuz Fast? Söylediklerini duydunuz. Siz de bir şey söyleyiniz!

— Görüyorsun ya, cevap bile vermiyor işte sana!

— Kendini hiç ilgilendirmeyen bir çekişmeye niçin katıl-sın sanki! Öyle değil mi Fast?

— Fast, ne olur söyleyin ona, dükler, düşesler, soylu kişiler konusundaki bu traşı kessin artık!

— Helena, eğer söylediklerimi traş niteliyorsan, Fast'la beni yalnız bırakabilirsin. Üzülmesine üzülürüz buna ama, ne yapalım, sensiz oturmaya da katlanırsın.

Bir gün bu durumlara artık katlanamayan Fast, yemekte, başını, önündeki balık tabağından kaldırmadan bağırıyordu:

— Yeter artık! Bu enayiliklere ne zaman son vereceksiniz?

Mortimer'le Lena onun bu çıkışını unutmamışlardı. Yemeklerde daha dikkatli davranıyorlardı. Fakat, aralarındaki çekişme de yoğunlaşmıştı. Lena, kocasının bazı cinsel sapıklıkları olduğundan kuşkulandırmaktaydı. Bunların neler olabileceğini kestiremiyordu ama, adamda mutlaka bir şey olduğunu seziyordu. Mortimer, evlendiğinden bu yana, karısının önünde, gün ışığında bir kez bile soyunmamış, gün ışığında bir kez bile sevişmemişti. Karısına sahip olduğu ender zamanlarda — eğer ona da sahip olmak denebilirse — bu işi hep karanlıkta yapmış; Lena'ya sarılmadan, okşamadan, işini çabucak bitirmeye bakmış, işini bitirirken de, herhalde soylu kişilere özgü garip sesler çıkarmıştı. Mortimer'in Lena'nın yanında, canı sıkılıyor, Lena ise, kocasının yanındayken boğuluyormuş gibi oluyordu. Lena, Mortimer'le evlenmekle, bir erkekle değil, bir unvanla evlenmişti. Sunderland dükünün karısı, kısacası, Sunderland düşesi olmasını güzelliğine borçluydu. Herkes onlara, mutlu çift diyordu. Ne var ki, Mortimer soylu kişi olmasına rağmen, sosyete adamı değildi. Günün birinde, Fast'ın aralarına girmesi sonucu, karı koca birbirlerinden ne kadar uzak iki insan olduklarını daha iyi anlamışlardı. Bir kez düşeslik sıfatını aldığı için artık ömrünün sonuna kadar düşes diye anılacak olan Lena, kocasından boşanmanın yolunu kolluyordu. Mortimer de, boşanmasına hemen boşanırdı ama, annesinden korkuyordu. Kendisi gibi soylu olmayan bir kadınla, üstelik boşanmış bir kadınla evlenebilmek için, annesini güçlkle kandırmıştı. Bu nedenle, büyük düşes de, oğlunun artık ömrünün sonuna dek karısından ayrılmamasını istiyordu.

Fast'ın ağzından bir söz koparmayı onuncu kez denedi Mortimer. Ayakkabılarını çıkarmış, çoraplarını da çekip atmış, halının üstünde iki büklüm olmuş, kurşun askerlerini yerli yerlerine özenle dizmişti. Yine sordu:

— Söyleyiniz bakalım Fast, komutanız altındaki kumbacı askerlere sağ kanattan saldırıya geçerseniz, ne yapardınız?

— Yeter artık, yeter! Kesin bu zırlıyı! Kurşun askerle-

riniz hiç ilgilendirmiyor beni dedim ya!

— Söyler misiniz, öyleyse bana, ne ilgilendiriyor sizi... yani resim yapmanın dışında demek istiyorum... Hem sonra pek fazla resim yaptığınız da yok...

— Başlarım şimdi resim palavralarınıza da... Yeter dedim ya!

— Ben sizin resim yaptığınızı...

— İnanmasaydınız söylediğime.

— Ressamsınız ama, öyle değil mi?

— Peki, siz nesiniz Mortimer? Çiftçi olduğunuzu söylemiştiniz... hiç görmedim daha çiftçilikle uğraştığınızı, çift sürdüğünüzü falan!

— Çiftçi sayılmam artık... Fast...

— Ne istiyorsunuz yine?

— Şaşırtıyorsunuz beni Fast. Size bir soru sorabilir miyim?... Karıma âşık mısınız?

— Ben mi? Haydi canım! O inek ablası yetti de arttı bile! Gogolifides ailesinin kızları bana göre değil!

— Gogolifides değil, Mikolofides.

— Ne boksa işte! Lena tatlı kadın. Yalnız ben pek kadın budalası değilim!

Mortimer heyecandan neredeyse bayılacaktı: kadınlara pek düşkün olmadığını açıklamakla, Fast, acaba erkeklere ilgi duyduğunu mu ortaya koymak istemişti? Eğer öyleyse, Mortimer her şeye girişebilirdi! Heyecanını gizledi, doğal ve iştahlı bir sesle sordu:

— Müstehçen, yani şey... açık saçık fotoğraflardan hoşlanır mısınız?

Fast, şaşırmış, baktı Mortimer'e...

— Nasıl yani?

— Fotoğraflar işte! O türde fotoğraflar, açık saçık...

— Var mı sizde?

— Birkaç tane olacaktı.

— Çok mu şaşırtıcı şeyler?

— Görmek ister misiniz?

— Haydi gidip getirin bakalım.

— Ayrılmayın siz... hemen gelirim demek istedim!

Mortimer çıktı salondan. On dakika sonra, elinde iyi cins deriden yapılmış bir valizle geldi. Cebinden bir anahtarlık çıkardı. Valizin iki sağlam kilidi vardı. Sıra ile, önce birinci, sonra, bir başka anahtarla ikinci, Fast gülümsedi.

— Bu ne kilitler, dedi, kimse zorlayamaz böyle bir bavulu!

— Anlarsınız ya, annemin yüzünden...

— Mortimer, kaç yaşındasınız?

— Ben mi?.. Kırkla elli arası.

— Bu yaşta hâlâ mı annenizden korkuyorsunuz! Yuh artık!

— Ne yaparsınız, düşes o kadar alıngan, bizim kuşağımızdan o kadar uzak, bu gibi şeylere öylesine yabancı kalmış ki...

— Kadını budala yerine koymayın bel.. O da herkes gibi, gençliğinde kimbilir kaç hergeleyle yatıp kalkmıştır!

— Rica ederim Fast!

— Hiç mi düşünmediniz bunu yani?

— Fast, çok rica ederim!.. Annem o benim!.. Utandırmasanıza beni!

— Göster bakalım fotoğrafları!

Sonunda, açılabilen valizden, halının üstüne bir sürü açık saçık dergiler, Danimarkada çekilmiş fotoğraflar dökülüp saçıldı. Fast, bu dergilerin çoğunun erkek cinsel organları resimleriyle dolu olduğunu gördü. Dergilerin reklâm sayfalarında da, plastikten yapılmış çeşitli boy ve biçimde başka organlar dikkati çekiyordu. Bunları da görünce, Fast'ın, Sunderland dükünün özel hayatı konusunda artık hiç kuşkusu kalmadı. Baktı Mortimer'e, başını önüne eğmiş, öylece, ses çıkarmadan, duruyordu..

— Desene, sen... Vay hergele seni!

Mortimer, halının üstüne diz çökmüş, çok utanıyormuş gi-

bi, ağzını açmadan, duruyordu... sonra, hiç bir şey belli etmeden, birdenbire, Fast'ın üzerine saldırdı, başını, adamın dizleri üstüne koyuverdi...

— Fast!.. Ah Fast!..

— Kendine gel Mortimer! Ne oluyor sana?

— Fast, hayatım!.. Seviyorum seni!

Fast kurtulmaya çalıştı Mortimer'den, fakat hemen başaramadı. Artık müthiş bir gerginlik içinde olan Mortimer, delikanlıyı çekiverdi yere, halının üstünde yuvarlanmaya başladılar. Fast, sol tarafa kaydırarak kendini, bu budalaca durumdan kurtulmayı tasarladı. Mortimer bir yandan da ağlamaya başlamıştı!

— Fast!.. Yalvarırım!.. Seviyorum sizi Fast!..

Mortimer'in bedeninin altında bir ara kımıldayamayan, sıkışıp kalan Fast, adamın, iğrenç bir oburlukla dudaklarına yaklaşmaya çalıştığını sezdi. Tam kendini kurtarıp ayağa kalkacağı sırada duyduğu bir sesle kalakaldı:

— Reziller!

Lena! Salonun kapısını yavaşça açmış, rengi bembeyaz, her ikisini suçlar durumda, şaşkınlıkla bakıyordu. Yere serilmiş açık saçık, müstehcen fotoğrafların, dergilerin üzerinde, birbirlerine sarılmış duran Sunderland düküyle Fast da afallamışlar, kımıldayamıyorlardı.

— Mortimer, artık birbirimize söyleyecek hiç bir sözümüz yok. Hemen bavullarımı hazırlıyorum.

Lena'nın ayak sesleri uzaklaştı. Fast doğruldu, kalktı, Sunderland düküne küçümsemeyle bakarak, bağırırdı:

— Pis ahmak!

İki adım daha attı. Mortimer'in bir süre önce halının üstüne dizdiği, Wellington'un ordusu dediği kurşun askerleri tekmelemeye, vurup kırmaya başladı. Dük, yere kapanmış, yalvarıyordu:

— Hayır Fast! Hayır! Yapmayın bunu! Yapmayın, ne olur! Babamdan kalan koleksiyon!..

— Al sana, öyleyse, puşt herif! Al da kışına sok babanın koleksiyonunu!..

— Fast, topuklarıyla, yerdeki kurşun askerleri hiç açmadan eziyor, parçalıyor, kırıklarını da tekmeleyerek, salondaki değerli mobilyaların altına fırlatıyordu. Mortimer bu kez hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir yandan hıçkırarak ağlıyor, öte yandan da, boğulacakmış gibi, durmadan tekrarlayıp duruyordu:

— Fast! Hayatım Fast, ne kadar kötüsün!.. Ne kadar kötüsün hayatım!..

William'a göre, para kazanmak, kazanç sağlamak iyi bir şeydi ama, insan, nasıl olsa kazanıyorum diye, kendini uyumsuzluğa bırakmamalıydı. Zengin, paraya doymuş bir adam dikkatini gevşetmeye, işe boş vermeye başlar. Oysa, bir adamın gücünün büyüklüğü bile, onu düşmanları karşısında zayıf düşüren bir nedendir. William ise, zenginden öteye zengindi. Fakat, içinde doymak bilmez bir açlık vardı. Hiç eksik olmayan o açlık duygusu, William'ı dimdik, uyanık tutuyor; adam, tehditlerin nereden, kimlerden, gelebileceğini sürekli olarak sezebiliyordu. Ona kalırsa, her yer tehdit yuvasıydı. Nedenini pek bilmiyordu ama başkalarının güvenliğinin de kendisine bağlı olduğu inancındaydı. William, günün birinde, durup dururken, vatan tehlikede diye tutturuyordu. Sonra, bir başka gün, ailesinin, dostlarının, ya da servetinin tehlikede olduğunu söylüyordu. Başkaları uyurken, o gözünü bile kırpmadan, yıpratıcı bir nöbetçiliği gönüllü olarak üzerine alıyor, uyuyanların bilinçsizliklerine, umursamazlıklarına küfür edip duruyordu.

Bu toplantıyı düzenlediği zaman, ötekilerle ortak çıkarlarının son savunucusu rolünü oynadığını biliyordu. William olmasa, Scott Baltimore iktidara gelir, ilkönce onları soyup soğana çevirir, şimdiye kadar elde ettikleri zenginliklerini talan

eder, sonra da, ellerinden karılarını alırdı. Bu durumda bile, ötekilerin onayını sağlamak kolay olmamıştı. Varolduğunu ileri sürdüğü tehditleri hayli abartmış, ama dikkatli davranarak, her şeye rağmen, «cinayet» sözüne yer vermemişti çağırısında! Ne sünepe, ne uyuşuk, ne kanları donmuş, ne miskin insanlardı öyle, ötekiler! O sırada, salondaki içkonuşma aracının oparlörü cızırdadı:

— Mister Bert geldi...

— Çıksın yukarıya!

Mister Bert, F.B.I.'dan kovulmuştu. Nedeni de, adamın kişisel çıkarına biraz fazlaca düşkün olmasıydı. Gerçekte, bir uyuşturucu madde kaçakçılığına adı karışmış, büyük çapta rüşvet aldığı anlaşılmıştı. Paraya karşı tutkusuna ve bazı özel becerilerine dayanarak, Mister Bert şimdi, büyük iş adamlarının kurdukları tröstün en güvenilen adamı olup çıkmıştı. William, yurtseverlik duygusunun hiç de yeteri kadar gelişmediğini iddia ederek, Mister Bert'i küçümsüyordu ama yaptığı etkili işlerden ötürü de, ona saygı duyuyordu. Bert, hiç kimsenin yapamayacağı işleri yapıyor, olmayacak yerlere sızmasını başarıyor, yapacağını yaptıktan, vuracağını vurduktan sonra, sıvışmasını da biliyordu. Şimdi geldiğine göre, herhalde yeni haberler getirmiş olmalıydı...

— Evet Bert, anlat bakalım... diye havladı William.

— İlginç bir şey öğrendim... Trendy'yi, bir eski deniz piyadesinin evine yolladılar...

— Ne için acaba?

— Şimdilik ne için olduğunu bilmiyorum. Ama, yakında öğreneceğim. Herifin adı Slim Scobb. Vaktiyle, komünist diye fişlemişler onu bizimkiler. (Bert, sanki hâlâ F.B.I.'de çalışıyormuş gibi, oradakilerden, bizimkiler diye söz ediyordu). Yalnız, komünist diye fişlemişler ama herifin solcuların toplantılarına gösteriş yapmak için mi gittiğini yoksa kişisel inancından ötürü mü katıldığını pek anlayamamışlar.

— Peki ne olmuş yani?



— Durun daha!.. Trendy'nin herife gittiğinden bu yana, Slim Scobb, her gün 9 uncu sokaktaki yeraltı poligonuna gidiyor, tam dört saat süreyle, karabinayla ateş eğitimi yapıyor.

— Anladık ama bize ne bundan?

— İki ilginç noktası var bunun. Birincisi, Scobb nişancıymış. Söylenenlere bakılırsa, Kore savaşında, vurduğu canlı hedeflerin haddi hesabı yokmuş. Asıl marifeti de, kafadan vuruşlarıymış. Attığını, insanın beyninin ortasına yapıştırırmış. Savaşta bile, şu kadar düşman askerini beyninden vuracağım diye, arkadaşlarıyla bahse tutuşurmuş. Çarpışma sona erdi mi, gidip bakarlarmış ölümlere. Hiç sektirmeden, kuzey Koreli olsun, Çinli olsun, tam beyinlerinden kurşunları yediklerini görürlermiş. İkincisi herif atış çalışmalarına yeniden başladığına göre, herhalde spor olsun diye yapmıyordur bunu.

— Kimi vurmak için yapıyordur öyleyse? Kendi partilerinden birini öldürecek değiller ya. Hem sonra, Trendy'nin, Scott Baltimore'un en çok güvendiği insan olduğunu da unutmayın.

— Biliyorum bunları. Yine de çok acayip bir durum. Bir hazırlıkları var ama, nedir acaba?

William, içinden «Acaba nedir?» diye düşündü. Bert de, tıpkı kendisi gibi, öyle görünüşe bakarak, pek aldanmazdı. İlk anda, pek doğal, pek olağan gibi karşılarsa bile, bazı olayların altında, maksatlı bir şeylerin yattığını sezer, kavrardı.

— Peki, ne tahmin ediyorsun?

— Bilemiyorum. Slim, her sabah, işinden dönerken gidiyor atış poligonuna. Bir garajda gece bekçiliği yapıyor.

— Kızına adam taktınız mı?

— Evet. İki adamı görevlendirdik.

— Hiç bırakmıyorlar değil mi herifin izini?

— Gece gündüz arkasındalar.

— Mükemmel. Size gelince, bana Slim Scobb hakkında ayrıntılı bir dosya hazırlayınız. Bütün ayrıntılarıyla ama... Bankadaki hesabı, işleri, varsa eğer, ailesi, sevdiği şeyler; kısacası,

tam ayrıntılı bir dosya! Baltimore, seçim gezisinin son konuşmasını, üç gün sonra, Louisiana'da yapacak. Bakın bakalım, Louisiana gezisiyle, o Slim Scobb arasında bir ilişki falan var mı?.. Belki de onu, koruyucu diye tutmuşlardır...

— Pek sanmam! Koruyucuları zaten var. Takım tamam! William düşündü:

— Doğru! Gerçekten de garip bir şey... Belki de iyi bir izin üstündeyizdir. Neyse, gözünü dört aç! Arar mısın beni tekrar?

— Olur, ararım. Yeni bir şeyler öğrenir öğrenmez.

— Öyleyse, gülegüle!

— Allahaismarladık.

Bert döndü, kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkacağı sırada, durdu, tekrar William'a döndü:

— Az kalsın unutacaktım... Slim Scobb'la ilgili olarak istediğiniz ayrıntılı dosya... İşte. Hazırlamıştım bile önceden. Buyrunuz.

William, hem biraz sinirlenerek, hem de sevinçle aldı dosyayı Bert'in elinden.

Ceyx'in ağzı kulaklarındaydı. Kapının önünde diz çökmüş, anahtar deliğinden gözetliyor, sonra arkasında toplanmış, bekleyen denizcilere dönerek, içeride gördüklerini, el kol hareketleriyle, mimiklerle anlatmaya çalışıyordu. Adamın kıvranıp bükülmesine, suratını buruşturmasına bakılırsa, durum çok ciddi olmalıydı. Ceyx, arada sırada, başını ellerinin arasına alıyor, sanki kafasına yumrukla vuruluyormuş gibi, başka birinin yediği yumrukların taklidini yapıyordu. Türü dillerde savrulan ağır küfürler duyuluyordu. Denizcilerin çoğu çeşitli uluslardan oldukları için, içerden duyulan küfürleri, hangisi anlıyorsa, öteki arkadaşlarının da anlayacakları dile çeviriyorlardı. Bunların

bazıları, öyle yakası açılmadık, duyulmadık küfürlerdi ki, Yunanca argoyu en iyi bilen gemici, bunları çevirmekten utanıyordu âdetâ. Yalnız, başını sallamakla yetiniyordu. Arada sırada müthiş bağrışmalar, kırılan, parçalanmış tabak çanak sesleri arasında geçen bu sahne tam yirmi dakikadır sürüp gidiyordu. Oysa, patron, her zaman soğukkanlılığını korumasıyla ün yapmış adamdı. Acaba, onu böylesine çileden çıkaracak kadar, Menelas ne yapmıştı?

Aralarındaki çekişme, pek yumuşak, tatlı bir ortamda başlamıştı. Menelas, ilk anlarda, piyanoda, ağır, fakat güzel, içaıcı melodiler çalıyordu. Sonra, tempo birdenbire hızlanmış, **vivace**'ye dönüşmüş, arada sırada, bağrışmalar duyulmuştu. Menelas'ın artık, tam **furioso**'ya geçeceği sırada, o saldırgan müzik kesilivermiş, melodilerin yerini kadının ve Satrapulos'un haykırışları almıştı. O sabah Atina'dan gelmiş olan Jeff, yattaki denizcilere, yunan adasında tanık olduğu o sahneyi ayrıntılarıyla anlatmıştı. Dinleyenler, iki takıma ayrılıvermişlerdi hemen. Bazıları, Menelas'ın durumunu, gösterdiği tepkiyi anlayışla karşılıyor; akrelerin, yılanların, kadınlar için hiç de hoş bir şey olmadığını iddia ediyorlardı. Ötekilere gelince, onlar, sırtarak, karının cilve yaptığını ileri sürüyorlardı. Şimdi, kavganın nasıl sonuçlanacağı konusunda da aralarında fikir ayrılığı vardı. Gemideki eskiler, Yunanlı'nın artık bu kadarını hoşgörüyle karşılayamayacağını, karıyı sepetleyeceğini söylüyorlardı. Satrapulos'u henüz pek iyi tanımayan yeniler ise, savaş alanını ilkönce onun terkedeceğini, savunuyorlardı. Her iki taraf da yanıldı: görünüşe göre, kavgâ, **sıfır sıfıra** berabere bitmişti. Menelas'ın bir kahkaha attığını duydukları zaman, kadının korkunç öfkesinin, birdenbire, tehlikeli olabilecek, bir ateşkese dönüştüğünü, ama her an yeniden savaşın patlak verebileceğini anlamışlardı. Çok geçmeden, «panter»in gülüşlerine, Yunanlı'nın da kahkahaları eklendi. Bu iki vahşi hayvan, bu durumda, acaba koklaşmaya mı başlayacak, yoksa yeniden kapışıp, birbirlerinin gırtlığını mı sıkmaya çalışacaklardı? Kapı, hiç beklen-

medik bir anda, hızla açıldığı zaman, Ceyx, hâlâ, anahtar deliğinin önünde diz çökmüş duruyordu. S. S., onu orada öyle görünce, küçümseyerek, omuzlarını silkti, öteki denizciler ise, hemen yapacakları işler varmış gibisinden, toz oldular.

— Git, şampanya getir, sersem!

İşi bu kadarla atlattığına sevinen Ceyx doğruldu. Patronun emrini yerine getirmek için uzaklaşacağı sırada, S. S.'nin seslenişiyle, olduğu yere çivilenmiş gibi kaldı:

— Baksana Ceyx!.. Bir dakika gelsene yanıma!

Korkarak yaklaştı... Oysa, Satrapulos keyifli görünüyordu:

— Şuraya baksana, Ceyx, tavanda bir şey var, nedir o öyle?

Ceyx bu numarayı yuttu, tam tavana bakmak için arkasını dönerken, Yunanlı, herifin kışına müthiş bir tekme yerleştirdi.

— Gör bakalım, nasıl oluyormuş, kapıları dinlemek!

— Sizlere gelince baylar, ilk limanda tümünüzü atıyorum gemiden. Biraz bekleyin, o kadar! İlk limanda...

Kapıyı vurarak, içcriye girdi Patron. Şampanyayı götürüp bıraktıktan sonra, daireden dışarıya çıktığı zaman, yediği tekneyi unutmuş gibi davranan Ceyx, Stavenos'a rastladı.

— Durum iyi, dedi... Sakinleşiyorlar.

Bunları söylerken, bozuntuya vermemek için, hiç bir şey olmamış gibi görünmeye çalışan Ceyx, bir yandan da, eliyle poposunu tuttuğu için, Stavenos onun başına geleni anlamakta zorluk çekmedi. Yatta, yavaş yavaş, herkesin sinirlerinin bozulmaya başladığını düşündü. Sekiz gün önce Guadelup adasında Pointe-à-Pitre limanına uğramışlar, akaryakıt almışlar, sonra Patronla Menelas'ın Guadelup'la Porto-Rico arasında yapacakları bir deniz gezintisi için, onları almak üzere, Saint-Barthélemy adasına doğru yola çıkmışlardı. Patron müthiş kızgın, öfkeli, sinirli bir havada gelmişti. Menelas da her şeye mırınkırın ediyor, surat asıyordu. Kadın, yata gelir gelmez, müzik salonuna kapanmış, Chopin'in melodilerini, kendi keyfince tuz

biber katarak saatlerce piyano çalmıştı. Çalış tarzı bile, keyifsizliğini ortaya koyuyordu. Kırk sekiz saate kadar, dünyanın hemen her köşesinden gelecek olan öteki konuklar, New York yoluyla buraya ulaşacaklar, **Peagsus II**'ye doluşacaklardı. Eğer o zaman yatta böylesi sinirli, gergin bir hava esecek olursa, arkadan bir çingar çıkacağı muhakkaktı.

İkinci kaptan, o sırada, tam arkasından birinin geldiğini anladı. Döndü baktı. Menelas'tı gelen. Mayosunu giymişti. Yüzme havuzuna doğru gidiyordu. Kadın, atlama tahtasının üstüne çıktı, ucunda durdu. Tam atlayacağı sırada, geri döndü, güvertenin kenarına doğru ilerledi, ayağını attı demirlerin üstünden, o yükseklikten, balıklamasına, atladı denize. Arkasından hemen Yunanlı koştu, seslendi:

— Olympe!.. Hey Olympe hemen geri dön! Tehlikelidir bu sular! Köpek balıkları vardır buralarda!

Yat, adadaki köpek balıklarından korunan koyun dışında, bir mil kadar açığında demirlemişti. Karaibler denizi, saldırgan ve tehlikeli balıklarla, deniz canavarlarıyla doludur. Dev kedi balıkları, zehirli balıklar, barakuda'lar, köpek balıkları kaynaşır bu denizlerde. S. S. güvertedeki demirlere yaslanmış, ciğerlerinin yettiği kadar bağıırıyordu:

— Hemen geri dön diyorum sana!

Menelas bir ara baktı Sokrat'a, dilini çıkardı, sonra zarif kol atışlarıyla, krovl stili yüzmeye başladı. Patronun tam arkasında durmakta olan Stavenos, Yunanlı'nın «Orospu seni!» diye homurdandığını duydu. Hemen hizmete hazır olduğunu belirtmek için, sordu:

— Emrederseniz, denize bir sandal indirelim mi? diye sordu.

— Kes çenceni! Bir şey istedim mi senden!.. Olympe!.. Olympe! Biraz daha gelmeyecek olursan, gösteririm ben sana!.. Stavenos!

— Buyrun Kaptan.

— Dört adam alın yanınıza, gelin arkamdan!

Yunanlı, yeni yatında binbir özenle yaptırdığı müzik salonuna doğru hızla ilerledi. Kapısına bir tekme atarak açtı:

— Çıkarın şunu güverteye, atın denize! dedi.

Stavenos'la öteki dört denizci, hayretler içinde, birbirlerine baktılar. Patronun, «şu» dediği şeyin, değeri ölçülmez, kuyruklu Bechstein piyanosu olabileceğine akılları ermemiştir. Biraz yüksekçe bir yere yerleştirilmişti piyano. Salona, kocaman, yumuşak, on iki tane kadar, güzel koltuk sıralanmıştı. Satrapulos gürlledi :

— Ne bekliyorsunuz hergeleler! Sağır mı oldunuz? Atın dedim denize!..

Denizciler hâlâ cüret edemiyorlardı piyanoyu yerinden oynatmaya. İlk adımı Stavenos attı. Biraz eğildi, koca piyanonun bir ayağını kavradı. O zaman, ötekiler de hemen öteki ayaklarına asıldılar. Büyük zorlukla kuyruklu piyanoyu güverteye çıkardıktan sonra, orada, demir korkuluk bulunmayan yere doğru sürdüler. Müthiş kızgın olan Yunanlı, yanlarından ayrılmıyor, arada sırada, şurasından burasından, itmeye yardım ediyordu. Biraz sonra, o koskoca ve değerli enstrümanın dörtte üçü denize doğru kaydırıldı fakat hemen düşmedi aşağıya. Hâlâ dengede duruyordu. Bütün denizciler yukarı güverteye toplanmışlar, çözi az bulunur sahneyi ilgiyle izliyorlardı. Biri artık biraz itecek olsa, piyanonun dengesi kaybolur, denize yuvarlanır giderdi. Yunanlı durdu. Gırtlığını temizledi. Yırtınırcasına yine bağırdı.

Menelas, yatın iki yüz metre kadar açığında, yeşil renkli denizin üstünde, sırtüstü yatmış, yavaş yavaş yüzüyordu. Bir ara döndü, doğruldu, güvertedeki hazırlıkları gördü. Bir şeyler söyledi bağırarak ama ne söylediği anlaşılmadı. Ardından bir daha bağırdı. Biraz durakladıktan sonra, bu kez, yata doğru yüzmeye başladı. Denizciler gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Yunanlı, boğuluyormuş gibi, berbat bir sesle haykırdı:

— Sürün denize!

Denizciler de Stavenos da hâlâ cesaret edemedikleri için,

Yunanlı, eğildi, piyanonun arkasından hafifçe abandı. Koskoca Bechstein saydam gibi duran, Karaiblerin yemyeşil sularına yuvarlandı. Piyano yuvarlanırken, açık duran kapağından tuşlar bir cankurtaran simidine vurduğu için, kalın sesler çıktı, güm-bürdedi. Piyanonun düştüğü yerde sular, anafor yaptı, kaynaştı. Denizde, birkaç metre ilerdeki Menelas, bu kendisiyle ilgili değilmiş gibi, yine açıklara doğru yüzmeye başladı yeniden.

27

ADAM tetiği çekti, ateş etti. O kadar çabuk fırlamıştı ki mermiler, on mermi, beş saniye sürmeden, namludan boşalı-vermişlerdi. Slim, tüfeğin kabzasını ağır ağır indirdi yanağından. Ter içinde kalmıştı kabza. Atış poligonunun bulunduğu bodrum katı sıcaktı. Beş kat yukarda, tavanları ayıran beton blokların üstünde, seans arası vermeden çalışan bir sinema vardı. Mermilerden yayılan güçlü barut kokusu, Slim'in hoşuna gitti. Hafifçe burnu kaşındı. Atış poligonunda, şimdi, hedefleri otomatik olarak yerine tekrar yerleştiren makinanın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Bir düğmeye bastı. Çevresi kırmızı boyalı çinko yuvarlaklar durdu. Slim, silâhındaki mermilerin hangisinin üstüne rastladığını anlamak için dikkatle baktı. On merminin onu da, çinkolardan birinde, üç santimetrelilik çapı olan küçük bir dairenin içine rastlamıştı. Oysa, Slim, hareket halindeki hedefleri en hızlı dönecekleri mekanizmaya göre ayarlamıştı. Bu durumda hangi yöne gidecekleri hiç belli olmazdı. Her neyse, demek ki, keskin nişancılıktaki ustalığını kaybetmemişti... Burada, atış poligonundaki teneke ya da çinko hedeflere atış yapmak, canlı insanları vurmak kadar ilginç değildi ama yeterdi bu kadarı da... Tanrının her günü savaş çıkmazdı ki. Ne iyiydi savaşta. Bir yığın insan öldürdüğü halde, onu tutup elektrikli sandalyaya götürecekleri yerde, madalyalar

veriyorlardı. Yarın, ötekiler onu alıp, çevreyi tanısin diye, olayın yer alacağı bölgeye götüreceklerdi. Kentten çok uzun süre uzak kalacaktı. Karısı Annie'ye, haber vermemiştii tabii. Daha sonra öğrenirdi nasıl olsa... Daha sonra hem kendisi, hem çocukları, Florida'daki evlerinin bahçesinde güneş banyosu yaparlarken, Annie de olup bitenleri öğrenirdi... Kaldı ki, bu işlerde, insanın karısı ne kadar habersiz olursa her şeyden, kocalarının morali o kadar yüksek olur, işler de o kadar yolunda giderdi.

Slim, nedenini pek bilmiyordu ama bu gece karısıyla şöyle tatlı tarafından bir güzel yatacak, dilediği gibi sevişecekti. Kimbilir, kadın belki de dördüncü çocuğuna gebe kalırdı. Ya sonra? Bir yumurcak daha. Slim bayılıyordu çocuklara!.. Gülümsedi. Elindeki karabinayı, usta hareketlerle sökmeye başladı.

Bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi, her şey budalaca bir biçimde geçti. Taksiyle gittiği havaalanına gelir gelmez, Rolls-Royce'undan inmekte olan Kallenberg'le karşılaştı.

— Lena!

Lena, ona gülümsemek için elinden gelen çabayı harcadığı halde, yapamadı. Âşık olduğu delikanlıyla kocasının, yerde, üzerine ahlâksızca fotoğraflar, dergiler serilmiş halinin üzerinde, altalta, üstüste yuvarlanmış halleri gözlerinin önünden gitmiyordu. O andaki duyguları, kolay kolay, sözlerle anlatılacak türden değildi. Herhalde hiç bir kadın, o anki, iğrenti duygusuyla istek dürtüsünü bir arada duymuş değildi. Öte berisini deliler gibi, bir iki valize doldurmuş, Mortimer'i de, Fast'tı da bir daha görmeden şatodan ayrılmıştı. Havaalanından, nereye giderse gitsin, ilk uçağa atlayacaktı.

— Lena! Nen var senin?

— Hiç.



— Kocan nerde?

Cevap bile vermedi.

— Bir yere mi gidiyorsun?

— Evet.

— Nereye?

— Bilmiyorum. Gidebilirim eğer, Atina'ya.

— Ne engel var ki gitmene?

— Bilmiyorum, uçak varsa eğer Atina'ya.

— Yoksa da ne çıkar, Lena?.. Kiralarsın bir tane! Taksi gibi çalışan uçaklardan birini tutsana! Ben meşgul olayım o işle, ister misin? İstersen, benim özel uçağımı al!

Yunanlıyla evli olduğu süre boyunca, Lena, hiç Kallenberg'e dikkatle bakmamıştı. Oysa, sesi ne kadar sıcak, koruyucu, güven vericiydi... Kallenberg şoförüyle konuştu kısaca. Adam selâm vererek uzaklaştı yanından. Her şey yine kolay bir düzene girecekti... Herman, Lena'nın yanına sokuldu, kolundan tutarak, götürmeye başladı genç kadını:

— Gel bakayım benimle! Anlat her şeyi! Hem canını sıkma öyle! Bir derdin varsa, bana güvenebilirsin. Üzülme!

Birkaç dakika sonra, havaalanı yöneticilerinin, devlet başkanlarına, önemli konuklara ayırdıkları, özel salondaydılar. Mavi Sakal, Lena'ya bir viski doldurdu.

— Sayın düşes, için bunu lûtfen. Hani içki diye değil, sinirlerinizi yatıştırır.

Lena, bir dikişte bitirdi bardağı. Kallenberg ona biraz sokuldu, genç kadına doğru eğilerek:

— Dinle beni, dedi, neler olduğunu bilmiyorum ama, allak bullak olmuşsun sen! Önce şunu bilmeni isterim, başına ne gelirse gelsin, bana, benim yardımımıza güvenebilirsin. Bak şimdi, eğer hiç bir şey söylemek istemiyorsan, yine de anlayışla karşılarım. Ama, konuşursan, anlattırsan, öyle rahatlarsın ki... Yardım edebilir miyim?. Anlatacak mısın?

— İrena nasıl?

Kallenberg yüzünü buruşturdu:

— Ablan mı!.. Sorma, öyle bir dert ki... Biliyor musun, galiba biz onunla artık çok eskidik evlilikte... Duyuyor musun söylediğimi! Dur bakalım biraz, baksana bana, şimdi senin başın dertliyken, kalkıp da ben mi kendi hayatımı anlatacağım!

Lena, belli belirsiz gülümsedi. İçki etkisini göstermeye başlıyordu. Herman yine doldurdu bardağını.

— Mortimer nerede?

— Bırak şunu ne olur!..

Kallenberg gülmeye başladı:

— Desene, şu anda, ikimizin de başı dertte!

— Neler yaptın yine ablama, kim bilir!

— Bak o konuda hiç katı davranma Lena! Onun bana neler yaptığını sorsan daha iyi olur.

— Sen, gerçeği istersen, hiç de acı çekmişe benzemiyorsun!..

— Ben de ona üzüliyorum ya! Acı çekmiş bir halim yok, biliyorum! Biliyorum ama, sen gerçeği öğrensen şaşarsın! Ne oldu, Mortimer'le kavga mı ettin?

— Bitti o iş.

— Ciddi mi söylüyorsun?

— Bitti, unuttum bile.

— Ciddi bir mesele mi?

— Ciddiden de öte.

— Biraz düşünseydin ama...

— Düşündüm, merak etme.

— Canını mı sıktı?

— Aman canım, vız gelir.

— Gidip herifin kışına iki tekme atayım mı?

— Sakın öyle bir şey yapma. Bakarsın hoşlanır.

— Gördün mü bak, söylediğim zaman inanmak istemiyordun bana!

— Ne söylemiştin ki?

— Senle ben, tam evlenecek insanlarız, demedim miydi?

— O zaman görürdün, felâketi.

— Ne biliyorsun... Yani, şunu demek istedim, ben, kıcıma vurulacak olursa, hoşlananlardan değilim.

Elinde bir buket gülle genç bir hostes girdi salona. Gülleri Lena'ya uzattı. Hemen çıktı. Herman viski şişesini gösterdi:

— Bir tane daha ister misin?

— Teşekkür ederim.

— Neye?

— Çiçeklere.

— Lena!.. Nen var senin, söylemiyorsun ama!.. Terkedilmiş küçücük bir hayvan gibi konuşuyorsun!

— Tam iyi buldun. Terkedilmiş bir hayvanım işte.

— Haydi canım, benimle alay ediyorsun.

— İnan bana, alay falan etmiyorum. Bitkinim artık. Bittim ben!

— Güzelliğine rağmen mi?

— Mahsus yapıyorum sanıyorsan eğer, yanıliyorsun!

— Binlerce kadın can atar senin kadar güzel olmak için!

— Sen bana kendinden söz etsene...

— Benden mi... Şu sıralarda herkesten kazık yemekle meşgulüm... Sokrat canıma okuyor... Hoş, annen de öyle ya!..

— Yaramaz çocuklara benziyor sizlerin durumunuz!

— Olabilir. Ama ne aile, ne aile!

Birbirlerini tanıdıklarından bu yana ilk kez, Herman, Lena ile gerçek bir anlaşma ortamı bulabilmişti. Oysa, şimdiye kadar, hep Yunanlı dikilmişti aralarına. Kocaman, aşılmaz bir engel gibi. Lena, ancak bugün «görebilmekteydi» Kallenberg'i. Onunla insan pekâlâ anlaşabilirdi.

— Lena... Bak dinle, bir teklifim var sana... Benim özel uçağımı hazırlatalım. İstedğin yere götüreyim seni. Yalnız, şimdi Atina'ya dönersen, evdekiler bir sürü sıkıcı soru yağmuruna tutarlar. Onun yerine, kabul edersen, benim yatıma, «**Vag-rant**»a git, olur mu? Başını dinler, rahat edersin. Hiç kimse bulamaz seni orda. Dinlenirsin, kendine gelirsin biraz. Hem an-

nene gitmeden önce de, rahat rahat düşünmüş olursun. Ne dersin?

— Şimdi nerede yatın?

— Portofino’da.

— Bilmem ki...

— Peki, bu işi ben düzenleyim, müsaade eder misin?

Lena, biraz kaygulu, Kallenberg’in yüzüne baktı:

— Senin bu kadar nazik olduğunu tahmin etmezdim...

— Tamam işte! Anlaşıldı! Yine aynı konu! İnsanın adı çıkacağına ... Öyle değil mi? Ne yaptım ben acaba bu kadar kaba diye ün salmak için! Sen de mi beni canavar falan sanıyorsun yoksa! Biliyorum, arkamdan Mavi Sakal diyorlar bana ama, doğrusunu istersen, senden beklemezdim!

Kallenberg’in o sırada, hem babacan hem de yırtıcı kuşları andıran bir hali vardı.

— Peki, iyi ama, ya İrena duyacak olursa?

— Ne olur duyarsa?

— Ne bileyim... belki bir şeyler gelir aklına...

— Onun aklına her an bir şeyler geliyor kendiliğinden!

— Hoşuma gitmiyor değil teklifin...

— Daha iyi ya, ben de hoşuna gitsin diye söyledim!

— Pekâlâ öyleyse...

Kallenberg, kendini biraz gülmeye zorlayarak, ekledi:

— Hem unutma sakın, olur mu, teklifim hâlâ geçerlidir...

— Hangisi?

— Unuttun mu yoksa? Ne zaman istersen, evlenirim seninle!

— Herman, kes bu konuyu!

— Şaka mı sanıyorsun yoksa... Niçin olmasın? Bilmiyor musun benim sana, başından beri, aşık olduğumu!

— Ne olur, ciddi ol!

— Şimdiye kadar hiç bu kadar ciddi konuşmamıştım!

Lena da, o sırada, şakadan biraz uzaklaşmaya başladığını, biraz daha ciddi bir alana doğru kaymaya başladığını sezmiş-

ti. Hayat ne kadar da tuhaftı... Tam kocasından ayrılmaya karar verdiği gün, eniştesi kalkıp ona evlenme teklif ediyordu! Biraz daha deşmek için konuyu. Kallenberg'i kışkırtmaya karar verdi:

— Müthiş fikir hani! Evine döner dönmez, aç bakalım bu konuyu Irena'ya! Sakın unutma!

— Söz mü?

— Söz! Kim bilir ne kadar sevinir kızcağız!

— Seninle evleneceğime mi? Tam tersine. Seni kıskanıyordu her zaman. Önemi yok ki, biz onunla ayrılmayı kararlaştırdık bile.

— Yok canım! Gerçekten mi?

— İstersen telefon et, sor.

— Niçin ama? Niçin ayrılıyorsunuz?

— Sen niçin ayrıldın Sokrat'tan? Niçin şimdi Mortimer'den boşanacaksın?

— Orası öyle...

— Evet, öyleyse söyle bakalım...

Küçük salona, kaptan pilot üniformalı biri girdi:

— Özür dilerim, Madam.... Mösyö Kallenberg, uçağınız hazır. Araba da burada, hemen kapınızı önünde, pistin ucuna kadar götürecektir sizi.

— Peki, geliyorum.

Kallenberg Lena'nın gözlerinin içine baktı, tekrarladı sorusunu:

— Bekliyorum...

— Neyi bekliyorsun?

— Yata gideceksin, değil mi?

— Peki, gideceğim.

Kallenberg, hafiflemiş gibi, derin bir nefes aldı.

— Evleniyorsun değil mi, benimle?

Lena bir kahkaha attı:

— Nasıl evlenmem ki!

— Yok ama, Lena, çok ciddi söylüyorum ben! Bak, ha-

berin olsun, hemen bu akşam söyleyeceğim ablana!

— Sen bilirsin! Karışmam sonra, gelir saçlarımı yolar mutlaka!

— Bir göreyim tepkisini ! Hem ne var bunda, daha olmazsa, Sokrat'la evlenebilir o da!

Kallenberg biraz ileri gittiğini, Lena'nın yüzünün yavaş yavaş değişmekte olduğunu anladı. Geriledi.

— Haydi gel bakalım, uçağın hazır mı!

Lena, gül buketini aldı. Maki Sakal onun koluna girdi, kapıda duran otomobile kadar yürüdüler. Bindiler. Araba, uçağın yanına gidinceye kadar hiç bir şey konuşmadılar. Lena, tam uçağın merdivenlerine adımını atınca, Kallenberg, yine nazik davranışları içinde baktı Lena'ya:

— Bak eğer canın sıkılacak falan olursa, söyle Kaptana beni arasın. Üç saate kalmaz, gelirim o zaman yata. Tamam mı?

— Tamam.

— Haydi, yolun açık olsun!

Eğildi koskoca bedeniyle Lena'ya doğru. Ona, yarı arkadaşça, yarı aşıkmiş gibi bir davranışla, sarıldı. Bir saniyecik, Lena'nın kendini bırakır gibi olduğunu sezdi. Genç kadını yanağından öperken, dudakları biraz kaydı, Lena'nın dudaklarının ucuna değermiş gibi oldu. Elektriklenmişti Mavi Sakal... Sonra, boğazının kupkuru olduğunu farketti, sesini duyurabilmek için, iki kez yutkundu.

— Lena, sana söylediklerimin tümü de gerçektir. Konuşacağım bu gece İrena'yla.

Lena karşılık vermedi, yumuşak bir hareket yaptı omuzlarıyla.

— Teşekkür ederim Herman. Her şeye teşekkür. Sana rastladığıma sevindim.

Yavaş yavaş çıktı uçağın merdivenlerini. Girdi. Uçağın kapısı kapandı.

— Ne haber?

Adamın geldiğini haber vermelerinden bu yana daha bir dakika bile geçmeden, Bert dalıvermişti William'ın çalışma salonuna.

— Öyle ilginç haberlerim var ki! Kaynıyor... Bir şey kaynıyor! Scott Baltimore grubunun ilişki kurdukları o herif var ya, Slim Scobb, dün gece evinden ayrıldı! Nereye gitti, biliyor musunuz? New Orleans'a!

— Ne olmuş peki?

— Ne olmuş olur mu... Scott Baltimore seçim kampanyasının son konuşmasını orada yapıyor, biliyorsunuz!

— Biliyorum bilmesine ama ne yani!... diye kızgınlıkla kesti William Bert'in sözlerini.

— Bakınız, gitti bu sabah, takma bir ad vererek Saint-Charles caddesinde bir pansiyona yerleşti, 3811 numara. (Bert, elindeki küçük bir kâğıda yazdığı notlarına baktı)... **The Columns** pansiyonu... Pek göze batan bir yer değil... Kibar yaşlı adamlar, derlitoplu ihtiyar kadınlar, emekli subaylar kahyor pansiyonda.

— Evet, sonra?

— İki adamın var onu izleyen. Kent kendiliğinden heyecan içinde. Hava gergin orda... Bugün öğleden sonra, **Royal Orleans** otelinde, Belediye başkanı Scott'u kabul edecek... Önce, **Howard Johnson** otelini seçmişlerdi ama sonra vazgeçtiler... **Royal Orleans**, kentin büyük meydanında, Eski Dörtgen dedikleri yerde...

— Bak, beni dinle, Bert, eğer bana turizmden söz etmek için geldinse, boşuna yorulma. Biliyorsun, bir yığın turizm bürosunun sahibiyim ben! Karnım tok bu tür bilgilere!

— Bir dakika ama, lütfen... Slim Scobb, oraya gider gitmez, pansiyondan çıktı, sokaklarda geziniyormuş gibi yaptı... **Royal Orleans** otelinin tam karşısında bir iş hanı var... Arka

kapısından oraya girdi... Dördüncü kata çıktı... Elinde büyükçe bir paket vardı... Odanın anahtarı önceden yanındaydı herhalde... Biraz sonra, odadan çıktığı zaman, paket yoktu elinde.

William, o pakette ne olabileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kendini tuttu. O sırada Bert susmuştu. Kendisine bu işi veren adamın, William'ın soru sormasını bekliyordu. Sonunda, William dayanamadı. patladı:

— Ne oldu peki?... Ne varmış o pakette? Öğrenebildin mi?

— Çek yapısı bir karabina tüfeği. Sökülmüş durumda. Numarasını kazımışlar, okunmuyor.

— Nasıl öğrendin bunları?

— Otele gelir gelmez, elindeki küçük valizi odasına bıraktı. Kahve içmek için dışarıya çıktı, dolaştı. Adamlarımdan biri onu izlerken, öteki de bagajlarını araştırdı. O zaman görmüş paketteki tüfeği. Bir dakika, hepsi bu kadar değil! O iş hanındaki oda, üç gün önce, New York'taki bir komisyoncu tarafından kiralanmış. Raslantı gibi gelebilir ama, odanın penceresinden, Scott Baltimore'un otomobilinin, ister işte duracağı yer mükemmel bir biçimde görünüyor! O kadar rahat görünüyor ki, tahmin edemezsiniz! Geçit resmi seyrediyor gibi... Ne dersiniz siz bütün bunlara?

William, hiç etkilenmemiş gibi dudaklarının ucuyla.

— Hiç, dedi.

— İyi ama...

— İpe sapa gelir yönü yok anlattığın hikâyenin!... Bak bana Bert, bir yandan, tutup, o Slim Scobb'la Trendy'nin ilişki kurduğunu söylüyorsun, bir yandan da, yok odanın penceresinden bilmem neresi görünüyormuş falan filân... Peki ama, bu Trendy'yi hepimiz biliyoruz. Scott Baltimore'ın en güvendiği adamdır... Düşün, daha önce de, Trendy, Scott'un babasının da sağ koluydu. Sonra kalkıyorsun, neydi adı, o Slim Scobb'un, bir karabina tüfeğini sıkı sıkı sakladığını söylüyorsun. Ne-



yi kanıtlamaya çalışıyorsun bana? Slim'in orada kalkıp Scott Baltimore'u vuracağını mı? İyi ama, kimin adına, kimin emriyle yapacak acaba bunu? Baltimore'un kendisi mi acaba kendine suikast düzenletiyor dersin?... Olacak şey mi bu?... Elle tutulacak yönü var mı anlattıklarının? Senin söylediklerine inanmak gerekirse, Scott kesenin ağzını açmış, kendini vursunlar diye, kiralık katil tutmuş olmalı! Geç canım, geç!

William, eline aldığı bir puronun ucunu ısırды. Öfkesinden, puroyu kırdı, attı. Üç gün kalmıştı seçime. Üç gün gibi kısacık bir zaman kaldığı halde, Scott Baltimore'un kazanma şansını baltalamak için hiç bir şey yapamamışlardı. Fakat, William'ın, son çözümyolu olarak başvuracağı bir tasarı vardı. Hastalık şiddetliyse, ilâcı da şiddetli olur. Scott Baltimore olağan yollardan ortadan silinemezse, şiddete baş vurmak şart olacaktı. Baksınlar bakalım o zaman, özel bir uçak kazaya uğrayınca, kaç kişi ölürdü! Onun iktidara gelmesine seyirci kalmaktansa, her şeye başvurmakta yarar vardı! Bert, tekrar konuşmaya başladı:

— Bakınız, olaylar arasındaki bağlantıyı ben de kavrayabilmiş sayılmam. Ama ne olursa olsun, bir hazırlık var. Bir şeyler yapacaklar. Nedir ama, bilemiyorum. Her ne ise, bugün öğleden sonra, saat 4'de görürüz! Sizi anlattığım şeylerin tümünün de raslantı olacağına, umarım, inanmıyorsunuzdur...

— Peki, peki ama ne yapacaklar? Baltimore'u mu vuracaklar?

— Bilmiyorum... Bir şeyler hazırlıyorlar, orası kesin...

— Kim bilir, o Slim denen herif belki de onu korumak için orada bulunacaktır?

— Hiç sanmam! Baltimore'un kendi polisleri var. Dördü de silâhlı, dört goril, Scott'un yanından bir saniye bile ayrılmıyorlar. Araştırdım, sağlam yerden öğrendim bunu... Şey, bana lûtfen söyler misiniz? Adayların, son tahminlere göre, kazanma şansları ne durumda?

— Baltimore'un şansı yıldırım hızıyla düşüyor. Kırksekiz

satten bu yana, durmadan düşüyor. Yalnız, bu bir anlam taşımaz.

— Bir soru sorabilir miyim size? Scott'un seçimi kazanmaması ihtimali var mı?

— Var kuşkusuz! Herhalde bu serserinin başkan olmasına göz yumacak değiliz, değil mi?

— Bir dakika, lûtfen... Son günlerde kazanma şansı azaldı diyordunuz... Şimdi bir an, kendimi onun yanında görevli uzmanların yerine koyarak bir düşüncüyü bakayım... Diyelim ki...

— Diyelim ki ne?

— Bu söylediğiniz sondajların sonuçlarını Scott herkesten önce öğreniyordur herhalde... Ben onun yerinde olsam, kazanma şansının tepetaklak aşağıya doğru inmesi karşısında pek öyle rahatlık duymazdım...

— Tekrar ediyorum bakın, o anketler, sondajlar hiç bir anlam taşımaz! Nedeni bilinmez ama. halk yığınlarının kararı, zaman olur, bir saatte değişir! Bilinmez nedendir, ama değişir!

— Daha iyi ya işte... Şu anda seçmenler artık ondan yana değillerse, onu bırakacak gibi iseler, Scott pek tabii, halkı etkilemek, onların kararlarını değiştirmeyi sağlamak ister... Halkın sevgisini, sempatisini kazanmaya çalışır... Çek yapısı karabina tüfeği... Tamam! Buldum!... Bir suikast oyunu oynayacak bu hergeleler! Bakınız, Slim'e, Scott'un üstüne ateş açmak ama hiç isabet kaydetmemek görevi verilmiş olmalıdır! Anlayabiliyor musunuz şimdi durumu? Ne olur böyle bir olaydan sonra? Televizyonlar, basın, radyolar!... Düşünün, lûtfen!... Siyasi fikirleri pek ilericiymiş gibi görünen o iddialı oğlan, ne olur o zaman? Kahraman! Ulusal bir kahraman! Suikastten, ölümden kurtulan kahraman! O zaman işte, seçmenlerin kararı bir anda değişir. Saniyede!

— Hay Allah kahretsin!... diye bağırды William. Tamam, tamam! Vay namuzsuz piç vay! Saat kaç?

— Tam dokuz.

— Ne bekliyorsunuz karşımda?... Bir şeyler yapın. Hemen atlayın uçağa, oraya koşun!...

— Ne yapmak için?

— Ne bileyim ben!... Oradakilere haber verirsiniz hiç değilse, çabuk olun, vakit kaybediyoruz!

— Bir dakika! Bir dakika lütfen!... Durun bakayım, belki de New Orleans'a gitmektense, burada yapılabilecek daha etkili işler vardır. Bana kalırsa, bu sorunun çözümü burada, New York'ta. Öyle öyle, Bronx semtinde, burada. Slim Scobb'un bir karısı, üç çocuğu var. Deli gibi sever karısını, çocuklarını. Raporu okudunuz değil mi? Yakaladık şimdi o hergeleyi. Canına okuduk demektir! Yanılmadımsa, gerçekten Scott'ateş açmakla görevlidir orada. Adamın yanından bile geçmeyecektir ama atacağı mermiler. Onun gibi keskin bir nişancıyı boşuboşuna seçmediler herifler! Şimdi, bir an düşünelim, diyelim ki, Slim kendisinden beklenen görevi yerine getiremedi, Scott'u vurdu diyelim!

— İyi ama, o Slim, kendini bize satacak kadar budala olabilir mi? Böyle bir şey yapacak olursa, ötekilerin eline düşeceğini, beynine kurşunu indireceklerini bilmez mi?

— Benim amacım, herifi satın almak değil, karısını, çocuklarını kaçırmak.

William'ın burjuva görüşleri hemen ağır bastı:

— Çocuk kaçırma mı?

Bert, William'ın gözlerinin içine soğuk soğuk baktı:

— Ne var yani? Hayret edecek ne var bunda? Baksanıza siz bana, yaptığımız nedir ki? Balık avına mı çıkmaya hazırlanıyoruz, yoksa adam öldürmeye mi? Hangisine?...

Bir süre hiç biri konuşmadı. Bert başladı yine:

— Eğer Slim Scobb'a böylesi bir baskı yapabilirsek, belki bizi dinlemek zorunda kalır.

— Adam belki katı bir katildir. Nereden biliyorsunuz boyun eğeceğini?

— Bilemem. Başka bir çare geliyor mu aklınıza?

William, Bert'in fikirlerini, vardığı sonuçları dâhiyane buluyordu. Çekingen davranmasının nedeni, bunu, Bert'ten önce, kendisinin düşünmemiş olmasından ileri geliyordu. Öksürür, biraz gırtlığını temizler gibi yaptı. Hem kendini hafiflemiş gibi hissediyor hem de biraz sıkılıyordu:

— Peki, nedir plânınız?

— Buradan çıkar çıkmaz, Scobb'un evine gideceğim. İş kendim üstüme alıyorum. Eğer her şey yolunda giderse, bir saate kalmaz, herifin karısını, yumurcaklarını kaçırmış olurum. Onları nereye kapatacağımı da biliyorum. O iş biter bitmez, New Orleans'a telefon eder, Philly ile konuşurum. O zamana kadar saat 11 olur. Philly'ye, git Slim'i bul, karısının, çocuklarının kaçırıldığını haber ver, derim. Artık, o andan itibaren, iş Slim'in davranışına kalmış demektir. Ya çocuklarına, karısına kavuşmak yolunu seçer, ya da yeni bir bekârlık hayatını göze alır. Eğer çocuklarını kaybetmek istemezse, yapıştırır Scott'un beynine mermiyi.

— Yalnız, kabul etmesi demek, ölümü göze alması demektir.

— Nasıl olsa, ölümü göze almış durumda. Hiç Trendy ile arkadaşları, kendilerine ömür boyu şantaj yapabilecek o herifi, öyle bir tanığı hayatta bırakırlar mı?

Olaya bu açıdan bakınca, kuşkusuz, duygusal davranmanın bir anlamı olamazdı.

Guadelup'la, Porto Rico arasında, bazısının adı bile olmayan, dörtüye yakın ada vardır. Deniz haritalarında birer noktacık gibi işaretlenmiş olan adacıklar, Desirade, Montserrat, Barbuda, Saint Kitts, Antigua, Saint Martin, Anguila, Sombrero, Nevis ve Vierges adaları arasında, yüzlerce millik

bir alana yayılmıştır. Eskiden korsanların, bu volkanik adalardaki lav kayalıkları arasında hazineleri sakladıkları söylenir. Bu adacıkların siyah ya da pembe renkli plajlarına yıllardan bu yana insan ayağı basmamıştır. Buralara yolcu taşıyan küçük teknelerin tecrübeli kaptanları, yelkenlilerinin bıçak gibi keskinleşmiş mercan adalarına çarparak parçalanmaması için açıklarda demirlerler. Menelas, bir gün önce, bu denizlerde, sırtüstü krovl gösterisini yaptıktan sonra, sanki hiç bir şey olmamış gibi yata çıkmıştı. O gece, Yunanlının yanında otururken, ertesi günü, onu helikopterle, ıssız adaların üzerinde gezdirmesini rica etmişti. Bu arada, S.S.'nin denize attırdığı, şimdi herhalde otuz metre kadar bir derinlikte suyun akıntısına göre sesler çıkarmakta olan o ünlü piyanosundan bir kelimeyle bile söz etmemişti. S.S. tetikte duruyordu. O müthiş öfkesini unutmuş gibi yapıyor, ama Menelas'ın, bunun acısını çıkartmasını bekliyordu. Gece, her ikisi de, intikam almak ateşiyle yanıp tutuştukları halde, erkenden gidip dairelerine çekilmişler, yatmışlardı. Yaptığı harekete rağmen, Yunanlı, «panter»i piyanosuz bırakmaya razı olmamış, Miami'ye telsiz çekerek, Bechstein marka yeni bir piyano sipariş etmişti. Bu arada, yeni piyanonun, ertesi günü, her ne pahasına olursa olsun. **Pegasus II** yatına teslim edilmesini mutlaka istemişti. Kirillis, Miami'de, iki saat uğraştıktan sonra, Satrapulos'la iş yapan bir madeni yağ tüccarının aracılığıyla, binbir zorlukla, o ender piyanolardan bir tane bulabilmiş onu, sahibinden ateş pahasına satın almıştı. Yunanlı, piyanoyu denize attırmakla işlediği kusurun onarılmak üzere olduğunu, Menelas'a haber vermeyi doğru bulmamıştı. Sabahleyin uyanıp güverteye çıktığı zaman, Olype'i bir yatar koltukta uzanmış güneş banyosu yaparken görmüştü. Birbirlerine günaydın bile dememişler, anlamlı bir biçimde, gülümsemekle yetinmişlerdi. Her ikisi de birbirlerinden önce konuşmak istemediklerinden, tam bir saat ağır bir sessizlik içinde geçmişti. Sonunda yine Menelas konuşmayı göze almıştı:

— Dün bana, adaları helikopterle gezdirmek vaadinde bu-

lunmuştunuz. Gezdirmeyecek misiniz?

Kötü bir başlangıçtı bu: Olympe ne zaman Yunanlı'ya «siz» diye hitap etse, bu, fırtınanın yakında patlak vereceği anlamına gelirdi.

Yunanlı az kalsın ona barışmak teklifinde bulunacak, hat-tâ neredeyse özür dileyecek, yeni bir piyanonun bugün akşama yata teslim edilmiş olacağını söyleyecekti. Yapamadı bunları. Bunların yerine, o da, Olympe'e «siz» diye hitap ederek:

— Olur, dedi. İsterseniz hemen uçabiliriz.

Bir saatten bu yana, helikopterde, adacıkların üzerinde tembel tembel dolaşıyorlardı. Pilot Jeff, yemyeşil sularda, kanatlarını çırpıp çırpıp ilerleyen kocaman bir kedibalgını izliyordu tepeden. Helikopter denizden yirmi metre yükseklikte uçuyordu. O zamana kadar dört beş adanın üstünden geçtikleri halde, ne Yunanlı ne de Menelas, yavaşlamasını ya da yere konmasını istemişlerdi pilottan. Jeff, yavaş yavaş hızlandırdı motoru, kedibalgını izlemekten vazgeçti. Üç mil kadar ötede, güneşin çelik gibi pırıltıları arasından gri renkli bir leke görünüyordu.

Olympe o sırada:

— Gidip şu adayı görelim, dedi. Yok, Jeff o kadar hızlı değil! Çok yavaş ilerleyin, denizi yalarmış gibi, çok alçaktan uçmaya devam edin...

(Yunanlının yüzü asıldı. Dünyada hiç kimsenin, Menelas bile olsa, pilotuna emir vermesine tahammül edemezdi. sırtında, ayağındaki rengi atmış şorttan başka bir şey olmadığı, helikopterin yanlarındaki her iki sürgülü pano da açık olduğu halde, sıcaktan terliyordu. Helikopter denizin tam üstünden yavaş yavaş kayarak ilerlediği için insan elini uzatsa, denize değdirecekmiş gibi oluyordu... Tam o sırada, sol tarafta, küçük bir tekne görüldü. Jeff tekneye doğrulttu helikopteri, tam yanına geldikleri zaman, pire gibi atladı üstünden. Yakından bakılınca, teknenin hurdası çıkmış bir küçük gemi olduğu anlaşılmıştı. Güvertesinde bir tek insan bile görünmüyordu.

Menelas, şaşkınlık içinde,  
— Batacak bunlar! dedi.

Pilot Jeff güldü:

— Batmazlar Madam! Kaçakçı bunlar... mahsustan, gizlenmek için öyle görünüyordurdur! O eski, döküntü teknede, en modern radarlar, polis motörlerini rahatça atlatabilecek, süper-diesel motörleri vardır.

— Ne kaçırıyorlardır acaba?

Jeff bir manevra ile Helikopteri o paslı tekneden uzaklaştırdı:

— Orasını pek bilemem, Madam. Silâh olabilir... uyuşturucu madde olabilir...

Tekrar, biraz önce gösterdikleri adaya yöneldi. Menelas, Yunanlıya hafifçe dönerek:

— Dün yaptığınız çok kötü bir şeydi...

Hâlâ «siz» diye konuşuyordu S.S. ile. Yunanlı hemen kendini savunmaya hazır bir duruma girdi.

Çıplak vücuduna yapışan emniyet kemerini çıkarmış, asık suratla, ufka doğru bakıyordu. Sabah olduğu gibi, Menelas'a yeni sürprizi açıklamayı, parası ve dostları sayesinde aldığı yeni Bechstein'in bugün akşama kadar yata teslim edilmiş olacağını söyleyecekti. Fakat, belki de içindeki hıncı söküp atmadığı için, bu kez de vazgeçti söylemekten. Menelas, görünüşe bakılırsa, gayet sakin, konuşmasını sürdürüyordu:

— Yalnız çok kötü bir şey yapmakla kalmış değilsiniz. Bilirsiniz, piyanoma dokunmakla bana dokunmak arasında hiç bir fark yoktur. Bu kadar büyük bir hakeretten sonra susacağımı herhalde beklemiyorsunuzdur.

Yunanlı, sert ve kaba bir karışık vermek için, koltuğundan hafifçe kalkarak, Olympe'e dönmeye yeltendi. Fakat, çok geç kalmıştı. Kendini birdenbire boşlukta bulacaktı neredeyse. Menelas, yerinden kalkarmış gibi yapmasından yararlanarak, olanca gücüyle aşağıya itiyordu onu. Dışarıya fırlatmak için, ayaklarının, ellerinin parmaklarının ucuyla bir yerlere tutun-

maya çalışıyordu S.S. Biraz önceye kadar, ayaklarının altından süzülen denizin dalgacıkları, şimdi adamın başının altından geçiyordu. Menelas o kadar beklenmedik bir anda adamı itivermişti ki, onlara arkası dönük oturan pilot Jeff de görmemişti ne olduğunu. Olympe, olanca gücüyle onu boşluğa atmaya çalışıyordu. Sokrat, vücudunun yarısı boşlukta, dirseklerine dayanmış, çırpınmaya, kış atmaya başladı. Tekmelerinden biri Menelas'a rastlamış olacak ki, «panter» birdenbire onu bırakarak geri çekildi, ellerini göğsüne götürdü. O sırada, S.S. insanüstü bir çaba harcayarak, kendini toparlayabildi. Ayaklarını yukarıya çekerek, bir fok balığı gibi kendini koltuğunun üstüne attı. Jeff ancak şimdi anlamıştı neler olduğunu. Gözlerini açmış, patronuyla Menelas'a hayretler içinde bakıyordu.

Yunanlı, öfkeyle bağırdı pilotuna:

— Hani adaya inecektik? Ne oldu?

Jeff gaza bastı. Birkaç saniye sonra o adacığın kapkara kumları üzerinde dönmeye başladı. Kumların arasında çeşitli renklerde, irili ufaklı, deniz kabukları görünüyordu. Binbeşyüz metre kadar uzunluktaki bu adacığın orta yerinde kayalık-lardan oluşan, üstü deniz yosunlarıyla kaplanmış bir çıkıntı vardı. Oralarda birkaç yaban keçisi dolaşıyordu.

— İnşe geçeyim mi?

— Evet, hemen inebilirsin!

Helikopter plajın bir kenarına yavaşça konuverdi. Motör durur durmaz, Menelas atladi aşağıya, hiç bir şey söylemeden, kumluğun kenarından yürümeye başladı. Yunanlı, düşmanca baktı Olympe'e. Kadın arada sırada duruyor, yerden bir deniz kabuğu alıyor, eliyle biraz inceledikten sonra fırlatıp atıyordu. Şaşırان yaban keçileri kayalıkların üstünde durmuş çevreye bakıyorlardı. Menelas, helikopterden gittikçe uzaklaşarak, hâlâ yürüyordu. İkiyüz metre kadar uzaklaşınca, Yunanlı, pilotuna emretti:

— Hemen atla, gaz ver, kalkıyoruz!

— Fakat, şey...



— Derhal kalk, ne söyledimse onu yap!

Sokrat'ın tehdit dolu bakışları karşısında Jeff söylenceni yerine getirdi. Motörlerin tekrar çalışmaya başladığını duyan Menelas dönüp baktı. Sonra, helikopterin paletlerinin süratle döndüğünü görünce, hızla yürümeye başladı. Yüz metre kadar yaklaştığı sırada, helikopter yerden koptu, yükseldi. Şaşkına döndüğü için daha koştu. Uzun, bembeyaz bacakları, kapkara kumlarda derin izler bırakıyordu. Aradan bir iki dakika bile geçmeden helikopter gökyüzünde artık küçük bir nokta gibi görünüyor, kuzeye doğru yol alıyordu.

Çocuklardan ikisi, iki büyük o gün okula gitmemişlerdi. Saat sabahın 10'uydu. Slim evden ayrılalı iki gün olmuştu. Eskiden de yaptığı gibi, nereye gideceğini söylememişti. Yalnız, kullandığı denizci torbasının ağzını kapatırken, Annie'ye: «Sakın merak etme, Çabuk döneceğim,» demişti. Sonra, bu sözlerine bir şeyler daha eklemek istiyormuş gibi birkaç saniye duraklamış, ama hiç bir şey söylememişti. Karısı ise, niçin gittiği, nereye gittiği konusunda bir şey sormamıştı. Evleneli sekiz yıl olduğu halde, Annie kocasıyla ilgili hiç bir şey bilmiyordu. Yalnız, kadın arkadaşlarından biri, sevgilisinden, Slim'in, Kore savaşında bir kahraman olduğunu duymuş ve Annie'ye iletmişti. Kadın kocası hakkında yalnız bunu öğrenebilmişti. Bir gün Slim'e sormuş fakat adam, omuz silkerek şu karşılığı vermişti:

— Boşver öyle şeylere!... Eski hikâyeler onlar.

Gerçekte, kocasının ne olup ne olmadığı Annie'ye vız geliyordu. Slim iyi bir baba, iyi bir koca, o kadar yıl süren evliliklerine rağmen, hâlâ iyi bir sevgiliydi onun için. Evden ayrılmadan bir gece önce, karısıyla sevişmiş, onu uzun uzadıya okşamıştı. Sonra, bir sigara yakarken, Annie'yi biraz şaşırtan şu sözleri söylemişti:

— Çocuklarla birlikte, güneşli bir yerde yaşamaktan hoşlanır mısın?

Güneş!... Annie her zaman güneşi özliyordu! Şimdiye kadar hiç tatile gitmemişlerdi. Çocuklar Bronx'daki o yıkık dökük evde büyüyorlardı. Çevrelerindeki yapıların duvarlarından başka bir ufuk görmemişlerdi.

Annie bunları düşünürken, çalınan kapının ziliyle yerinden fırladı: belki Slim'den haber gelmiştir diye düşündü. Üç oğlundan en büyüğüne seslendi:

— Morty, kardeşlerine bakıver!... Morty!... Dikkat!... Bak, Louis masadan düşecek neredeyse!

Sabahlığının önünü düzelterek, kapıyı açmak için ilerlerken, bir an arkasına dönerek, poposuna yeni talk pudrası sürdüğü Louis'ye baktı. Kapının önünde iyi giyinmiş, gülümser bir adam duruyordu...

— Madam Scobb'la mı görüşüyorum?

— Evet, benim...

— Kocanız tarafından geliyorum.

— Ya öyle mi!...

— Girebilir miyim?

İçeriye girdi.

— Merhaba delikanlı! Eh, sizin bu delikanlılarla hiç canınız sıkılmıyordur. Şu en arkadaki, o küçük sırtkan, kız mı yoksa?

— Louis mi? Hayır, erkek.

— Madam Scobb, iyi bir haberim var size. Şimdi bana bununla ilgili hiç soru falan sormayın lûtfen. Bir sürpriz bu! Slim bana dedi ki, haydi git karımla çocuklarımı da al getir buraya, dedi.

— Nasıl? Nereye götüreceksiniz bizi?

— Öğrenmek için can atıyorsunuz değil mi? Olmaz ama, sürprizlikten çıkar, anlaşılır sonra! Şey, Slim şunu ekledi, yanlarına eşya filan almasınlar, dedi! Göreceksiniz, ne sıcak yer-

dır orası! Valizlerinizi hazırlamaya yardım edebilir miyim acaba?

— İyi ama... Slim sizden hiç söz etmediydi bana... Önceden de bir şey söylememişti...

— Adım Baden! Eski arkadaşımı Slim'in... Beraber iş yaparız çoğu kez!

— Baden mi dediniz?

— Evet, Baden!... biraz utanıyorumş gibi yaptı adam... Bakın, özür dilerim, budalalık bende!... Gerçekten de tanımiyorsunuz beni! Alın bakın!

Bir kart çıkarıp Annie'ye uzattı. Fotoğrafının altında **John Baden Komisyoncu**, yazılıydı. Sonra cebinden bir mektup çıkarttı. Annie yırttı zarfı. Kocasının o kocaman el yazısını hemen tanıdı. Okudu:

**Annie, arkadaşım Baden'e hiç soru sorma. Onunla birlikte hemen kalk gel. Sana müthiş bir sürprizim var. Sanırım hoşuna gidecektir. Sevgiler.**  
**Slim**

Annie, kapıya yakın, holde duran adama baktı:

— Şey... uzun süre için mi?... Yani evden uzun süre mi uzak kalacağız acaba demek istedim?

Morty, hayatından çok memnun, sordu:

— Anne, gidiyor muyuz buradan?

— Biraz dur hayatım...

Baden gülmeye başladı:

— Öyle oğlum, öyle! Gidiyoruz artık buradan! Babanın yanına gideceğiz! Göreceksin bak, deniz var orada, daha ne eğlenceli şeyler var!

Annie, kararsızlık içinde, olup biteni anlamaya çalışıyordu: ne kadar çabuk gerçekleşiyordu her şey!

— Haydi Madam Scobb, biraz çabuk olunuz bakalım!... Araba bekliyor bizi dışarda.

— Şey, Mr. Baden...

— Boşverin siz şimdi Mr. Baden'e filan. Herkes gibi Johnny deyin bana, yeter!... Haydi çocuklar, sizler de sallanmayın bakalım!... Hazırlayın çantalarınızı!

— Anne, eşyalarımı toplayayım mı?...

Annie biraz daha çekimser durdu. Sonra.

— Haydi, Morty, hazırla bakalım, dedi.

Oğlu bir sevinç çılgılığı attı.

Annie, kocasının emirlerini tartışmaya hiç alışık değildi. Adam eğer ona Baden'le birlikte gelin diyorsa, Baden'le birlikte hemen gitmesi doğru olurdu. Bir ara, gidip komşu kadına haber vermeyi düşündü ama vazgeçti. Kocasının arkadaşı acele ediyordu...

— Mr. Baden, kaç dakikada hazırlanmamız gerekiyor?

— On dakika, yalnız on dakika! Bir dakika fazla değil, anlaşıldı mı?

Annie Louis'yi kucağına aldı, odasına götürdü, yatağın üstüne oturttu. Sonra hemen dolabı açıp baktı. Nasıl olsa çabucak biterdi hazırlığı. Topu topu bir tane işe yarar elbisesi vardı! Aralık duran kapıdan bakınca, Baden'in holdeki eski koltuğa kurulup oturmuş olduğunu gördü. Adam çiklet çiğniyordu. Yüzünde çok sevimli bir hal vardı.

28

— BİR şey söyleyeyim sana? Çok güleceksin!

İrena, küçük bir gümüş bıçakla, kızarmış ekmeğin üstüne birazıcık tereyağı sürdü. Yeni kalkmış, kahvaltı ediyordu. Herman'ın odasına gelmesine şaşmıştı. Genellikle, Herman, karısını güldürmek istediği zaman mutlaka bir eşek şakası yapardı. Bu kez, İrena, yaklaşmakta olduğunu sezdiği bu kaba şakayı, kocasının bir an önce yapması için sabırsızlanıyordu.

Satropulos'un düzmece ölümünde oynadığı rolden ötürü Kallenberg'in onu cezalandıracağından hiç kuşkusuz yoktu. İrena şimdi, o konuda kocasına eşekçe bir şakayı kendisinin yaptığını kabul ediyor, buna karşılık, Mavi Sakal'ın da aynı şeyi yapacağını biliyordu. İçinden gelen bir mutlulukla, yüzünde sakin, sevinçli bir hava vardı. Özellikle, Korktuğunu kocasına belli etmemeli hele bu korkusundan ötürü sevinç duyduğunu hiç çaktırmamalıydı.

— Haydi öyleyse, ne söyleyeceksen söyle de, ben de güleyim.

— Gidiyorum ben.

— Yok canım, pek de gülünçmüş gerçekten...

— Peki, niçin gittiğimi biliyor musun?

— Herhalde canın öyle istemiştir.

— Doğru! Canım öyle istedi.

— Ne zaman gidiyorsun?

— Bu akşam. Avukatımla işin ayrıntılarını konuşur konuşmaz.

— Ne o? Hapse mi giriyorsun yoksa?

— Hayır. Tam tersi. Hapisten kurtuluyorum. Boşanıyorum.

— Ya öyle mi?... Karına haber versen iyi olurdu, değil mi?

— İşte ben de şu anda onu yapmaktayım.

İrena, üstüne tereyağı ve reçel sürdüğü ekmeği bir güzel ısırdı. İçinin bulandığını hisseder gibi oldu. Kallenberg'e neşeli bir yüzle gülümsedi.

— Baksana sen bana sevgilim, kızgın mısın yoksa bana!

— Sana değil, kendime kızgıyım.

— Bu pek ilginç doğrusu! Ne yaptın kendine kızmak için?

— Senin kadar boktan bir karıya bu kadar uzun süre katlandığım için kendime kızgıyım işte!

— Yok canım! Öyle mi!...

— Yalnız, bunda senin suçun filan yok, delisin sen. Senin yerin akıl hastahanesi.

— Aman ne güzel şaka! Beni tımarhaneye koyarlarsa sen de benim hastabakıcım olursun. Deli gömleğimi giydirdirken sıkıştırırdın beni...

İrena o sırada, çilek reçeli doldurduğu kaşığına, kocasına belli etmeden, üç tane sinir yatıştırıcı küçük hap yerleştirdi. Gençlikle, bu tür ilâçlarını öğleye doğru alırdı. Fakat, görünüşe bakılırsa, bu kez biraz acele etmeliydi. İşin en ağır yönü Mavi Sakalın soğukkanlı oluşuydu. Hiç bir alaya, hiç bir sinirlilik gösterisine aldırış etmiyor, kızmıyordu.

— İrena, boşuboşuna beni uyutmaya hiç kalkışma, başaramazsın bunu. Gerçekte, geçen gün gebertmeliydin seni. Ama, delisin diye yapmadım. Yalnız, öldün sen artık benim gözümde. Bir ölüden başka bir şey değilsin.

— Ölmem belki de çok hoşuna giderdi. Hem servetime konar ve hem de benden kurtulmuş olurdun.

Kallenberg, karısının bu sözlerine cevap bile vermeden, aynı konuda konuşmaya devam etti.

— Aramızda olup bitenlerden sonra, seninle artık aynı çatı altında yaşayamayacağımı anlıyorsundur. Hani ahmaklığına bir dereceye kadar katlanabildim, ama ihanetine hayır.

— Amma iri sözler buluyorsun yani!...

— Sen istersen, şaklabanlığa devam et, sonunda kim gülecek, görürüz bakalım!

— Demek sevgili kocam özgürlüğüne kavuşmak istiyormuş?... Peki, evleneceğin yeni kaltağı da seçtin mi bakalım?

— Evet.

— Ben de tanıyor muyum onu?

— Çok iyi tanırsın.

— Adını öğrenebilir miyim?

— Kızkardeşin.

İrena anlamadı. Belki de anlamak istemiyordu. Son zamanlarda artan mide bulantılarının üstüne bir de şimdi yürek çarpıntıları eklenmişti. O anda, kalbinin, göğsünden dışarıya fırlayacakmış gibi atmaya başladığını duyuyordu. Ne kadar pa-

niçe kapıldığını belli etmemek için müthiş bir çaba harcadı. Hemen hemen olağan bir sesle sordu:

— Kim dedin, kim?

— Lena, sevgili küçük kardeşin, ailenizin incisi.

— Yok yahu, bu kadarı çok komik işte!

— Yeter be, kızarmış ekmeklere yağ sürmekten vazgeç artık! On iki dilim ekmeği yağladım. Hepsini yiyecek misin yoksa?

İrena müthiş bir sesle kükredi:

— Canım ne kadar isterse o kadarına yağ sürerim!

Kallenberg çok sevindi, beklediği tepkiyi göstermeye başlamıştı karısı. Bu kez rolleri değiştirmişti. Yine çok tatlı bir sesle konuştu:

— Çok güzel sevgilim... çok güzel... Yağla ekmekleri dilediğin kadar yağla! Nasıl olsa, bol bol boş vaktin olacak...

İrena kendini tutamadı artık:

— Bana baksana sen, bunu yutacağımı mı sanıyorsun yoksa? O beş para etmez kızkardeşimle evlenmek için beni yüzüstü bırakabileceğini mi sanıyorsun?. Dur bakalım, dur biraz! Hele annemin haberi olsun!.. Hemen telefon edeceğim anneme!

— Hiç durma sevgilim, hiç sıkılma, hemen aç telefonu... Telefon işlerini iyi bilirsin oldum olası... Sen santralci kız olmalıymışsın postahannede... Herkesi birbirine katar, herkesi espiyonlardın...

— Herman... Doğru mu söylüyorsun?

— Bundan daha doğru, daha gerçek bir şey olamaz. Bak, eğer istersen, hiç vakit kaybetme, sen de Sokrat'la evlenebilirsin. Ona yaptığın çok değerli yardımdan sonra, belki de senin gibi bir kaltağı yüklenir adamcağız sırtına...

— Pis herif!.. Pis herif!.. Pis herif!..

Kocasının suratına fırlatmak için eline bir kahvaltı tabağı aldı. Kallenberg, daha tabağı fırlatmadan, yakaladı karısının kolunu, olanca gücüyle burktu.

— İrena, İrena!.. Ne kadar sinirlisin öyle! Sakin ol biraz!..

Bak eğer uslu durrursan, seni düğünüme çağırırım... Lena da olur dedi. Biliyor musun, seni çok seviyor küçük kardeşin!

— Pis herif! İğrenç herif!.. Çocuklarımız!

— Hiç üzülme sakın çocuklarımız için, olur mu! Sen uğraşacak değilsin çocuklarla!.. Lena ve ben, onları yanımıza almaya karar verdik.

İrena, boş duran eliyle, Herman'ın gözlerine saldırmaya yeltendi. Bunu da başaramadı. Kallenberg, karısının iki bileğini de kavradı tek eliyle. Sonra, serbest kalan eliyle, kadının ağzına ağır bir tokat yapıştırdı:

— Sakin ol, sevgilim... Bak, beni neler yapmak zorunda bırakıyorsun..

İrena, inleyerek, ağzından köpükler saçarak, boğuluyormuş gibi, debelenmeye başladı. Birdenbire kurtuldu kocasının elinden, kapıya doğru hızla, iki adım attı. Oracığa düştü, boylu boyunca serildi yere. Kaskatı olmuştu. Kallenberg, çekinerek, yaklaştı ona. Yalancıkıtan bayılmadığını anlayınca, kadının midesine ayağıyla bir tekme salladı :

— Al bakalım, pis orospu! Sana vereceğim vardı. Al sana!

Herman koridora çıktı. Tenor sesiyle bağırdı:

— Jeanine!.. Jeanine!..

Hizmetçi kadın hemen çıktı ortaya...

— Çabuk gelin, Jeanine!.. Madamın yine sinir krizi tuttu!

Güney bölgesine özgü mimarinin özellikleri, yapılardaki o ince uzun sütunlar Slim'e vız geliyordu. Dikkatini çeken tek şey, kaldığı odada soğuk hava aracı bulunmamasıydı. Hava müthiş sıcaktı. Saatine baktığında 13'ü gösteriyordu. Duştan çıktıktan sonra, kurulanmadan, yatağına uzanmıştı. Bir faydası yoktu bunun. Yatakta yerinden hiç kıpırdamadığı halde, zayıf



ve çıplak sırtından aşağıya ter iniyordu. Trendy'nin söylediği gibi, sabahleyin yalnız tüfeğini ve onun yanı sıra üç şarjörü bırakmak için otelden çıkmış, **Royal Orleans** otelinin tam karşısındaki binaya gitmişti. Şehir tıklım tıklım insanla dolup taşıyordu. Hiç kimse ona dikkat bile etmemişti. İş hanındaki odaya girer girmez, perdesi kapalı pencerenin önüne yerleşmiş, çeşitli atış açılarını incelemişti. Çok kolay olacaktı oradan ateş etmek... Yaptığı anlaşılmaya göre, otomobil karoserisi üzerine birkaç mermi isabet ettirmeli, bunlardan bazıları, arabanın ön camını parçalamalıydı. Ateş eder etmez ortalıkta öyle bir karışıklık olacak, öyle bir panik havası esecekti ki, Slim bundan yararlanarak, yapının bodrumuna inecek, oradan çok uzaklardaki sokaklara çıkan kanallardan kaçacaktı. Sonra, halkın arasına karışacak, 16.45 trenine binmek için gara gidecekti. Polis garı sardığı zaman, Slim vagonuna binmiş, kompartımanına yerleşmiş olacaktı. Tren hareket ettikten yarım saat kadar sonra Louisiana eyâletinin sınırlarından çıkmış, Mississippi sınırlarına girmiş olacaktı. Demiryolu o kesimde, uzunca bir süre gölün yanından uzanıyor, Gulfport, Biloxi, Ocean Springs, Theodore gibi küçük kasaba istasyonlarından geçiyordu. Bu istasyonlardan hiç birinde durmuyordu. İlk durak Mobile kentiydi. Slim orada trenden inecek, bir taksiyle havaalanına giderek, New Mexico'daki Albuquerque'ye uçacaktı. Oradan da bir taksiye atlayacak, Pecos'a giderek, sekiz gün orada kalacaktı. Trendy, aradan sekiz gün geçince, ona haber ileteceğini vaadetmişti. Annie ve çocuklarıyla birlikte yeniden bir araya gelip yaptığı işin ödülüne kavuşmadan önce, biraz sabırlı davranması, olayların yatışmasını beklemesinde yarar vardı. Trendy onu hiç de aldatmaya çalışmamış, şöyle demişti:

— Gel şimdi bir an işlerin ters gittiğini varsayalım. Olabilir değil mi? Ne olur o zaman? Tıkarlar seni içeriye. Öldürmeye teşebbüsten on yıl yersin. Nasıl olsa, kimseyi öldürmüş olmayacaksın ki! Öyle değil mi? Üç yıl sonra bırakırlar seni. Belki daha önce çıkartırız seni. Yalnız, bil ki, bu senin pek ya-

rarına olmaz. Yani, hapis yersen, alacağın parayı iki katına yükseltiriz. Düşün bir kez, çıktığın zaman eline geçecek parayı!

Gerçekten de, o zaman eline daha okkalı bir para geçecekti. Fakat, o kadar uzun süre çocuklarını görememesi ihtimaline bozuluyordu. Zengin olmasına olacaktı ama hani hiç de kolay tarafından elde edilmiş bir zenginlik sayılmazdı bu...

Yatağından doğruldu, kalktı. Gidip pencerenin jaluzisini araladı. Aşağıda, kaldırımında, yaşlı bir çapkın, beyaz saçlı, siyahlar giymiş bir kadının ardından yürüyor, lâf atıyordu. Demek ki, bu ülkedeki çapkınlar kolay kolay gebermiyorlardı! Caddede yoğun bir trafik vardı. Buralarda, biraz sonra, bir şeyler olacağı kolaylıkla anlaşıyordu. Olması beklenen şeylerin, beklenmeyen sürprizini kendisinin sağlayacağını düşünerek, gülmüsedti. Sonra çok susamış olduğunu anladı. Olay saatine kadar, kuytu bir bara giderek, bir şey içmeyi kararlaştırdı. Kortejde yer alacak olan resmî kişiler Royal Orleans'a gelmeden bir saat önce gidip odasına yerleşebilse, yeterdi... Oteldeki odasını uzun uzadıya inceledi. Hiç bir şeyi rastlantıya bırakmış olmamak, izini belli etmemek için, odanın her yanına tekrar tekrar baktı. Hayır, buraya sanki hiç kimse girmemiş gibiydi her şey. Otelin kapıcısını aldatmak için, oraya bırakmaya karar verdiği naylon valizinin üstünü mendiliyle güzelce sildi. Otelin bir haftalığını peşin ödemişti. Omuzlarına ceketini attı, ısıklık çalarak inmeye başladı merdivenleri, kapıcıyı selâmladı, orada kaldırımın üstünde, yaşlı kadına hâlâ bir şeyler anlatan yaşlı adama çarptı, özür diledi, birkaç adım atınca kalabalığın arasına karıştı. Yirmi metre kadar arkasından Philly izliyordu onu. Philly'nin, ona işverenlerin gözünde, az bulunur nitelikleri vardı. Özellikle, Bert çok tutuyordu onu. Adamın her şeyi orta ölçüdeydi. Boyu, kilosı, yüzü, hattâ alnı ve zekâsı bile. Hani insan günde yüz kez karşılaşa, yine de Philly'nin hiç bir özelliğini hatırlamaz, sıradan bir tip olarak ona bakar geçerdi. Kendisine bir görev verildi mi, ne olursa olsun, ardını bırakmaz, mutlaka görevini yerine getirirdi. Yalnız, arada sırada Philly çok öfkelenir,

işte o zaman herkesin dikkatini çekerdi. Kızdığı sırada insan onun gözlerine bakacak oldu mu, karşısındaki herifin kolay atlatılamayacak cinsten, sert, belâlı bir şey olduğunu anlardı. Philly, Slim'i on dakika izledikten sonra, sağa doğru, Iberville sokağına saptığını gördü. Slim, görüldüğü kadarıyla, izlendiğinin farkında bile değildi. Sanki arkadaşlarına kâğıt oynamaya gidiyormuş gibi, rahatlıkla yürüyordu. Sonunda Slim bir bara dalınca, Philly harekete geçmek zamanının geldiğine karar verdi. Bert, telefonda ona ne yapması gerektiğini anlatmıştı:

— Pokerde blöf yapıyormuş gibi davranırsın, anladın mı? Yapmaya hazırlandığı işi bildiğini söyle ona. Kaldı ki, söyleyeceğin şey onda dokuz gerçektir. Unutma bunu. Sonra hemen şantaja geçersin. Eğer dikkatli davranırsan, boyun eğecek, kabul edecektir. Görürsün. Baktın ki herif hiç umursamıyor, bırak hergeleyi. Hemen bir telefona koş, beni bul. Yeni emirlerimi o zaman veririm.

Philly beş dakika kadar oyalandıktan sonra bara girdi. Barın adı **Felix'ti**. İçerisi tıklım tıklı dolu, oldukça sevimli küçük bir bardı **Felix**. Müşterilerden çoğu, ıstıridye tavasıyla, kariesle, bira içiyorlardı. Philly bakındı şöyle. Slim, biraz ileride, gözleri dalgın tezgâha dayanmış ikinci birasını içiyordu. Hemen yanına sokuldu ve fiyat listesiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Herkes gibi davranmış olmak için, kendine de bira söyledi. Birasını yudumlarken, Slim Scobb'la konuşmaya başlamanın en iyi hangi yoldan gerçekleşebileceğini düşündü. İnceliklerden hoşlanmadığı için, en kolay yolu seçti: adama söylemesi gerekli olanı doğrudan doğruya söyleyecekti. Oturdukları yerde, bacakları birbirine değiyordu nerdeyse. Başını bile çevirmeden, yalnız Slim'in duyacağı biçimde, konuşmaya başladı:

— Bana bak, arkadaş... Sana söyleyeceklerimi iyi dinle! Hiç kımıldama yerinden, hareket filân yapma, tepki de gösterme, yalnız dinle, yeter...

Yanındakinin titrer gibi olduğunu anladı, başka bir tepki sezmedi. Slim birasını içmeye devam ediyordu. Sanki hiç bir

şey duymamış gibi yerinden bile kıpırdamıyordu. New York'ta, Bronx'ta oturuyorsun. Biraz sonra **Royal Orleans** otelinin karşısındaki iş hanına gideceksin...

Göz ucuyla baktı Slim'e. Taştan heykel gibi kalakalmıştı...

— O iş hanında 472 numaralı odaya kapanacaksın. Oraya bıraktığın bir çuvalın içindeki otomatik Çek malı karabina tüfeğini çıkartıp alacaksın. Scott Baltimore otelin merdivenlerine gelince, ateş edeceksin ama ona isabet ettirmeyeceksin mermileri.

Barın içindeki seslerin, gürültünün arasında, Philly'nin sesi bir mırıltı gibi kalıyordu. Hattâ söyledikleri duyulacak olsa bile, dudakları o kadar hareketsiz, o kadar oynamadan konuşuyordu ki, bu sözleri onun söylediğini kimse anlayamazdı.

— Yalnız, bak iyi dinle babalık, bu işin içinde bir kılçık var. Mermiyi isabet ettirmen gerekiyor, anladın mı? Olur ya, yanlış nişan alır da, ıska geçersen herifi, bir daha ne karını görebileceksin, ne de çocuklarını. O güzel Annie ile sevimli yumurcakların elimizin altındalar! İyi dinle beni! Sana palavra sıkmadığımı şimdi göstereceğim. Hiç kıpırdama burdan. Ben telefona kadar gidecek, bir numara çevireceğim. Gözle beni buradan, istediğim numarayı verdikleri ve ben konuşmaya başladığım zaman hemen yanıma geleceksin. Alır konuşursun karınla. O sana anlatır durumlarını. Bu kadar işte. Anladın, babalık?

Slim, bardaki garsona dönerek,

— Bana bir bira daha, dedi.

Philly soluk soluğa kalmıştı. Her şeyi açıkladığı halde, Slim en küçük bir tepki bile göstermemişti. Barmene doğru iki madenî para fırlattı ve Scobb'a, yine kimsenin duymayacağı bir sesle:

— Telefonda sevgili karıcığınla konuşmaya hazırol! dedi.

Telefon kulübesine doğru uzaklaştı. Boşalttığı yere, Slim'i ite kaka, iki genç çocuk yerleştiler. Slim görmedi bile o çocukları. Adamın, telefon kulübesine girmesini, bir jeton yerleştirmesini izledi. Kulübedeki adam ona arkasını dönünce, camlı ka-

pıda sırtından başka bir şey görünmüyordu. Müthiş bir hastalığa yakalanmış gibi içi titremeye başlayan Slim, kafasının olanca gücüyle, hızlı hızlı düşünüyordu... Ya gerçekse adamın söyledikleri! Hepsini öldürürdü o zaman! Tam bir katliâma girişirdi! Kimi ama... kimleri?.. Yıldırım düşmesi kadar kısacık bir anın içinde, gözleri, kendine doğru dönmüş olan adamın gözleriyle karşılaştı. Telefon kabinine gitmesi gereken zamanın gelip çattığını anladı. Umursamaz davranışla ilerledi telefona doğru. Öteki, onun yaklaştığını görünce, mikrofonu elinden bıraktı kapatmadan, çıktı dışarıya.

Slim, hafif hafif titreyerek, makinayı eline aldı...

— Alo?

Elleri terden öylesine ıslanmıştı ki, telefon elinden kayıyordu... Bir erkek sesi duydu...

— Kapatma sakın, diyordu tanımadığı ses. Kapatma telefonu. Çok iyi tanıdığın birini vereceğim şimdi sana... O zamana kadar ben de hatırlatayım, sakın sana söylenenleri unutma olur mu? Ya herifi vurursun, ya da bir daha karını, çocuklarını göremezsin...

Bir saniye süresince, telefonda hiç bir şey duyulmadı. Sonra Annie'nin sesi:

— Slim...

— Neredesin sen Annie?

— Slim...

— Annie, gerçek mi bunlar?..

— Ah Slim ah!..

Slim bunun ardından, karısı sanki yanıbaşındaymış gibi, onun hıçkırarak ağladığını duydu... Ağlayış sesleri hemen uzaklaştı. Erkeğin sesi...

— Anladın değil mi?.. Şimdi artık her şey sana bağlı. Söylenenleri olduğu gibi yerine getirirsen, karın ve çocukların iki saate kalmaz, evlerine dönmüş olacaklar. Bundan sonrasını sen bilirsin!

Slim, ağzından bir türlü çıkmayan üç sözcüğü sıralayabil-

mek için gerdi kendini, zorla söyleyebildi:

— Neyle ispat edersiniz bana...

— Hiç bir biçimde. Ama, sen düşün artık. Düşün bak, bize ne senin karından, çocuklarından! Çocuk yuvası açacak değiliz ya burada! Sen, bizim dediğimizi yapar yapmaz, bırakacağız onları. Söz veriyoruz... şey sözü...

Telefonun öteki ucundaki adam bulamıyordu sonunu, kekeledi, ne sözü olduğunu kestirememiş olacak ki, yine konuştu:

— Ne boksa işte, yapacağın tek şey bize inanmak olmalı!

Her şey sana bağlı!

Kapattılar karşidan. Annie belki daha konuşur umuduyla, Slim elinden bırakamıyordu telefonu. Mikrofonu yerine yerleştirmeden çıktı kabinden. Bardaki adama madenî bir para fırlattı. Ayrıldı bardan. Eski Dörtgen'e doğru, ağır ağır yürümeye başladı. Bacakları zor tutuyordu.

Yol boyunca, duvarlar propaganda afişleriyle kaplıydı baştan aşağı. New Orleans'ın her caddesinden iki resim, fışkırıyor: kent sanki bu iki kocaman fotoğrafı, büyük harflerle yazılmış iki ismi tekrarlayıp duruyordu: Scott ve Peggy Baltimore.

Duvarlarda üç tür afiş vardı. Birinde, Scott'un tek başına büyük bir fotoğrafı. Bembeyaz dişlerini göstererek gülerken. Afişin üst tarafına, Scott'un saçlarına rastlayan yerde, büyük harflerle bir yazı: **Köhne düzenin değişmesi için...** Kravatına rastlayan yerde de, adı: **Scott BALTIMORE**. Öteki iki afişte, Scott Baltimore ve karısı Peggy, ayakta yanyana duruyorlardı. Peggy'nin üstünde açık renk bir giysi, saçları rüzgârda uçuşuyor. Afişin tam tepesine, büyük harflerle **PEGGY** diye yazılmıştı. Altında da, daha küçük harflerle, **başkan adayımız** yazılıydı. İnsan ilk bakışta, bu afişin, özel olarak Peggy için hazırlandığını, Peggy'nin başkan adayı olduğunu zannediyordu.

Üçüncü afişte Scott'la Peggy birbirlerine sarılmış, gözlerini uzaklara çevirmişlerdi. Bu sonuncu afişin yazıları şöyleydi: **Scott ve Peggy Baltimore... Birleşik Amerika tarihinin en genç başkanları.**

— Nasıl, hoşuna gidiyor mu?

Otomobil, caddenin iki tarafını dolduran insan seli arasından yavaş yavaş kayıyordu. Arabanın arka tarafında, ayakta duran Scott'la Peggy kendilerini alkışlayanlara, gülümseyerek, el ve kol hareketleriyle karşılık veriyorlardı. Durmadan gülümek, gülümsemek zorunda olduğu için, genç kadının yanak kasları ağrımaya başlamıştı. Gülümsemesini hiç kesmeden, dişlerinin arasında mırıldanarak:

— Yoruldum, dedi, bıktım artık bu maskaralıktan... Sırtımın ortası da öyle kaşınıyor ki, bir kaşıyabilsem sırtımı.

— Benim de çiğim geldi. Ama ne işe yarar. Birbirimize bir faydamız olmaz ki. Sabret biraz...

Scott bir yandan bunları söylerken, öte yandan, ellerini kavuşturmuş, maç kazanan boksörler gibi, başının üstünde tutarak, sallıyordu. Peggy, açıklamak istemese bile, halkın kocasına gösterdiği ilginin etkisi altındaydı. Küçükken, at yarışlarını kazandığı zamanlar topladığı alkışlardan sonra bu gibi coşkunluklara alışık olduğunu sanırdı, oysa, şimdi gördüğü kadarıyla, politika alanında başarı toplamanın, halkın böylesine heyecanını uyandırmanın at yarışı seyircilerinin nazik alkışlarıyla hiç ilgisi yoktu. Oysa, Peggy, Amerika'da başkan adaylarının seçim propagandalarının nasıl hazırlandığını biliyordu. Kocasının kazanması için girişilen hazırlıkları izlemiş, bu konuda kendisine de bir rol verilmesini istemeyerek, zorla kabul etmişti. Propaganda faaliyetini düzenleyen Pust Belidjan'a bakılırsa, dört ve üç yaşındaki çocukları, Michael ile Christopher'in bile, bu gösterilerde figüran olarak kullanılmalarında yarar vardı. Peggy, kocasına yan gözle baktı: Scott, başarılı, teni hafif güneşten yanık, sağlıklı, kesin kararlı, yakışıklı, sevimli bir genç adam olarak dayanılmaz bir çekiciliğe sahipti. Peggy, şimdiye

kadar seviştiği erkeklerden hiç birinin onunla boy ölçüşecek değerde olmadığını düşünerek üzüldü. Acaba kocası, siyâsî tutkularıyla ona karşı duyduğu sevgiyi neden bağdaştıramamıştı? Bir ara, halkın Scott'a karşı gösterdiği ilgiyi kıskandı. Ne olursa olsun, Scott her alanda başta geldiği, birinci olduğu için, ona hâlâ bağlı olduğunu anladı. Kocasının elini tuttu. Araba, kentin Eski Dörtgen diye anılan semtine girerken Scott'un yüzüne baktı. Scott biraz şaşırды, o da karısının yüzüne baktı, gülümsedi. Araba geri döndü, **Royal Orleans** otelinin önüne yanaştı. Halkın çılginca alkışlarına rağmen, karı koca hâlâ birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar, aralarında hâlâ her şeyin mümkün olduğuna inanıyor, birbirlerini bağışlıyor, hiç bir şey söylememelerine rağmen, bakışarak anlaşıyorlardı. O ana kadar aralarında konuşamadıkları her şeyi bakışlarıyla söylemiş oluyorlardı.

Tam o sırada, ilk mermi, otomobilin ön camını parçaladı.

Menelas gerçekten korkmaya başlamıştı. Ya Sokrat, dönüp de onu buradan almazsa ne yapardı? Plajın kumlarının üstüne yığılıp kalmış, kumlara eliyle anlamsız resimler çiziyordu. Helikopter'in uzaklaştığını gördüğü zaman, bunun blöf olduğunu sanmış, nasıl olsa aracın geri dönüp geleceğini ummuştu. Ama, sessizlik sessizliği izlemiş; kuşkusunu korkuya dönüşmüş, korkunun yerini panik almıştı. İnsanın öleceği zaman duyduğu gibi, aklına garip, anlamsız şeyler gelmeye başlamıştı. Geçmiş yaşamından kesitler gözlerinin önünden geçiyordu. Tıklım tıklım dolu konser salonlarında alkışlandığı anlar. Ona müziği öğretten delişmen Amerikalının surati, Korfu'dayken, dibine oturup saatlerce düşündüğü, dünya yüzünde tek başına olduğuna inandığı, kaybolmuş bir uygarlığın tek temsilcisi olduğunu sandığı anlar. Ama o zamanlar, duvarın üstünden atladı mı, evini kar-



şısında görünce, yarattığı o büyülü dünya ortadan kayboluverirdi.

Oysa, bu adacıkta şimdi ne duvar vardı, ne ev, ne insan. Bir tabutun içinde ne kadar yalnız olabilirse o kadar yalnızdı. Sinirlerinin büsbütün gevşediğini anladığı zaman, kendine biraz cecaret vermek için, ciğerlerinin soluğu yettiği kadar haykırmıştı. Ancak, bu, yaban keçilerini, kayaların üstünden biraz daha uzağa kaçırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir ara keçileri okşamayı aklına koymuş, fakat, kayalıklarda ayaklarının sıyrılmasına da katlandığı halde, hayvanlara elli metreden fazla yaklaşamadı. Bir kaktüs dalına yaslandı. Az daha bayılacaktı. Orada, kaktüsün bir dalının üstünde, ağır gözkapaklarının altında, yarı kapalı iki göz üzerine dikilmiş bakıyordu. İncecik sivri dilini uzatmış, iguana cinsinden koca bir kertenkele. Her biri bir metreden daha uzun olan bu kertenkelelerin öteki kaktüslerin dallarında da barınmış olacaklarını düşünerek korktu. Hiç birine yaklaşamadı. Bu hayvanlar, üstünde barındıkları bitkilerin rengine öylesine uyduruyorlardı ki kendilerini, ilk bakışta farkedilmiyorlardı bile. Titreye titreye kumluğun oraya döndü. İlkönce hiç bir canlının bulunmadığına inandığı plajın üstü, şimdi, yavaş yavaş, kocaman, çekingen hareketlerle ilerleyen karideslerle doluyordu. O anda, büyük balıkların küçük balıkları parçaladıklarını, yuttuklarını; bunun, doğanın değişmeyen kuralı olduğunu hatırladı. Ağlamaya başladı. Bu sahte cennette geçireceği bir geceden sonra, sabaha sağ çıkamayacağını anladı kesin olarak.

Uzaktan duyulan çok hafif bir gürültüyle kendine gelir gibi oldu, kalbi hızlı hızlı atmaya başladı... İnsanın içini ısıtan, güven veren bir motör sesi duyuyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ağlamaktan buğulanmış gözleriyle, hayli arandıktan sonra, uzakta bir siyah nokta gördü. O siyah nokta yaklaşıyordu. Bir ara, saatine bakmak için gözlerini gökyüzünden ayırdı. Dört saatten bu yana ölüp ölüp dirilmişti. Korkunun bir garip tepkisi olarak hem bir ferahlık duyuyor, hem de bir saldırgan-

lık dalgası kabarıyordu içinde. Gökyüzüne tekrar bakınca hemen anladı ama, yaklaşan nokta şimdi ikiye bölünmüş, iki kara nokta olmuştu. Görüntü anlaşılır biçime girdikçe, Menelas, o iki parçanın kesin çizgilerini ayırtetmeye başladı. Alttaki parça daha küçüktü. Şimdi artık anlaşılıyordu. Helikopterin altına, kalın halatlarla bir şey bağlamışlardı. Araç biraz daha yaklaşıncaya, pilot Jeff'le Satrapulos'un başlarını seçebildi. Onlar da onu görüyor olmalıydılar. Menelas içinden gelen dürtülere karşı koydu, ne bağırdı, ne alkışladı, ne de kollarını salladı. Korkak bir kadın olmadığını, onu almak için erken ya da geç gelmelerine aldırmadığını, bulunduğu yerde çok rahat olduğunu, hattâ onların yardımına bile ihtiyaç duymadığını ikisine de gösterecekti. Hesaplı bir poz takınarak, deniz kabuklarıyla oynuyormuş gibi, sanki helikopter kafasının üstünde dönüp dolaşmıyormuş gibi davrandı... fakat, neydi o? Helikopter uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bir anda ayağa kalktı, avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı. Araç, bu kez, hiç yavaşlamadan kumsalı yüksekten tarayarak uçuyordu. Alçaldı. On metre kadar ileride duraklar gibi oldu. Yüksekliği de ancak on metre kadar vardı. Sonra santimetrelerle ölçülebilecek biçimde, ağır ağır alçalmaya başladı, gövdesinin altında taşıdığı o biçimsiz şeyin kumlara değmesine kadar alçalmasını sürdürdü. Pek iyi görmemekle beraber, helikopterden kocaman bir halat sarkıtıldığını sandı. Çılgın gibi koştu. Fakat, helikopter, altından sarkan şeyi kumluğun üzerine bırakır bırakmaz, birdenbire yükseldi, kuzeye yönelerek yine uzaklaşmaya başladı: bu kadarı olamazdı artık. Sokrat ona bu kadarını yapamazdı... Menelas, dişlerini sıkarak, sanki bir sıvının içinde ilerlemeye çabalıyormuş gibi zorlukla koşmasını sürdürdü... Yere bırakılan o kocaman şeyin yanına biraz daha yaklaşıncaya, şaşkınlık içinde, olduğu yerde durdu kaldı, pis herif, piyanosunu getirip bırakmıştı! Sinir bunalımı içinde attığı kakhaha gözyaşlarına karıştı... Dünyanın en ünlü piyanisti, Karaibler denizindeki ıssız bir adada, Bechstein'ıyla başbaşa kalacaktı demek! Zira, gerçekten bir Bechstein'dı bu!

Ayaklarının tam ucunda bir paket duruyordu. İçinde yünlü gitsiler, kazak, şarap, meyva ve konserve yiyecekler vardı. Menelas'ın içinden kusmak geldi. Durduğu yerde sallandığı için, piyanonun koyu akaju renkli tahtasına elini dayadı. Mantıktan çok iç güdüyle piyanonun kuyruğuna sarılı duran halatı çekti, kaydırды, kapağını açtı, tuşlarına hafifçe dokundu. Bu bomboş çevrede, tuşlardan, alışılmamış, ince bir ses çıkıyordu. Kumların üstünde duran zarfı gördü o zaman. Aldı, açtı. İçinden çıkan kâğıtta yazılanları okudu:

Goethe, Spinoza'yı anlayabilmek için, ıssız bir adaya gitmiş, orada altı ay kalmıştı. Menelas da, Chopin'in inceliklerini daha iyi kavramak amacıyla kendi adasında üç dört gün kalabilir. İyi yanlılıklar. SOKRAT.

«Panter» bir yandan ağlıyor, öte yandan da, eline aldığı bir muzı soyuyordu.

Slim, iş hanındaki odada, pencerenin önünde diz çökmüştü. Biraz önce içtiği biraların etkisiyle terliyordu. Gömleği sıyrılsıklam olmuştu. Korkudan midesi burkulur gibiydi. Sürekli olarak hep aynı insanlara, aynı kafalara baktığı için, şimdi gözleri ona kötü oyunlar oynuyordu. Gözlerini ayırmadığı insan başları birbirine karışıyor, birdenbire kararan ya da kızaran bir fon üzerinde çeşitli renkli çizgiler beliriyormuş gibi oluyordu. Üstelik, dumadan terlemesi de işini kolaylaştırmıyordu. Kaşlarının arasından süzülerek kirpiklerine bulaşan terleri onuncu kez sildi. Bir süre dışarıya bakmamaya karar verdi. Göz bebeklerini önce sola doğru döndürdü. Metal klasörler, kromajlı çelik iskemle, duvar saati. Sonra, sağa doğru çevirdi. Açık mavi renkte bir masa, eski bir yazı makinası, iki iskemle, küçük boyda bir afiş. Afişin üstünde, nefis bir kız, ıslak dudaklarla, bir Coca-Cola şişesine bakıyordu.

Elindeki karabinayı bej renkli muşambayla kaplanmış yere koydu. Kollarını hızla çevirerek birkaç hareket yaptı. Daha sonra, bacaklarında duyduğu karıncalanmayı gidermek için, birkaç kez zıpladı. Saat tam dört... İş artık saniye sorunuydu. Pencerenin önünde yine diz çöktü. Scott Baltimore'un otomobilinin geleceği geniş caddeyi yandan, dilediği gibi görebiliyordu. Pencerenin önünde çeşitli yerlere oturarak, çeşitli atış açılarını inceleyerek, yapacağı işi düşünerek, başkan adayının otomobilinin izleyeceği yolu aklına iyice yerleştirmişti. Bunları tasarlar-ken, kafasını durmadan kurcalayan öteki olayı unutmaya çalışmıştı. Demek ki, Annic ile çocukları, kendisi ne yaparsa yapsın, onları öldürecek olan hergelelerin elinde tutsakdılar. Tüfeğinin dürbününden bakarak, karşıda görünen binlerce surat arasından biraz önce yanına yaklaşan o hergeleyi tanımaya çalışmıştı. Onu bir görebilseydi, herifin tam iki kaşının arasına mermiyi oturturdu.

Odaya girdiği zaman, her yanına inme inmiş gibi, hiç bir şeye karar verememişti. Kimse ona yardım edemezdi. Trendy'yi bulup, olup bitenleri anlatmak için artık vakit çok geçti. Hoş, anlatsa bile, Trendy ne yapabilirdi ki? Ne derdi ona? Belirli bir işi yerine getirmek için para almıştı. Fakat, söylenenin tam tersini yapmasını sağlamak amacıyla, karısını, çocuklarını kaçırmışlardı. Ne yaparsa yapsın, tuzığa düşmüştü. Scott Baltimore'u vuracak olursa, ne yalan uydurursa uydursun, Trendy onu bağışlamazdı: öldürürlerdi onu da. Adamı vurmazsa, bu kez de, ötekiler, karısını ve çocuklarını temizlerlerdi. Bilemiyordu ne yapacağını...

Caddede birikmiş kalabalıktan gürültüler, sesler yükseldi. Slim kaskatı kesildi. Bir sürü motosikletli polisin arkasından ağır ağır ilerleyen otomobil kortejinin ortasındaki, üstü açık, siyah arabayı, o arabanın içinde, arkada, ayakta duran iki kişiyi rahatlıkla görebiliyordu. Slim'e o sırada, her şey o büyük, üstü açık arabayı kendisine doğru itiyormuş gibi geldi. Karabinasını aldı, kabzasını omuz boşluğuna iyice yerleştirdi, terden

ıslanmış yanağını silâhın sıcacık madenî kısmına dayadı. Dürbünden bakarak nişanını aldı, tüfeğin dürbünüyle Scott'la Peggy'nin yüzlerine baktı teker teker. Araba henüz duracağı yere gelmediği halde, o uzaklıktan bile tetiği çekecek olsa, o iki kişiden hangisini isterse, vurabilirdi. Motosikletli polisler meydana girmeye başlamışlardı. Slim, elindeki tüfeğin dürbünüyle izleyerek, başkan adayının arabasını bir saniyecik bile gözünden kaçırmıyordu. Arabanın, **Royal Orleans** otelinin önüne yanaşmak için geniş bir eğri çizgi çizdiğini gördü. Kentin belediye başkanı, konuklarını karşılamak amacıyla, otelin önündeki merdivenlerin ilk basamağına kadar inmişti. Üç metre daha ilerledikten sonra, Cadillac duracaktı. Slim o anda, sanki çevrelerinde hiç kimse yokmuş gibi, Scott'la Peggy'nin dürbünü aracılığıyla, onları ta burnunun dibindelermiş gibi yakından görebiliyordu. İkisi de ciddi duruyorlardı. Bakışlarıyla birbirlerine sessiz bir hikâyeye, bir aşk hikâyesi anlatıyorlardı. Evet bu genç, zengin, dokunulmaz karı koca, bakışlarıyla, bir aşk hikâyesi anlatıyorlardı birbirlerine...

Slim, boğuk bir sesle mırıldandı:

— Annie... Annie'ciğim benim...

Neredeyse düşünmeden, parmağı tetiği biraz daha okşuyormuş gibi tuttu, hafifçe, çok hafifçe yerinden oynattı. Bir milimetre bile değildi tetiğin oynayışı. Mermi fırladı namludan, otomobilin ön camı parçalandı.

— Annie, Annie!.. Namussuzlar!

Slim iyice bastı tetiğe. Dürbünün tam orta yerindeki çapraz çizginin üstünde, arabanın ön camının parçalanmasından sonra, gördüğü şeye inanmamış gibi, şaşkınlık içinde bakakalan Scott'un yüzü görünüyordu. Baltimore'un alnında kıpkırmızı bir nokta belirdi. Slim, adamın aldığı yaradan **kan** fışkırdığını bile görebilmekteydi. Sonra, Scott Baltimore, yavaş yavaş düşerken, Slim Scobb'un duyması olanaksız müthiş bir haykırıyla, Peggy'nin kendini kocasının üstüne attığını, ona sarıldığını gördü. Slim ağır ağır yerinden kalktı, silâhını şaşılacak bir hızla söküp-

verdi, parçalarını, golf malzemesi taşımak için plastikten yapılmış bir spor torbası içine yerleştirdi. Odanın kapısını açtı, koridorda, hiç acele etmeden yürümeye başladı. O sırada, koşuşmaya başlamış olan bir yığın insandan hiç biri ona dikkat etmedi. Servis merdiveninden indi, zemin katını geçti, yapının ikinci bodrum katına geldi. Bodrumun plânı tüm ayrıntılarıyla aklındaydı. Orada, üç kapıyı açıp geçtikten sonra Bourbon sokağına çıkan bir yapının içinde olacak, oradan rahatça kaçacaktı. O kapıları açması için. Trendy. Slim'e üç anahtar vermişti. Anahtarların üçü de pantolonunun cebindeydi. Hangi kapıyı açacağını biçimlerinden biliyordu... Karısı ve çocukları, çok az da olsa, kurtulma şansına sahiptiler artık. Peki, kendisi ne yapacaktı? Ne olacaktı bundan böyle? Herhalde, ölünceye kadar izlenen, kovalanan, yakalanmasına çalışılan bir adam olup çıkacaktı. Kurtuluşu yoktu. Nereden bulunursa bulunsun, ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, her zaman tetikte bulunması zorunlu olacak, uyurken bile bir gözünü açık tutması gerekecekti. Yemek yemesinin, içki içmesinin bile tadı kalmayacaktı. Karşısına kim çıkarsa çıksın, herkesin onu öldürmeye çalıştığına inanacak, mide boşluğuna bir tabancanın bütün kurşunlarının boşaltıldığını duyarmış gibi korku içinde yaşayacaktı. Oysa, şantajı boyun eğmeyeceğine kesin karar vermişti. Scott Baltimore'u öldürmek istemişti. Hiç değilse, son saniye öncesine kadar böyle bir amacı yoktu. Yalnız, Scott'la Peggy'nin arabada, ayakta, birbirilerine baktışıklarını, gördüğü an, parmağı sanki kendiliğinden harekete geçmiş, sinirleri aklını yenilgeye uğratmıştı.

Uzun koridorun sonuna gelince, karşısına çıkan ilk kapıyı gördü. Kolunda taşıdığı silâh torbasını oracıktaki bir boşluğa fırlattı. Cebinden çıkardığı anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Hayır, bu değildi. Yanlış anahtarı almış olmalıydı... İkinci anahtarı denedi... O da olmadı. Kolunu kaldırarak, gözlerinin içine kadar giren terleri dirseğiyle silmeye çalıştı. Üçüncü anahtarı denedi. O da acımıyordu kapıyı. Yapabileceği hiç bir şey kalma-

mıştı!... Alay etmişlerdi onunla anlaşılan! Fare gibi kapana sıkışmış kalmıştı! Döndü. Bu korkulu düşlerdekini andıran koridorda deli gibi koşmaya başladı. Trendy onun kaçmasına anahtar dalgasıyla engel olduğuna göre, herhalde onu yaşatmama da kararlı olmalıydı. Ona inandığı, adamın verdiği emri yerine getirdiği için kendine küfretti. Sonra, ne diye elindeki silâhı fırlatıp atmıştı sanki? Biraz daha hızlı koşmaya çalıştı. Ötekiler, onu öldürmek için hazırladıkları plânı uygulamaya koymadan merdivenin başına yetişebilirse, belki kaçabilecekti. Yukarda bekleseler bile ona, karışıklıktan yararlanarak izini kaybettirebilirdi. Merdivenin basamaklarını dörder dörder atlayarak tırmandı. Fakat, yapının giriş yerine gelince, çevresinin bir yığın insanla sarıldığını gördü:

— Hey! Siz, siz! Baksanıza buraya! Nereye gidiyorsunuz siz?

Polisler, yapının giriş kapısını tutmuşlardı. Slim, budalaca bir davranışla, geri döndü. Biraz önce basamaklarını dörder dörder çıktığı merdivene doğru geri döndü. Oysa, o merdivenin kendisine kaçma olanağı sağlamayacağını biliyordu. Tam ilk basamağa atlayacağı sırada, sivil giyimli bir yığın insan, yolunu kesiverdiler. İçlerinden biri kolunu yakaladı, arkaya doğru bükte. Slim, umutsuz bir çırpınıla, adamın elinden kurtulmaya çalıştı. İki kişi daha çullandı üstüne...

— İşte o!

Ardından bir sürü polis koşuştular. Şimdi Slim'in iki kolunu da yakalamışlardı. Adam öne doğru eğilmiş, itilerek, kakılarak, orasından burasından çekilerek, zorla adım atabiliyordu. Gömleği yırtılmıştı. Önüne gelen indiriyordu sırtına yumrukları. Slim o bitik durumunda bir anda kaskatı kesildi kaldı: çevresinde çılgınca bir vals yapıyormuş gibi dönen bir yığın insanın arasından, Trendy'nin yüzünü tanıdı. Trendy bir adamı kollarından tutmuş, öne doğru itiyordu. Slim'in gözleri, Trendy'nin ittiği adamın sağ koluna takıldı. Baktı, adamın sağ elinde hiç bir şey yoktu. Onu öldüren kurşun, adamın sol elin-

deki tabancanın namlusundan fırlayıverdi. Birbiri ardından üç kurşunun, midesinin biraz üstüne rastladığını duydu.

— Namussuz herif! Namussuz herif, adayı öldürdü, namussuz herif!

Kin dolu, nefret dolu yüzler, birdenbire, bembeyaz bir güneşin göz kamaştıran ışığında kayboluverdiler. Slim, bilinçli olabildiği son saniye süresince, ona sol eliyle ateş eden adamın, dirsekleriyle, herkesi ite kaka, kalabalığın arasından kendine yol açtığını, hemen gözden kaybolduğunu görebilmişti.

Piyanoyu kumların üstüne bıraktıktan sonra Jeff tekrar yükselmeye başladığı zaman, Yunanlı vicdan acısı duyar gibi oldu: bu ders Menelas için biraz fazla sert değil miydi? İncecik bir gölge gibi, plajın siyah kumları üzerinde koşuşunu görüyordu onun. Yunanlı onu orada sekiz gün bırakmaya, sekiz günün sonunda gelip almaya karar vermişti. Bir an, pilotuna geri dönmesini, bu şakaya burada son vermelerinin iyi olacağını söyleyecek gibi oldu. Fakat, tam o sırada, Jeff, hiç sırası değilken, ağzını açtı:

— Patron...

Adam, S.S.'ye darılmış gibi, yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

— Ne oluyor, ne var? diye kükredi Yunanlı.

— Şey... Patron... yani bir kadın için biraz fazla...

Sokrat hemen katılaştı. Onuruyla oynanmış adam rolünü sonuna kadar oynamaya kesin karar verdi.

— Ne karışyorsun sen? Ne burnunu sokuyorsun! Pilotluğuna bak yeter!

Jeff, dayak yemiş köpek gibi, acı acı başını sallamakla yetindi. Yunanlı da kaşlarını çattı. Yaptığı şeyi bir daha aklına getirmemeye karar verdi. İyi ama, ya hastalanırsa? Ya kendini öldürmeye kalkarsa? Göze alınması gereken tehlikelerdi



bunlar. Menelas'a, dediğim dedik olduğunu, her şeyin kendisine bağlı olduğunu göstermeliydi! Olympe onu, emrinde çalışan personelin gözleri önünde iki kez küçük düşürmüş, rezil etmişti! İki kez haddini bilmezlik etmişti.

— Patron!

Yunanlı, işgüzarlık gösterisi yapmak tutkusuna kapılan Jeff'i neredeyse kolundan tutup atacaktı aşağıya. Fakat yapmadı. Pilotunun önemli bir haber öğrendiğini, ona söyleyeceği önemli bir şeyi olduğunu sezdi. Pilotun kulaklarında dinleme aygıtı vardı. Hemen çıkardı başından kulaklıkları, Yunanlıya uzattı. Motörün gürültüsünün karıştığı çızırtılı bir ses acıklı bir havada, bir şeyler anlatıyordu: Scott Baltimore'u öldürmüşlerdi! Spiker, cineyetin nasıl işlendiğini, kesik kesik ayrıntılarıyla anlatıyordu. Yunanlı hemen çıkardı kulaklıkları:

— Neresi bu istasyon?

— Miami radyosu.

— Hemen geri dön!

— Yata mı?

— Hayır, adaya!

Jeff rotayı güneye yöneltti. On dakika sonra yine adanın üstündeydiler. Yunanlı, aşağıya baktı, koskoca piyanonun yanında nokta gibi ezilmiş duran Menelas'ı gördü. Kadın, havaya doğru elleriyle, kollarıyla işaretler yapıyordu. Sokratın içi bir denbire acıma duygusuyla doldu. Menelas'ın elli metre kadar ötesinde, helikopter yere konar konmaz, Olympe hızla koşmaya başladı. Sokrat, rahatça binmesi için elini uzattı. Menelas, geride bıraktıkları piyanoya dönüp bakmadı. Yunanlı kadının ağlamış olduğunu, şimdi yine ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anladı. Havanın sıcak olmasına rağmen, Menelas, koltuğunun üstüne büzülmüş, önemli bir kazadan kurtarılan insanlar gibi, hafif hafif titriyordu. Ağzını açıp hiç bir şey söylemedi. Yunanlı da ağzını açmadı. Bir ara, Sokrat'ın yüzüne bile bakmadan, adamın ellerini ellerinin içine aldı, sıkı. Yunanlı

da onun ellerini hafifçe sıktı, yavaş yavaş konuşarak haberi verdi:

— Scott Baltimore’u öldürdüler.

Başka hiç bir konuşma olmadı helikopterde. Yatına döner dönmez, Yunanlı, Peggy Baltimore’a telgraf çekti:

**Korkunç haberle allak bullak oldum. Bütün kalbinle, bütün gücümle sizi düşünüyorum. Ne olursa olsun, her alanda, her konuda, emrinizi beklemekteyim. Sokrat.**

Aradan iki saat geçtikten sonra, Yunanlı derin derin düşünürken, hayatının en büyük heyecanını duydu: kaptan Kirişlis, çektiği telgrafın karşılığını getiriyordu! Tel’in altındaki imza «Peggy» idi. Yunanlı adete titreyerek, üç kez, okudu gelen telgrafı:

**Teşekkür ederim. Kendimi feci şekilde yalnız ve kimsesiz hissediyorum. Cenaze töreninde görüşürüz.**

## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



— ŞİMDİ, iyi bakınız gözlerime... Bakışlarınız gitgide ağırlaşıyor... ağırlaşıyor... Bacaklarınız sanki bir ton ağırlığında gibi... Kollarınız da ağırlaştı, gittikçe ağırlaştı. Daha ağırlaşıyor. Gözkapaklarınız da ağırlaşmaya başladığı için gözlerinizi kapatmak istiyorsunuz. Gözkapaklarınız bu kadar ağırlığı kaldıramaz ki... Dayanın ama... Dayanın biraz. Hemen kapatmayın gözkapaklarınızı. Açık tutmaya çalışın. Zor ama, baksanıza, kurşun gibi gözleriniz... Öyle öyle, gözkapaklarınızın üstüne sanki kurşun yerleştirmişler gibi. Uyuyacaksınız... uyuyup kalacaksınız... Tamam... Tamam işte... Kurşun gibi gözkapaklarınız ağır ağır kapanıyor. Uyumamanızın olanağı kalmadı. Mutlaka uyuyacaksınız. Gözkapaklarınız kilitlendi bile... Kımıldamayın artık! Hayır, ben emir vermeden bir daha gözlerinizi açamayacaksınız!... Şimdi, yavaş yavaş kalkacaksınız, gelip şu iskemleye üstüne oturacaksınız...

— Gözlerimi hâlâ kapalı mı tutayım?

Doktor müthiş bir sıkıntıyla içini çekti.

— Bakınız, dinleyin lûtfen... Bana pek yardımcı olduğunuzu söyleyemeyeceğim bu gidişle!

Doktor, bu garip müşterisinin her şeyine sinirleniyordu. Önce, adamın kimliğini gizli tutmasını kabul edememekteydi.

Kimliği belli olmayan bir müşteriyle uğraştığı için, mesleğinin temel kurallarına karşı çıkmış oluyordu. Tedavi ettiği her hastasının adını, adresini alması zorunluydu. Yalnız, bu müşterisi acaba gerçekten hasta mıydı? Doktor Schwobb bundan on gün kadar önce, New York'un en ünlü kalp uzmanlarından biri olan doktor Herbert'den bir mesaj almıştı. Doktor Herbert, 5'ci cadde özel klinik sahibi olan gerçekten az bulunur kalp uzmanlarındandı.

— Yakın dostlarımdan biri, hipnotizmanın sırlarını öğrenmek istiyor. Ona yardımda bulunabilir misiniz?

Dr. Schwobb, çekimserlik içinde, kimseye bir şey öğretmeyeceğini söylemeye hazırlanırken, telefonda, Dr. Herbert şunları eklemişti:

— Zamanınızın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Dostum, size seans başına beşyüz Dolar verebileceğini söylüyor. Eğer bu parayı az bulacak olursanız, kendisine söylemekten çekinmeyiniz, lûtfen, Sizin öğütlerinizden yararlanabilmek için, ne kadar dilerseniz, o kadar ödemeye hazır.

Paranın büyüklüğü karşısında şaşkına dönen Dr. Schwobb ancak şunları kekeleyebilmişti:

— Sayın Profesör, sözünü ettiğiniz dostunuz doktor mu?... Herbert sevinçle gülmeye başlamıştı:

— Aman rica ederim meslekdaşım, hiç doktor olsaydı, o kadar para vermeye hazır olabilir miydi?

İki doktor, bu esrarlı «dost» için bir randevu saati kararlaştırmışlardı. O günden bu yana, siyah alpaga giysileri içinde, son derece şık, ufak tefek adam, her sabah saat tam 10'da, Dr. Schwobb'un muayenehanesinin kapısını çalıyordu. Yalnız, Dr. Schwobb, daha ilk seansta bilimsel bir açıklama yapmayı gerekli görmüştü:

— Hipnotizma bir tedavi yoludur. Bir tedavi yolu olarak da, biliniz ki, tehlikelidir. Bu nedenle, herhangi bir işe başlamadan önce, elde etmek istediğiniz bu bilgileri ne amaçla kullanmayı tasarladığınızı öğrenmem iyi olur.

Karşısındaki pek normal bir davranışla cevap vermişti:

— Bir kadın için.

— Nasıl? Yani, hipnotizmayı öğrenip bir kadına mı öğretceksiniz?

— Hayır. Bir kadını, hipnotizmadan yararlanarak, baştan çıkartmak istiyorum.

Şaşkınlıktan, Dr. Schwobb'un kolları iki yanına sarkmıştı:

— İyi ama, sayın bayım...

Doktor, adama, kendisinin gönül işleri uzmanı değil, pratisyen bir hekim olduğunu söyleyecekti. Ancak, Mister Smith - Dr. Herbert, kimliğini açıklamak istemeyen bu müşteriyi Smith adıyla tanıtmıştı - ona konuşmak olanağını bile tanımıyordu:

— Yoksa, vereceğim ücreti az mı buluyorsunuz? Durun bakayım bir dakika... Profesör Herbert bana, seans başına bin Dolar demişti. Yanılıyor muyum acaba?

Bu kolay dayanılmaz gerekçe karşısında yenilgiye uğrayan Dr. Schwobb da:

— Peki, öyleyse. Hemen başlayayım, diye cevap vermek zorunda kalmıştı.

Ne de olsa, para sokaktan toplanmıyordu ki. Hem sonra, yüksek sosyeteye dadanmış kalp uzmanlarıyla, estetik ameliyatı yapan operatörlerin dışında, hangi doktor seans başına bu kadar para kazanabiliyordu? Dr. Schwobb şu anda, bu fiyatı bile kabul ettiğine pişmanlık duymaya başlamıştı. Müşterisinin hipnotizmanın temel kuralını kavrayabilmesi için, Schwobb, birkaç seans süresince, onu uyutmaya çalışmış, fakat bunu başaramamıştı. Olmuyordu bir türlü! Adam uyumuyordu. Müşterisinin kişiliğinden yayılan güçlü bir duygu bu adamın hiç bir alanda etki altında bırakılamayacağını kanıtlamaktaydı: doktor bu müşterisinin - uyutmak bir yana - şöyle içinin biraz uyuşmasını bile sağlayamamaktaydı. Anlaşılan adamın içinde, varlığında, her an onu kollayan, davranışlarını düzenleyen; uyaran bir ikinci kişilik yer etmiş oturmuştu. Gerçekte, iyi niyetliydi Mister Smith, denemeye katlanmaya da gönüllüydü ama olmu-

yordu. Dr. Schwobb bir ara, kimliğini bilmediği müşterisinin bir uzman doktor olabileceğini: profesör Herbert'in kendisine kötü bir şaka yapmak hevesine kapıldığını aklından geçirdi. Fakat, insan bu kadar parayı gözden çıkarmazdı şaka yapmak için... Her seansın sonunda, öğrencisi, öğretmenine, avucunun içinde ikiye katladığı bir bin Dolarlığı uzatıyordu. Schwobb bugün artık o parayı kabul edecek durumda değildi. Sonuç vermeyen sekiz denemeden sonra başarısızlığını açıkça ortaya koymaya karar vermişti:

— Dinleyin. Size şunu söylemek zorundayım... Vazgeçiyorum bu işten...

Adam hayretle baktı doktora:

— Neden?

— Üzerinizde hiç bir etkim olmuyor da ondan.

— Fakat... nasıl olur Doktor?... Siz galiba rollerimizi değiştiriyorsunuz. Ben buraya, beni uyutmanız için gelmiyorum. Bana, başkalarını uyutmayı öğretmeniz için geliyorum.

Schwobb sabırsızlığını ortaya koyan bir hareket yaptı:

— Bakınız, lâf aramızda, bir şey sormak istiyorum size. Herhangi bir insanı baştan çıkarmak için gerçekten hipnotizma bilgisine gerek olduğunu mu sanıyorsunuz?

— Bunun böyle olduğuna inanmasaydım, ne diye gelirdim size?

Schwobb yutkundu:

— Evet ama, çok etkili bir iç gücünüz var sizin.

— Evet, bazı durumlarda çok kuvvetli, çok etkili bir iç gücüm vardır... daha çok iş konularında. Fakat, özel hayatımda...

Doktor, belli belirsiz, gülümsedi. İnsan nasıl olur da bu kadar güçlü olduğu halde, böylesi çocukça şeylerle vaktini kaybederdi? Tatlı bir sesle konuştu:

— Eğer amacınızı iyi anlıyorsam, hipnotizmanın gücünden yararlanarak, bir kadının sizi sevmesini sağlamak istiyorsunuz, öyle değil mi?



— Doktor, sizden istediğim nedir biliyor musunuz? Bakışlarıma öyle bir özellik katınız ki, kadının hemen farkına varmasını, beni görmesini sağlayabilirsin, o kadar! İstediğim bundan başka bir şey değil. Gerisini, nasıl olsa başarırım.

Schwobb derin bir sessizliğe daldı. Adamın bu konudaki şaşkınlığı, ona, kaybettiği güvenini yeniden elde etmek olanağını sağlıyordu. Daha kesin bir sesle şöyle dedi:

— Çok güzel! Şimdi öyleyse hemen işe başlayalım! Duruma hâkim olmamızı sağlayacak bazı şeyler öğreteyim size...

Öteki, bir şey sormak istiyormuş gibi parmağını kaldırdı. Tam kendine güvenen ve kesin bir biçimde konuşmaya başladığı sırada, Schwobb sözlerini kesmek zorunda kaldı:

— Evet, nedir?... Dinliyorum sizi?

— Unutmayınız ki, Doktor, eğer o kadın beni göremiyorsa...

— Biliyorum... Biliyorum! Altı yaşında çocuk değilsiniz ki! İnsanın, başkasının dikkatini çekebilmek için yapacağı o kadar çok şey vardır ki!

— Evet ama doktor, o kadının dikkatini çekmeye çalışan bir sürü insan var.

— Haydi canım! Şimdiye kadar hiç bir deneme yapmadığınızı siz de pek âlâ biliyorsunuz. Kalkıp da, kadının önünden, başınızın üstüne bir muz hevengi yerleştirip geçecek olsanız, görmez mi hiç sizi?

Schwobb bu sözlerini pek beğenmiş olacak ki, hafif hafif güldü. Öteki kılını bile kıpırdatmadan, soğuk soğuk duruyordu. Doktor tekrar söze başladı:

— Şaka bir yana, kadının sizi görmesi, varlığınıza dikkate alması için, bana kalırsa, o kadar yorulmanıza gerek yok, dostum. Göreceksiniz bakın, kendiliğinden oluverir bu iş! Hem sonra, önemli olan yalnız gözler, bakışlar değildir. Sesinizi kullanabilirsiniz, hareketlerinizin bir özelliği olabilir, konuşma biçiminizin... ne bileyim ben... daha pek çok şey etkili olabilir! Bakınız, erkek erkeğe konuşalım biraz, ne bekliyorsunuz siz o

kadından? Evlenmek mi istiyorsunuz onunla?

Yunanlı, acı acı güldü:

— Hayır. Hiç bir erkek onunla evlenemeyecektir.

— Yoksa, metresiniz olmasını mı istiyorsunuz?

— O bile değil. Yani, o kadarını da istemiyorum... Arkadaşım olsun, yalnız arkadaşım olsun, yeter bana.

Dr. Schwobb yüzünü buruşturdu:

— Bakınız dostum, kabalık etmiş olmayayım ama... cinsel açıdan bazı sorunlarınız, güçlükleriniz mi var yoksa?

Satrapulos müthiş bir kahkaha attı:

— Hayır doktor, hayır!... Kusura bakmayın. Benim derdimi anlayabileceğinizi sanmıyorum...

Birleşik Amerikanın en ünlü kadınıni elde etmek istediğimi ne diye anlatsındı doktora? Hem sonra, bu kadını görür görmez, elinin ayağının kesiliverdiğini, hiç bir şey yapamadığını, onunla yatıp sevişmeyi bile aklının ucundan geçiremediğini, Peggy'le yatacak olursa, sanki kızıyla ya da kızkardeşiyle yatıyormuş gibisinden bir duygunun buna engel olduğunu nasıl söylesindi? Durum gerçekte böyleydi! Gözünde büyüüttüğü, kocaman bir tahtın üstüne oturttuğu o kadın, nasıl olur da, tahtından iner, gelir, onun yatağına, onun yanına uzanırdı? Aklına böyle şeyler geldi mi, ağır suç işleyecekmiş gibi bir duyguya kapılıveriyor, tüm gücüyle itiyordu bunları. Hani neredeyse, ona kalkıp da annesiyle yatmasını önermişlermiş gibi bir duyguya kapılıyordu.

Peki ama, neden? Neden böyle oluyordu? Niçin?

Fast çok değişmişti. Ancak, bu değişiklik Lena'nın pek hoşuna gitmediği için, neler olduğunu araştırmak istemiyordu. Beş yıl önce karşılaştığı o vahşi tavırlı hippy yine çok yakışıklı, yine o kadar ürkütücü, çekiciydi. Yalnız şimdi uğraştığı şeyler aynı değildi artık. O zamanlar hiç önem vermediği para konusu

bir mesele olmuştu onun için. Eskiden parasızlığı hiç umursamadığı halde, müthiş bir para harcama hastalığına yakalanmıştı. Herşeyi almak istiyor, deliler gibi, hesapsız para harçlıyordu. Onu himayesine almış, bir çok kişiye tanıştırmış, resimlerini tanıtmış olan Lena sayesinde ünlü bir ressam olmuştu. Yaptığı tablolar dünyanın sayılı müzelerinde yer alıyor, **avant - garde** tablo kolcysiyoncuları, Fast'ın imzası bulunan her şeyi kapışıyorlardı. Gerçekte, onun resimlerine «tablo» demek pek kolay değildi. Fast, klasik resmin sınırlarını zorlamış, biçim ve renk gibi kavramların temeline dinamit koymuş, parçalamış, geçmişteki ressamların, örneğin Piero della Francesca'nın perspektif denen hiyleye başvurmak zar zor gerçekleştirebildikleri bir şeyi başarak, yapıtlarına üçüncü bir boyut kazandırmıştı. Resmin yaşaması, canlanması için gerekli olan unsuru, derinliği, derinlik kavramını gerçekleştirmişti. Onun yapıtları alışılmış resimler gibi, duvarlara asılacak şeyler değildi. Bunlar, özel olarak hazırlanmış yerlere yerleştirilen, bunun sonucu, özel bir alan, özel bir boyut kazanan yapıtlardı. New York'ta ilk sergisini açtığında, eleştirmenler, heyecanlanmışlar, şaşırıp kalmışlardı. Mavi bir ışıkla belli belirsiz aydınlatılan bir salona, İstanbul'da bir çöplükten aldığı, patlak somyalı bir demir karyola yerleştirmişti. Yağın üstündeki buruşuk çarşafı, yer yer, acayip lekeler vardı. Bu lekelerden birinin, kararmaya yüz tutmuş kan lekesi olduğu anlaşılıyordu ama rasgele bir kan lekesi de değildi. Serginin kataloğunda, bu düzenlemenin anlamı, içinden zor çıkılır sözlerle şöyle açıklanıyordu: **Bu kanın acıklı bir öyküsü vardır. Bu kan, sanatcının hayatına karışmış olan bir genç kadının aybaşı dönemi kanıdır. Sanatçı, herkesin nedenini anlayacağı bir ar duygusuyla, bu genç kadının adını açıklamamaktadır.** Paslanmış karyola, buruşmuş, üzeri aybaşı kanı lekeli bu düzenlemenin adı da garipti: **Eğlentinin Sonu.** Kulakları önceden bükülmüş olan eleştirmenler, bu resim karşısında hayranlıklarını dile getirmişlerdi. Hattâ içlerinden en ünlüsü, öteki meslektaşlarından daha önce davranarak, aynı kıyaslamayı yapmalarına

engel olmak telâşı içinde, şunları yazmıştı: **Rembrandt'ı bile gerilerde bırakan, Fast adındaki bu tanınmamış ressam...**

Sanat çevrelerine böylesine gürültülü bir biçimde giren Fast eser üstüne eser vermiş, özellikle son yaratısı, ona karşı biraz çekingen davranmış olan yazarları bile heyecanlandırmıştı. Bu kez tutmuş, kuş gagası biçimindeki bir Murano kristalinin içine, kesilmiş tırnak parçalarını doldurmuş, bu düzenlemesine de: **Sevmiş olduğum kadınlar** adını vermişti. Altında da, ne anlama geldiği bilinmez, «**Unguibus ve rostro**» diye bir yazı vardı. Fast'ın elde ettiği bu başdöndürücü başarının sonunda Lena, koruduğu, beslediği, uğrunda avuç dolusu para harcadığı, sevdiği ve seviştiği bu genç erkeği artık kolay kolay göremez olmuştu. Fast, arada sırada, Lena ile New York'ta buluşmaya tenezzül ediyordu. Lena'nın parasıyla, rıhtımdaki eski bir depoyu satın almış, atölye biçimine sokmuştu. Lena, Avrupada olduğu zamanlar, durup dinlenmeden ona telefonlar yağıdırıyor, uçak biletleri gönderiyor, Marc'la bozuştuktan sonra elinden çıkarmadığı Faisanderic sokağındaki apartmanında buluşmaları için Fast'a yalvarıp yakarıyordu. Lena'nın Paris'teki apartmanı milyonlar ödeyerek satın aldığı Fast'ın tablolarıyla dolup taşıyordu. Fast'a göre insanın bir sanat eserini sevebilmesi için onu çok pahalıya satın alması gerekirdi.

Gerçekten, Lena, Fast'tan aldığı her şeye milyonlar yatırmıştı. Bu genç erkeğe karşı duyduğu tutkunun doğal sonucu olarak, Lena'nın başından iki boşanma geçmişti. Özellikle bunlardan bir tanesi, şaşılacak kadar çabuk gerçekleştiği için mahkemelerin boşanma tarihinde rekor diye yer alacak nitelikteydi. Mortimer'den ayrılarak, Sunderland düşesi ünvanından da vazgeçtikten hemen sonra, Lena, kendini eski eniştesinin kolları arasında buluvermişti. Kallenberg'le yatıp kalkması için arada kısa süreli bile olsa, bir hazırlık ya da geçiş dönemine bile ihtiyaç duymamıştı. Genç kadın, o sıralardaki umutsuzluğunun dürtüsüyle, Portofino'ya giderek, eski eniştesinin yanında kalmayı kabul etmişti. Yata gelişinin hemen ertesi günü

akşamı Mavi Sakal da çıkıp gelmiş, ona sahip olmak amacıyla çok beklemiş kaba bir adam davranışları içinde, yatağına girmişti. O günlerde ne yapacağını kestiremediği için, Lena, kendini olayların akıntısına bırakmakta sakınca görmemişti. Bir yandan kızkardeşini deliye döndürmek, öte yandan Yunanlı'ya meydan okumak, bir başka bakımdan da, çabucak yeni bir koca bulabilecek özelliklere sahip olduğunu Mortimer'e kanıtlamak amacıyla, Herman'ın evlenme teklifini kabul etmişti. Kallenberg, karısı İrena'dan kurtularak Lena'nın kocası olmasını sağlayacak işlemleri çabucak tamamlamıştı. Kendi açısından, bu evlenme ona iki önemli şey sağlayacaktı: yıpranmış bir kadını başından atacak, onun yerine, kaynana bile değiştirmeden, yeni bir karı sahibi olacaktı. Bu işi gerçekleştirirken, kaynana değiştirmemesi kendisine, başka maddî çıkarlar da sağlayabilirdi. Öte yandan, amansız düşmanı Yunanlı'nın eski karısıyla evlenmekle, gururunu tatmin edecekti.

Kallenberg, Lena ile düğününü, İrena'nın o kadar istediği halde sahip olamadığı ve sadece bok çıkuruna batıp çıkmakla yetindiği aynı şatoda yapmak istemişti. Bundan intikamcı bir zevk duyuyordu.

Düğün günü gelip çatmış, şatonun büyük mermer merdivenlerinin önünde dünyanın en lüks otomobilleri sıralanmıştı. Herman, yakın dostlarından yalnız yüz kişi çağırmıştı. Törenin rahat, kasıtsız, babayani bir havada geçmesini istiyordu. Öğle yemeğinde, Mavi Sakal, karısına doğru eğiliyor, yeni satın aldığı bir malı herkese göstermek isteyen sonradan görme bir adam gibi, Lena'yı ikide birde öpüyordu. Bir ara, genç kadının dizlerinin üstüne, siyah deriden yapılmış şık ve güzel küçük bir kutu koydu. Lena, kutuyu açtı. İçinde gerçekten göz-kamaştırıcı bir pırlanta vardı. Yüzyıllar önce, Onbeşinci Louis'nin, Marie Leczinska'ya, onuncu çocuğunu dünyaya getirdiği zaman armağan ettiği ünlü pırlantaydı bu.

Herman yeni karısına döndü, sordu:

— Beğendin mi?

Yemekteki konuklardan bazıları:

— Takın da görelim, diye bağıldılar.

Lena kolyeyi boynuna taktı. Salondan, bir hayranlık uğultusu yükseldi. Kallenberg o zaman harcadığı paranın boşa gitmediğini anladı, sevindi. Derken, bu ince zevkli bayram havasını berbat eden bir şey oluverdi. On saniye bile sürmemiştii bu olayın patlayışı. Mavi Sakal, bardağındaki içkisini içmeye hazırlanırken, karısının bardağının boşalmış olduğunu gördü. Elinde eski bir Bordeaux şarabı şişesiyle dolaşan uşaklardan birine işaret etti. Uşak, Lena'nın bardağına şarap koyarken, genç kadın, olağan bir davranışla, başını hafifçe kaldırıp bakınca, hayatının en büyük sarsıntısını geçirdi. Masanın karşı tarafında, sırtında bir garson kıyafeti: Fast duruyordu. Bir prens kadar güzel ve yakışıklı! Genç adamın dudaklarında hafif bir alaylı gülümseme vardı. Kendine güvendiği açıktı. Baktı Lena'nın gözlerinin içine. Büyülenmiş olan Lena Fast'ın iri, mavi gözlerini görünce dayanamadı, ya bayılacak ya da kusa-caktı. Kalbi, zayıf bir arabaya yerleştirilmiş güçlü bir motor gibi, bedenini sarsa sarsa atmaya başladı. Bir saniye içinde aklından çılgınca tasarılar geçti: ne işi vardı burada? Evet, evet, hatırladı! Evleniyordu!... Düğünü oluyordu!... Kiminle evleniyordu ama? Bilmiyordu kiminle evlendiğini... Neden unutmuştu acaba?... Onu da kestiremiyordu... Peki öteki, o Fast, sevdiği Fast, onun ne işi vardı burda? Nasıl gelmişti, buraya? Ayaklarının başparmaklarından başlayan bir elektriklenme çabucak bedenine yayılıverdi. Fast!... Fast!... O anda, Fast'ı öylesine dayanılmaz bir istekle, öylesine vahşi bir yoğunlukla istedi ki, bununla ters orantılı olarak bedeninin kurduğunu, öldüğünü zannetti, gözleri hiç bir şeyi göremez oldu. Binlerce ışık yılı uzaklıktaki bir yere sürükleniyordu. Onu oralara kadar çekip götüren manyetik akım aynı zamanda Fast'ın bakışlarına bağlayan çelik halat kadar güçlüydü.

— Gelinliğiniz ne kadar güzel!...

Öte yanında oturan biri söylemişti bu sözleri. Gelinliği

mi? Ne gelinliği? Fast'ın bakışları karşısında kendini çırlıçıplak zanneden Lena gerçekten soyunmayı istiyordu. Baktı, Fast ona, başka kimsenin anlayamayacağı bir işaret yapıyordu. Genç adam, sonra, yanında duran başgarsona bir şey söyledi. Adam, kızmış gibi bir davranışla, omuzlarını silktilti. Fast, bir daha Lena'ya bakmadan, salondan çıktı.

— ... Capri'ye mi, Acapulco'ya mı, Hong Kong'a mı, istersen başka yerlere de...

— Ne diyorsun? Nasıl?

— Düşünümüzden sonra seni nereye götüreyim diye soruyordum. Ne düşünüyorsun öyle derin derin?

Herman, karısına merakla bakıyordu... Lena, yalan söylemeden, karşılık verdi:

— Çok mutlu olacağım galiba... Bir dakika bağışlar mısın beni?

Lena iskemlesinden kalktı, kapıya doğru ilerlerken, gerçekte hiç kimseye değil, çevreye gülücükler dağıtıyordu. Uşaklar ona yol açıyorlardı. Şatonun girişindeki mermer merdivenlere gelince, çevreye şöyle bir baktı. Sol tarafta, otuz kadar ötede, Fast, onu bekliyormuş gibi duruyordu. Lena'yı görür görmez, şatonun yan tarafına saptı, ahırların yanından kayboldu. Hava kapalı, bulutlar alçaktı. Kimseler yoktu oralarda. Lena, biraz önce Fast'ın durduğu yere gelince, kulak kesildi, dinledi sesleri. Bir kapı gıcirtısı duydu. Fast, hemen oracıkta, kısraklarla tayların barındıkları bir küçük ahıra giriyordu. Lena, gelinliğinin eteğini topladı, ilerledi. Ahırın kapısını, çekinerek, yavaş yavaş itti...

— Fast... Fast?...

Ayaklarıyla yeri eşeleyeyen kısrakların hızlı hızlı nefes alışını duyuldu. Ahırın içi loştu. Hiç bir şey açık seçik görünmüyordu. Lena ne yöne gitmesi gerektiğini kestiremedi. Görebildiği tek şey, hayvanlara ayrılmış bölmelerdi... Daha aceleci bir sesle tekrarladı:

— Fast...

Birdenbire, neredeyse, haykıracaktı. Arkadan, iki kol sarı-livermişti göğsüne. Fast elleriyle, Lena'nın memelerini okşama-ya başlamıştı. Karşıkoymak istedi, gevşek bir davranışla, onun kolları arasından kurtulmak istiyormuş gibi, hafifçe silkindi.

— Fast! yapma, Fast!

Adam ellerinden birini Lena'nın memesinden çekti, yüzüne yaklaştırdı, dudaklarına değdirdi:

— Sus!

— Şey...

— Sus!

Lena onunla konuşmak, düşününü nereden haber aldığını, nasıl edip de şatoya garson olarak girdiğini, Mortimer'le didi-şirken yakaladığından bu yana, kendisini niçin hiç aramadığını sormak isterdi... Başka şeyler söylemeyi de isterdi. Onu her zaman görmeyi arzuladığını, görebilmek için dua ettiğini, Kal-lenberg'le kaç kez yattıysa, adamın ona sahip olacağı sırada, Fast diye bağırmamak için kendini zor tuttuğunu anlatacaktı. Fakat, kollarını hiç gevşetmiyordu Fast. Lena, dönebilmek için bir hareket yaptı. Birdenbire, yanakları birbirine değdi. Genç adam, Lena'nın dudaklarının üstünde tuttuğu parmağını ağır ağır aşağıya doğru kaydırırken, onu müthiş bir istekle öpmeye başladı. Fast'ın dudakları sıcacık, tatlı ve sertti. Lena kaç kez tasarlamıştı tıpkı böyle olacağını. Dudakları kenetlendiği, Fast artık Lena'nın bağırmayacağından, bağırarak istemediğinden emin olduğu zaman, bir eliyle kadının gelinliğinin eteklerini kaldırdı, elini onun bacaklarının üstüne doğru kaydırmaya başladı, daha yukarlara çıkardı. Lena'nın bacaklarının birleştiği yerde, genç kadının etlerinin bir kumru kanadının altındaki etler ka-dar ılık, yumuşacık olduğu yerde durdu. Lena bir kez daha, karşı koymak istermiş gibi yaptı. Sonra inlemeye başladı, ken-dini yavaş yavaş, soluk soluğa, neredeyse ölecekmiş gibi, bır-akıverdi. Ayakta dururlarken, birdenbire, birbirlerine sarılı o-larak, yere yuvarlandılar, samanların üstünde biraz sürüklen-dikten sonra, Lena, sırtının oracıkta yatan bir kısırağın yan ta-



rafına dayandığını duydu. Hayvan gerinir gibi yaptı ama yerinden kıınıldamadı. Fast, Lena'nın içine ağır ağır girerken, kadın kendini biraz daha arkaya attı, kısrağın üstüne sırtını iyice dayadı. Hayvanın sıcakık, tüylü, sert böğrünü duyuyordu arkasında. Lena, Fast'ın o andaki hareketlerini hızlandırmasını istedi. Fakat, hiç aldırmadı adam buna, kadının duyduğu zevki uzatmak için hiç acele etmiyordu. Öte yandan çevreye sinmiş hayvan kokularını duymamak, buna katlanmak da kolay değildi ama ikisi de aldırmadılar. Her şeyin bilincini kaybettiği sınırın ötesine ulaştıkları zaman, Lena, yerden kalkmaya başladığını, yavaş yavaş havalandığını zannetti, duyduğu mutluluğunu boğuk inlemelerle belirtti. Aynı anda Fast'da mutlulukla hırıyordu. Tam o sırada, korkunç, feci bir şey oldu. Ahırın içi birdenbire aydınlandı. Ardına kadar açılan kapılardan, içeriye, gün ışığı doluverdi. Birbirlerinin içinden hâlâ ayrılmamış olan Fast'la Lena'nın üzerlerine doğru, Kallenberg, homurdanarak, ilerledi, atıldı ...

— O Yunanlı denen hergelenin senin gibi bir orospudan başka bir kadınla evlenemeyeceğini biliyordum!

Kallenberg, ikisinin de üstüne yürürken, ahırdan kaptığı koca bir kamçıyı şaklatarak Fast'ın sırtına indirdi. Ürkek kısarak yerinden tepredi. Fast, hayvanın bu hareketinden yararlandı, kendini Lena'nın içinden çekiverdi, suratını kamçıdan korumak için kollarını kaldırdı. O sırada, Lena'yı bile düşünemediği için, genç kadın, bacakları havada, samanların içine sırtüstü yuvarlandı.

— Herman: Pis orospu! diye haykırdı karısına. Bu arada ona vurmak istermiş gibi bir yanlışlık yapınca, Fast, yıldırım hızıyla, adamın bacaklarının arasına ayağını soktu. Kallenberg bu çelmeyle dengesini kaybetti, serildi yere, Tam yüzü koyun düşerken, Fast, herifin ensesine, bıçak gibi kullandığı eliyle müthiş bir vuruş vurdu. Dev yapılı Kallenberg kendini toparlamaya çalıştı, kalkmayı denedi, bir süre emeklemiş gibi yaptı, fakat tekrar serildi samanların üstüne.

— Gel buraya! diye haykırdı Fast. Lena'yı elinden tuttu, çekti, çıkardı ahırdan. Hızla koşarak, şatonun bahçesini geçtiler. Biraz sonra, Fast'ın kullandığı küçük bir otomobilin içindeydiler. Fast müthiş bir süratle hareket ettirmişti arabasını. Kilometrelerce yol aldılar. Issız bir yerde durdular. Yolda kimseler yoktu. Fast, Lena'ya uzun uzun baktı. Kadının sapsarı saçlarına takılmış olan saman çöpleri sanki özenle yerleştirilmiş süs gibi duruyordu. Fast:

— Şimdi ne olacağız? diye sordu.

Nedenini bilmeden, ikisi de, aynı zamanda, kahkahalarla gülmeye başladılar.

Adam, gülmekten katılarak sordu:

— Peki ama konukların ne yapacaklar?...

Aradan zaman geçtikten sonra, Lena, Kallenberg'in olup bitenlere pek aldırmadan, salona, konuklarının yanına dönmüş olduğunu, karısının birdenbire fenalaştığını söyleyerek, onlardan özür dilediğini öğrendi. Gerçekten de, armatörün şaşkınlığı ve üzüntüsü kısa sürmüştü. Lena, mektuplarını almak için, evine döndüğünde, açtığı ilk telgrafta şunlar yazılıydı: **Nerede isen orada kal, fakat pırlantalı kolyeyi geri gönder. Herman.** İşin öteki ayrıntılarıyla avukatlar uğraştılar. İş, usul sorunlarından ötürü altı ay uzadı. Altı ayın sonunda boşanmaları kararı çıktı. Lena ile Kallenberg, resmen, topu topu iki saat evli kalabilmişlerdi. Lena, bu arada, Fast'ın ressamlıktaki başarısının ortaya çıkması için, çırpınıp durmuş, yapmadığı kalmamıştı. Gerçekte, kadın, Fast'ın yapıtlarından hiç bir şey anlamıyordu ama onun tablolarının kendi anlayışını aştığına bakarak entellektüel bir doyumluluk duyuyordu. Kesin bir başarıya ulaşıncı, Fast'ın onunla evleneceğini umuyordu. Umuyordu... ne var ki, görünüşe bakılırsa, Fast pek öyle düşünmüyor olmalıydı. Lena'dan uzaklaşmak için türlü nedenler yaratmaya başlamıştı. Sonunda, Lena da, Fast'a gelip geçici, olanak bulunduğu zaman yararlandığı bir sevgili gibi bakmak zorunda kalmıştı. Tıpkı Marc Costa ile olduğu gibi. Peki ama, acaba niçin her zaman böylesi acı-

nacak durumlarda kalıyordu? Bunu, az kalsın, açıkça soracaktı Fast'a. Adam Lena'nın Paris'te, Faisanderie sokağındaki apartımanında, kocaman yatakta, yanında uzanmış yatıyordu. Lena, bir ara, sevgilisinin saatine baktığını gördü.

— Canın mı sıkılıyor?

— Hayır ama gitmem gerekiyor...

— Yazın şöyle birkaç günlüğüne Afrika ya da Jamayka'ya gitsek seninle, ne dersin? Yalnız ikimiz! İstersen hemen düzenlerim bu geziyi?

— İyi ama, Cenevre'de açacağım sergi ne olur o zaman? Sen mi hazırlarsın o sergiyi?

— Gittiğimiz yerde çalışırsın...

— Tam buldun işte! Malzememi, o hurda demir parçalarını Afrikaya taşımak için kalkıp bir Boeing uçağı mı kiralayayım!

— Fast... Biliyor musun gerçekten seninle başbaşa bir yere gitmeyeli o kadar çok oldu ki.

— Kim bilir, belki de gitmemiz gereken yere ulaştığımızdır.

Hep böyle oluyordu işte: Lena ne zaman onu zorlamaya kalksa, Fast, ona incitecek acı sözler buluveriyordu.

— Kaç yaşındasın sen?

— Dur biraz, düşüneyim...

Achille, alay edercesine, sözde parmak hesabı yapıyordu:

— Şimdi 68 yılındayız... 50'de doğmuşum... Tamam değil mi, 50'de?.. Gördün bak, demek ki, on sekizindeyim!.. Vay canına! Zaman ne çabuk geçiyormuş...

Achille, babasına küstahlıkla baktı. Yunanlı ne yapacağını, her zamanki gibi, ne yapması gerektiğini kestiremedi. Kızmalı mı, üzülmeli mi, yoksa bu duruma katlanmalı mıydı? Dünyanın en güçlü malî imparatorluğunu kurmuş, devlet başkanlarını dize

getirmişti ama, arada bir kızgınlık gösterilerine kalkışmasına rağmen, tek varisi karşısında hiç bir şey yapamıyordu: çok seviyordu Achille'yi. Çocuk da babasının bu zayıf yönünden kurnazca yararlanıyordu. Her gün aldığı yığınlarla hediye, milyarder oğlu olmanın sağladığı çıkarlara rağmen, Achille, babasının kendisine hâlâ borçlu olduğu inancındaydı. Arada sırada da, yalnız zevki için, adama meydan okuyor, böyle davranmakla, içinden gelen bir nefreti tatmin ediyordu. Gerçekte, ne Achille ne de kızkardeşi, analarından ayrıldığı için, babalarını hoşgörmemekteydiler. Bu nedenle, ikizler, arada sırada, başbaşa vererek, plânları kuruyorlar, anne ve babalarının yeniden evlenmelerini sağlayacak tasarılar hazırlıyorlardı. Maria, Yunanlı'ya, saf davranışlarla soruyordu:

— Annemle yeniden evlenmeye ne zaman karar vereceksin?

Achille de, adama kırıcı sözler söylemek fırsatını hiç kaçırmıyordu:

— Neydi o dün geceki kızıl saçlı, mezit balığı gözlü karı... Amma da maldı yani, baba!

Çocuklar her şeyi hoş karşılıyorlardı ama, anne ve babalarının birbirlerine bağlı olmamalarına tahammül edememekteydiler. Sokrat'la Lena ayrıldıkları zaman, Maria evden kaçmıştı: bir gece sabaha kadar süren araştırmalardan sonra, kızı, bir geminin ambarında bulmuşlardı. Achille ise, daha saldırgan, daha tehlikeli bir yoldan başkaldırmıştı. Büyümüş de küçülmüş gibi, her şeye akli eren bir çocuk olduğu için, kısacık boyuna rağmen, on bir yaşındayken, babasının Maserati markalı spor arabasına atlamış, yüz seksen kilometre sürat yaptıktan sonra zorlukla durdurabilmişti motörü. Olayı öğrenince dehşete kapılan Yunanlı, oğlunu karşısına almış, sorguya çekmiş, yaptığı bu işle hayatını tehlikeye soktuğunu anlatmıştı. Achille o zaman hiç aldırmandan şu karşılığı vermişti:

— Ne çıkar? Kime ne benim ölümünden?

O zaman Sokrat'ın başvurduğu bir ruh doktoru çocuğun

bu davranışını normal bulmuştu:

— Bu çocuk, ana ve babasının boşanmalarının derin etkisi altında kalmış. Artık neyin ne olduğunu, hangisini sevmesi gerektiğini, hattâ kendisinin sevilip sevilmediğini bile kestirememekte. Yaptığı o işle, kendini yoksun duyduğu aile sevgisine kavuşturmakta amacı.

Sokrat, uzmanın bu sözlerini pek ciddiye almamıştı. Ancak, bundan böyle Achille'in garajlara yaklaşmasını önlemiş, kapılarına kilit asmış, önlerine nöbetçi koymuştu. Sonra, armatörün hayatına Menelas girmişti. İkizler o zaman, olanca kinlerini, nefretlerini o kadına yöneltmişlerdi: piyanosunun içine yılan koymuş, yatağına kertenkele sokmuş, Bechstein piyanonun tuşlarına zamk sürmüşler, bunlarla yetinmeyerek, babalarının parasıyla, kadının konserlerinden birinde onu yuhalamaları için kiralık adamlar tutmuşlardı. İyi bir diplomat gibi davranan Menelas işleri büsbütün çığırından çıkarmak yerine, yumuşak tepkiler göstermiş, çocukları yatıştırmaya çalışmış, onlarla arkadaş olabilmek için uğraşıp durmuştu. Ama boşuna. Olup bitenlere çok canı sıkılan Yunanlı her zaman, ikizlerin yaptığı zararları onarmıştı. Yalnız, her şeyin bir sınırı vardı. Achille, bu kez, katlanabilecek tüm sınırları yıkmış, yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Bir gece önce, Menelas'ı oynuyormuş gibi yaparak, yüzme havuzuna itivermişti. Kadın, az kalsın boğuluyordu.

Menelas bu olaydan öylesine sarsılmıştı ki, sinirleri bozulmuş, ateşi yükselmiş, yatmak zorunda kalmıştı. Her şeye rağmen, Sokrat'a bir şey söylememiş, fakat Yunanlı'ya olup bitenleri villâdaki uşaklar haber vermişlerdi. Yaptığı işe hem sevenen hem de biraz korkan Achille, babasının kötü kötü bakışları karşısında gözlerini bile kırpmıyor, adamın vereceği cezaya da kulak asmıyordu. Hepsini kanıksamıştı artık!

— Yaşımı niye soruyorsun baba?

— Biliyor musun, belli bir yaştan sonraki gençleri çocuk

mahkemelerinde değil, büyüklerin yargılandığı mahkemelerde yargılarlar.

— Amma da abartıyorsun olayları baba! Büyüklerin yargılandığı mahkemelermiş! Ne olmuş sanki... birazıcık yüzme havuzu suyundan içirdim diye mi bu hal...

— Achille, kendini kolla, anladın mı! Söyleyeceğin sözlerle çok dikkat et! Fena kalbini kırarım sonra! Öyle serseriler gibi davranmana göz yumacağımı sanıyorsan aldanıyorsun!

— Evet ama baba...

— Kes çeneni!.. Şimdi hemen git, Olympe'den özür dile! Şimdi hemen!

— Hiç bir zaman özür falan dilemem!

Yunanlı müthiş bir meydan okumayla haykırmıştı.

— Ne dedin, ne dedin bakayım?

— Hiç bir zaman özür dilemem, dedim! İstersen kafamı kes, hiç bir zaman! Hiç bir zaman! Nefret ediyorum ondan! Pis karının biri!

Sokratın sağ eli müthiş bir süratle havaya kalkıverdi, aynı hızla oğlunun yanağına indi. Achille'in suratında kırmızı, beyaz çizgiler yeretti.

— Hemen diyorum, anladın mı? Hemen şimdi!

— Boşuna bekleme! Hiç bir zaman özür dilemem ondan!

Tam beş saniye süresince, birbirlerine meydan okuyarak, karşılıklı, gözlerinin içine baktılar. Yunanlı o zamana kadar çocuklarını hiç dövmemiş olduğundan, şimdi nasıl elini kaldırdığına, Achille'e nasıl tokadı indirdiğine şaşmıştı. Nefes nefese, bozuk bir sesle tekrarladı:

— Bak Achille, iyi dinle!.. Emrediyorum sana! Hemen gidip özür dilemezsen, bundan böyle benden on para bile bekleme!

— Vız gelir! İstemem! Senin olsun paraların! Benim istediğim para değil!

— Nedir istediğin öyleyse?

— Hiç! Hiç bir şey!..

Achille'in içinden bir şeyler kopuvermişti. Babasına içinden geçenleri söylememek için, dişlerini sıkarak, zor tutuyordu kendini. O anda, her şeyi, ama her şeyi söylemek, babasının suratına karşı haykırmak istedi. Onları, anasını, babasını ne kadar sevdiğini, boşanmalarına ne kadar kızdığını, annesinin yerine villâya gelip giden o kadınların hepsinden ne kadar nefret ettiğini, birbirlerini daha sevmesini bile öğrenememiş o sözde büyük insanlardan ne kadar tiksindiğini, tek başına kaldığı yıllar neler çektiğini, kutsal bir sevgiyle bağlı olduğu annesi çekip gidince ne büyük bir umutsuzluğa kapıldığını, her şeyi söylemek istedi. Ancak, kekeleyebildi:

— Baba...

Sabrı sonuna yaklaşan Yunanlı, oğlunun ona baba diye yakarırken gerçekte neler söylemek istediğini anlamadı bile. Sinirleri gergin, yine bağırdı:

— Bak son kez söylüyorum sana! Git özür dile. Önemli o benim için. Evleneceğim onunla!

Bu haber Achille'i yıldırım çarpmış gibi yaraladı. Gözlerinde beliren yaşlarla, başını sağdan sola doğru salladı, sonra yavaş yavaş:

— Hayır baba, dedi. Hayır!

Arkasını döndü, babasının yanından uzaklaşır uzaklaşmaz:

— Maria!.. Maria!.. Maria!.. başladı bağırmaya.

Irena, vücudunda ve yüzündeki mosmor çürüklere aynada sevinçle baktı: Herman'ı yeniden elde etmişti! O yara bere izleri, gözlerinin altındaki simsiyah çürükler, sağladığı başarının en parlak belgeleri sayılırdı. Eğer elinden gelse, sokağa çıkar, onları herkese gösterir, yeniden Madam Kallenberg olduğunu haykırırdı önüne gelene. Kocasıyla birlikte mutsuz olmasından ötürü duyduğu sonsuz mutluluğun yanı sıra, şimdi adamın git-

gide daha sinirli, daha alıngan olmasına da seviniyordu. Kallenberg, —kızkardeşi olacak o orospuyla evlenmeye kalkıştığı zaman— İrena kendini öldürmeye yeltendiğini unutmamıştı. Kadın, Kallenberg'in o sert, hayvanca davranışlarına alışmış olduğu için başka türlü yaşayamayacağını sanıyordu. İntihara yeltenmesi sonucu hastahaneye kaldırılmış, midesi yıkandıktan sonra kusmak isteyerek, kendine gelmişti. Ertesi günü gazetelerde Herman'ın düğününde patlak veren rezaletle ilgili haberler yer alınca, sevinmişti. Lena, düğün yemeğinden kaçıp o herifle ahırda sevişirken yakalanmakla, dolaylı bir yoldan da olsa, İrena eski kocasından intikam almış oluyordu. Hemen o akşam, Kallenberg'in kuzu kuzu evine döneceğini sanmıştı. Gerçekte, üç yıl beklemişti dönmesini. Mavi Sakal, Lena kepazeliğinden sonra, nasıl olsa ok yaydan çıktı diye belki, Texas'lı bir petrol zengininin kızı Barbara'yla evlenmişti. Barbara, Kallenberg'ten yirmi sekiz yaş küçüktü. İrena gittikçe sabırsızlanmaya başlamış ama hiç kimseye üzüntüsünü belli etmeden, sayın hanımefendi rolleri oynamaya devam etmişti. Yüksek sosyete de yardımsevenler derneğinin çalışmalarına katılıyor, bol bol para dağıtıyordu yoksullara. Herman'la kendisinin, örsle çekiç gibi, birbirlerine gerekli olduklarını gayet iyi biliyordu. İçinden, ikisi de aynı kapıya çıkar diye düşünüyordu. O sıralarda, Lena, yeteneksiz, malın gözü bir ressamla düşüp kalkıyor, daha açıkçası, o ressamı jigolo gibi besliyordu. Melina ise antropoloji öğrenimini tamamlamak için Kaliforniya'nın güneyinde yeni bir hippy topluluğuna katılmıştı. Yalnız İrena, şerefli aile geleneklerini sürdürüyordu. Sonra bir gün Kallenberg, çocuklarının öğrenimiyle daha yakından ilgilenmek istediğini öne sürerek geldiği zaman, adamın gerçek amacını İrena hemen anlamıştı: Kallenberg onsuz yapamazdı! O gün, İrena, Soho'daki bir butikten hizmetçisine aldıracağı göze batıcı, iç gıcıklayıcı şeyler giymişti. Adamın önünde, siyah ipekli çoraplarla, mor jartiyerlerle, saydam bir sütyenle dolaşmaya başlamış, her bahaneden yararlanarak, kıskırtıcı olduğuna inandığı pozlar takınmıştı. Arkadan



ihhtiyar Medea'nın yarı kuşkulu, yarı sevinçli bakışları altında, yeniden evlenmişlerdi. Gerçekte, Mikolofides, eski damadına yeniden kavuşmaktan mutluluk duymuş, Kallenberg'in çevirdiği dalavcreleri yeniden denetlemek olanağına kavuşmuştu. Mavi Sakal, daha önce, o Amerikalı kukla kızdan boşanmış, ancak ondan da bir çocuğı olmuştu. İrena o çocuğına piç diyordu. Eski hayatlarına dönmüşlerdi yeniden. Kallenberg şimdi evden daha sık uzak kalıyor, İrena da eskisinden daha çok içiyordu. Her ikisi de, mutsuzluklarını unutmak için, eskiden olduğundan çok daha yüksek dozlarda, yatıştırıcı, uyuşturucu ilâçlar almaya başlamışlardı. Arada sırada, şöyle tadı tuzu yerinde bir kavgaya tutuşuyorlardı. Ancak öyle saçsaça, başbaşa kavga ettikleri geceler uyku ilâcı almadan, rahatlıkla uyuyabiliyorlardı. Arada sırada, ikisi de birbirinden nefret ederek sevişiyorlardı. Ancak, nefretle giriştikleri bu işte de öylesine hırslı davranıyorlardı ki, yoğun bir zevk duydukları bile oluyordu. Dün gece de mükemmel sevişmişlerdi. İrena, kocasını çileden çıkarmayı başarmıştı. Önce, her zamanki gibi, dövüşmüşlerdi. Sonra, İrena bunun ödülünü almış, tam üç dakika süresince, mutluluktan havalarda uçmuştu. Herman, karısına, hiç de istemediğı halde, zevk verdiği için kendini bağışlamıyordu. Gitgide kızmış, tam geceyarısı evden çekip gitmişti. İrena, kocasının o saatten sonra bir orospuyla buluşmaya gittiğini çok iyi biliyordu. Ne önemi vardı bundan sonra böyle şeylerin? Nasıl olsa kocasına kavuşmuştu. Şimdi, eskisi gibi, herkesin gözünde, evli bir kadındı, durumu düzelmişti. Kocasını da çocuklarına sevgi besleyen, karısını seven bir erkek değil miydi? Bir yandan paranın sağladığı sıcaklık, öte yandan, durup dinlenmeden yuttuğı yatıştırıcı haplar, bir başka yönden de, ailenin tek normal insanı olduğuna kesin inancı, İrena'nın mutlu olmasını sağlıyordu.

YAŞLI KADIN yanına sokularak onu dansa kaldırmak istediği zaman, genç denizci kendini tutamadı, kahkahayla gülmeğe başladı. Kadın diretti:

— Ne olur, yakışıklı delikanlı, hiç olmazsa, pistin üstünde şöyle bir tur atalım!

Denizci bu kez daha da şiddetle güldü:

— Hayır, teşekkür ederim ama tango yapamam!

Kadın, alınmış gibi dik dik baktı:

— Nasıl, tango yapamaz mısın? Delikanlı, benim yaşımdaki bir kadının son arzusunu reddetmek yakışır mı size?

Kadının kocaman bir gaga burnu vardı. Dudaklarına sürdüğü ruj çenesine de bulaşmıştı. Kömür gibi rimel çektiği gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sırtındaki giysiler hem eski hem de gülünç şeylerdi. Yarı açık duran göğsünden sutyeninin çengeli görünüyordu. Kalın baldırlarına siyah yün oraplar geçirmişti. Denizci dayanamadı, gülerек yerinden kalktı, kadına sokuldu. Denizcinin boyu, kadından daha uzundu. Birbirlerine sarılarak, eşi az görülmüş bir dans gösterisine başladılar. Hayli karmaşık, modası çoktan geçmiş figürler yapıyorlar, arada sırada, yanyana uzun adımlar atarak ilerliyor, sonra aynı adımlarla geri geri gidiyorlar, zaman zaman da pistin üstünde fırıldak gibi dönüyorlardı. Yapmadıkları yoktu. Nut ikisini de alkışladı:

— Bravo! İkiniz de birer üstün başarı madalyası kazandınız.

Genç denizci, yaşlı kadına doğru eğildi, sevinç içinde mırıldandı:

— Aman Sokrat! Pes doğrusu! Öyle komiksiz ki!

— Hoşunuza gitti mi, yakışıklı delikanlı?

— Hem de nasıl!

Yaşlı kadın bu kez daha ciddi bir sesle şunları söyledi:

— Ben kazandım işte! Biliyor musunuz Peggy, siz tam yaşamak için yaratılmış bir kadınsınız. Ağlamak, yas tutmak size yakışmıyor.

Mayıs gecesinin biraz serin olmasına rağmen, eğlence, yata-  
nın üst güvertesinde düzenlenmişti. Son geceydi bu. Ertesi gün-  
nü, Peggy, Amerika'daki altın yaldızlı kafesine dönecekti.  
Scott'un öldürülmesinden bu yana, Amerikalılar, seçimlerden  
önce genç başkan adayına bağladıkları inanç ve umutlarını  
şimdi onun dul karısına yöneltmişlerdi. Peggy'ye artık kadın  
olarak değil, bir sembol olarak bakıyorlardı sadece.

Elinden gelse, Peggy çoktan vazgeçerdi böylesine yoğun  
bir dikkat ve ilginin hedefi olmaktan. Bundan böyle, yaşama  
sevinci duyduğu her şeyi yapamayacaktı. Öyle şeyleri günlük  
programlarından silmek zorunda kalmıştı. Artık büyük terzi-  
lerin butiklerine giderek, oralarda saatlerce vakit geçiremezdi.  
Beraber olmaktan hoşlandığı ilginç, insanı eğlendirmesini bilen  
tanıdıklarını çağırarak, çılgınca geceler düzenleyemezdi. Sokak-  
larda bile gönlünce dolaşamazdı. İşin daha sıkıcı, daha buda-  
laca yönleri de vardı: yanına erkek arkadaşlarından birini ala-  
rak, tiyatroya, konsere gidemezdi. Eskiden bu gibi şeylerde ön-  
cülük yapmasıyla ün kazanmış olan Peggy, yaşadığı kentte ne-  
ler olup bittiğini ancak başkalarından öğrenebiliyordu! Yanına  
koruyucularını almadan sokağa çıktığı sayılı günlerde bile,  
halk hemen çevresini sarıyor, polisler kendisine yol açmak zo-  
runda kalıyorlardı. Yolda giderken, heyecanlı kimseler yanına  
yaklaşıyor, öldürülen kocasının intikamını alacaklarına yemin  
etmeye başlıyorlardı. Başkaları da, ona sokularak, öğütler ve-  
riyor, Scott'un geride bıraktığı oğlunu çok iyi yetiştirmesini,  
çocuğu, günün birinde Başkan olmaya şimdiden hazırlamasını  
rica ediyorlardı. Ölen kocasının ailesine gelince, eski kaynanası  
ve kayınpederi, Peggynin bundan böyle, namus simgesi ulusal  
bir anıt gibi yaşamasını istiyorlardı. Genç kadın içinde yaşa-

mak zorunda kaldığı altın kafesten kaçmak, kurtulmak istese bile, bunu yapamazdı artık. Politikaya atılan kimselerin, özel hayatlarında bazı kurallara uymalarının zorunlu olduğunu Peggy'ye tekrar tekrar söylemişlerdi. Hindistan geleneklerinde olduğu gibi, kendisini kocasının mezarı üstünde diri diri yakmasını isteyeceklerdi nerdeyse. Bir o kalmıştı. Ne zaman sonu geleceği pek belli olmayan bu çileli günlerinde, onu destekleyen, avutmaya, güçlendirmeye, biraz eğlendirmeye çalışan tek insan, Nut'tu. Onu güldürebiliyor, Peggy'nin kapkara dünyasını biraz aydınlatabiliyordu. Ona bir heykel gibi bakmıyor, genç bir kadın olduğunu hiç unutmuyordu. Öte yandan, Peggy'ye Satrapulos'tan sık sık söz ediyordu. Armatör onu birkaç kez görmeye gelmiş, her gelişinde, zevkle seçilmiş, gözkamaştırıcı, çok değerli hediyeler getirmişti. Ancak, Peggy'nin apartmanına gelirken, Sokrat bir sürü tedbir almak zorunda kaldığından, şöyle başbaşa verip bu ziyaretlerin tadını çıkartamıyorlardı. New York'ta, Park Avenue'ye gelerek, onun apartmanına girebilmek isteyenlerin, daha caddeden başlamak üzere, her on adımda bir, polislere kimlik kartlarını göstermeleri, içeri girdikten sonra, antrede, asansörün kapısı önünde, yukarı kattaki koridorda kazık gibi dikilmiş bekleyen sivil polislere, gorillere şirin görünmeleri zorunluydu. Her hareketini kollayan gazetecileri atlatabilmek için, Peggy, iki kez, hizmetçi kadın kılığına girerek, dışarı çıkabilmişti. Ne kadar rahatlamıştı bu işi başardığı günler! Güneşi görebilmiş, özgürlüğün o bal gibi tadını tatmıştı. Uçağa atladığı gibi uçmuş gitmiş, kendini birdenbire Yunan adalarının gözkamaştıran ışıkları arasında bulmuştu. Ne kadar rahat etmişti! Protokol baskısından kurtulmuş, söyleyeceği her sözü önceden tartmak gibi sıkıcı şeylerden yakasını kurtarmıştı. Orada onu tüm sorumluluklarından kurtaran, en küçük üzüntülerini bile yok etmesini bilen, her zaman onu düşünen bir adam karşılıyor, onunla tatlı tatlı arkadaşlık ediyordu. İnsan kendi gücünün tutsağı olmadıkça, güçlü olmak iyi bir şeydi. **Pegasus** yatında, Peggy gönlünce yaşıyor, herkes

çevresinde pervane gibi dönüyordu. Dul kaldığından bu yana yapabildiği bu iki kaçamak gezi onu öylesine etkilemişti ki, Peggy, heyecanına engel olamadan bunu genç kayınbiraderlerine anlattığı zaman, adamlar, tıpkı Scott'un eskiden gösterdiği tepkiyi göstermişlerdi:

— O sonradan görme melez herifle nasıl kendini herkese teşhir edersin, Peggy?

Nut'la yaptığı işbirliği sonucu, bugün, beş yılda üçüncü kez olarak, Yunanlı'nın sağladığı cennetten yararlanıyordu. Sokrat onun bardağına içki doldururken, Peggy içini çekti:

— Ömrümün sonuna kadar kalabilirdim bu gemide...

Yunanlı, kendini tutmasa, bunun ona bağlı bir şey olduğunu, söyleyecekti. Söylemedi ama. Bunun yerine her anlama çekilebilecek bir cevap verdi:

— Ben burada olsam da, olmasam da, **Pegasus** her zaman emrinizdedir.

Yunanlı, Peggy'nin bir solukta, yavaşça verdiği karşılığı duyunca afallamış kalmıştı:

— Sizin de yatta olmanızı isterim.

Satrapulos bir süre kulaklarına inanamadı. Gerçekten Peggy böyle mi söylemişti? Bilemiyordu. Kadından o sözlerini tekrarlamasını da isteyemezdi. Fakat, Peggy'ye, motörle şöyle ufak bir gezinti yapmalarını teklif ettiği zaman, Yunanlı biraz önce duyduğu sözlerin gerçek olduğuna kesinlikle inandı. Peggy, düzenledikleri eğlencede, Sokrat'ın sırtına geçirmiş olduğu o eski püskü giysileri bile çıkarmadan yaptığı teklifi hemen kabul etmişti. Yattan denize indirilmiş olan motöre atladılar. Yunanlı, önceden hiç tasarlamadığı halde, motördeki iki denizciye seslendi:

— Sizlerin gelmenize gerek yok. Ben kullanırım motörü. Hoşuma gidiyor motör kullanmak.

Yattan uzaklaştıktan sonra, hızı kestiler, Sokrat motörü tamamen durdurdu, yerinden kalkıp Peggy'nin yanına oturdu. Genç kadın sordu:

— Şu anda ne düşünüyorsunuz?

Dalgınlık anında suçüstü yakalanan herkesin verdiği cevabı verdi adam:

— Sizi.

Peggy başını dayadı Sokrat'ın omzuna. Yunanlı taş kesildi kaldı. Bu mucize belki kırılır, kayboluverir diye, yerinden kıpırdamaya bile korktu. Peggy sonra elini adamın elinin üstüne koydu, derin derin içini çekti:

— Çok yazık, çok...

— Nedir yazık olan?

— Sizi istediğim kadar sık görememek.

— Sık sık içiniz çekiyor mu beni görmeyi?

— Her zaman.

Sokrat'ın artık mutlaka bir şeyler yapması gerekliydi. Yapmazsa eğer, kadın onu, dünyanın en anlayışsız, en kaba erkeği yerine koyardı. Sanki İngiltere kraliçesinin yanındaymış gibi, titreye titreye, kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Sokrat şaşkın şaşkın ne yapacağını kestiremezken, Peggy daha çabuk davrandı, dudaklarını uzattı. Satrapulos, beceriksizce davranışlar içinde onu öperken —bu kadarını hiç ummamıştı!— çok büyük bir günah işliyormuş, en ünlü ulusal anıtına sarılarak, tüm Amerikayı öpüyormuş gibi hissetti kendini. Oysa, gerçek bambaşkaydı. Gerçekte, Amerika canlanıyor, duygusal açlığını gidermeye hazırlanıyor, etten kemikten yapılmış bir yaratık olduğunu kanıtlamak istiyordu. Peggy, işi şakaya dökerek, yüzünü Sokrat'ın elleri arasından biraz uzaklaştırdı:

— Çok rica ederim, Madam, dedi... Dudak rujunuzu buluşturacaksınız yüzüme...

Bu şaka Sokrat'ı da biraz kendine getirdi, rahatlatmıştı:

— Düşünebiliyor musunuz, sizinle birlikte bir deniz kazasına uğrayacak olsak şurada!.. Siz, denizci kılığında, miço giysileri içinde, ben ise yaşlı bir kadın makyajıyla!.. Düşünebiliyor musunuz, bizi böyle bir kazadan kurtaracak olanların halini!

Eriştiği mutluluktan âdeta sersemlemiş halde, başını genç kadının göğsünün üstüne, Peggy'nin elbisesini geren memelerine dayadı. Kadının sürdüğü parfümle büsbütün sarhoşa döndü, hiç kımıldamadı. Açıkta, uzaklarda, amaçsız, esrarlı bir şenlik için aydınlatılmış gibi duran Pegasus'un ışıkları parıltıyordu. Yunanlı, bunun anlamını birdenbire kavradı: gece, yat, yıldızlar. harcadığı çaba, çekişmeleri, çalışmaları, didinmeleri, perimasallarını andıran hızlı yükselişi, onu şimdi hareketsiz bırakan o eşsiz andan önce olup bitmiş her şey, alınyazısının kesin mantık dizisi içinde yer alan gerçeklerdi. Hayatında neler olmuşsa, başına neler gelmişse, şu dakikalara erişmesi, şu anı yaşaması için olmuştu. Sokrat bunları aklından geçirirken öylesine sarsıldı, öylesine afalladı ki, kendini ölümsüz bir yaratık zannetti. Tıpkı Tanrı gibi.

Yalnız, aklının kenarından geçmekle beraber, Tanrıya dua etmek yerine, Peggy'nin bacaklarının yuvarlaklarını okşamaya cüret etti, başını biraz daha iyi yerleştirdi genç kadının memelerinin üstüne. Peggy de, incecik parmaklarıyla onun saçlarını karıştırıyor, arada sırada, biraz daha aşağıya indirerek, kulaklarının memelerini okşuyor, parmaklarını bazen onun kulağının içine sokuyordu.

— Düşünebiliyor musunuz, dedi, gemideki denizciler bizi görecektelerse!

Sokrat, öyle şey olmaz anlamına, başını salladı. Peggy'nin o anda yanında bulunmasının sırrına şaşıttığı, hayret ettiği için, bir kelime bile söyleyecek halde değildi. Rüyada gibiydi. Yapacağı bir tek hareket vardı... Yalnız bir tek hareket... Belki Peggy de yardımcı olurdu ona. Ne iyi olurdu o zaman. Her şey ne kadar kolaylaşırdı. Denizin üstünde hiç sarsılmadan duran motör en küçük bir esinti olmamasına rağmen, fırtınaya tutulmuş köhne bir sandal gibi sallanmaya başlardı o zaman...

Peggy, Sokrat'a biraz daha sokuldu, başını eğdi, sordu:

— Gemiden kimsenin bizi göremeyeceğine gerçekten emin misiniz?

— Yeter artık!

— Bir kez daha!.. Son bu!..

— Yok canım, budalaca bir oyun! Hiç hoş değil!

— Bak dinle ama, eğer tam isabet kaydedersen, karıyı da piyanosunu da denize fırlatıp atacak demektir. Olmazsa eğer, vuramazsam tam ortasından...

— Ne demek vuramazsam?.. Ben ne olacağım o zaman?..

— Sen mi, hiç. Kafandan kurşunu yedin mi, senden hayır kalmadı demektir...

— Aklınla yaşa... Haydi at bakalım!

Achille, tüfeği yavaş yavaş omzuna yerleştirdi. On metre ilerisinde, kayıkhanenin duvarına sırtım dayamış, Maria, dimdik ayakta duruyordu. Kafasının tam tepesine, alçıdan yapılmış, küçük bir Meryem ana heykeli yerleştirmişti.

— Hazır mısın?

— Haydi, çabuk tut elini!

— Dikkat! Kımıldama sakın...

Achille tetiği çekti. Kızın kafasında duran heykel parçalandı. Maria gerindi biraz. Uzun saçlarını silkeleyince, küçük alçı parçaları, yere döküldü. Achille duvara yaklaştı, daha önce yaptığı atışlarda mermilerin nerelere rastladığına baktı. İkizler, çocukluklarından bu yana, «Tanrının yargısı» diye adlandırdıkları bu öldürücü oyunu oynamaya bayılıyorlardı. Bu oyunu oynayabilmeleri için son derece soğukkanlı olmaları, bunun da ötesinde, ölümden hiç korkmamaları zorunluydu. Arada sırada, Rus ruleti diye bilinen oyunu da oynamışlardı. Şimdiye kadar bu oyunlarda her zaman Maria'nın canı sıkılmış, oyunu ilkönce o bırakmıştı. Rus ruleti gerçekten tehlikeliydi. Elllerine birer toplu tabanca alıyorlardı. Her birinin içine yalnız birer kurşun yerleştirdikten sonra, karşılıklı geçip, tetikleri çekmeye



başlıyorlardı. Buna göre, beş atış boşa çıkacak, fakat altıncı atışta merni namludan fırlayacaktı. Maria, yalnız bir gün, mızıkçılık etmemiş, oyunun sonuna kadar dayanmıştı. Fakat, kardeşine çaktırmadan, onun tabancasındaki tek mermiyi önceden boşaltmıştı. Sıra ile basmışlardı tetiğe. Bir Achille, bir Maria... Achille... Maria... Her defasında, tetiğin kuru sesi duyulmuştu yalnız. Son kurşun, topun içindeydi artık. Başka ihtimal yoktu. Bunu Achille de biliyordu. Kurtulma ihtimali, bir milyarin milyarda biri bile değildi. Buna rağmen, Achille tabancayı eline almış, Maria'ya meydan okuyan bir bakışla bakarak, şakağına dayamıştı. Sonra da, hiç umursamadan, tetiği çekmişti!

— Sen deli misin yoksa?.. Ya mermiyi çıkarmasaydım!

— Ne halt etmeye çıkardın? Bilir miydim ben çıkardığımı!

— Dolu olsaydı, hiç bırakır mıydım seni tetiği çekmen için?

— Ne çıkardı? Ne olurdu? Ne değiştirdi ki?

Çocukları, hepsi diplomalı, hepsi mesleğinin ustası sayılan mürebbiyeler, dadılar büyütmüşlerdi. İkizlerin, daha küçük yaştan, her istekleri yerine getirildiği için çocuklar zamanla buruklaşmışlar, hayal kurmak, düş görmek yeteneğinden yoksun kalmışlardı. İkisini de okula göndermemişlerdi: en iyi öğretmenler eve geliyor, onları özel derslerle yetiştiriyorlardı. Fakat, çok geçmeden, her ikisi de içlerine kapanık birer yaratık kesilmişler, kimseden sevgi ve şefkat görmedikleri için olacak, hep tehlikeli işlerle uğraşmaya başlamışlardı. Anne ve babalarının boşanmalarından sonra artık ele avuca sığmaz çocuklar olup çıkmışlardı. Achille ile Maria, oldum olası, az görebilmişlerdi anne ve babalarını. Değişik evlerde, değişik yerlerde, çeşitli yatılarda, bir uçaktan inip ötekine binecekleri sayılı dakikalar da, iki serüven, ya da iki iş arasında; kısacası, ancak arada sırada Lena ile Sokrat'ın yüzlerini görmek olanağını bulmuşlardı. On yaşındaki çocuk içindeki endişeleri açıklamaz. Çok yetenekli olan Maria ile Achille de, kuşkularının, korkularının ne-

denlerini hiç açıklamamışlardı. Kendi güvenliklerinin nelerden ötürü tehlikeye girdiğini biliyor, ama bir şey söylemiyorlardı. Bunu sözlerle anlatmak yerine, eylemlerle açıklamak yolunu seçmişlerdi. Bu nedenle, gitgide saldırgan olmaya başlamışlardı. Çevrelerindeki büyükler onların bu tür davranışlarını «karpis» diye, «inatçılık» diye niteliyorlardı. Oysa, çocuk ruhundan anlayan uzmanlara sorulacak olsa, onlar «çaresizlik» diye teşhis koyarlardı yaptıklarına. Ana ve babalarının ayrılmalarına engel olamayacak kadar güçsüz olduklarından, hiç değilse, başka kimselerle evlenmemeleri için çalışmışlardı. Bu yönde harcadıkları çaba da, anneleri yönünden, işe yaramamıştı. Buna karşılık, babaları, Lena'dan ayrılınca, başka kimseyle evlenmeyeceği üzerine söz vermişti ikizlerine. Ancak, adam sekiz yıl tutabilmişti verdiği sözü. Tam şu sıralarda, o pis piyanist karı yüzünden, cayıyordu sözünden.

— Eğer evlenirse o pis karıyla, biliyor musun ben ne...

— Anladık! Ne yapabilirsin ki?

— Allah kahretsin! O leş karının gelip aramıza karışmasına göz yumacak mısın yani! Peki ama, annemiz ne olacak?

— Annemizin kendine göre hayatı var...

— Bak bir şey söyleyeyim mi, annemizin yaptığı o eşekçe şeyler var ya, hep babamız yüzünden yaptı zavallı o aptallıkları!

— Abartma bakalım okadar, geç!

— Yok canım! Siz, kızlarda da amma akıl var yani! Ne kafasız şeylersiniz! Babamız olacak herifin o karga gibi karıyla cilveleştiğini görünce şeytan başıma çıkıyor!

— Ne fark var o karga karıyla, öteki pis karılar arasında?.. Hepsi aynı bokun soyu! Hem bak bana, babamız öyle yalnız başına yaşayabilecek kadar olgun bir erkek değil...

— Ya biz, biz yalnız yaşamıyor muyuz?. Hele ben!

— Bak yavrum, hiç olmazsa sen küçümseme pis karıları! Öyle değil mi sevgili kardeşim?

— Kimi kasdediyorsun, açık konuş!..

— Kimseyi kasdetmiyorum... Yalnız, hani o var ya, senin anan olabilirdi o!

— Hadi be, budala kız!.. Sen Joan'ı anlayamazsın! Hiç değerlendirmeye çalışma onu! Senden kat kat üstündür Joan!

— Kırkına bastığına bakılırsa, üstün olması doğaldır.

— Bir kez, kırk değil, otuz yedi yaşında! Herkesi gölgede bırakıyor ya, sen ona bak!

— Ahmak, soyadın Satrapulos olmasaydı, senin yüzüne bile bakmazdı o sevgili Joan'un!

— Ahmak sana derler! Bilseydin eğer Joan'un paraya nasıl boş verdiğini şaşar kalırdın!

— Öyledir... öyledir...

— Ya senin düşüp kalktığın o aşağılık heriflere ne demeli! O kel kafalı besili domuzlara!

— Orası benim bileceğim şey. Hiç hoşlanmam sıskacık erkeklerden.

— Geç, geç bu masalları. Kimsenin başını çevirip baktığı var mı sana?.. Hem, eğer benimle aynı fikirde değilsen, sen bilirsın! Nasıl istersen!

Boşver şimdi bunlara! Ne zaman gelecekmiş karı buraya?

— Umarım hiç bir zaman gelmez! Gebersin pis karı! Hem istemiyorum ben evlenmelerini, anladın mı, istemiyorum işte! Babamızın aklından zoru var galiba!

Neredeymiş şimdi, biliyor musun?

— Bilmiyorum, güney denizlerine mi gitmişler ne, öyle bir şey.

— Peki, babamız? O nerelerde acaba?

— Nereden bilebilirsin! Yoksa sana sırlarını mı açıklıyor?

— Baksana bana, belki yine o karıyla beraberdir.

— Aman be! Bıraksın şu adamın peşini artık! Kendi başının çaresine baksın leş karı! Haydi gel, dönelim yavaş yavaş, işim var benim!

— Joan'la mı işin var yine?..

— Seni ilgilendirir mi?

— Peki, peki, anlaşıldı! Kızma hemen! Özür dilerim!

— Sen git de biraz saçlarına çekidüzen ver! Hâlâ alçı tozları duruyor kafanda! Bu halde çıkarsan herkesin içine, yine çalılıklarda kart heriflerle yatıp kalktığını zannederler!

— Pis sen de, ne olacak! Gösteririm ben sana!

Maria, çok kızmış gibi yaparak, Achille'i kovalamaya başladı. Achille on metre öndeydi. Yakalayamazdı onu. Hem sonra koşmakta kimse yarış edemezdi Achille'le. Maria da biliyordu bunu. Kardeşi her alanda başarılı, her alanda birinciydi.

Yunanlı, Peggy'yi kırk sekiz saat daha kalmaya ikna edebilmişti. Amacı, genç dulla Paris'te bir gece geçirmektir. Elde ettiği çşiz başarı hâlâ başını döndürüyordu. İnsan bazı konularda nasıl da yanıliyordu. Günü gelince, —öyle bir gün hiç gelir mi diye umutsuzlanmış durmuştu uzun süre— Peggy'yi baştan çıkarmaya yarayacağını umduğu bir sürü taktik öğrenmişti. Fakat, hiç bir şey önceden tasarladığı gibi olmamıştı. Gerçekte, Peggy onun peşine düşmüş gibi davranmıştı. Hiç bir zaman elde edemeyeceğini sandığı genç kadın, sanki onu avlamaya çıkmış da, pençesine düşürmüş gibiydi. Doktor Schwobb'un hipnotizma dersleri işe yaramamıştı. Yunanlı Peggy ile geçirdiği o kutsal günlerin uzayıp gideceğini bekleliyordu. Peggy nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın, hâlâ gözetim altında tutulmaktaydı. Yalnız Peggy değil, gerçekte kendisi de gözetim altındaydı. Menelas hiç yanından ayrılmak istemiyor, hattâ Sokrat'ı yalnız bırakmamak için kendisine büyük para getirecek resital tekliflerini reddettiği bile oluyordu. Sokrat ona, zaman zaman, mesleğini ihmal etmemesini söylüyordu. Kadın gülüyor, özel hayatına kıyasla, meslekî hayatının önemi olmadığını iddia ediyordu. Yunanlı bu sözlerden hoşlanmamaya başla-

mıştı. Gerçekte, Olympe, ondan, açık seçik bir istekte bulunmamıştı ama Sokrat kendini ona bağlamaya zorunluymuş gibi hissediyordu. Yüksek sosyete dedikodularıyla geçinen gazetele-  
rin çok hoşlandıkları bu serüvenini, Sokrat, er ya da geç, yasal bir düzene sokmayı aklından geçiriyor, hatta papazlar açısın-  
dan da, işin düzene konması gerektiğini tasarlıyordu. Olympe herhalde böyle bir şeye hayır demezdi. Peggy'ye gelince, çok yüksek, çok önemli bazı politik nedenler yüzünden onunla na-  
sıl olsa her zaman birlikte yaşayamazdı. Olsa olsa, onunla ya-  
tar, ama evlenemezdi.

Bir gece önce, Peggy ile birlikte, Paris'te, geceyarısından sonra 2'de, Seine nehri kıyılarındaki rıhtımlarda dolaşmışlardı. Sokrat, başına bir kasket geçirmiş, sırtına da, rastgele, dikkati çekmeyen bir yağmurluk giymişti. Peggy, kocaman gözlükler takmış, başına sardığı eşarby alnına kadar indirmişti. Onları o halde tanıyacak bir gazeteci çıksa, adam çabucak zengin olur-  
du. Sokrat, daha şimdiden durumu gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu... Kimsenin onları tanımamış olmasından ötürü se-  
viniyordu ama gizliden gizliye de üzülüyordu böyle bir şeyin ol-  
mamasına. Elinden gelse, damlara çıkar da haykırırdı, «Ben Peggy Baltimore'un âşığıyım!» diye. Böyle bir şeyi açıklayacak olsa, herkesin kendisini alkışlayacağını, «Bravo!» diyeceklerini umuyordu. Ne olursa olsun, yatında gemicilerin ağızlarını sıkı tutmalarından memnundu. Adamlar, doğrusu bu ya, sır sakla-  
masını biliyorlardı. Çapkınlığıyla ün yapmış bir erkekle, güzel, genç bir kadın geceyarısı motörle denize açılıp herhalde orada edebiyat tartışması yapmazlardı iki saat süresince. Çok geç-  
mez, Peggy'le başından geçenlerin yankılarını ona yakın dost-  
ları iletmeye, kulağına fısıldamaya başlarlardı. İşte o zaman en hoşlandığı rolü yine oynar, yüzüne afallamış bir anlam verir, yalanlardı söylentileri. Ne kadar şiddetle yalanlarsa, karşısında-  
kiler de, o kadar inanırlardı bu serüvenin gerçek olduğuna. Müt-  
hiş bir şeydi bu! Hiç kuşkusuz, Peggy'le birlikte, o gece, Pa-  
ris'teki barları dolaşabilse, genç kadını herkese gösterebilse,

onunla birlikte güldüğünü, kulağına eğilip bir şeyler mırıldandığını yüksek sosyeteğe, göğsünü gere gere, kanıtlayabilse, sevinirdi. Sevinirdi sevinmesine ama, elinden ne gelir ki, her şey insanın istediğı mükemmellikte olmuyordu işte.

Saatine baktı. Gecenin 11'i olmuştu. Peggy'yi Amerika'ya tek başına götürmesi için koskoca bir Boeing yolcu uçağını kiralamıştı. Ona kalsa, beraber giderdi. Fakat, ertesi günü, Rio'dan, Mcnclas dönecekti. Bunu söylememişti Peggy'ye. Yunanlı kalktı, Peggy'nin kapısını hafifçe vurdu. Peggy sanki üç gün süresince yatmamışlar, sevişmemişler gibi, canlı, pırıl pırıl, süet tayıörünün içinde gözalcı, son derece şıktı.

— Ben hazırım.

— Öyleyse, yavaş yavaş, gidelim. İsterseniz...

Paris'te kaldıkları kısa sürede hiç bir hizmetçinin Peggy ile karşılaşmamasını sağlamıştı. Evdeki metrdotelc de sıkı emirler vermişti. Adam, en nefis yiyecekleri, en nadir içkileri, bir servis arabasına yerleştirecek, kapının önüne bırakacaktı. Yunanlı sonra, kapının iki kanadını da açıyor, arabayı içeriye çekerek çekmez, kapıyı kilitledikten başka, anahtar deliğini de tıkiyordu gündüzleri Peggy'nin külotuyla. Paris'teki hizmetçi, aşçı, garson ve uşaklardan hayli çekiniyordu. İşlerini evirip çeviren emektar Madam Norbert'e, parayı sokağa atmamasını, idareli kullanmasını sık sık tembih ederdi. Kadın, patronuna hoş görünmek için olacak, cimriliğı son kertesine kadar götürdüğünden, işçilerin hepsi, son yıl içinde iki kez, işleri yüzüstü bırakıp çekip gitmişti. Kaldı ki, ortalıkta, o sıralarda tatsız bir hava esiyor, insanın burnuna kötü kötü bazı kokular geliyordu. Kısacası, küstahlık gitgide yaygınlaşmaya başlamıştı. Sendikalar, işçi hakları, sigorta primleri... bitip tükenmiyordu bu gibi dertler. Başka sorunlar da vardı insanın canını sıkan. Lyndon Johnson, Vietnam'daki rezaletlerine bakmadan, sahte kahraman rolleri oynuyordu. De Gaulle, her gün biraz daha kırııcı, sert, lâf anlamaz bir adam olup çıkmıştı. Kosigin, Orta Doğu'yu ele geçirmek için yapmadığını bırakmıyordu. Baran Şeyhi

de güçlük çıkarmaya başlamıştı. Borsalardaki durum da hiç parlak sayılmazdı. Böyle bir ertamda, haddini bilen eski uşakları, hizmetçileri bulmaya da, olanak kalmamıştı.

Peggy, apartımandan ayrılacakları sırada, merdivenin başında, çevreye şöyle bir göz gezdirdi:

— Kim bilir, bir daha burasını görebilir miyim?

— Ne zaman isterseniz, ne zaman içiniz çekerse, gelebilirsiniz.

— Gidelim artık!

— Gidelim bakalım!

Yunanlı elini pantolonunun sağ cebine attı. Parmaklarının ucunda kâğıt para destesinin hışırtısını sezince, rahatladı. Uçak kalkarken, Peggy'ye vermek için ceketinin iç cebine koyduğu hediye kutusunu da elledi. O da yerli yerinde duruyordu. Bir milyon dolar vermişti o hediyeye. Tam bir milyon dolar. Peggy'nin, bir katalogda resmini görerek çok beğendiğini söylediği, eskiden Habsburg hanedanının malı olmuş, armut biçiminde, gözkamaştırıcı, değer biçilemeyecek kadar güzel bir taşı bu. Paylaştıkları eşsiz zevke karşılık, Peggy'ye bu değerinde bir hediye vermeyecek olursa, genç kadın onun çok kaba bir adam olduğuna inanabilirdi. Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Aynı anda, aşağı kattan biri biniyor olmalıydı.

Peggy hemen atıldı:

— Bırakınız canım, merdivenlerden ineriz.

Satrapulos'un önüne geçerek, basamaklardan, zıplaya zıplaya, inmeye başladı. Üçüncü katla ikinci kat arasından geçerken, Sokrat'ın gözleri yukarıya çıkan asansöre takıldı. Ödü koptu o anda. Menelas gelmiş, yukarıya çıkıyordu. Asansörün camlı kapısından, «panter» tam Satrapulos'a bakmaya çalışırken, adam başını çeviriverdi. Bu karşılaşma, gerçekte, saniyenin onda biri kadar bile sürmemişti. Menelas acaba Peggy'yi görmüş müydü? Yunanlı bunları aklından geçirirken, ister istemez, adımlarını biraz ağırlaştırdığı için Peggy zemin katına inmiş, onu orada bekliyordu. Sokrat paniğe kapıldı. Arkasından

şeytan kovalıyormuş gibi, Peggy'yi de kolundan çekerek, kendini dışarıya attı. Şoförüne, daha önceden, direksiyon başından ayrılmaması, arkasına da bakmaması emrini vermişti. Arabanın kapısını hızla açtı, genç kadını itiverdi içeriye.

— Çabuk ol Louis. Geç kaldık!

Peggy'nin şaşırdığını anladı, suçlu küçük çocuklar gibi, bir süre onun gözlerinin içine bakamadı. Havaalanına giden yola çıktıkları zaman biraz ferahladı ama, Menclas'ın onları izleyip izlemediğini anlamak için, birkaç defa başını çevirip, arkaya bakmaktan kendini alamadı. Yaptığı şeyin saçma olduğunu bildiği halde. Heyecanını gizlemek, pek gizleyemese bile, telâşlanmasının nedeni sanki buna bağlıymış gibi göstermek amacıyla, cebindeki küçük kutuyu çıkarıverdi, Peggy'ye uzattı:

— Size küçük bir sürprizim var! Yalnız, uçağınız on bin metreye yükselmeden, açıp bakmak yasak!

— Nedir içindeki? Ne olur! İzin verin de bakayım!

— Olmaz, bakarsanız eğer, geri alırım!

Peggy tatlı tatlı yalvarmaya koyuldu:

— Sokrat, ne olur!..

— Hayır!

— Sokrat, bekleyemem uçak yükselinceye kadar! O kadar sabretemem!

Peggy'nin yalvarmasına bayılıyordu. Bir eşi bulunmayan o taşı gördüğü zaman genç kadının ne kadar sevineceğini tahmin etmeye çalıştı. Yunanlı, arabanın ön tarafına baktı. Tamamdı her şey. Verdiği emre uyararak, şoför, dikiz aynasını tersine çevirmişti.

— Peki... Siz kazandınız öyleyse! Açabilirsiniz kutuyu... Bir şartla ama...

— Nedir o şart?.. Nedir?..

— Bir öpücük!

Peggy, dilinin ucunu dudaklarının arasına sokarak, Sokrat'a çılgınlar gibi sarıldı. Adamın sırtında birleşen elleriyle kutuyu açtı. İçindeki parlayan taşı gördü. Hiç belli etmeden, ya-



vaşça kapattı kutuyu. Daha hızla, daha ateşli sarıldı Yunanlı'ya. Uzun uzun öptü onu. Nefesi kesilir gibi olunca dudaklarını ayırdı. Satrapulos mırıldandı:

— Haydi şimdi açabilirsiniz artık.

— Öyle mi? Kutuyu açmak yerine sizi öpmeye devam etmeyi tercih edersem ne yaparsınız?

Peggy yol lâmbalarının iki saniyede bir aydınlattığı gözlemini dikti Yunanlı'ya. Onu tekrar tekrar öptü:

— Söyleyin bakalım şimdi kutunun içindekini?

— Tahmin edin...

— Değerli bir taş.

— Evet.

— Bir broş mu?

— Hayır.

— Bilezik?

— Hayır.

— Altın mı?

— Hayır.

— Bir çift plâtin küpe?

— Hayır.

— Vaz geçtim öyleyse. Bulamayacağım.

— Peki, açın o zaman.

Peggy, kutunun küçücük sürgüsünü çekti. Gecemavisi kadirce yuvalanmış taş milyonlarca pırıltısıyla parlamaya başladı. Genç kadın, bu ağırlığın altında ezilmiş gibi kaldı. Bir şey söyleyemedi. Biraz önce, adamın sırtından, kaçamak bakarken, bu kadar beğenmemişti.

— Nasıl buldunuz?

Peggy'nin gözleri gittikçe irileşir gibi oldu. Kekeledi kaldı:

— Gerçek mi bu! Rüya mı yoksa?.. Müthiş!

— Sizin güzelliğinizin yanında hiç kalır değeri.

— Sokrat!..

Boynuna sarıldı Yunanlı'nın, her yanını öpmeye başladı. Arabanın fren yaptığını duyunca geldiklerini anladılar.

— Sokrat... Bir daha ne zaman?

— Gece gündüz, ne zaman isterseniz, ne zaman içiniz çekerse, nerede olursanız olun, verdiğim o numaraya telefon edersiniz, lûtfen. Nerede olursam olayım, mesajınız en geç on dakika sonra ulaşır bana... Hattâ, deniz kayağı yapıyor bile olсам. hemen iletirler. Böyle işte Peggy. Mesajınızı aldıktan bir saat sonra yanınızda olurum. Peggy?..

— Evet.

— Peggy, ben de sizi arayabilir miyim telefonla?

— Ne zaman isterseniz. Durmadan arayabilirsiniz!

Sokrat gülümsedi...

— Unutmayın olur mu? 8 numaralı kapıdan gireceksiniz. Küçük salona. Bekliyorlar orada sizi. Gerçekte, uçağın merdivenlerine kadar gelebilmeyi çok isterdim ama...

— Ben de çok sevinirdim...

Peggy içtenlikliydi. Bir kez daha öpüştüler. Yunanlı, onu dudaklarından öperken, dişlerinin arasından hafif bir kan tadı duymuş gibi oldu. Peggy atladı arabadan, arkasına hiç bakmadan, 8 numaralı kapıya doğru, hızlı hızlı yürümeye başladı.

Ağızından köpükler saçarak, İrena konuşmak istedi. Işık gibi bir ses çıkartabildi:

— ... doktor...

Kadın, odasında, kaskatı olmuş, yere serilmişti. Zangır zangır titriyor, güçlkle nefes alıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, şişmişti. Nefes nefese, yatağın ucuna oturmuş olan Herman, clindeki bir kayışı okşuyordu. Tatlı tatlı gülümsedi:

— Biraz hızlı konuşsana, sevgilim... Doktor mu istediğini söylüyorsun?

İrena kendine gelir gibi oldu, başını salladı. Zorla yut-

kundu, çok güç konuşabildi:

— ... evet, evet... doktor raporu... rapor... hapishaneye...

Kallenberg üzölmüş gibi yüzünü buruşturdu:

— Görüyorsun ya nasıl bir insan olduğunu! Hoşuna gitsin, zevk alsın diye her şeyi yaptığım halde hâlâ yakınıyorsun!

Gerçekten de, o sırada sinirden patlayacağını zanneden İrena, kocası onu dövsün diye adamı kızdırmış durmuştu. Kallenberg de çok sinirli olduğundan, dayak faslına başlar başlamaz ölçüyü kaçırmış, daha da ileriye gitmemek için kendini zor tutmuştu. Daha kötüsü, Kallenberg haftalardan bu yana yatıp sevişmemişti karısıyla. Ona küfrederek kızdırırken, sille tokat, bir de meşin kayışla dayak yerken, İrena, sonunda, eskiden olduğu gibi, yatıp sevişeceklerini ummuştu. Yattığı yerde derin derin inledi. Ensesini ovuşturdu. Mavi Sakal, nazik, terbiyeli bir davranışla sordu:

— Sana yardım edebilir miyim? Biraz daha dövölmek ister misin? Yoksa bir içki mi alırsın?

— Hapse attıracağım seni! diye haykırdı İrena.

Kallenberg çok üzölmüş gibi yaptı:

— Yok canım! Sevgili kocanı demek hapse tıktıracaksın? Hem de tam balayımızda öyle mi?.. Ne kadar gaddarsın!

— Defol, burdan... çek git çabuk... defol! Pis herif!..

— Nasıl istersen, sevgilim...

Herman kalktı yataktan. Karısının önünden geçerken, sanki ayağı takılmış gibi numara yaptı. Bundan yararlanarak kadının böğrüne müthiş bir tekme indirdi.

— Özür dilerim, görmedim sevgilim! Özür dilerim!. dedi.

Yüzünde üzüntü izleri, arka arka yürüyerek odadan çıktı. İrena başını halının tüylerine gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gerçekte, kendisini dövdürmeye bayılıyordu ama, dayak sonunda sevişmek şartıyla. Fakat, biri olmayınca öteki çekilmiyordu. Tıpkı hem tuzlu hem şekerli, hem çiğ hem pişmiş, hem sıcak hem soğuk şeyleri sevdiği gibi bir duyguydu onunkisi. Zevk alabilmesi için, bunların birbirine karışmış ol-

ması ,gerekliydi. Yatağın başındaki komodine kadar zorlukla sürükledi kendini. Komodinin gözünden bir madenî kutuyu aldı, açtı, içinden çıkan birkaç hapı avucuna yerleştirdikten sonra yuttu.

## 31

YUNANLI, havaalanından dönünce, evde, Menelas'la karşılaştı. Salondaki divana yaslanmış, bir elinde viski bardağı, ötekinde resimli bir dergi, bekliyordu. Sokrat, kadının gülümsemediğini görünce, Peggy'nin Paris'e geldiğinden falan haberi olmadığını anladı. Yanına giderek öptü Menelas'ı.

— Biraz önce karşılaştık sizinle. Ben asansörle çıkarken, siz de merdivenden iniyordunuz. Arkanızdan seslendim ama duymadınız.

— Gerçekten de, duymadım. Ben sizi yarın bekliyordum.

— Siz olmayınca canını sıkıldı. Erken döndüm.

Menelas içki bardağını bıraktı, elinin tersiyle Sokrat'ın yanagını okşadı.

— Resitaliniz nasıl geçti?

— Her zamanki gibi. Siz neler yaptınız?

— Yunanistan'a kadar gidip döndüm. Adada mimarlara randevu vermişim. Hâlâ o liman meselesi...

— Dün gece burada mıydınız?

— Evet. Niçin sordunuz?

— Yalnız mıydınız?

— Anlamadım!

Menelas'ın yüzünün hatları gerildi:

— Merdivenlerden inerken yanınızda biri var mıydı diye sordum!

— Yok canım, kimse yoktu!..

— Bana, biri varmış gibi geldi...

— Kimse yoktu...

— Gözlerim aldattı beni öyleyse. Hayal mi gördüm nedir...

— Olur bazen...

— Öyle... Yorgunluktan herhalde... Kimdi yanınızdaki kadın?

— Kimse yoktu ki!..

Mencas öfkелendi:

— Sen beni ne sanıyorsun be, kıcı boklu pis Yunanlı? Ne sanıyorsun sen beni? Kimdi o orospu?..

— Kimse yoktu dedim ya! Yalnızdım!

— Yalancı herif! Gördüm onu!

— Yeter, yeter! Kapat çeneni! Baksana bana, rezalet çıkarmak için geldinse buraya, olduğun yerde kalsaydın daha iyi ederdin!

— Çok işine yarardı değil mi gelmemem! Hizmetçilerin, uşakların önünde ne duruma düşmüş oluyorum, farkında mısın hergele?

Sokrat, az kalsın, hizmetçilerin «onu» görmediklerini söyleyecekti. Son anda tuttu kendini. Hem sonra «panter»in, merdivenden inen kadını tanıyamamış olmasına çok sevindi. Menelas onun Peggy olduğunu görmüş olsa, ertesi günü Washington'a kadar gider, basın toplantısı düzenleyerek açıklardı bunu. Yunanlı dilinin ucuyla diş etlerini yokladı. İstedіği zaman, dilinin ucunda Peggy'nin son öpücüğünden ağızında kalan o kan tadını hâlâ duyabiliyordu. Sanki hâlâ Peggy'nin dudakları ağızının içindeymiş gibi.

— Bana bak, söyleyecek misin o karının kim olduğunu, yoksa...

Yunanlı tatlı düşlerinden uyandı, kendini berbat, pis bir konuşmanın tam ortasında buldu. Ağızından, hiç düşünmeden bazı sözler çıkmaya başlamıştı. Sanki kendisi değil de, onun yerine bir başkası söylüyormuş gibi geldi bu sözleri. Yüzünü buruşturmuş gibi yaptı, iki kelime söyledi:

— Çok yazık...

— Neymiş yazık olan?.. Ben dünyanın öteki ucunda hayatımı kazanmak için didinirken, senin burada sokak orospularıyla yatman mı?..

— Hayır... Tam sana önemli bir teklifte bulunacağım sırada kalkıp yok yere beni suçluyorsun. Onun için yazık dedim...

— Neymiş teklifin? Söyle bakalım, pis yalancı!

— Seninle evlenmek istediğimi söyleyecektim.

— Evlenmek mi?.. Vah zavallı vah! Kabul edeceğimi kim söyledi sana?

Gerileyeceği, vazgeçeceği yerde, Yunanlı, kendini büsbütün bu işin içine attı. Söylediği sözleri «başkası» söylüyormuş gibiydi... Çok üzölmüş bir sesle, kekeledi:

— Nasıl?.. Red mi ediyorsun?..

— Evet!.. Metresin olmaktan bile bıkmışken, işim yok da kalkıp karın olacağım! Ne sanıyorsun sen kendini be! Bulunmaz hint kumaşı mısın? Nesin yani? Bana yaptıklarını bağışlacaksın bu teklifinle, öyle mi?.. Hayır diyorum işte! İstemiyorum, hayır!

Yunanlı kendi bardağına viski doldurdu: şişeyi Menelas hemen kaptı elinden.

— Hem, baksana bana, sen! Ben mi gelip yalvardım sana!. Sen kalktın geldin, sen yalvarıp yakardın: beni, kocamın elinden aldın zorla... Ne oldu sonra... Çocuklarının alay konusu oldum, ailen nefret etti benden...

— Çocuklarla konuştum bu konuyu.

— Yalan! Hiç bir bok konuşmadın! Kapattın o pis çeneni, bir şey bile söylemedin kimseye!

Sokrat dişetlerini yine diliyle yokladı! Bıkmıştı artık bu kepezelikten. Birdenbire patladı:

— Bana bak, asıl sen kapatacaksın pis çeneni, anladın mı! Kıçı boklu pis Yunanlı da, sensin gerçekte! Sana yaptığım iyiliklere yazık! Sen, Chopin çalarak mastürbasyon yapmaktan anlarsın yalnız!

— Chopin kadar taş düşün kafana! Ne anlarsın Chopin'den! Senin anladığın tek şey hesap ödemek, para dağıtmak, bir de sokak orospularıyla yatmaktır!

— Sensin sokak orospusu!

Menelas Yunanlı'nın üzerine yürüyüp gırtlığına sarıldı:

— Bir daha söylesene onu!.. Bir daha söyle bakayım!

Sokrat kendini kadının elleri arasından kurtaramadığı için, kolunu çekti, burun buruna geldiler. İtişiyorlardı. Öfkeden, sınırdan soluk soluğa, zor nefes alıyorlardı. Boğulacakmış gibi olan Yunanlı, kurtuldu kadının elinden. Ciğerlerini boşaltırmış gibi haykırdı:

— Ulan orospu, cvleneceksin işte benimle! Söyle, evlenecek misin?

— Evet pis herif! Evet! Evet! Evet!..

İkisi de şaşkınlık içinde, birbirlerine bakakaldılar. Sonra, Menelas, yavaş yavaş ağlamaya başladı. Kızgın, sarsılmış, aynı zamanda içi rahatlamış olan Yunanlı da, ağlamamak için kendini zor tuttu. Olympe şimdi yanına sokulmuş, adamın yanaklarını yalıyordu. Ağlaması arasında, kesik kesik konuşarak, sordu:

— Peki, ne zaman, sevgilim?.. Ne zaman?..

— Tam bir ay sonra, günü gününe bir ay sonra Londra'da. Tamam mı?

— Tamam sevgilim, tamam... Sen nasıl istersen...

Menelas, Yunanlı'nın gömleğinin düğmelerini çözdü, adamın memelerinin uçlarıyla oynamaya başladı, karnını onun karnının üstüne yerleştirdi. Sokrat'ı çekti, halının üzerine yuvarladı. Yunanlı, gülümsedi:

— Ya uşaklar, hizmetçiler?

— Canları cehenneme tümünün! Gösteririm ben sana sevişmek nasıl olurmuş?

Menelas, boğuk bir sesle homurdanıp duruyordu. Biraz sonra kendilerinden geçiverdiler.

— Acaba niçin sana âşık oldum? Sen benim oğlum olabilirdin!

— Senin oğlun olabilmem için, biliyor musun, kızlığında gebe kalman gerekirdi.

— Hayır, hayır şakayı bırak, korkuyorum ben... Otuz beş yaşımdayım. Tam otuz beşinde! Saklamıyorum bunu...

— Ne var yani? Ben de otuz beş yaşımdayım.

— Sevsinler! Dur bakayım... Senin otuz beşine gelmene daha on yedi yıl var... Ne iyi olurdu ikimiz de aynı yaşta olsaydık.

— Hiç de iyi olmazdı. Sana göre çok yaşlı sayılırdım o zaman.

— Düşünüyorum da... Aklıma bir yığın soru geliyor... Neyse, budalaca şeyler bunlar!.. Aldırma!

Joan çok güzeldi. Uzun süreden bu yana uzattığı koyu kırmızı saçlarını çözünce beline kadar düşüyordu. Soyunduğu zaman, Achille, onun saçlarını tutup çekerek, arkasını örtmeye bayılıyordu. En çok sevdiği oyundu bu. Deli gibi tutkundu Joan'a. Böylesine mutlu olabileceğini aklına bile getirmemişti. Joan'la, ilk kez, iki yıl önce karşılaşmış, kadını görür görmez tutulmuştu. Başlangıçta Joan, onu hiç ciddiye almamıştı. Fakat Achille çekingenliğini üzerinden atıp, biraz da çocukça hallerle kur yapmaya başlayınca, Joan sarsılmış, etkilenmişti. Genç kadın o zamana kadar, üç kez evlenmiş, üç kez boşanmıştı. Son boşanmasından söz ederken, sekizyüzbin öküzden ayrıldım diyordu. Son kocası, Arjantin'in en zengin hayvan yetiştiricisiydi. O kadar hayvan arasında, en can sıkıcısı da, herhalde kendisiydi. Binlerce ve binlerce öküzün arasında adam da, öküz gibi bir şey olup çıkmıştı. Yemek yemesi bile, otlamaya benziyordu. Üstelik, ağzını açıp konuşmaz, bir şey söylemesi gerektiği zaman, öküz gibi homurtular çıkartırdı. Joan, heriften, tazminat



diye, binlerce hektarlık bir araziyi kopardıktan sonra onu bol bol otlasın diye yeşil yaylalara gönderivermişti. Başlangıçta, Achille onu hayli eğlendirmişti. O kadar genç bir çocuğun insanı adım adım izlemesi hoşuna gidiyordu. İster Saint-Moritz ister Fransa'nın güneşi ister, Bahama adaları, ister Acapulco olsun, nereye giderse Achille'in de arkasından onu izlemiş olduğunu görüyordu. Joan, genç çocuğun, bir gün Portofino'da tanışmış olduğu Satrapulos'un oğlu olduğunu biliyordu. Gerçekte, çok sinsi, içinden pazarlıklı bulduğu Yunanlı'yı sevmediği gibi, onun dostlarını, eski bacanağı Kallenberg'i de hiç sevmiyordu. O Kallenberg denen adam, bir gün, Joan'un güzelliğine saygı gösterisinde bulunmak bahanesiyle, büyük kabalıklar yapmıştı.

Sonra, aradan zaman geçmiş, bir gece, Joan, Achille'e kendini teslim edivermişti. Böyle davranmakla tam bir tuzağa düşmüş, yakalanmıştı. Hiç bir özelliği yokmuş gibi duran Achille sevişmekte öylesine mükemmel bir teknikle kadının karşısına çıkmıştı ki, çapkın kadın avcısı geçinen çoğu erkeğe taş çıkartabilirdi. Davranışlarına bakılırsa, daha çocuktur. Ama iş hayatında tam bir erkek, yatakta, eşsiz bir tanrıydı. Gerçekte, Joan kendini bu serüvene pek derin düşünmeden kaptırmıştı. Bu ilişkinin bir gün, kendiliğinden, başladığı gibi sona ereceğini sanıyordu. Fakat, sihir sona ermiyor, sürüp gidiyordu. Bugün artık müthiş bir çizgiye ulaşmıştı bu ilişkisi: tutulmuştu çocuğa, deliler gibi âşık olmuştu!

— Aklım olsa, seni bir daha görmemem gerekirdi!

— Ne o, yoksa akıllı olmaya mı niyetin var?

— Hayır, hiç öyle bir niyetim yok.

— Öp öyleyse beni.

Joan, yüzünü Achille'in yüzüne yaklaştırdı...

— Kıpırdama artık...

Sevişmenin, akla gelebilecek, tüm inceliklerini uyguluyorlardı. Dudaklarını hafifçe aralayarak, karşıkarşıya, öylece on dakika durabiliyorlardı. Birbirlerini tatlı tatlı, ağır ağır, hiç ace-

le etmeden, okşuyorlar, öpüşme anını ellerinden geldiğince uzatıyorlardı. Joan, öpüşmenin gerçek anlamını, Achille'e rastladıktan sonra anlamıştı. Öpüşmek, insana müthiş bir zevkin kapılarını açan, başlıbaşına kutsal bir törendi.

— Joan, biliyor musun ne düşünüyorum?

— Nedir, söyle...

— Evleneceğim seninle.

— Yok canım! Daha evlencecek yaşta bile değilsin.

— Ne çıkar, beklerim. Ya sen, sen de bekleyebilir misin?

— Sen söyle, bekleyebilir miyim?

— Bilmiyorum, Sus artık, konuşma.

Achille başka bir şey söylemedi, Joan'un üzerine uzanıverdi.

O fırtınalı evlenme teklifini yaptığı akşamın ertesi günü Yunanlı hayatının en korkulu anlarını yaşayacaktı... O sabah, Paris'te, Bourget havaalanında gitmişti. Moskova'dan Afrikaya giderken, Paris'te, havaalanında, kısa süre kalacak olan bir bal-kan petrol şirketinin müdürünü karşılayacak, onunla iş konuşacaktı. Bir saatten fazla petrol alanında Sovyetlerle işbirliği yapmak konusunu tartıştılar. Rusların elinde o sıralarda yeterince geliştirilmiş, modern rafineri malzemesi yoktu. Yakın Do-ğuda izlediği politika Amerikalıların nefretini uyandırdığına göre, Yunanlı, biraz da alayla, bunun sonucu olarak, Rusya ile iş yapabileceğini tasarlamaktaydı.

Bu tasarı eğlendiriyordu Yunanlı'yı. Hoşuna gidiyordu. Ama, tasarıdan öteye gitmesi güç bir şeydi bu. Gerçekte, işler çok daha karışık bir hal almıştı. Öyle durumlar oluyordu ki, insan bazen rakipleriyle işbirliği yapmak zorunda kalıyor, bazen de kendi müttefiklerinin çıkarlarına karşı, daha açıkcası, kendi çıkarlarına karşı bir tutum takınması da zorunlu oluve-

riyordu. Bunlar, önceden tahmin edilmesi zor şeylerdi, Fakat, ne olursa olsun, Yunanlı, hayatının akışını değiştirecek nitelikteki bir olayı da aklından çıkartıp atamıyordu. Bir gece önce, kalkmış, Menalas'a evlenme teklifinde bulunmuştu. Düşündükçe bunu niye yaptığını daha iyi anlıyordu. Menalas'la ilişkisini resmî bir düzene sokmakla, dul madam Scott Baltimore'dan biraz uzaklaşmak, onunla arasına bir mesafe koymak istemişti. Öyle ya, nasıl olsa, Peggy hiç bir zaman ona ait olamayacaktı. Müze gibi kadındı Peggy. İnsan müzeyi ziyarete gider, zevk alırdı ama, satın alamazdı ki. Hattâ, Peggy bir bakıma gerçek bile değildi, bir anıttı, bir simgeydi o kadın. İyisi mi, daha fazla saplanıp kalmadan, kafasından silip atmalıydı onu.

Havaalanından dönerken, Satrapulos'un arabası, Paris caminin önünden geçtikten sonra, Geoffroy-Saint-Hilaire sokağından ilerlemeye başlamıştı.

Çevrede bir gariplik vardı... Kaldırımlarda, öğrenci grupları. ses çıkarmadan, konuşmadan, sakın sakın yürüyorlardı. Hiç ses çıkarmamalarına rağmen, her birinin nereye gittiğini, nereye ulaşmak istediğini biliyormuş gibi bir hal vardı üzerinde. Dört yol ağzına gelince, araba, sola, Jussieu sokağına saptı. Gençlerin sayısı, erkekli kızlı, artmaya başlamıştı. Bazıları, kaldırımlardan sokağın ortasına doğru taşıyordu. Sokağın ortasından yürüyenler de hiç bir hareket yapmıyorlar, taşkınlıkta bulunmuyorlar, ağızlarını bile açmadan, yanyana yürüyorlardı. Araba ağır ağır ilerlerken, ne arabaya ne de içindekilerine, başlarını bile çevirip bakmadan, yol açıyorlardı. Hayli garip, gerçekdışı bir sahneydi bu. Yokuşun altına ulaşınca, şoför Louis sağa döndü, Saint-Germain bulvarının sonunda, Seine nehri kıyısına çıkmak için, sağa saptı.

Yunanlı şöförüne sordu:

— Nedir bu böyle? Ne oluyor?

— Bilmiyorum efendim...

Arabanın şimdi daha ağır ilerleyebildiği sokak, öğrencilerle tıklım tıklım dolmuştu. Kaynağından uzaklaştıkça, irili ufak-

lı suların, derelerin, ırmakların katılmasıyla genişleyen bir nehir gibi ağır ağır akıyordu kalabalık. Yunanlı, pek belli etmeden, hafifçe başını arkaya çevirdi, camdan şöyle bir bakıverdi. İnsan seli arabanın açtığı boşluğu hemen doldurarak, Rolls-Royce'un çevresini kapatmıştı.

Şoför.

— Şimdi yolu açmalarını sağlarım, dedi.

Tam klaksona basacağı sırada, Sokrat engel engel oldu:

— Sakın ha, bekle.

Sokrat, bağırp çağırmadan, sessizlik içinde ilerleyen bu kadar gencin ne büyük bir tehdit teşkil ettiğini anlayacak kadar sezgi sahibiydi. Rolls'un camlarından bakınca, gençlerin yüzlerini en ince ayrıntılarına kadar görebiliyordu. Gerçekte, çocuklar önünden, yanlarından, arkasından yürüdükleri bu lüks arabaya başlarını bile çevirip bakmıyorlardı. Fakat, Yunanlı böyle bir otomobilin, bu ortamdaki bir insan selinin arasında çok inü-nasebetsiz bir şey olacağını biliyordu. Bir ara, gençler biraz seyrekleşir gibi olunca, baktı, sokağın sona erdiği yere bir yığın polis yığılmıştı. Ortaçağ savaşçıların andıran kocaman kalkanları, sırtlarında siyah parlak yağmurlukları, başlarında miğferler, ellerinde uzun coplar, hiç kımıldamadan dikilmişler, ağaç gibi duruyorlardı. Yolu kesmişlerdi. Yunanlı kötü şeyler olacağını hemen sezdi. Hayatı süresince yüzlerce kez bu gibi durumlarda kalmış, her zaman aklına dâhiyane bir şey gelmişti. Bugün de yine dâhiyane bir şey buluverdi:

— Louis, kasketin! Kasketine dikkat!

— Anlayamadım, özer dilerim...

— Başındaki kasketi hemen çıkar, budala! Sakla bir yere!

Görmesinler!

Sokrat bir yandan bunları söylerken, öte yandan kravatını çözdü, yere attı. Gömleğinin yakasını açtı. Buna karşılık, ceketinin yakasını kaldırdı, saçlarını karıştırıverdi. Kılık değiştirmeye karşı her zaman duyduğu tutkuyla bir saniye içinde, bambaşka bir adam oluverdi. Üstelik, o kocaman siyah gözlüklerini

çıkarmıştı. Bu durumuyla, şimdi, herhangi bir bakanlığın, orta yaşlı biraz yorgun, biraz sünepe, bir görevlisine benziyordu.

Şoföre seslendi:

— Bana bak, bir yerlere sapıver! Kurtul bu kalabalığın arasından!

— Sapacak yer yok ki.

— Bak, solda bir garaj var, dal oraya, çabucak dal!

— Garaj kapalı, giremem ki!

Yunanlı dükkânların kepenklerinin kapalı olduğunu o zaman anladı. Bu korkunç bir şeydi. Zor durumda kalmıştı. Gençler dalga dalga ilerliyorlardı. Ama, sonunda, sokağı kesmiş olan silâhlı, polislerle, ister istemez çatışacaklardı. Rolls-Royce arabasının ne işi vardı bu kalabalığın arasında! Üstelik, sapabilecekleri, kalabalığı yarıp kaçabilecekleri bir yer de yoktu! Arada, ancak çevredekilerin adımlarına uyarak, aynı hızla ilerliyordu. Şimdi bu koskoca lüks otomobil, dışardan bakıldığı zaman, polislerle biraz sonra çatışacak göstericileri destekliyormuş gibi bir izlenim yaratıyor olmalıydı. Gitgide sinirlenen Sokrat, pencereden bakarken, gençlere birkaç kez gülümsedi. Fakat, arabanın yan başında yürüyenlerden hiç kimse karşılık vermedi. Bayağı korkmaya başladı. Yapacak bir şey yoktu. Besbelli, arabası da, şoförü de, kendisi de bir kiskacın arasına sıkışıp kalmışlardı. Kıskaç herhalde sıkışacak, her şeyi ezecekti. Sesine hakim olmaya çalışarak, şoföre yine seslendi:

— Louis, ben iniyorum, ilerde beklerim seni...

Şoför tepki göstermedi. O da yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Baktı, patronu aşağıya atlamış, kalabalığın arasına karışmış, gençlerle yanyana, aynı hızla yürüyordu. Biraz sonra arasında eriyiverdi. Sonra, mucize gibi bir şey oldu... Her yanı insanla çevrilen Rolls-Royce'nin artık bir metre bile ilerlemesine imkân kalmadığı sırada, şoför, sol yanında, daracık, tek yönlü bir sokak gördü. ağır ağır kırdı direksiyonu, koça arabayı hiç kimseye değdirmeden, giriş yasağı bulunan o dar sokağa sürdü. Bir ara bir çıkmaz sokak olmasından korktu. Kö-

şedeki yazıyı okudu. Chant sokağıydı adı. Çıkış da veriyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, gösteriye katılanlar o sokağa önem vermemektedirler. Şoför mutluluğundan neredeyse şarkı söylemeye başlayacaktı. Cardinal-Lemoine sokağına gelince gördü Yunanlı'yı. Sokrat o haliyle öylesine olağan, öylesine sıradan bir insan olup çıkmıştı ki, Louis az kalsın tanıyamayacaktı patronunu. Dikkati çekmeyen belli belirsiz bir işaret, hafif bir fren kapının açılıp kapanışı. S.S. yine Rolls-Royce'daydı. Ama, bu kez arkaya değil, öne binmiş, Louis'nin yanına oturmuştu. Eski yılların gangsterleri gibi, emri bastırdı:

Dişleri arasından konuşarak.

— Bas şimdi gaza, koca budala, çabuk! Görmüyor musun, bunlar ihtilâl çıkartacaklar!

Louis, sonuna kadar bastı gaza. Koca Rolls-Royce şahlanırlar gibi oldu, fırladı, çevreyi saran korkutucu sessizlikten uzaklaştı. Ertesi sabah, dünyanın bütün gazeteleri sonradan «Mayıs 1968 olayları» diye anılacak olan bu olaylara birinci sayfalarında koca başlıklarla yer veriyorlardı.

Raph Dun, barın patronuna işaret etti.

— Baksana bana kim şu, köşede oturan piliç?

— Aman nasıl olur? Tanımıyor musun onu? Satrapulos'un kızı.

— Yok canım!

— Ta kendisi!

— Amma da kaknem şeymiş be!

— Boş versene sen! Yüz milyon dolardan sonra her kadın güzeldir.

— Peki, kim yatıyor bununla?

— Bilemem.

— Kız yatıyor mu, yatmıyor mu acaba?

— Ne bileyim ben? Ben yatmadım ya!

— Hadi ordan hergele! Yatsan da ancak bu kadar çirkinlikle yatarsın sen! Peki, yanındakiler kimler?

— Ne bileyim! Boktan boktan zengin oğlanları olacak herhalde. Helliokis var aralarında. Helliokis'in yatı Cannes'da demirli duruyor.

— Dinle! Tanıştırabilir misin beni onunla?

— Ben iyi tanımıyorum onu. İkinci kez geliyorlar buraya.

— Boşver, git bakalım, bir şeyler yapabilirsin nasıl olsa!

— Ne söyleyeyim peki?

— Benim kim olduğumu söyle, sor bakalım, masama gelip bir şeyler içer mi.

— Oldu. Bir deneyelim bakalım.

Raph Dun, barın patronu Carlos'u izledi uzaktan. Adam, pistte dansedenlerin arasından geçti, küçüklerin oturduğu masaya yaklaştı, konuştu onlarla. Masadakiler gülüşürlerken, genç kızın kulağına eğildi, bir şeyler fısıldadı. Raph Dun hemen eliyle saçlarını düzeltmeye başladı. Maria, oturduğu yerden baktı. Raph gülümsedi. Sonra, Maria, Carlos'un kulağına bir şey söyledi. Carlos gülümsedi bu kez, masanın yanından ayrıldı, Dun'a doğru gelmeye başladı. Barın patronunun gazeteciye getireceği haber, ona belki de bomba gibi bir yazı patlatmak olanağını sağlardı. Haftalardan beri böyle bir şeye hem kendisinin, hem de alacaklılarının çok ihtiyaçları vardı. Gazetelerin birinci sayfalarında yer alacak değerinde bir şey yakaladı mı, paraya kondu demekti. Hele Satrapulos'un kızı, resim çektirmeye razı olursa, Raph Dun'un işi iştî artık. **Ritz** oteline bile dönebilir, birikmiş borçlarını öderdi.

Merakla sordu:

— Ne dedi?

— İstersen, dansa kaldırabilirmişsin onu. Öyle dedi.

— Allah kahretsin! Görenler yine sübyancı diyecekler bana!

— Ne var bunda bozulacak, yalan mı?

— Yalan değil ama, yakışık almıyor canım. Neyse, boş-ver! Gidiyorum.

Dun, oturduğu yerden, eğilerek selâm verdi Maria'ya. Biraz sonra dansedeceği kızın da ona dik dik bakmakta olduğunu gördü. Raph Dun'ın yavaş yavaş yaşlanması alışkanlıklarını hiç değiştirmemişti. Kırksekizinde olmasına rağmen, hâlâ çevresini kırıp geçiriyordu. Beyazlaşmış, öndüleli saçlarıyla, hem rasgele sokak kızlarını, hem kontesleri, hem de sinema yıldızlarını kolayca avlıyordu. Acaba o kızcağız kaç yaşında olabilirdi? Onların masalarının yanına gelince, oturan genç çocuklar Raph Dun'a alaylı bir nefretle baktılar. Ama ellerinden bir şey gelmezdi. Maria yerinden kalkıyordu. Raph, piste gelinceye kadar yol açtı ona. Sarıldı Maria'ya:

— Öyle kötü kötü baktılar ki bana, yanınızdaki erkek arkadaşlarınızın beni öldüreceklerini zannettim!

— Öldüreceklerdir hiç merak etmeyiniz. Sonra ama...

— Neden sonra?

— Danstan sonra.

— Tatilde misiniz?

— Siz gazeteci misiniz?

— Anne ve babanızın yanında mı oturuyorsunuz?

İkisi birden gülmeye başladılar.

— Hayır, arkadaşlarımda kalıyorum.

— Öyle mi? Bir... villâda mı?

— Hayır, gemide.

— Peki ama, yalnız çıkmanıza izin veriyorlar mı evdekiler?

— Zindan bekçisini öldürdüm de öyle kaçtım. Fransız mısınız?

— Hayır. Kongo'lu. Muz bahçelerim var Kongo'da. O işlerle karılarım uğraşırlar. On bir tane karım var.

— Yalnız on bir mi?

— Pek büyük sayılmaz muz bahçem de ondan.

Yakından bakınca, kız pek çirkin sayılmazdı. Biraz ağır



gibi duran vücudunu, hiç çekinmeden, Raph Dun'a yaslamıştı. Üstelik gözleri çok güzeldi. Hiç de akılsız sayılmazdı... Raph Dun oyununu iyi oynamaya karar verdi... **Ritz**'e borcunu ödeyebilirdi bu işin sonunda.

— Sizinle niçin tanışmak istedim, biliyor musunuz?

— Evet, biliyorum. Hayatınızın kadınıyım da ondan.

— Pek acele etmeyin şimdilik. Hayatımın kadını değil ama hayatımın çocuğu olabilirdiniz. Değilsiniz ama. Uzaktan keşfettim sizi. Hiç şimdiye kadar fotoğraf çektirdiniz mi?

— Ne demek? Yani, fotoğrafçılara poz verdim mi demek istiyorsunuz?

— Evet.

— Hayır, hiç. Hem siz bana iyi baktınız mı?

— Yazık. İyi bir model olabilirdiniz. Adınız nedir?

— Maria. Sizinki?

— Raph. Raph Dun. Peki soy adınız?

Raph kolları arasında tuttuğu kızın gerginleştiğini anladı.

— Siz beni budala yerine mi koymak kararındasınız?

— Çok rica ederim!...

— Kim olduğumu gayet iyi biliyorsunuz.

— Bildiğimi nerden anladınız?

— Bilmeyen yok ki. Bir sürü gazeteci arkamdan koşar durur. Lise'deyken papaz kılığına girerek, yolda bana şeker vermeyi teklif eden gazeteciler bile oldu.

— Yazık ki, şeker yok yanımda.

— İsabet, hiç sevmem şekeri. Hangi palavra gazetesinde çalışıyorsunuz?

— Hiç birinde. Ya da hepsinde. Kiralık karı gibiyimdir ben. Kim daha çok para verirse, kendimi ona satarım.

— Aman, ne buluş, ne buluş!

— Öyle, çok çirkin bir iş, ne yaparsınız. Ama, kiliseye de gider, günahlarımı bağışlatmak için sık sık mum yakarım. Cannes'da çok kalacak mısınız?

— Ya siz?

— Bilmem, Size bağı. Sizinle ilgili çirkin, kötü, maksatlı yazılar, haberler yazabilirsem, çok para verirler, o zaman uzun süre kalırım buralarda.

— İşin kestirmesi, ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Masanızda oturan o delikanlılardan kurtulup benim masama gelebilir misiniz?

— Ne demek? Özgür değil miyim sanıyorsunuz?

Dans sona eriyordu.

— Mükemmel öyleyse. Haydi, gidelim.

— Siz oturun. Hemen gelirim. Çantamı alacağım.

Dun, Maria'nın elini elinde tutuyor, kız da geri çekmeyi aklından bile geçirmiyordu. Gazeteci yine bir şey söyledi:

— Peki, bekliyorum. Sorarlarsa, babanız olduğumu söylersiniz!

Maria, sert sert baktı Dun'un gözlerinin içine:

— Çok aptalsınız! Oturun geleceğim...

— Madam, umarım ki, yapmak zorunda bulunduğum bu görüşmenin ne kadar nazik olduğunu anlarsınız. Zorunluydu bunu yapmam. Sigara alır mısınız?

— Teşekkür ederim, hayır.

Yunanlı, derin bir huzursuzluk içinde, oturduğu yerde kıvrandı. Karşısındaki kadının kıratı onu etkiliyordu. Erkek avcısı diye ün salmıştı ama kibar soylu, davranışları vardı.

— Konu oğlumla ilgili...

Joan, hafif alayla karşılık verdi:

— Sezmiştim zaten öyle olacağını...

— Şey... yani benim görevim... görevimdir ne de olsa...

— Evet, dinliyorum, nedir göreviniz, lûtfen...

— Oğlumı korumam görevimdir demek istedim... O kadar genç ki daha...

— Evet, anlaşıldı. Ben de hiç genç değilim. Öyle değil mi?

— Hayır, onu demek istemedim!

— İstememenize rağmen, yine de söylediniz.

Sokrat kadının gözlerinin içine baktı: yaptığı şey pis bir işti. Joan tam olgunluk çağındaydı. Çok güzeldi. Serinkanlı bir hali vardı. Sokrat ona oğluyla ilişkisini kesmesini söylemeye gelmişti. Bunu başarabileceğine de güveni vardı, yalnız, söze nasıl gireceğini pek kestiremiyordu.

— Doğrusunu isterseniz, sizi böyle bulacağımı sanmıyordum. Achille'i anlıyorum. Zevki varmış.

Joan, teşekkür anlamına, hafifçe başını salladı.

— Sayın Satrapulos, konunun çevresinde dönüp dolaşımtansa, gelişinizin nedenini açıklasanız, daha iyi olmaz mı?

Demek kadın ona yardımcı olacaktı. İyi, daha iyi!

— Sizin kuşkunuz mu var gelişimin nedeni üzerinde?

— Hiç yok. Biliyorum. Achille'le ilişkiyi kesmemi söylemek için geldiniz. Öyle değil mi?

— Anladığınızı görmekle ferahladım doğrusu.

— Hiç anlamaz olur muyum! Kendimi sizin yerinize koyuyorum. Dünyanın sayılı zenginlerinden birisiniz. Bir tek erkek çocuğunuz var. Mirasınıza konacak, sizin yerinizi alacak günün birinde... Öte tarafta ise, kırkında bir kadın. Hem de üç kez evlenmiş, üç kez boşanmış, oğlunuza belki bir çocuk bile veremeyecek bir kadın. Ben de sizin yerinizde olsaydım, belki, böyle hareket ederdim. Belki... Yalnız...

— Evet, yalnız...

— Yalnız, hayır diyorum size. Çünkü siz değilim ben. Hem sonra, hoşunuza gitmesi için, Achille'in kalkıp da sizin göstereceğiniz insanları sevmesini bekliyorsanız, yanıyorsunuz. Sakın meydan okuduğumu filan zannetmeyin. Gerçek şu ki, sizi ilgilendirmez Achille'yle aramızdaki ilişkiler. Siz bu konuda yarışma dışı sayılırsınız. Ben onu seçtim. O da beni seçti. Birbirimizi seviyoruz. O kadar işte!

— Madam, çok rica ederim! Hani, ne bileyim ben, Achille noter kâtibi filan değil ki... Hem sonra, aşkın ölümsüz olmadığını da biliyorsunuzdur, değil mi?

— Çok doğru söylüyorsunuz, biliyorum. Ancak, sürdüğü kadarıyla, yararlanmaya kesin kararlıyım.

— Evet ama, ya o? Onu hiç düşündünüz mü?

— Ondan başka bir şey düşünmüyorum ki.

— Bir an ilişkinizin ölmediğini, sürüp gittiğini varsayalım... Achille otuz yaşında bir erkek olunca, siz... siz...

— Evet, ben kırkyedisine gelmiş yaşlı bir kadın olacağım. Bunu söylemek istediniz herhalde?

Yunanlı sertleşti:

— Evet, onu söylemek istedim.

— Yani, açıkçası, daha on yılımız var, değil mi?

— Hayır, ben o kanıda değilim. Aklımın ucundan bile geçmez size o süreci tanımak. Achille'le ilgili başka tasarılarım var. Hemen söyleyeyim, o tasarıların arasında size hiç bir yer ayırmış değilim, Madam!

— Umarım ona söz etmişsinizdir bu tasarılarınızdan?

— Orası benim bileceğim şey! Şu anda sizinle konuşuyorum, onunla değil! Çocuğun geleceğini berbat etmek istemeyeceğinizi ummuştum! Bakınız, açıkca söylüyorum, eğer ilişkiniz devam edecek olursa, Achille'ye on para vermeyeceğim! On parasız kalırsınız!

Joan, yumuşak, tatlı tatlı baktı Yunanlı'nın yüzüne:

— Sayın Satrapulos... Geçmişteki ya da şimdiki hayatınızda, kalkıp da bana ders vermenizi haklı gösterecek herhangi bir şey var mı? Ben de size bir şeyi hatırlatayım, kafanız öyle kalınlaşmış ki, bazı şeyleri anlayamıyorsunuz. Benim amacım para mı sanıyorsunuz?

— Amacınız ilgilendirmez beni! Yalnız, Achille'in anası yaşında bir kadınla hayatını birleştirmesine göz yumamam!

— Teşekkür ederim. Şimdi, gidebilirsiniz artık.

— Siz... şey etmedikçe bir yere gitmem...

— Ne etmedikçe?

— Bana söz vermedikçe açıkçası... Alın şunu... - cebinden birçek defterdi çıkardı - Size açık bir çek imzalayacağım... Söz veriyorum kimsenin haberi olmayacak bundan! İstedığınız rakkamı yazabilirsiniz. İstedığınız rakkamı yazmakta serbestsiniz... ortadan kaybolmanız şartıyla!

Müthiş bir öfkeyle imzaladığı o küçük, mavimtrak kâğıdı uzattı.

— İşte! Alınız lûtfen!

Çeki zorla kadının elinin arasına sıkıştırdı. Joan geri vermedi kâğıdı. Sonra, gayet sakin bir sesle konuştu:

— Güle güle.

Yunanlı hafifçe başını eğdi, döndü, kapıya ilerledi. Koridora çıktı. Asansörün düğmesine bastı. Asansör gelmeyince merdivenlere yöneldi. Beş katı hızlı hızlı indi. Tam zemin katına geldiği zaman Joan'ın yukarıdan seslendiğini duydu:

— Bir dakika durur musunuz lûtfen!

Durdu, başını kaldırıp baktı. Beşinci katın merdivenlerinin başında, koyu kırmızı saçlarının arasından, Joan'ın yüzü görünüyordu. Kadın, merdiven boşluğuna küçücük bir paket attı. Yunanlı eğildi. Aldı. İçinde biraz önce imzaladığı çek vardı. Birde, ağırlık versin diye, madeni bir para. Joan'un rakkam yazması gereken yerde, dudak rujuyla irili ufaklı, bir sürü kalp çizilmişti. Ne yapacağını kestiremeden dururken, Joan, yukardan, yine seslendi:

— Rezil herifin birisiniz siz! Bir daha sakın buraya ayağınızı atmayınız!

Joan kayboldu. Kapıyı vurarak kapattı. Yunanlı kalakaldı. Hayatında ilk kez, imzaladığı bir çeki, suratına fırlatmışlardı. Sokrat, bu Viyana ziyaretini kolay kolay unutmayacaktı!

Üç yaprak marul yiyecekler diye, sofraya törenle oturup uzun uzun dua etmeyi, Peggy, budalaca, üstelik, modası çoktan geçmiş bir gelenek buluyordu. Avrupada, en soylu ailelerde bile, bu çeşit maskaralıklara yer verilmiyordu artık! Yunanistan ve Paris gezisinin hâlâ etkisi altındaydı. Yunanlı'nın ona hediye ettiği eşsiz taşı arada sırada eliyle okşuyordu. Onu kimsele göstermeye cüret edemiyor, boynuna taktığı halde, uzun yakalı, eski moda gömleğinin altında saklıyordu. Kaynanasının yüzünü görür görmez, Peggy'nin içine kasvet basıyordu. Kadın, masanın başköşesinde, duasını mırıldanıp, eline peçetesini alarak açtığı zaman, mumyalaştırılmış, tehlikeli bir yırtıcı kuşa benzetmişti Peggy onu. Baltimore ailesinin ana kraliçesi sayılan Virginia'nın hayatı ya çocuk doğurmak ya kocasına bakmak, ya çocuklarını büyütmek ya da o kalabalık ailede ölenleri gömmekle geçmişti. Kadının yüzünde, bu olaylar garip izler bırakmıştı. Hiç değişmiyordu suratının anlamı. Kadın sanki kocaman bir kaya parçası gibi, hiç bir şeyi duymaz olmuş gibi duruyordu. Satrapulos'un o biraz delişmen davranışlarıyla bu kadının hali arasında ne derin bir uçurum vardı!

New England'da Providence yakınlarındaki yazlık köşkte yeniordu akşam yemeği. Çevre yeşilliklerle, atlarla, her mevsimde koyu kırmızı renklerini sürdüren kocaman ağaçlarla, özgürlük içinde dolaşan sincaplarla, beyaz çitlerle doluydu. Bir de tavuklar vardı beyaza boyanmış kümeslerde. Virginia onlarla ilgilenmeyi kimseye bırakmaz, folluklardan yumurtaları kendisi toplar, bazılarını kendi tutardı. Aileden biri ölecek oldu mu, kalanlardan bir başkası hemen öte atılıyor, ölenin yerini alıyor, onun izlediği yolu izlemeye başlıyordu. Çatlatırdı insanı bu gelenek. Scott öldürüleli beş yıl olmuştu: Peggy ondan tam boşanmaya hazırlandığı sırada dul kalmıştı. «Olmaz» demişlerdi. «Ya çocuklarınız...» demişlerdi. Peggy, gözlerini kapatıp, yemekte konuşulanları dinledikçe, hiç bir şey değişmemiş, hiç bir şey olmamış, sanki Scott bile ölmemiş gibi bir duyguya ka-

pılıyordu. İktidar yarışında, şimdi Peter ile Stephan, Scott'un yerini almışlardı. Eskiden neler konuşuluyorsa, yine aynı konular konuşuluyor, aynı tasarılar yapılıyor, bitmek tükenmek bilmeyen politika konusunda ise, yine aynı manevralara umut bağlanıyordu.

Stephan, Peggy'ye sordu:

— Derin derin neler düşünüyorsun öyle?

— Geleceğimi...

— Ya! Nasıl görüyorsun geleceğini?

— Buralardan hayli uzaklarda görüyorum.

Masanın başında oturan Virginia mumyası, bir gözünü şöyle ağır ağır kaldırdı, baktı.

— New York'ta mı?

— Hayır.

— Washington mu?

— Hayır.

— Nerede öyleyse?

— Başka yerlerde. Çoğunlukla Avrupa'da. Arada sırada da Amerika'da.

Mumya, bu kez, aynı ağır hareketlerle, öteki gözünü kaldırdı, açtı, dik dik baktı. Bir şey söylemedi.

Peter döndü Peggy'ye:

— Şu boynuna taktığım zırlıtıyı göstersene! diye rica etti.

Peggy, yüksek yakalı gömleğinin üst tarafındaki döğmeleri çözdü, armut biçimindeki taşı çıkardı, gösterdi.

— Kim verdi onu sana?

— Bir dostum. Sokrat Satrapulos.

Bu bomba gibi haberi korkutucu bir sessizlik izledi. Ana kraliçe dahil, bütün sofradakiler, tabaklarındaki yemekle pek ilgileniyorlarmış gibi yaptılar. Peggy, bir şey söylemeseydi daha iyi etmiş olacağını düşündü. Ailede, oldum olası, Yunanlı'ya çok kötü gözle bakıyorlardı. Sokrat Satrapulos adındaki o herif Amerikayı içinden çürütmeye çalışan zararlı bir yaratık, Levanten kalleşliğinin temsilcisi, üstelik, Baltimore'ların her biri-

nin ayrı ayrı düşmanı sayılan bir serseriydi. Scott'un izlediği yolda bir ara, Sokrat'la karşılaşmış olmasının hiç önemi yoktu. Yunanlı'nın Scott'a, seçim kampanyası için hatırı sayılır ölçüde para yardımı yapmış olmasını unutmayı, üzerinde bile durmamayı tercih ediyorlardı. Bütün bunlara kimsenin aldırışı yoktu ama, Paggy'le ilişkisi bulunabileceğine kimse katlanmak istemiyordu. Zencilerle kardeşlik bağlarından filan söz etmek politikada bazı amaçlara ulaşınca kadar katlanılması zorunlu, şeylerdi. Gelip geçen, unutulur giderdi, nasıl olsa. Fakat. ... fakat, seçimlerle ilgili bir gerekçeyle dayanmadıkça, kalkıp bir Yunanlıyla konuşmak, hayır, olacak rezalet değildi! Hele bu maymunun hediyesini kabul etmek!... Tanrı korusundu insanı bu gibi durumlara düşmekten... Peggy, tam bu sırada ikinci bombayı patlattı:

— Evleneceğim galiba onunla.

Virginia, o eşsiz kalitedeki seramikten yapılmış dişleriyle, sakız gibi çiğnemekte olduğu yemekler masaya dökülüp saçılmasın diye, elini hemen ağzına götürdü. Peter ile Stephan duyduklarına inanmamış bir davranışla, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Mumya kendini toparlamaya çalıştı, gırtlığını temizledi. Peggy, hiç bir zaman bu ailenin bir üyesi gibi benimsenmediğini, ona ömür boyu azad etmeyecekleri bir köle gibi baktıklarını o zaman anladı.

— Evlenmem acaba iyi bir şey mi?

— Kiminle evlenmeniz?

— Biliyorsunuz, Menelas'la.

— Evet, hatırladım, söylemiştiniz. Yalnız, fal kâğıtları bana başka şey söylüyorlar.

— Kâğıtlar ne söylerse söylesin, vız gelir. Kararım kesin. Evleniyorum!



— Evlenmeyin diyen yok ki!

— Ne var öyleyse evlenmemde?

— Evleniyorsunuz, işin orası kesin. Fakat, belki de evleneceğinizi sandığınız insanla değil.

Şaşırıp kalan Yunanlı, Peygambere dikkatle baktı: ne demek istiyordu acaba bu adam? Ona kalırsa, falcı artık yaşlanmaya başlamıştı. Acaba yanılıyor muydu yaptığı tahminlerde? İhattâ bir ara, adamın bunamış olabileceğini düşündü. Düşündü ama, adamın geçmişi parlak bir belgeydi. Ona şimdiye kadar ne dediyse, hepsi, eksiksiz, gerçekleşmişti. Satrapulos tükürüğünü yuttu:

— Ne demek istiyorsunuz yani?

— Ben mi? Ben bir şey demek istemiyorum ama «onlar» -fal kâğıtlarını gösteriyordu - onlar pek sizin tasarınızla bağdaşır bir çizgide görünmüyorlar. Şu desteden altı tane kâğıt çekin. Bakacağım bir daha...

Peygamber, eline aldı kâğıtları açmaya koyuldu. Siyahlı, kırmızılı kâğıtlar birer birer serildi masanın üstüne. Kupa, karo, sinek, maça. Açık pencereden içeriye dolan ökaliptüs, mirmioza kokuları çevreyi dolduruyordu. Peygamber, ses çıkarmadan, açılan kâğıtların durumunu inceledi. Yunanlı, hiç sabırsızlık etmeden, sonucu beklemek zorunda olduğunu bildiği için ağzını bile oynatmıyordu. Peygamber başladı.

— Şimdi beni dinleyin...

Tekrar başladı kâğıtları incelemeye...

— Dinleyin, lütfen... Şu anda siz susmaktasınız. Yani, bunun anlamı nedir biliyor musunuz? Şudur dostum, isteklerinizin, şu anda, alın yazınızı etkilemesi şansı hemen hemen yok gibi bir şey. İstedığınızı sanıyorsunuz, yapabileceğinizi umuyorsunuz ama... ama olaylar başka şeyler hazırlıyor...

— Peki, ne yapmalıyım bu durumda?

— Hiç, hiç bir şey yapamazsınız. Neye karar verdinizse, onu yapınız. Yok başka kurtuluş yolu. Kaderiniz sizin elinizde değil artık.

— Kötü bir şey mi bu?

— Kim dedi kötü diye? Kader sürüklüyor sizi dostum, kararları sizin yerinize, kader veriyor, alınıyazınız!

— Yani her şey kadere mi bağlı?

— Şimdiye kadar olup bitenlerden yakındığınız oldu mu!

— Peki, «evleniyorsunuz ama, belki de evleneceğinizi sandığınız insanla değil!», ne demek oluyor? Bozulacak mı evliliğim?

— Bakın, dinleyin beni... İlk kez, her şeyi söylemeyeceğim size. Yalnız şu kadarını bilin yeter, kader el koymuş durumunuza, iyi bir şeydir bu! Gelecekte olacaklara siz de şaşıp kalacaksınız.

— İyi ama, ne demek?

— Göreceksiniz, güvenin bana. Şu kadarını açıklayabilirim, şimdiye kadar yaşadığınız hayat, bundan böyle yaşayacağınızın yanında solda sıfır kalır. Unutmayın bunu. Hem sonra, sizi tehdit eder nitelikte sayılabilecek en küçük bir şey olsaydı, korunmanız, tedbir almanız için hemen haber verirdim. Böyle bir şey yok.

— Biraz daha açıklayamaz mısınız bunları?

— Açıklamasını açıklarım ama, açıklamak istemiyorum. Öyle anlar vardır ki, o anlarda ihtimaller öyle olağanüstü nitelikler kazanırlar ki, dikkat etmek gerekir. Her şey kırılabilir, her şey allak bullak olabilir. Hattâ benim katkıda bulunmam bile işlerin gelişmesini değiştirebilir. Hayır,... ben bu tehlikeyi göze almak istemem, dostum.

— Beni çok şaşırtıyorsunuz...

— İnsan alınıyazısını zorlamamalı, sayın dostum.

Yunanlı, o heyecanla, bir anda, nerede bulunduğunu, oraya ne için geldiğini unutuverdi, çenesini ileriye doğru uzatarak eşi az bulunur bir içtenlikle şöyle dedi:

— Aşkolsun size dostum! Bana biraz daha açıklayabilir-diniz doğrusu. Boş şeylere inanmadığımı biliyorsunuzdur.

GEÇMİŞTE, hiç bir sanatçı onun kadar ileri gitmemiştir. Gelecekte de, hiç bir sanatçı onun kadar ileri gidemezdi. Ressam geçen bazıları, resim diye çöp arabalarını sergilemişlerdi. «Tek renkli Yves» dedikleri Yves Klein gibi bazıları da, dev çaptaki kocaman tuvaleri, dümdüz, tek renklere boyamış, sergilemişti. İçlerinde en ileri gidenleri, tuvali bile ortadan kaldırıp, sergilerini gezmeğe gelenlere, içi boş çerçeveler sunmuşlardı. «Yaratıcı, bundan böyle, sizlere hiç bir öneride bulunmuyor. Bu boş alanın boyutları içine, sizin hayal gücünüz, dilediğiniz biçimleri istifleyebilir. Arkadan, Brezilyalı bir dulun «himaye» ettiği bir Yugoslav ressam, Münich'te düzenlediği sergisinde, altınla çerçevelenmiş, büyük bir ayna teşhir ederek, sergisini görmeye gelenlere, katalogda şu açıklamayı yapmıştı: «Bu mükemmel bir kompozisyon olup, sizlere kendi mükemmelliğinizi kanıtlayacak bir düzenlemedir.» Sonra, o galerideki bir temizlik görevlisi, aynayı, kaza sonucu kırınca, sigorta şirketleri ressama milyonlar ödemek zorunda kalmışlardı.

Bu ressamın işi ne denli ileriye götürmüş olurlarsa olsunlar, Fast onların hepsini geride bırakan bir girişimde bulunmuştu. Mutlak fikri bulmuştu Fast: Kendi kendini sergiliyordu sadecce. Hem de çırılçıplak. Lena biraz utanıyordu sevgilisinin bu parlak buluşundan. Fast'ın Roma'da düzenlediği gösteri olaylara yol açmıştı. Polis, salonu iki kez basmış, dâhi ressamın üstüne bir örtü atmak zorunda kalmıştı. Sonra, solcu sanat dergileri bu gösteriye el atarak, «özgürlük!» diye diye, olayı sömürmeye başlamışlardı. Sağcılar ise, doğal olarak, işe tam ters yönden bakmış. Vatikan'ın da gizli desteğiyle bu müstehcen gösterinin dışarı atılmasını önermişlerdi.

Hayatını. Antakya yakınlarında, bir sütunun üstüne çıka-

rak geçirmiş olan, Hristiyan azizlerinden papaz Siméon gibi, Fast, üç günden beri, kırmızı bir projektörün aydınlattığı yüksekçe bir sütunun üstüne dikiliyor, saatlerce hiç kıpırdamadan duruyordu. Üzerinde durduğu sütun, bir elektrik motörüyle yavaş yavaş dönüyor, «deha» nın her yandan görünmesini sağlıyordu. Bu gösteriye koşuşan meraklılar, ya da sanat dostları arasında, kadınlar çoğunluktaydılar. İçeriye girer girmez, Fast'ın cinsel organı, kadınların tam burunlarının dibine rastlıyordu. Lena, kıskançlıktan dudaklarını, ısırıp duruyordu. Sevgilisini İtalyan kaltaklarının imrenişli bakışları altında bırakmamak için kapıda dikilmiş, girip çıkanları denetlemekteydi.

Gösterinin yer aldığı galeri, akşamları saat 8'de kapanıyordu. Tam altı saat süresince hiç kıpırdamadan dimdik durmaya katlanan Fast da, o zaman, hemen tuvalete koşup, lavabonun içine işiyordu. Sonra giyiniyor, Lena ile birlikte çıkıp, Via Veneto'daki sosyete restoranlarında boy gösteriyordu. Lena, adamı bu işten vazgeçirmek için elinden geleni yaptığı halde, Fast hiç kulak asmamıştı. Hattâ, Lena ile alay ederek ona şunları söylemişti:

— Eğer beni biraz olsun sevseydin, böylesine eşekçe sözler edeceğin yerde, benim yanıma sıra, soyunur, gösteride yanımda yer alırdın. O zaman, senin için, kataloğa **Sanatçının karısı** diye yazardım. Gösteri kapanır kapanmaz, seninle beraber gider, birlikte işerdik!

Fast işte böyle bir adamdı!

Achille'in son protestosu çocukça bir muziplikten ileri geçmedi. Böyle olması bile, Menelas'ın, babasının ikinci karısı olmasına boyun eğdiğini gösteriyordu. Achille yapacağı işi Maria'ya anlattı kız, omuzlarını silkerek cevap vermişti:

— Komik olmasına çok komik ama, bunu dayanarak, ba-

bamın onunla evlenmekten vazgeçeceğini mi sanıyorsun budala...

Yunanlı, sık sık, amatör filmcilik yapmaya bayılır; Sevdiği yerlerin, hoşlandığı şeylerin, insanların filmlerini çekerdi. Serpantella adasında, bir öğle yemeğinden sonra, Menelas'ın mutluluk dolu davranışlarını, Achille ile Maria'nın asık suratlarını, adadan görünen kayalıkları, denizi, gökyüzünü çekmişti.

Bir ara, kendisine telefonla Tokyo'dan aradıklarını haber verdiler. Kamerayı, oraya bırakarak, çalışma salonuna koştu. Yemek masasına döndüğünde, hemen o akşam Londra'ya gitmek zorunda olduğunu söyledi. Ertesi günü, oğlu Achille, Atina'daki apartmanına, mankenlikle geçinen çıplak vücudünü herkese göstermekten çekinmeyen bir genç kızı çağırdı. Kızın anadan doğma filmini çekti. Özellikle, mankenin kıcını, memelerini filme alırken yakın plân çekimlere bol bol yer verdi. Sonunda da, genç kız, kamerayı tutana doğru, kollarını açarak, yine çırlıçıplak, koşuyordu. Akşam olunca, Achille, babasının film kamerasını, hiç belli etmeden, yerine koydu, bıraktı. Satrapulos Londra'dan dönünce, geri kalan filmi kullanmak istedi. Adada, bir öğleden sonrasının elverişli ışığından yararlanarak, en sevdiği konuyu, Menelas'ı ele aldı. Kadının yakından, uzaktan, yukardan, aşağıdan, yandan, çekti durdu. Yönetmenlik yetenekleriyle gururlandığı için, bobini adamlarından birine vererek hemen yıkanmaya gönderdi. O akşam, banyo edilmiş filmi getirip verdiler Yunanlı'ya. Çoğu kez yaptığı gibi, yemekten sonra, konuklarını sinema salonuna çağırdı. O gece konukları arasında, ünlü bir kalp doktoruyla karısı, Yunanistan ulaştırma Bakanı, Maria'ya tutkun bir delikanlı ve Sokrat'ın New York'taki borsa komisyoncusu vardı. Menelas ilk sıraya yerleşti.

Beyaz perdede Olympe'nin ilk pozları görünmeye başlayınca, salondakiler, hayranlık ifade eden sesler çıkarmaya başladılar. Filmde çok zayıf görünmesine pek sevinen Menelas da, arada sırada, kendi davranışlarına bakarak, gülüyordu. Achille ile Maria, kapıya yakın, dördüncü sıradaki koltuklara oturmuşlardı.

— Amma iştahlı değil mi? Şuna bakın, şuna! Beni de böyle yemeye hazırlanıyor olmalı! dedi Yunanlı.

Menelas, ekranda, bir salkım üzümü dişlerken görülüyordu. Beyaz perdede hafif bir bulanıklık oldu... Menelas'ın yakın çekimle alınmış yüzü kayboluverdi, onun yerine, yine yakın çekimle alınmış bir kadın kıcı doldurdu beyaz perdeyi. Kıvrılan, bükülen, kırılan, sırılan bir kık. Öylesine oynak bir kık. Kalp uzmanı müthiş bir kahkaha atıverdi. Sonra, yaptığı işin çok soğuk kaçmış olduğunu anlamış olacak ki, şiddetle öksürmeye başladı. Atina yüksek sosyetesinin iyiliksever kadını olarak ün yapmış karısı, adamın bacağına çimdikledi, herkesin hayretten dona kalmış bakışları arasında sürmekte olan filmi görmemek için başını yan tarafa çevirdi. Koltuğunda kaskatı kesildiği belli olan Menelas'a baktı Achille. Maria, kahkahalarını zorlukla önlledi. Beyaz perdede, şimdi de, iki kız memesi yer almıştı. Gerin, küstah memelerdi bunlar. Yunanlı öylesine afallamıştı ki, projeksiyon makinasını durdurmaya bile düşünememişti. Sonunda, çıırılçılak bir genç kızın, kameraya doğru koştuğu görüldü. Ardından da ekranda tekrar Menelas'ın yüzü çıktı ortaya. Fakat, o sırada, kadın ayağa fırlamış, Sokrat'a dönmüş, kupkuru bir sesle bağırıyordu:

— Herkesin içinde beni rezil etmek için yaptınızsa bunu, Bravo doğrusu! Başardınız!

Ulaştırma bakanı da ayağa kalktı. Menelas'ın arkasından seslendi:

— Sevgili dostum!...

Hayretler içinde kalan New York'taki borsa komisyoncusu da kalktı salonun lambâlarını yakıverdi. Maria ile Achille hâlâ yerlerinden kıpırdamamışlardı. Yunanlı, oğluna doğru ilerledi:

— Hayvanca ve terbiyesizce bir şey bu yaptığın! Ben de seni artık erkek oldun sanıyordum!

Achille, gözlerini açtı, hayretle baktı:

— Öyle mi?... Ne demek istediğini anlayamadım.

— Yarın görürsün ne demek olduğunu! Şimdi git de, o

adî, o pis şakadan ötürü özür dile.

— Kimden baba?...

— Yıkıl karşımdan hergele!

Yunanlı, Menelas'a kendi evinin çatısı altında uğradığı hakareti bağışlatmak için, ertesi günü çok güzel bir elmas armağan etti. Bu eşsiz elmas kolyeden safirden yapılmış, küçücük kalpler sallanıyordu. Olympe buna rağmen iki gün surat etti. Achille'e gelince, Boston'daki arkadaşlarından biriyle çok acele görüşmesi gerektiğini ileri sürerek, çekip Amerikaya gitmeyi uygun bulmuştu. Şaka da olsa, ya da bazı kişiler bunun bir şaka olduğunu zannetse bile, Achille yapacağını yapmıştı. Kaldı ki, genç çocuk, o filme Menelas'ın bu kadar kızmasına da pek akıl erdiremiyordu. Karı, beyaz perdede kendi suratını göreceği yerde bir genç kızın poposunu görmüştü. Ne vardı bunda bu kadar öfkelenecek?

Hattâ, ona bakılırsa, genç kızın orası, Menelas'ın kaknem suratından çok daha çekiciydi.

**Ağırbaşlı davranışlarınızla ülke gurur duyuyor. Başlamakta olan mücadelede, yanımızdaki yerinizi alınız. Size ihtiyacımız var.**

Dul madam Scott Baltimore'ye çekilen bu telgrafın altında, Peter ile Stephan'ın, şimdilik figüran gibi kullandıkları, sırası gelince, bir kenara iterek, yerini alacakları, Yenilikçiler partisinin önde gelen adamının imzası vardı. Peggy okudu, güldü... Telgrafa adresi yazarken, küçük adını bile atlamışlar, «Dul madam Scott» demekle yetinmişlerdi! Pis heriflerin düşündükleri tek şey, gelecek seçimlerdi. Peggy'nin genç bir kadın olması, can sıkıntısından patlaması anlaşılan onlara vız geliyordu.

Oysa, Peggy artık politikaya tahammül edemiyordu. Scott'-

un, kanlar içinde alnı, gece gündüz, gözlerinin önünden silinmiyordu. Unutmak istiyordu... Tüm olarak unutmak... Onların, ikide birde, «sevgili ülkemiz» dedikleri Amerika'ya gelince, vız geliyordu Peggy'ye Amerika! Seçim propogandasında sömürmeleri için kendisini yine bir eşya düzeyine indirmelerine, ondan yararlanmalarına kesinlikle karşı çıkacaktı. Matem giysilerini sırtına geçirmeye, kocasının ölümünü unutamayan, gözleri yaşlı dul rollerini oynamaya hiç niyeti yoktu!

O gün, akşam yemeğinde, ağzına Yunanlı'nın adını aldığından bu yana, ailenin üyeleri, kalp para gibi, bozuk suratla, teker teker, Peggy'ye gelmişler, ailenin onurundan... vatan görevinden... ..bir gün, çocuklarının başkan olacağından... ulusal gururdan... Kilise'den... sorumluluktan açarak iri iri sözler sıralamaşlardı... Bıkmıştı artık bunlardan! İki eltisi, Dolly ile Suzan bile Peggy'nin odasına gitmişler, ondan, kocalarının meslekî onurunu korumasını rica etmişlerdi. Çok bilmiş bu iki kadının söylediklerine bakılırsa, Peggy'nin Yunanlı'yla evlenmesi, «Kara İktidar» çetesi kurmuş zencilerden biriyle birleşmesi kadar alçaltıcı bir şey olurdu.

Dolly, burnunu havaya kaldırarak, soruyordu:

— Babasını ne tepki göstereceğini gözlerinin önüne getirebiliyor musun?

Ardından Suzan atılıyordu:

— O Yunanlı herifin çekici bir yönü olsa bari...

Dolly ile Suzan'ı duyanlarsa Satrapulos'u, Merih'ten gelmiş bir yaratık sanırdı! Peggy, ikisini de sepetlemişti. Scott'un öltümüyle sonuçlanan bundan önceki seçimlerde olduğu gibi, Baltimore ailesinin bu gibi konularda temsilciliğini yapan malî müşavir de Peggy'yle gizli bir görüşme yaparak, şu evlenme işine seçimlerden sonra girişilmesi için kaç para istediğini sormuştu. Genç kadın, soylu bir davranışla, bir saniye bile düşünmeden bu rüşvet teklifini geri çevirmişti.

— Nasıl olur? diye şaşmıştı bankacı. Geçen seçimlerde buna benzer başka bir para teklifini pek âlâ kabul etmiştiniz?



Peggy, kuru bir sesle Şu karşılığı vermişti:

— Evet ama, zaman değişti Şimdi!

Yunanlı'nın servetinin yanında, kendisine teklif edilen rüŐvet güllüń kalıyordu. Yunanlı'yla evlenmesini isteyen, ona bu konuda cesaret veren Nut'un dıŐında, Peggy annesine de söz etmiŐti tasarısından: Satrapulos'un milyarlarının etkisi altında kalan Madam Arthur Erwin Beckintosh Őu tarihî cevabı vermiŐti:

— Hiç kaçıрма, evlen! Hem de yalnız bir kez değil, iki kez evlen!

Bütün bunlar iyiydi, hoŐtu ama, iŐin ińinde ufak bir tutarsızlık vardı: Yunanlı, onunla evlenmek istediğini söylememiŐti. Ya adam, olmaz derse ne yapardı? Rezil olurdu o zaman! Yalnız, Sokrat'ın böyle bir Őeye hayır diyebileceğini bir saniye bile aklından geńiremiyordu. Hayatta Őimdiye kadar hiç kimŐe ona hayır dememiŐti. Őimdi mi diyecekti? Armut bińimindeki mücevherini okŐadı... Sokrat'la evlenince, adam ona daha kaç tanesini armağan ederdi. O zaman artık, iki göđŐünün altına bir çek defterini sıkıŐtırır, güneŐin altında çıplak yaŐardı. Büyük terzilerin, tanınmıŐ mücevhercilerin dükkânlarını boŐaltırdı. Her akŐam, gece kulüplerinde gönlüńce eğlenirdi. Hiç kimse çıkıp da, Őunu yapma, bunu yap diye, ortaya katı yasaklar koyamazdı. İsterse çılgınca toplantılar düzenler, eğlendirici insanlarla gezmeye gider, biraz kaçık sanatçılarla, jet sosyetesinin o yakıŐıklı mirasyedileriyle, düŐüp kalkardı. Hem de Sokrat'la beraber yapardı bütün bunları. Sokrat onu anlıyor, üstelik böyle Őeylerden de hoŐlanıyordu. Ne güzel, ne tatlı bir yaŐamı olurdu.

Telgrafın son cümlesini tekrar okudu: **Size ihtiyańımız var.** Sonra kâğıdı eline aldı, sepete fırlatırken, Amerikan ulusal marŐının havasına uydurarak!

— Kıcımanın size hiç ihtiyańı yok? diye bir Őarkıya baŐladı.

Yunanlı ve Menelas, gazetecileri atlatmak amacıyla, Londra'ya ayrı ayrı uçaklarla gitmeye karar vermişlerdi. Sokrat, ayrıca, kendisini kimse tanımasın diye, başına sarı bir peruk, dudaklarının üstüne, sarı bıyıklar takacaktı. Tören Londra'nın küçük ortodoks kilisesinde yapılacak, içeriye kimse sokulmayacaktı. Yaptıkları hazırlıkları yalnız Maria ile Achille'ye bildirmişlerdi. Her ikisi de babalarının davetini reddetmişlerdi. Sokrat, bu durumda, yeni karısıyla çocukları arasında son anda bir tatsızlık çıkmasın diye, gelmeleri için pek diretmemişti.

Nikâhtan bir gece önce, Paris'te, Foch caddesindeki apartmanında çok önemli bir iş yemeği veriyordu. Kurdukları şirket o sıralarda zor duruma düşmüş olan Avustralyalı armatörler vardı yemekte. Yunanlı, kaçsa olursa olsun, o şirketi satın almak istiyor, fakat bunu konuklarına hiç belli etmemeye çalışıyordu. Avustralyalılar ise, hem iflâstan ve hem de uluslararası çapta bazı adli kovuşturmalardan yakalarını sıyırmak için, şirketi acele tarafından elden çıkarmak zorundaydılar.

Alıcılarla satıcılar arasında oynanan, alışılmış komedi yine oynanacaktı. Bu numaralar, insana, çok eski bir Fransız şarkısının sözlerini hatırlatıyordu: **Yakaladım ben seni... Sen yakaladın beni... Sakalının ucundan, sakalının ucundan...**

Salonun ince zevkle düzenlenmiş lüksü, gözalıcılığı karşısında biraz afallayan Avustralyalılar, saat tam 9'da gelmişlerdi. Hafif ışıklar yayan iki projektörle aydınlatılmış Rubens ve Tintoretto tabloları onları pek etkilemişti. Biraz çekingen, biraz acemice davranışlar içindeydiler. Menelas, adamların, görmemişlik kokan geniş omuzlu, dar paçalı, alacalı bulacalı giysilerine bozulduğunu belli bile etmeden, konuklarını eski aile dostları gibi karşıladı. Gelenlerin hepsinde de bir «fazlalık» vardı. Kimi fazla uzun, kimi ise, fazla kısaydı. Kimisi fazla şişman, kimisi fazla zayıftı. Turneye çıkmış bir kasaba tiyatrosunun komik oyuncularını andırıyorlardı. Ne var ki, bu maskaraların de-

geri yirmi milyon dolar tutuyordu. Menelas saydı. Sekiz kişiydiler. Sekizi de, ayrı ayrı, ağır ağır, eğildiler önünde. Dünyanın öteki ucundaki barbarlar bile, onun ününü duymuşlardı demek. Beyazlar giymiş iki garson viski dağıtırken, Avustralyalılar, Onbeşinci Louis stili, incecik iskemlelere ilişmişler, kıvranıp duruyorlardı. Menelas, içlerinden en şişman olanlarını bu tür iskemlelerin çekemeceğini, herhalde yemeğe oturmadan önce, birkaç iskemle kırılacağını düşündü. Yunanlı, her zamanki gibi, ona servetinin hiç değilse yarısını sağlamakta yardımcı olan, o can alıcı, yumuşak davranışlarını ortaya koyuyordu yine. Konuklarının birini bırakıp ötekinin yanına gidiyor, onları pohpohluyor, hafifçe sırtlarına vuruyor, şakalar yapıyor, hoş şeyler bulup anlatıyordu. Gerçekte, amacı, biraz sonra kurbanı olacak bu adamları şartlandırmaktı. Bu garip topluluk iki şişe İskoç viskisini bitirdikten sonra, beyaz eldivenli başgarson salona girdi, Menelas'ın önünde eğilerek, sofranın hazır olduğunu söyledi. Tavandaki büyük avizenin ışıkları altında pırıl pırıl kristal takımlarının parladığı masaya yerleştiler. İki garson, eski Limoges porseleninden yapılmış kocaman bir çorbalığı masaya biraz hoyratça yerleştirirken, Menelas söze başladı:

— Fransa'da bulunduğunuza göre, sizlere gerçek Fransız yemekleri hazırlattım. Bilmem, beğenecek misiniz?..

Garsonların davranışındaki kabalık, Yunanlı'nın gözünden kaçmamıştı. Günlerden beri, hizmetçi ve garson dertleriyle kafasını şişirmiş olan Madam Norbert'in hakkından gelmeye karar verdi. Fakat, bir şey belli etmedi.

Menelas yine şakıdı:

— Bizim aşçıbaşının, balıkçı usulü hazırladığı istakozu, umarım seversiniz...

Lâfı mı olurdu böyle şeyin, kim sevmezdi istakoz buğulamasını. Hepsi birden homurdandılar, bayıldıklarını söylediler. Yunanlı, bundan sonra, konuklarının «güzel ülkesi» konusunda bildiklerini sayıp dökmeye başladı. Bunları anlatırken, burada bulunmalarının gerçek nedeni olan iş konusuna hiç değin-

medi. Sokrat, masanın başındaydı. Öteki başında Menelas vardı. Konuklar ise karşılıklı oturmuşlardı. Bu kadar çeşitli tabak çanak, bu kadar bol sayıda çatal, bıçak arasından hangilerini kullanmaları gerektiğini pek kestiremediklerinden, yan gözle Menelas'ı kolluyor, onun yaptıklarını taklit ediyorlardı. Adamlar, imkân olsa, her şeyi bir kenara iter, bu yemekleri elleriyle yerlerdi - Yunanlı da hoşlanırdı bundan. Sokrat, o gece, sofrada karışık şarap taktığı uygulamayı planlamıştı. İş konusunu kendisi hiç açmayacak, çeşitli şarapların etkisiyle, adamların konuya girmelerini sağlayacaktı. Yemek bittikten sonra, çeşitli alkoller sunulurken, savaşa girecek, önem vermiyormuş gibi, ortaya rakkamlar atacak, buna karşılık, Avustralyalıların öne sürecekları rakamlara gülecekti. Sonunda da, şaşırmış kalmış, kızıklanmış enayi pozları takınarak, ama en düşük fiyattan, anlaşmanın altına imzasını atıverecekti. Yalnız, bir aksaklık olmuş olmalıydı. Çorba biteli hayli zaman geçtiği halde, garsonlar hâlâ görünmüyorlar, öteki yemekleri getirmiyorlardı. Yunanlı, kızgın, Menelas'a baktı. Kadın, masanın altında, ayağının dibindeki düğmeye bastı. O küçük düğmeye basılınca, mutfakta insanın kulaklarını tırmalayan, güçlü ziller çaldı. Buna rağmen, kimseler yoktu görünürlerde... Menelas iki dakika daha sabrettikten sonra, konuklarına gülümseyerek ayağa kalktı, özür diledi, salondan çıktı. Yunanlı, onun yokluğundan yararlanarak, Avustralyalılara, yalnız erkekler arasında geçerli olacak bir fıkraya anlatmaya başladı:

— Dinleyin lûtfen. Avustralyalı bir erkek, bir gün... Özür dilerim, Avustralyalı erkek olmasını ben kararlaştırmadım. Ama elden ne gelir, siz Avustralyalı erkeklerin cinsel gücüne herkes imreniyor... Evet, ne diyordum, bir Avustralyalı, bir Amerikalı kadını evine davet etmiş. Kadın «ne yapmak için? » diye sormuş. Avustralyalı da «Görürsünüz, şimdiye kadar kimsenin yapmadığı bir şey yapacağım,» diye cevap vermiş. Kadın yine sormuş, «Ne, örneğin?». Avustralyalı «Göbeğinizi yalayacağım,» demiş. Kadın gülmüş, «Şimdiye kadar çok yaladılar göbeğimi,»

demiş. (Fıkranın burasında konuklardan bazıları gülmeye başladılar)... Yunanlı, hemen konunun can alıcı yerine girdi: «O zaman Avustralyalı ne cevap verse beğenirsiniz, baylar! «Ama ben içinden yalayacağım!» dememiş mi!

Avustralyalılar, yüzlerinde acıklı bir dikkat, dona kalmışlardı. Yunanlı tekrarladı, «Düşünebiliyor musunuz, içinden demiş adam!» Yunanlı bu kadarla da yetinmedi, ellerini kalçalarına vurarak, kahkahalar atmaya başladı. Bir saniye kadar beledikten sonra, konukları da, fıkradan hiç bir şey anlamadıkları halde, gülmeye, alkışlamaya başladılar. Sokrat, bu arada, kimseye belli etmeden, mutfağa giden kapıya bakıyordu: Olympe'de dönmemişti hâlâ. Ne oluyordu acaba? Olacak şey miydi bu! Bu kadar eşek herifle başbaşa bırakıyordu onu! Biraz daha geçince, dayanamadı:

— Sevgili dostlarım, çok özür dilerim, dedi... Herhalde küçük bir aksaklık oldu... Gidip bir bakayım. Hemen gelirim. Bağışlayınız lûtfen.

Avustralyalıların yanından ayrılır ayrılmaz, Sokrat'ın yüzü kaskatı kesildi: ne halt etmeye para veriyordu o kadar personele? Nereye cehennem olup gitmişti bunlar? Koridoru koşarak geçti. Kuşkulanmaya başlamıştı. Mutfakın kapısını açınca afalladı kaldı: Menelas, boylu boyunca yere serilmiş, kendinden geçmiş, yatıyordu. Kadın bir kadavra gibi kaskatı olmuştu. Rengi mum gibiydi. Yüzüne kusmuklar bulaşmıştı. Yunanlı hemen koştu, başucuna eğildi, baktı, nefes alıyordu. Hafif hafif yanaklarına vurarak, Menelas'ı kendine getirmeye çalıştı. Bir taraftan da, aşçıyı, garsonları, aşçı yamaklarını çağırıyordu. Ortalıkta bir Tanrının kulu kalmamıştı. Bu arada, Menelas bir gözünü ağır ağır açabildi, bir şey söyleyecek oldu, söyleyemeden tekrar bayıldı. Yunanlı kalktı, doğruldu, sirke şişesini aramaya başladı. Raflara baktı, dolapları açtı kapattı. Ortalıkta sirke şişesi de yoktu. Yine Menelas'ın başucuna döndü. Sırtından ceketini çıkardı. Yastık gibi buruşturarak, kadının başının altına yerleştirdi. Menelas'ın burun delikleri gerilmiş, öylece duruyor,

hiç tepki göstermiyordu. Neden sonra, biraz kendine gelir gibi oldu... Bütün vücudu sarsıldı... gözlerini açtı:

— Sevgilim, ne oldu? Ne oluyoruz?.. Konuşsanıza!

Kadın, güçsüz bir hareketle, başını çevirdi, baktı Yunanlı'ya. Sonra, hâlâ titreyen parmağını güçlükle kaldırarak, biraz ötede, fırınların üstüne ilıştırılmış bir kâğıdı gösterebildi. Baktı Sokrat o tarafa doğru. Büyük bir beyaz kâğıda, dudak rujuyla şunları yazmışlardı:

### ÇORBANIN İÇİNE İŞEDİK

### BİZLER ÇEKİP GİDİYORUZ, AFIYET OLSUN

Menelas hıçkırdı. Tekrar kustu. Yunanlı kadının başını tutmuş, kaldırmıştı. Onu avutmaya, kendine getirmeye çalışıyordu.

O sırada, salonda, Avustralyalılar da meraklanmaya başlamışlardı. İçlerinden en yaşlısı, grubun lideri, gidip bakmaya, ne olduğunu öğrenmeye karar verdi. Bir süre boş koridorlarda dolaştı, rasgele kapıları açıp kapadıktan sonra, mutfak kapısını buldu, açar açmaz, karşısındaki sahneyi görünce afalladı kaldı: Yunanlı, hıçkırıklarla titreyen Menelas'ın başucundaydı, fırının üstünde de o kâğıt duruyordu. Yaşlı başlı Avustralyalı da kusmamak için kendini zorladı. Geri döndü, arkadaşlarına haber vermek için salona koştu. Üç dakika sonra sekiz Avustralyalının sekizi de mutfaktaydılar. Mide bulantılarını önlemek için kıvranıyorlar, fırınların üstündeki o yazıyı görmemiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Yunanlı masaya dönmeleri için ayrı ayrı rica etti... Adamlar dönerek, yerlerine oturdular. Hepsini gözü hâlâ ortada duran o büyük, eski Limoges porseleninin içindeki, çorbadaydı... onun içinde... hay Allah kahretsin!.. Olympe, banyo salonlarından birinde, temizlenir, kendine yeniden çeki düzen vermeye çalışırken, Yunanlı, şakacı pozlar takınarak salona döndü. Umursamıyormuş gibi anlatmaya başladı:

— Öziir dilerim, garsonların tatsız bir şakasından başka bir şey değil! Kâhya kadına kızmışlar da ondan! O fırının üstünde okuduğunuz şeyin de gerçeikle ilgisi yok! Budalaca bir

şaka işte. Kaldı ki... sözünü tamamlamadan, eline gümüş kepçeyi aldı, çorbalığa daldırarak, Avustralyalıların iğrentili bakışları arasında, devam etti.

— Kaldı ki, ben biraz daha alacağım! Nefisti çorba!

Konuklarına sert sert baktı:

— İsteyen var mı biraz daha?..

Adamlar sıkıntıyla baktılar birbirlerine. Yunanlı'nın, başka türlü anlaşmayı imzalamayacağına inandıkları için, boyunlarını büktüler. Grubun başkanı, mutfağa ilk koşan, atıldı:

— Hepimiz alırız. Nefisti çorba, gerçekten çok güzeldi!

Enayi olmadıği için, önce kendi tabağına koymadı, en yakınında oturanların tabaklarını doldurdu. Sonra çorbalığı do-laştırdı. Konuklar, kırmızımtrak ve kuşku veren çorbayla baş-başa kaldılar.

— Haydi bakalım, baylar...

Yunanlı'nın sert ve dikkatli bakışları altında, kaşığını ta-bağa daldırdı. Mide bulantısını engellemeye çalışarak, kaşığı du-daklarına götürdü, kendisine bu tür bir işkenceyi çektiren iş or-tamına, içinden lânet etti. Ardından, öteki konuklar da, birer birer, çorbayı içmeye başladılar. Tabaklar boşalınca Satrapulos söz aldı:

— Yemeğin geri kalan bölümüne boşverelim! Çok üzgü-nüm ama elden ne gelir! Şimdi hepinizi **Maxim's** lokantasına davet ediyorum.

Menelas onlarla gelemeyeceğini söyledi, özür diledi. Rengi hâlâ kireç gibiydi. Herkes gidince, kocaman bir koltuğa kendini atarak küçük yudumlarla, yarım şişe viskiyi bitirdi.

Yunanlı, iki saat sonra öfke içinde döndü. İş bozulmuştu. Saldırganca davranmış, pazarlığa yanaşmamış, geceyi **Crazy Horse**'da bitirmeyi teklif eden Avustralyalıların o isteklerini de yerine getirmemiş, dönüp gelmişti. Söze dolaylı yollardan gir-meye gerek görmeden hemen saldırıya geçti:

— Beğendin mi yaptığını? On milyon dolar kaybettirdin bana!

Menelas viskiyle, haylı sarhoşlanmış olmasına rağmen, altta kalmadı:

— Utanmıyor musun bunu söylemeye?.. Şimdiye kadar hiç kimse bana böyle davranmadı!

Biraz sonra, büyük salondaki kristal kocaman avizenin altında, Atina'da kenar sokaklarda geçerli olan, yakası açılmadık küfürler birbirini izledi. Sabrı tükenen Olympe, sırtına mantosunu alarak, bağırды:

— Ben gidiyorum!

Yunanlı, ona engel olmadı, ertesi günü evleneceğini de unutarak, köpekler gibi havladı:

— Güzel! Bas git! Çorbanın içine işemeyi de unutma!

Menelas kapıyı hızla çektiği anda telefon çalmaya başladı. Sokrat aldırmadı. Gidip **George-V** otelinde sabahlamayı tasarladı. Annesinin ölümünden sonra bir daha **Ritz**'e ayağını atmamıştı.

Belki de otele gitmez, rasgele bir bara dalar, iki kadeh bir şeyler atıştırırken, belki birkaç kız bulurdu. İçlerinden, sinirlerini yatıştırmak için, eve gelmeye can atacak biri de çıkardı kuşkusuz.

Telefon hâlâ çalıyordu. S.S., öfkeyle gitti, açtı:

— Anlamadım! Neresi dediniz? Kim, kim?

Telefonun öteki ucunda, incecik, üzgün bir genç kız sesi:

— Ben'im, ben...

— Peggy! Nereden telefon ediyorsunuz?

— New York'tan... Sokrat durum çok kötü! Benim için mutlaka bir şeyler yapmanız gerekiyor!

— Ne isterseniz yaparım, Peggy! Dinliyorum sizi.

— Mutlaka evlenmelisiniz benimle.

Sokrat afalladı. Elindeki telefonu şöyle gözlerinin önüne doğru uzatarak, şaşkın şaşkın baktı. O anda kafasından geçmeye başlayan çılgınca sorulara sanki telefon cevap verecekti... Kekeleye kekeleye:

— Çok özür dilerim. İyi anlayamadım galiba, dedi.



— Benimle evlenin! Ne olur! Kaynanama falan söyledim bile evleneceğimizi... Mutlaka evlenmeliyiz Sokrat!

S.S., zorlukla yutkundu:

— Fakat, Peggy...

— Kabul mü?

— İyi ama, ben...

— Çok ciddi bu, Sokrat!.. Ben sorumluluğumu yüklen-dim... Siz de kendi sorumluluğunuzu yüklenmelisiniz!

— Öyleyse...

— Sokrat, sevgilim, evet mi hayır mı?

— Evet, tabii evet!..

— Ne zaman öyleyse?

— Bir dakika lütfen, iyi işitilmiyor da...

Oysa, gayet rahat işitiyordu. Peggy tekrarladı:

— Yani, ne zaman evleniriz?

S.S., gırtlığına tıkanan tükürükleri yutmak için çaba har-cadı:

— Ne zaman isterseniz.

— Sokrat, canım Sokrat! Ne yaman adamsınız! Biliyor musunuz, beni anlayan tek erkeksiniz! Hem bakın, herkes biliyor evleneceğimizi! Baltimore ailesinin bütün üyeleri biliyor-lar... Nut da biliyor!

— Öyle mi? Nut da biliyor demek...

— Sevgilim, hemen geliyorum!

— Nereye geliyorsunuz? diye kekeledi S.S.

— Paris'e! Bütün bu işlerin ayrıntıları üzerinde konuşma-lıyız... Çözümlememiz gereken o kadar çok şey var ki! Avu-katlarımızın da görüşmeleri iyi olur!

— Peggy?..

— Evet?

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Evet! Seviyorum sizi. Sizinle yaşamak istiyorum.

— Peggy...

— Evet?

— Ben de seviyorum sizi.

— Sevgilim benim! Hemen geliyorum!

— Ben şimdi New York'a telefon eder, emrinize bir uçak ayırmalarını sağlarım...

— Her şeyi, her şeyi düşünüyorsun, sevgilim!

— Peggy!

— Evet, söyle.

— Seni seviyorum.

— Olduğunuz yerde durun, geliyorum şimdi!

Konuşma böyle sürüp giderken hat kesiliverdi. Yunanlı, derin derin düşünerek, kravatını gevşetti. Kendisine bir viski doldurdu, **Maxim**'s'den döndüğü zaman Menelas'ın oturmakta olduğu büyük koltuğa yerleşti. Çok hızlı geliyordu her şey. Bu kadarı ona bile hızlı geliyordu... Peygamberin söylediklerine rağmen, S.S., hemen ertesi günü, Menelas'la evleneceğinden hiç şüphe etmemişti. İyi ama, Menelas çekip gitmişti. Kadının çabucak dönmeyeceğini, hattâ belki de artık hiç dönüp gelmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Tam o sırada, Peggy duygularını açıklamıştı... Hani o dokunulmaz, yanına yaklaşılmaz Peggy... Uğrunda hipnotizma dersleri aldığı Peggy... Açık denizin ortasında, motörde, herhangi bir orospuyla yatarmış gibi yattığı Peggy... O gece, motörde, Peggy'le sevişirken, tam kendinden geçeceği, zevk duyacağı anda, nedenini bilmeden, tutmuş kadının ağzına hafifçe tükürmüştü. O hareketiyle, «Amerika'nın dulu» diye bilinen, el sürülmeyeceğini sandığı kadına karşı duyageldiği o sınırlı, tutuklu davranışlarından sıyrıldığının, Peggy'yi, etten kemikten bir insan çizgisine indirdiğinin bilincinde değildi. Peggy sormuştu:

— Sokrat?.. Niçin öyle yaptın?

S.S., ne karşılık vereceğini kestiremediği için kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Başarıya ulaşan, dışısını dize getiren erkeğin kahkahasıydı o delice gülüşü. Yine de, Peggy'nin, günün birinde, karısı olabileceğini, o zaman. aklının ucundan bile geçirmemişti! Onunla evlenmesi sonucu, kazanacağı yeni düşman-

larını düşünerek, içinden sevindi. O kadarı olurdu artık. Ne önemi vardı yeni düşmanlar kazanmasının! Hem sonra, dünyanın en zengin adamı, böyle bir şeye katlanmadan, dünyanın en ünlü kadınıyla hiç evlenebilir miydi! Bu haberi duyunca, Kallenberg'in suratının ne hale geleceğini düşündü. Yine sevindi. Zavallı Kallenberg, hem iş hayatında, hem de aşkta, onun artıklarıyla yetinmek zorunda kalıyordu. Nasıl karşılardı acaba bu haberi? Adam heyecanından çatlar, geberir gider miydi yoksa? Maria'yla Achille'e gelince... onlar da kendilerini kollasın-lardı! Hayır, gösterecekleri en küçük bir küstahlığa bile artık katlanamazdı! Eğer akıllı davranırlarsa, altmış iki yaşındaki babalarının, dünyanın bir numaralı kadını baştan çıkarmış olmasına bakarak, gurur duyarlardı. Tanrı biraz yardımcı olursa, kendine biraz iyi bakmak şartıyla, yüz yaşına kadar yaşabileceğini umuyordu. Belki de biraz daha fazla mı! Yani, en azından, önünde daha otuz sekiz yıllık bir ömür vardı! Müthiş bir şeydi bu! Mutluluktan başı dönmüş halde, düşünmeye başladı. Kleopatra'nın burnu hikâyesinin daha güzel bir biçimiydi onun da başına gelen: az para aldıkları için baş kaldıran birkaç ser-seri, tutup çorbanın içine işedikleri için, kader S.S.'in elinden tutmuş, onu yükseltiyor, yüceltiyor, olasılık sınırlarının en yüksek yerine ulaştırıyordu.

## 33

YUNANLI çalışma salonunda. Yanında kimse yok. Bir aşağı, bir yukarı yürüyor, masasının karşısındaki iki koltuğa dönerek yüksek sesle konuşuyor. Pantolonunun sağ cebindeki eli, arada, sırada, deste halindeki kâğıt paraları buruşturuyor. Bazan şiddetli, bazan inandırıcı, bazan da alaycı bir tonla konuşuyor, arada sırada çevresindeki eşyalara, şiddetli yumruklar indirerek noktıyor söylediklerini... Ancak, ancak şu var ki o iki

koltuk da boş. Yunanlı prova yapıyor. Ne zaman önemli bir olaya hazırlansa, onu tartışırken, karşısındakilerin söyleyebilecekleri her şeyi tasarlar; onlara, ona göre cevap verir. Karşısına geçecek olanların da rollerini oynar. Sorulara cevap verir, kendisi onlara sorular sorar, vereceklerini umduğu cevapları sıralar. Şimdi artık söyleyeceği hiç bir şey kalmadı, zira inandırdı karşısındakileri söylediklerine. Telefonu açtı:

— Achille, kardeşinle seni, büromda bekliyorum.

S.S. masasının arkasındaki koltuğuna yerleşiyor, başını ellerinin arasına alıyor, kafasındakileri toparlamaya çalışıyor. İkizler içeri giriyor, sırtında kaşmir bir pullover, ayağında bluçin pantolonuyla, Achille, uslu akıllı bir öğrenciye benziyor. İki kaşının arasında, alnını ikiye ayıran bir çizgi belirmiş, çukurlaşmış. Maria, beyaz gömlek, beyaz şort, beyaz kısa çorapları, beyaz lastik ayakkabılarıyla tenis kıyafetinde.

— Oturun.

Maria, koltuğun üstüne bırakıveriyor kendini. Achille, koltuğun arkasına ilişiyor. Bu arada, Yunanlı, prova yaparken hazırladığı, çok beğendiği giriş sözlerini unuttu. Zaten ne zaman duygusal işlerinden söz edecek olsa, beceriksizliği tutar. Hep böyle olur. Nereden, nasıl başlayacağını kestiremiyor. Ağzını açıyor:

— Sizlere önemli bir haberim var.

Achille de, Maria da hiç oralı olmuyorlar. Yunanlı yenisinden konuşmaya başlıyor:

— Şimdiye kadar birkaç kez, haklı haksız, özel hayatıma burnunuzu soktunuz. Size karşı iyi duygular besleyen, sevdiğim bir kadına karşı çok kötü davranışlarda bulundunuz.

Şöyle bir süzüyor ikizleri. İkisinin de kılı bile kıpırdamıyor.

— Sizin yüzünüzden. Olympe'den ayrıldım. Bu arada, size gösterdiği sabır ve anlayıştan ötürü, ona hâlâ saygım var. Bugün sizlere çok büyük bir haber vereceğim... Yeniden evleniyorum... Bu kez alacağım kadına hayır diyemezsiniz artık.

Achille ile Maria, babalarının yüzüne, adamı yiyeceklermiş gibi merakla bakıyorlar. Sokrat'ın yüzü gülmekte. İlkönce, Maria anlıyor. Babasının boynuna atılıyor:

— Yaşa baba! Bravo sana! Annemle evleneceksin, değil mi?

Achille, de mutlulukla yerinden fırlıyor:

— Yaşa baba! Yaman adamsın sen! Yaşa!

O da atılıyor babasının kolları arasına. Adam ikisini hafifçe itiyor. Vereceği haberin, çocuklarını müthiş bir hayal kırıklığına uğratacağını sezdiği için ağzını açmak bile istemiyor artık. Yüzü ciddileşiyor. Ne olursa olsun, açıklıyor:

— Annenizden söz ettim mi ben?... Peggy Baltimore'la evleneceğim!

Söyledi işte, ok yaydan çıktı artık! Çocukların ikisi de, adam sanki vebalıymış gibi, uzaklaşıyorlar yanından. Achille dehşetle bakıyor babasına. Maria' nın gözleri sulandı bile. Soruyor:

— Kim dedin? Bir daha söylesene...

Yunanlı sıkılarak cevap veriyor:

— Peggy Baltimore. Yeryüzünde ondan daha saygı değer bir kadın olabilir mi sizce?

Achille hiç bir şey duymamış gibi davranıyor. Bütün bunlar hiç ilgilendirmiyor onu:

— Geliyor musun, Maria? Gidip bir set oynayalım seninle.

Yunanlının yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş:

— Yeter artık yaptığınız! Hayatımı sizden emir alarak düzenleyecek değilim! Dünyanın bir numaralı kadını Peggy! Bir numaralı kadını!

O konuşa dursun, çocuklar odadan çıktılar bile.

Boeing, tam pistten havalanacağı sırada, kaptan pilot, kontrol kulesinden şu mesajı aldı: «Dikkat, Şirketin emri... Derhal geriye, terminalin önündeki yerinize dönünüz, yolcularınızı boşaltın.»

Kaptan pilot, mesajı aldığı zaman, yüz otuz tonluk uçağı yerden kesecek binlerce beygir gücündeki motörlerin korkunç itişini oturduğu yerde bile hissediyordu. Bir küçücük düğmeye basmakla, dört motör de tam gazla çalışacak, dev uçak, hemen havalanmaya başlayacaktı. Mikrofonu eline aldı:

«Boeing'in kaptan pilotundan, kontrol kulesine... Mesajı tekrarlar mısınız?»

— Terminalin önündeki yerinize dönün, yolcularınızı boşaltın...

— Anlaşıldı, tamam.

Başını, yanındaki yardımcı pilota çevirdi, kaşını kaldırdı:

— Allah kahretsin! Uçakta bomba var herhalde! Geri döndürüyorlar bizi.

— Hosteslere haber verelim mi, kaptan?

— Biraz dur.

New York'tan kalktıktan sonra doğru Atina'ya gidecek olan uçakta yüz otuz yolcu vardı. Kaptan pilotun kulaklarında yeniden bir mesaj cızırdamaya başladı:

— Altı numaralı piste geçin, onbir numaralı park alanına girin, motörlerinizi durdurun, yerinizden ayrılmadan, verilecek yeni emri bekleyin. Cevap!

— Anlaşıldı. Tamam!

— Bob, kalk hostet Lily'ye git söyle, anons yapsın!

— Olur, Kaptan. Yalnız, ne söylesin?

— Ne bileyim ben. Ne söylerse söylesin. Bir şeyler bulsun işte.

Kendisine haber verilen Lily, mikrofonu eline aldı, tatlı sesiyle:

— Sayın yolcularımız, diye başladı. Teknik nedenlerden ötürü noktamıza dönüyoruz. Hareketimiz yalnız birkaç dakika

gecikecektir. Şimdi bagajlarınızı lûtfen yanınıza alın. Yunan Hava Yolları biraz sonra emrinize bir başka uçak verecektir. Teşekkür ederim!...

Uçak park yerine doğru yaklaşırken, yolcular, şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzüne baktılar. Bazıları itiraza kalkıştı. Lily, devam etti.

— Sayın yolcularımız, motörler tamamen duruncaya kadar, lûtfen, kemerlerinizi çözmezsiniz. Teşekkür ederiz!

Kendisi de heyecanlandığı için, inişlerde geçerli olan, alı-şılmış anonsu yapamamıştı. Pilotların bulunduğu bölüme daldı:

— Ne oldu, niye yolcuları indiriyoruz?

Telsizci, kadere razı omuzlarını silktilti:

— Bilsek söyledik kızım...

Kaptan pilot motörleri kesti. Boeing, baştan, kıçtan yolcularını boşaltmaya başladı. İki merdivenin başına yanaşmış olan otobüslere biniyorlardı. Sırtlarında Yunan Hava Yolları şirketinin. YHY harfleri okunan mavi tulumlu işçiler, ambarın kapaklarını açtılar, bavulları indirineye başladılar. Yolcular u-çaktan ayrılınca, aldığı emre uyarak, yerinde oturmakta olan kaptan pilotu, yine kontrol kulesinden aradılar:

— Dikkat, Kontrol kulesinden, YHY 112'ye... Motörle-rinizi çalıştırmaya başlayınız. On dakikaya kadar havalanıyor-sunuz, rota Atina'ya direkt uçuş... Cevap!

— YHY 112'den Kontrol kulesine. Mesaj alındı. Tamam. Lily:

— Deli mi bu herifler, diye söylendi.

Kimse karşılık vermedi hostesin sözlerine. Lily, dışarıya bakınca, üç kocaman otomobilin, uçağın merdivenlerine doğru, hızla ilerlemekte olduklarını gördü. Arabalar, uçağın kanatla-rının altına girdiler, sert fren sesleri çıkartarak durdular.

Hosteslere yemek servisinde yardım eden garson sordu:

— Kim bu gelen?

— Herhalde rasgele biri değildir! Yolcular çok kızdılar inerken. İçlerinden ikisi, dava açmaktan bile söz ediyordu.

Bunları söyleyen hostes Pat, uçağın merdivenine dikkatle baktı, şık bir kadın, ellerinden tuttuğu birer çocukla, yukarıya geliyordu.

Allah Allah!

— Peggy Baltimore!

Peggy'nin arkasından, annesi Madam Beckintosh'la, Nut geliyordu. Onların arkasından, iki hastabakıcıyla bir mürebbiye, En arkada, dev yapılı dört sivil polis vardı. Goriller, sekreter kılıklı, uzun boylu, zayıf bir erkeğin yanından yürümekteydiler. Hepsi on kişiydiler. Bavullarının sayısı akıl almaya-cak kadar çoktu. Uçağın normal yüz otuz yolcusunun bavulu kadar. Kontrol kulesinden bir mesaj daha geldi:

— Şirketin emri: yolcularınıza, şimdiye kadar hiç bir yolcuya gösterilmedik ilgi gösterilecek. Önemlidir. Cevap!

Kaptan pilot homurdandı:

— Anlaşıldı. Tamam.

— Yolunuz açık olsun!

Kaptan pilot, mikrofonunu kapattı. Boeing yeniden ilerliyordu kalkış pistinde. Kaptan, arkadaşlarına döndü:

— Elinizi çabuk tutun, köpeklerini filan unutmuşlardır belki. Bakarsınız bunun için de geri çevirirler bizi...

— Yarın mı evleniyorlarmış!

— Bana ne be! Yalnız bu işler, Şirket için iyi reklam olmuyor!

— İster olsun, ister olmasın!... Bize ne bundan? Şirket de Yunanlı'nın malı nasıl olsa!

Pat, şampanya ve havyar hazırlamaya başlamıştı. Dayanamadı:

— İşe bakın çocuklar! Hangi herif kalkar da, koca uçağın yüz otuz yolcusunu, senin benim için, yüzüstü bırakıverir? Aşk güzel şey!

Tepkili motörlerin korkunç gürültüsü hostesin sesini bastırdı. Uçağın burnu havaya kalktı. Son bir sarsılıştan sonra, di-kine, yükseldi.



— Hayır, ben gitmeyeceğim! Beni bu hale koyduktan sonra, bu suratla çıkamam ya insan içine!

İrena, özenle yaptığı makiyajın bile gizleyemediği, gözünün altındaki mosmor çürüğü gösteriyordu. Kallenberg omuzlarını silkti:

— Canın isterse, ben yalnız giderim.

— Hayır Gitmeyeceksin. İzin vermiyorum.

— Kallenberg tehdit edercesine, kaşını kaldırdı:

— Nasıl, nasıl! Sen mi yasaklıyorsun gitmemi?

— Evet! Ailemizin onurunu savunmak zorundayım! Kardeşime o kadar kötülük eden o herifi görmek bile istemiyorum!

— Kardeşin kaltağın biri! Sen de ondan nefret ediyorsun!

— Kaltaksa, ne diye sevindin o kadar onunla evlenince!

— Haydi canım!... Ha o, ha sen! Biriniz deli, öteki orospu, ne farkederek, aynı ailenin çocukları değil misiniz?

— Budala, Sokrat ömrü boyunca seni gülünç durumlara soktu! Şimdi seni düğününe çağırarak, yeni bir tuzak hazırladığını anlayacak kadar da kafan yok mu?

— Nasıl oldu da, birdenbire, benim çıkarlarımı düşünür oldun!

— Hayır, gitmeyeceğim işte! Sen de gitmeyeceksin!

— Yeter bel! Defol başımdan!

— Anneme söylerim ama!

Herman karısına küçümsemeyle baktı:

— Bu yaşta ha? Sen hiç suratına baktın mı? Demek hâlâ, başın sıkıştı mı, anne diye ağlıyorsun!

— Bana yaptıklarını söyleyeceğim! Görürsün bakalım!

— Anan da bunadı artık kızım! Sana gelince, sen zaten doğuştan hastasın... Bir daha sefere yirmi yaşında bir kız alacağım. Bıktım senin kaknem suratından. Muşmulaya benziyor artık!

- Sen de, boynuzlunun birisin! Boynuzlu ne olacak!
- Sen boynuzlatmadın ya! Onu bile beceremezdin!
- Ha ben, ha Lena! Aynı şey sayılır!
- Bak, işte bu doğru! Ha o, ha bu. İkisi de aynı bokun

soyu.

Peggy ile Yunanlı'nın düğünlerine bir gece kalmıştı. 2 Eylül 1968 günü, saat akşamın 8'iydi. Aralarında geçen bu kadar ağır sözlere, karşılıklı hakaretlere, küfürlere rağmen, kırı koca kavga ediyor sayılmazlardı. Olağan konuşmaları olmuştu bu. Hemen her gün, her zaman böyle konuşuyorlardı. Bunu hizmetçiler bile kanıksadıkları, ne söyleyeceklerini önceden bildikleri ezberledikleri için, kapı arkasından dinlemek zahmetine bile katlanmıyorlardı artık.

Düğün günü sabahı, Serpantella adası bir kaleyi andırıyordu. Menelas'ın, kayalıkların arasında yılan gördüğü için korktuğu günden bu yana, ada çok değişmişti! Bahçe mimarları, tarım mühendisleri, peyzaj düzenleme uzmanları ve mimarlar durup dinlenmeden çalışmışlar, bu kayalık, kıraç adanın görüntüsünü akıl almayacak biçimde değiştirmişlerdi. oturulacak binaların yer aldığı batı kesimi yemyeşil çimenler içindeydi. Yer yer, az bulunur çiçekler göze çarpıyordu. Limon, portakal, zeytin ve ökaliptüs ağaçları gemilerle getirilerek dikilmiş, hepsi de büyümeye, gelişmeye başlamıştı. Buldozerler aylarca çalışarak, kayalıkları parçalamış yok etmiş, tesviye edilen arazinin üstüne tonlarca taze toprak dökülmüştü. Adanın yan kesimlerine, sarnıçlar konulmuştu. Özel gemilerle, haftada bir su getiriliyor. sarnıçlara dolduruluyordu. Jeologların, kuyu ve su arayıcıların çabalarına rağmen, adada bir damla bile su çıkmamıştı. Fakat, çiçekler, çimenler sabahtan akşama kadar, sürekli olarak sulanıyor; yüzme havuzuna ise, su sahici bir şe-

lâleden boşanıyordu. Toprak dökme işine girilmeden önce, özel uçaklarla, adanın üstüne tonlarca ilâç püskürtülmüştü. Bunun sonucu, artık bir tek böcek kalmadığı gibi, akrepler ve örümcekler de yok olmuştu.

Adada bir kaç karınca yuvası kalmıştı yalnız. Bu cennetin düzenini korumakla görevli iki yüze yakın insan, o kadarına göz yumuyorlardı artık. Görevliler arasında bahçıvanlar, seyisler - gezintiler için altı tane saf kan at besleniyordu - masajcılar, berberler, aşçı, santral memurları, garsonlar, sekreterler, tercümanlar, barmenler, uşaklar, bir doktor, dadılar, hastabakıcılar, yüzme öğretmenleri, jimnastik hocaları kilerciler yer alıyorlardı. Ayrıca Yunanlı'nın çok hoşlandığı donanma ve havaî fişeklerle uğraşmak için aylıkla tutulmuş üç de uzman vardı. Sık sık düzenlenen şöenlerde çalan orkestralar, Roma ya da Paris'e gönderilen özel uçaklarla getirtiliyordu. Tatlı bir inişle denize doğru uzanan burnun biraz yukarısına Yunanlı'nın vilâsı yerleştirilmişti. Adanın geri kalanını olduğu gibi bırakmışlar, eski vahşi niteliğini korumasını istemişlerdi. S.S., çalışma salonunda oturduğu zaman, denizi her yandan görebiliyordu. Servetini denizden yapan Sokrat, buna çok önem vermişti. Oturduğu yerden mutlaka denizi görecekti. Güneyde, kış ya da ağustos rüzgârlarını tutmayan, büyük gemileri bile barındıracak, modern bir liman kurulmuştu. On kadar büyük yat rahatça sığabilecekti buraya. Helikopterin inip kalkması için, beton bir pist, pistin hemen yanında da, kayalıklardan oyularak yapılmış bir helikopter hangarı vardı. Ağaç dalları bütün gün öten kuşlarla dolup taşıyordu. Özellikle, geceleri öten bülbüller adaya bambaşka bir hava vermekteydi. Özel olarak hazırlanmış ayrı bir yerde tertemiz kümeslere iyi cins tavuklar, ördekler, keçiler, tavuskuşları, cins köpek ve kediler yerleştirilmişti. Bu hayvanların hepsinin özel bakıcıları vardı. Ana yapının bir kanadı sinema salonuna ayrılmıştı. Burada filmler gösteriliyor, arada sırada da, ünlü tiyatro toplulukları temsiller veriyorlardı. Yunanlı, ayrıca bir de konser salonu yaptırtmıştı. Me-

nelas suratı asık olduğu günlerde, bu salona kapanır, saatlerce dışarıya çıkmazdı, Revir de yapının bu kanadındaydı.

Yunanlı din işlerini unutmamış, servilerle gidilen dar bir yolun ucuna özel bir kilise yaptırmıştı. Adada görevli papaz kilisenin hemen yanındaki küçük bir evde oturuyordu. Dünyanın en ünlü gazetecileri yeryüzünde böyle cennetin varlığını öğrendikleri zaman, saldırıya geçmiş, adanın fotoğraflarını çekebilmek için didinip durmuşlardı. Fakat, Yunanlı tetikteydi. Adaya kimsenin ayak basamaması için kesin ve kati tedbirler almıştı. Gerçekten de, izinsiz hiç bir canlının buraya gelmesi imkânsızdı. Sorulan sorulara karşılık vermeleri yasaklanmış deniz komandoları, koskoca kruvazörlere bile yetişebilecek güç ve hızındaki motörlerde, adanın çevresinde dönüyorlardı. En gözüpek gazeteciler bile, rüşvet, para, tehdit, şantaj, her şeye başvurdukları halde, başaramamışlar, adaya değil ayak basmak, yaklaşmamışlardı bile. Serpantella'da neler olup bittiğini anlamak olanaksızdı. Neler olup bittiğini bilenler de, yabancılara bir kelime bile söylemiyorlardı.

Düğün günü, adanın denizden ve havadan korunması tedbirleri daha da güçlendirilmişti, Beyaz üniformalı nöbetçiler, ellerinde coplarla: meraklıları yakalamakla görevli olarak, adanın çevresinde, kıyıda dolaşıyorlardı. **Life** dergisinin muhabir ve fotoğrafçıları, gece, Serpantella'ya paraşütle inmeye kalkışmışlar fakat polis köpeklerinin saldırısına uğradıkları için kaçmışlardı. Bekçiler, o iki gazeteciyi denize atmışlar, ellerindeki fotoğraf makinelerini ve ses alma cihazlarını parçalamışlardı. Yunan hükûmeti, hangi milleten olursa olsun, sivil ya da askerî uçakların adanın üstünden uçmalarını, gemilerin de adaya beş milden fazla yaklaşmasını yasaklamıştı. Yunan kıyı koruma örgütüne bağlı iki avcı uçağı ve bir helikopter, adanın çevresinde, sürekli olarak tur atıyordu.

Her şeyi, her işin her ayrıntısını düşünmek, gerekli tedbirleri almakla öğünen Yunanlı, bir gece önce, önemli bir şeyi, nasılsa, unutmuştu: New York'tan yola çıkacak olan Peggy'nin

emrine bir uçak özel ayırtmayı. Sahibi bulunduğu hava yolları şirketinin New York müdürü telefonla bu felâketi haber verdiği zaman, saçları diken diken olmuştu: Peggy ile yanındakiler havaalanına gelmişlerdi bile. Oysa, hiç bir tedbir alınmamıştı. New York bürosu müdürü, soruyordu:

— Ne yapmamı emrediyorsunuz?

— Ne halt ederseniz edin, bana derhal bir Boeing bulunuz!

— Bulmaya çok çalıştım ama yok, hiç yok efendim. Hepsi uçuştarlar.

— Peki, tarifeli uçuş yapan uçaklarımız?

— Bugün bir tek uçağımız var burdan kalkacak. O da iki dakika sonra havalanmak üzere, efendim.

— Derhal durdurun onu, hemen şimdi, geri çevirin!

— Olur efendim... ama uçak yolcu dolu... Ne yaparım ben sonra o kadar yolcuğu?

— Boşaltın, boşaltın!

— Kaç yolcu indireyim acaba efendim. Kaç koltuğa ihtiyacınız var?

— Hepsini indir sersem herif! Hepsini! Duydun mu?

— Peki ama... çok zor bir iş bu efendim.

— Sen beni dinlesene! Görevinden atılmak mı istiyorsun yoksa!

— Aman efendim...

— Öyleyse, hemen boşaltın o Boeing'i gerekirse kazma kürekle. Vız gelir bana yolcular falan! Evleniyorum ben, evleniyorum, ahmak herif! Derhal yapın dediğimi!

— .....

— Her şey yoluna girince, beni yine arayıp haber verin!

Biraz sonra yeni bir telefon geldi, her şey yoluna girmiş, Peggy ve yanındakiler uçağa binmişlerdi! Uçak Atina havaalanına indiği zaman, Yunanlı, elinde bir çiçek buketi, liseli öğrenciler gibi çekingenlik içinde, bekliyordu. Gazeteleri birkaç gün Peggy'ye göstermemeleri için herkese emirler vermişti. Ba-

sın ateş püskürüyordu evlenmelerine. Bir İngiliz gazetesi, bu konuda yayınladığı bir başyazıya şu başlığı atmıştı:

### UTANMIYOR MUSUNUZ, PEGGY?

Günlük gazetelerde yer alan öteki yazılar da bunun gibiydi. Saldırgan, kötü, çirkin şeyler. «Peggy, babası yaşında bir adamla evleniyor» ya da «Dul bayan Scott Baltimore Amerikanın onurunu beş paralık etti.» Dünyanın hemen her ülkesinde yayınlanan dergilerde de, bunlara benzer, yüzlerce yazı çıkıyordu. Yalnız iki üç gazetede akıllıca yorumlar yer almıştı. Bu evlilik, evlenenleri ilgilendirir, onların kimseye hesap vermelelerini gerektiren bir durum yoktur, diyorlardı. Peggy, çekingen ve beceriksiz, Sokrat'ı, yanaklarından öptü:

— Annemi tanıştırabilir miyim size?

Yeni kaynanasının yaşında olan Yunanlı, kadını görür görmez, on yıl gerilediğini anlar gibi oldu. Margaret Beckintosh'un elini bir türlü bırakamıyordu. Kadın, sert sert süzüyordu onu. Sonunda, gözlerinin içine bakarak, sordu:

— Kızımı mutlu kılacağınıza yemin eder misiniz?

Aptalca duygulanan Satrapulos, birkaç kez başını salladı, sonunda!

— Evet... Yemin ediyorum, diyebildi:

Kadın da onu öptü. Peggy, yanında duran, iki oğlunu Yunanlı'ya doğru itti:

— Çocuklar, haydi bakayım, sizler de öpün Sokrat'ı!

S.S. dimdik, kaskatı durmakta olan büyük oğlana doğru eğildi. Çocuk aksilik çıkarmadı. Yunanlı öptü iki yanağından. Fakat, aynı şeyi küçük oğlana yapmaya hazırlandığı zaman, çocuk birdenbire ağlamaya başladı, gidip annesinin mini etekliğine kapanıverdi. Peggy atıldı:

— Ne yapıyorsun Christopher? Çok ayıp! Ne oluyor sana?

Boşunaydı. Küçük, annesinin bacaklarına yaslanmış, durmadan ağlıyordu. Peggy onu yatıştırmaya çalıştı:

— Bak göreceksin biraz sonra! Dünyanın en güzel ülkesine geldin, şekerim! Bak ne kadar mutlu olacaksın!

Sokrat onu kucağına almaya kalkıştı. Çocuk bu kez, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı:

— Hayır, hayır! İstemiyorum! İstemiyorum! Anne! Anne!

Dadılardan biri araya girmek istedi. Yunanlı engel oldu kadına. Peggy, biraz üzgün, biraz muzip baktı. Yunanlı:

— Bırakın, dedi alışsın bana... Onu o kadar seveceğim ki, nasıl olsa alışacaktır...

Uçak pistinin ucunda, onları adaya götürecek iki helikopter bekliyordu. Uç büyük otomobile binerek, helikopterlerin yanına gittiler. Havalanan helikopterden, alana baktıklarında, çevresinin insan seline döndüğünü gördüler. Kalabalığı çeviren polis kordonu, halkı zaptedebiliyordu. Biraz sonra denizin üstünden uçmaya başladılar. Peggy, Sokrat'ın elini tuttu, mırıldandı:

— Göreceksiniz... Ben de sizi çok mutlu edeceğim.

O akşam, ailece yenen yemekten sonra, Sokrat Peggy'yi çalışma odasına götürdü. İki adam oturmuş, onları bekliyorlardı. Bir tanesi, Peggy ile birlikte uçakta gelen, gaga burunlu, uzun boylu, sıska biriydi. Öteki, kısacık boylu, yusuvarlak, gözlüklüydü. İkisi de, dünyanın en tanınmış avukatlarındandı. Gagaburun, Peggy'nin hukuk danışmanı; küçük, gözlüklü şişko ise, Yunanlı'nın avukatı idi. İkisi de çok yorgun olmalarına rağmen, nişanlılar içeriye girer girmez, ayağa kalktılar. Bir aydan beri, dünyanın en şaşırtıcı, en acayip evlilik anlaşmasını hazırlamak için başlarını kaldırmadan çalışmışlardı.

Anlaşma metinlerini hazırlarken, uzman avukatlar, her şeyi, hattâ insanın aklının ucundan bile geçmeyecek şeyleri düşünmüşler, kâğıda geçirmişlerdi: ölüm, kazalar, boşanma ihtimalleri, hastalık hali, çocukların öğrenimleri, görevlendirilecek ve onları koruyacak sivil polislerin, gorillerin sayıları, çocuklara bakacak mürebbiyelerin hangi uyruktan olacakları, perso-

nele ödenecek cep harçlığı, içlerinden herhangi birinin sakat kalması, aklını oynatması, - iktidarsızlık da dahil - her tür hastalık durumu, karı kocanın tatillerini geçirecekleri tarihler çeşitli yerlerdeki çeşitli apartmanlar, villâlar, köşkler, her birinin kendi başlarına, ne kadar özgür hareket edebilecekleri, özgürlüklerinin kesin sınırları, yaralandıkları takdirde hangi doktorlara başvuracakları, gezideyken nerelerde, hangi otellerde kalabilecekleri, gelinin giyim kuşam dertleri, masajcıya ödenecek ücret, pedikür, manikür, güzellik salonu giderleri, satın alınacak güzellik malzemesi, ayakkabı giderleri ve bir yılda ne kadar ayakkabı alabilecekleri, iç çamaşırı giderleri; kısacası, insanın aklına gelebilecek ve gelemeyecek ne varsa, ne olabilirse, hepsini kâğıda yazmışlardı. Anlaşma metni, sık satırla, seksen daktilo sayfasıydı. Ayrıca, her biri otuzar sayfalık eklerde, sıra ile, hem Peggy'nin hem de Sokrat Satrapulos'un taşınır ya da taşınmaz türden bütün mallarının dökümü yapılmıştı. Yalnız Satrapulos'un sahibi bulunduğu şirketlerin, hisse senetlerinin, tahvillerin, altınların, taşınmaz mallarının, öteki şirketlerdeki hisselerinin, gemilerinin her birinin tonajının, kurduğu bankaların, işlettiği uçak şirketlerinin, satın aldığı toprakların, tablolarının, bankalardaki parasının, evlerindeki kasalarında bulunan paranın sayısının ayrı ayrı dökümü yer almıştı. Kısacası, Tanrılaşmış bir adamın nesi varsa, tümü, en küçük ayrıntılarına kadar kâğıda geçirilmişti. Bunun da dışında, adamın her yıl, çeşitli apartıman, ev, villâ, şirket, çeşitli işyeri ve köşklerinde harcanan elektrik ve havagazı için kaç para ödeneceği, her ay Peggy'ye kaç para tutarında posta pulu vereceği de açıklanmıştı.

Listede, Pegasus II yatından bir çift jartiyere kadar, yok yoktu. Tam 1.327 kalem mal ve gider sıralanmıştı.

Peggy anlaşmayı okumak istemedi. Fakat Yunanlı mutlaka okuması için diretince gaga burunlu hukuk danışmanı, sayfaları birer birer çevirerek, genç dula, önemli yerleri göstermeye başladı. Örneğin, kocasının ölümü halinde Peggy'nin eline tam yüzelli milyon Dolar geçecekti. Bunun dışında, yıllık ödeneği



bil milyon Dolardan aşağıya olmayacaktı. Bir başka paragrafta, Peggy'nin, Londra. Paris ve Atina'daki üç kuyumcudan, her ne isterse satın alabileceği açıklanmıştı. Açıkcası, kadının eline, bu konuda da açık çek verilmiş olacaktı.

Sokrat'ın avukatı, Peggy'ye dönerek:

İmza etmek lûtfunda bulunur musunuz? diye sordu.

Anlaşmanın altında, «Okudum, uygun buldum» cümlesinin altına, Peggy o kesin ve çocukça imzasını attı. Sonra, yüksek sesle sordu:

— Sokrat! Haftada kaç gün ayrı odalarda yatabileceğimiz unutulmuş galiba?

Gaga burunlu avukat hemen atıldı:

— Hayır, unutulmadı. Sayfa 72'de 827'inci paragrafta yazılı efendim.

İki avukat el sıkıştılar. Yunanlı Peggy'yi öptü. Hemen ardından ekledi:

— Hiç merak etmeyin sevgilim... Her şey, ama her şey düşünüldü.

Her şey gerçekten düşünülmüştü... başına gelecek şey dışında.

Yunanlı o kadar gülünç bir havaya bürünmüştü ki, insanın yüreği burkuluyordu: Bu haliyle, bugün, her zamankinden daha çok, eskici dükkânından çıkmışa benziyordu. Hiç bir malını kaldırıp atamayan bu adam, herhalde garip bir inanış sonucu, kalkmış yirmi yıl önce Lena ile evlenirken giydiği, o eski siyah alpaga kostümünü sırtına geçirmişti. Eskiden nasılsa yine öyle olmakla övünüyordu. Gerçekte, aradan geçen zamanın bıraktığı izler adamın yalnız yüzünden belli oluyordu. Saçları seyrekleşmiş, kırlaşmıştı. Gözlerinin altında torbacıklar biraz daha belirgin bir hal almıştı. Dudaklarının kenarlarındaki çiz-

giler derinleşmişti. Fakat, gülmeye başlar başlamaz. yüzündeki çöküntünün izleri hemen kayboluyor, tatlı kahverengi gözlerinden gençlik, çapkınlık fışkırıyordu. Bir yandan, insanlara artık inanmadığı için ihtiyarlamıştı ama, - insanların da güvenilecek yanları kalmamıştı ki, nasıl inansın - öte yandan da, yalnız paraya değil, kadınların güzelliğine, tanrılara, mucizelere, şansa, kendi ölümsüzlüğüne, kaderin cilvelerine, nereden geldiğini hatırlayamadığı bazı eski değerlere inandığı için de genç kalmıştı.

Nikâh töreninin ortodoks geleneklerine göre yapılmasını istemişti. Adadaki küçük kilisede herkes sıcaktan patlayacak gibi oluyordu. Bir taraftan da, buhurdanlıklarda yanan günlüklerin kokusu herkesin gırtlakını yakmaya başlamıştı. İçeriye, itişe kakışa, yalnız yirmi kişi girebilmişti. Yunanlı, sol elinde yanar bir mumu tutuyordu. Sağ eli Peggy'nin avucundaydı. Peggy'nin de bir elinde yanar bir mum vardı. Serpantella adasında sürekli olarak görevlendirilen papaz, o gün törende, özel olarak çağırılan, Korfu başpapazına yardımcılık etmekteydi. Peggy'nin hemen arkasında, iki oğlu, Christopher'le Michael yer almışlardı. Yunanca söylenen dualar, din adamlarının bellerine kadar sarkan sakalları, ikonların üstündeki yıldızlar, içeridekilerin hiç kıpırdamadan ayakta durmaları, başpapazın, duaya son verip ilâhiler okumaya başlayacağı zaman kalın kalın öksürmesi, çocukları hayli etkilemekte, biraz da korkutmaktaydı. Peggy de Sokrat kadar duygulanmıştı. Yalnız, kafasını kurcalayan bir sorundan ötürü, pek rahat rahat kendini o törensel havaya veremiyordu: sırtındaki bembeyaz gelinliği biraz fazla kısa mıydı acaba? İkide birde, elini eteklerine götürüyor, sanki giysinin boyu uzarmış, dizkapaklarını örtermiş gibi, kumaşı aşağıya doğru çekirtmeye çalışıyordu. Aynı eliyle Yunanlının elini tutmakta olduğu için, adamın eli de katılmış oluyordu bu harekete. S.S. bundan yararlanarak, Peggy'nin bacaklarının yuvarlaklarını ellemiş olmakta ve o sırada aklına gelen günahkâr düşünceleri uzaklaştırmaya çalışmaktaydı. Kallenberg, kü-

çük kilisenin en arkasında, yalnız başına, ayakta, dev yapısıyla dikilmişti. Bu küçük kiliseye sığmıyormuş gibi bir hali vardı. Yunanlı, onu nikâh törenine, meydan okumak için çağırmış, o da ona meydan okumak için gelmişti. Yunanlı ona hiç bir şey söylememiş olmakla beraber, sanki şöyle demişti: «Düğünüme gel. Kiminle evlendiğimi, gözünü aç da, gör. Ne kadar mutlu olduğumu anla. Anana avradına sövdüğümü de unutma!» «Mavi Sakal da, o meydan okumaya karşı çıkmakla, Sokrat'a, bir bakıma, şöyle demiş oluyordu: «Geldim işte! Senden korkmuyorum! Benim kadar mutlu olamazsın! Öte yandan, ve de senin sülâlene...» İrena gelmemişti. Kadın, bu düğüne çağırılmış olmasını yalnız kendisine ve kocasına değil, Mikoloğides hanedanına hakaretmiş gibi yorumluyordu. Herman'ın gitmesi ise, İrena'nın gözünde, kocasının yeni bir ihanetinden başka bir şey değildi.

Kilisede, mutlaka gelmeleri için, babalarının tehditle zorladığı Achille ve Maria, gözlerini yere dikmiş, dimdik duruyorlardı. Sokrat onları Peggy'ye takdim ettiği zaman, genç kadının önünde, soğuk soğuk, hafifçe eğilmekte yetinmişler, hattâ Peggy'nin içtenlikle uzattığı eli bile sıkmamışlardı. Biraz ötede, Givenchy'den aldığı beyaz muslin tuvaletiyle Nut duruyordu. İçinde karmaşık, duygular vardı. En iyi arkadaşıyla, eski sevgilisinin evlenmelerine katkıda bulunduğu için hem seviniyor hem de biraz üzülüyordu. Ne olursa olsun, bir gün, Sokrat'la evleneceğini hâlâ umuyordu. Peggy'nin annesi Madam Arthur Erwin Beckintosh'a gelince, dudaklarından, porselen biblo gibi, donuk bir gülümseme hiç eksik olmuyordu. Daha açıkçası, kızı, bir gece önce, evlilik anlaşmasına imzasını attığı anda, kadın bu donuk gülümsemesini dudaklarına oturtmuş, hiç değiştirmeden, hâlâ öyle duruyordu.

Peggy ile S.S. ellerini ayırmadan, mumları, yanlarında duranlara uzattılar. Korfu başpapazı, Incil'in üstüne yerleştirdiği nikâh yüzüklerini sundu. Gelenek uyarınca, yüzükleri üç

kez birinden ötekine geçti. Papaz, sonra, ortodoks duasını okumaya başladı:

— Tanrının kulu Sokrat tanrının kulu Peggy ile evlilik bağlarıyla evlenmiştir. Tanrı adına...

Başpapaz, elinde tuttuğu, yaban çiçekleri ve yeşilliklerden yapılmış taçları, üç saniye süreyle yeni evlilerin başlarının üstünde dolaştırdı. Sonra, Peggy ile Sokrat, kutsal şaraptan üçer yudum içtiler, kutsal kitabın yerleştirildiği kürsünün çevresini üç kez dolaştılar. Şimdi artık gerçekten evlenmişlerdi.

Dışarda, pırıl pırıl bir güneşin aydınlattığı bahçede, kilişenin önü, dünyanın her yanından özel uçaklarla gelmiş konuklarla doluydu. Dodino Amore, uzaktan gördüğü Raph Dun'a işaret etti:

— Vay canına... Kaçak mı geldin sen buraya yoksa?

— Tam tersine dostum, resmen çağırıldım!

— Yoksa, gelinin eski âşıklarından mısın?

— Hayır, hiç ilgisi yok! Damadın kızının davetlisiyim. Yakında da kızın sevgilisi olacağım!

— Yok be, o dolar dölması kızla mı yatacaksın sen?

— Neden olmasın?

— Bana bak, ben kendimi büyük sermayeye satacak olсам, kızını değil, oğlunu alırdım. Oğlan hiç değilse tam erkek be!

O sırada kiliseden dışarıya çıkmakta olan yeni evliler görününce mutlu bağırışmalar duyuldu. Konuklar, dakikalardan bu yana ellerinde tuttıkları, parmaklarına yapışmaya başlamış olan pirinçleri ve badem şekerlerini gelince damadın üstüne atmaya başladılar. Eski yunan gelenekleri uyarınca, şeker, mutluluk; pirinç döl bereketi simgesiydi. Mutluluk neyse ama... ya döl bereketi... Orada toplanmış alkış tutan konuklardan hiç birinin, Peggy ile Sokrat'ın imzaladıkları evlilik anlaşmasının 9 ncü maddesinden haberleri bile yoktu. Anlaşmanın 9 ncü maddesinde şunlar yazılıydı: «Peggy Satrapulos, hiç bir şekilde kocasına bir varis getirmeyecektir.» Çok önemli bir ayrıntıydı

bu. Amerika'yı kendine düşman etmek başka, ölünceye kadar Amerika'ya adım atmaktan men'olunmak başka şeydi. O anın resmî havasına rağmen, Yunanlı'nın sekreteri «Barbudo» onun yanına yaklaştı, adamın eline küçücük bir kâğıt sıkıştırdı, Sokrat kimseye belli etmeden kâğıdı ceketinin cebine atıverdi. Dostları Peggy'nin çevresini sararak, gelini kutlamaya başladıkları, zaman Yunanlı cebinden kâğıdı çıkartıp çabucak göz attı. Bir telgraftı bu. Yedi kelimelik bir telgraf:

İKİNİZİN DE BİR AN ÖNCE GEBERMENİZ DİLEKLERİMLE

İmza yoktu altında. Yunanlı, içinde belli belirsiz bir göreceği gelmişlikle, Menelas'ın onu hatırdan çıkarmamış olduğunu anladı.



## BEŞİNCİ BÖLÜM





EGE DENİZİNİN batısında, Mikonos adası açıklarında, adı haritalarda bile pek yer almayan, doğal güzellikleriyle ünlü küçük bir ada vardır. Bu toprak parçasına İksiyon adası derler. Kallenberg, Yunan hükûmetine, iki milyon dolar ödeyerek, on yıl önce satın almıştı İksiyon'u. Dört milyonu daha gözden çıkartarak, burayı kendi zevkine göre düzenletmişti. Ada, uçaktan bakılacak olursa, iri bir kol kemiğini andırır. Her iki başı yuvarlak, uzunca, düz bir toprak parçası biçimindedir İksiyon.

Kallenberg burasını alırken, bir yığın boşanmış olan İrena, adanın adını değiştirmesi için kocasına directmiş durmuştu. Mavi Sakal, hem karısına meydan okumak hem de kızdırmak için, adını değiştirmemişti. Kendine güvencen, ya da kendine güveni varmış izlemine vermeye çalışan Kallenberg, bu adacık üzerine, eskilerin ortaya attıkları iddialar karşısında gülüp geçmişti. Mitolojide, İksiyon'un uğursuz olduğu, hattâ adanın açıklarından geçen balıkçıların bile, buraya uğramak istemedikleri ileri sürülmekteydi. Bu efsanelere kulak verilecek olursa, kral İksiyon'a bu adada, cehennemde nankörlere uygulanan cezanın uygulandığı ortaya atılıyordu. Hattâ, Homeros'un İlyada'sında, bunu ayrıntılarıyla anlattığı da gerçektir.

Ancak, Kallenberg'e Homeros falan vız geliyordu. Onun tek amacı, adayı, Yunanlı'nın adası Serpantella kadar, hattâ daha güzel bir yer durumuna getirmektir. Bu isteğini de gerçekleştirmişti.

Yunanlı'nın ve Herman'ın konuklarına, adalardan hangisinin daha güzel olduğu sorulacak olsa, pek kolay kolay cevap veremezlerdi. Bu nedenle, 'Sokrat'ın konukları, onun yanında, İksiyon'un adını bile ağızlarına almazlar, Kallenberg'in ahabaları ise, onunla konuşurken Serpantella dememeye özenle dikkat ederlerdi.

O gece, bembeyaz boyalı o eşsiz köşkte, salonları, koridorları tıklım tıklım ünlü tablolarla doldurulmuş köşkte, İrena yalnızdı. Yalnızdı derken, kocası yanında değildi demek daha doğru olur. Yoksa, işleri yürütmekle görevli otuz kadar uşak, hizmetçi, aşçı, bahçıvan hepsi yerleri yerlerinde, işlerinin başındaydılar. Çocuklarının Londra'ya gitmelerine üzüldüğü için, oturmuş, yarım şişe viskiyi bitirmişti. Çocukları Atina'ya götüren helikopterin kalkmasından bir saat kadar sonra, İrena, bir başka helikopterin geldiğini, gürültüyle, adaya indiğini gördü. Perdeyi aralayarak biraz dikkatli bakınca, helikopterden atlayan Kallenberg'in, elini uzattığını, ince, uzun boylu, sarışın bir kızın inmesine yardım ettiğini farketti. İrena o zamana kadar, o kızı hiç görmemişti. Aynanın karşısına koşarak, saçlarını biraz düzeltti, makyajını tazeledi, sırtına bir sabahlık alarak, divana uzandı. Oracıkta duran, aziz Toma üzerine yazılmış bir kitabı eline aldı, kutsal bir ilgiyle okuyormuş gibi, bir poz takındı. Birkaç saniye sonra, kapıya bir tekme atarak, kocası içeriye girdi.

İrena'nın orada olduğunu görünce, yüzünü iğrentiyle buruşturur gibi yaptı:

— Sen burada mıydın?..

— Vay, döndün demek?

Herman omuzlarını silkti:

— Helikopterin geldiğini duymamış gibi yapma! Çocuklar gittiler mi?

— Evet, biraz önce gittiler. Yalnız mısın?

— Sana ne?

— Hiç... akşam yemeği için sordum da...

— Ben akşam yemeğini bir kız arkadaşım ile yiyeceğim.

— Yani, bensiz mi?..

— Evet, sensiz. İştahım kapanıyor yemekte seni karşımda görünce.

— Ya!.. Kimmiş o... kız arkadaşın?

— Seni ilgilendirir mi? Dört yabancı dil bilen yeni bir sekreter, bedeninin ölçülerini ister misin, göğüs 90, bel 52, kalça 92.

— Evet sevgilim, hani hiç bir zaman sana rastlamayacağım türden bir yerde buldum. Hoş, genelevde de işe yaramazsın ya sen, bu suratınla.

İrena, elindeki Aziz Toma'yı, karşıdaki tuvalet masasının üstüne fırlattı. Buz gibi bir sesle konuşmaya devam etti:

— Bana bak, git söyle o orospuya, derhal evimden defolup gitsin! Sen söylemezsen, ben kendim gider, kolundan tuttuğun gibi, atarım dışarıya!

— Marina, bu gece akşam yemeğini benimle başbaşa yiyecek. Onunla görülecek işlerim var. Bak, bir kelime daha söyleyecek olursan, seni odana kilitler giderim, anladın mı!

Kallenberg ani bir hareketle kapıya gitti, iç tarafta duran anahtarı çekip aldı, kapıyı açtı, anahtarı dışardan kilide soktu. İrena, odasında kapalı kalmamak için fırladı, kocasının üstüne atıldı. İkisi birden, olanca ağırlıklarıyla kapıyı çekmeye çalışıyorlardı. Kallenberg, gücüne güvendiği için gülüyordu. İrena, bir fırsattan yararlandı, kapının arasına ayağını koyuverdi. Mavi Sakal hâlâ çekiyordu. Karısı bağırdı:

— Dur bir dakika, ayağımı kıracaksın! Hayvan herif! Kallenberg boş bulundu, bıraktı kapıyı. Bundan daha iyi bir pozisyonu eline geçirmeyeceğini anlayan İrena, bu kez, baca-

ğını kapının aralığından geçirerek, kocasının hayalarına müthiş bir tekme indirdi.

— Al sana ahlâksız! Git şimdi benden selâm söyle Marina'ya!

Herman duyduğu müthiş acının etkisiyle korkunç bir çığlık attı. Kapıya abanarak, kanadı sonuna kadar açtı. İrena kendini kurtarmaya vakit bulamadan, içeriye doğru sendeledi.

— Ulan orospu, pahalı ödetirim ben sana bunu!

Herman, iki eli hayalarının üstünde, duyduğu acıdan inleye inleye, karısının üzerine yürümeye başladı. İrena hem seviyor, hem de korkuyordu. Dişlerini sıkarak, mırıldandı:

— Haydi bakalım! Git de yat şimdi o sevgili Marina orospusuyla!

Ellerini hâlâ orasında tutan Kallenberg, karısına, rastgele tekme indirmeye başladı. Kadının midesine, karnına, böğürlerine, memelerine, kalçalarına, olanca gücüyle indiriyordu. İrena bir yandan yerde yuvarlanıyor, öte yandan da hâlâ söyleniyordu:

— Oh olsun sana, pis herif, oh olsun...

Herman, İrena'nın bayılıp kalmasından çekinerek, bir ara onu tekmelemekten vazgeçti. Bu kez, eğildi kadının yanına, her iki yanağına da, müthiş birer tokat yapıştırdı. Ardından hemen kalktı. Odadan çıktı. Kapıyı dışarıdan kilitlemeyi unutmadı. İrena boylu boyunca serildi kaldı. Yerinden kıpırdayamıyor, güçlkle nefes alabiliyordu. Çakmak çakmak olan gözleri bir noktaya dikilmişti. Bir süre sonra büyük bir güçlkle yerde sürüklendi, yatağının yanındaki komodine uzandı. Viski şişesini aldı - gerçekte bu viski şişesi değil, her zaman yaptığı gibi, içine viski doldurduğu büyük bir parfüm şişesiydi. Dikti şişeyi. Uzun uzun içti. Tekmeleri yerken, sıcağı sıcağına, pek duymadığı acılar şimdi çıkıyordu. Şimdi, bütün kasları dayanılmaz biçimde ağrımaya başlamıştı. İnleye inleye hap kutusuna uzanabildi, kutunun içinde ne kadar varsa, avcuna boşalttı, sonra ağzına atarak, viskiyi tekrar dikti. Uzun uzun içti. Şişenin kapağını kapat-

maya çalıştı. Kendinden geçmeden önce, yine kocası aklına geldi. Mırıldandı:

— Bu sefer çok oldu artık!

Peggy evleneli dört yıl olmuştu. Kraliçeler gibi yaşıyordu. Emrediyor, emri yerine getiriliyordu. İstiyor, istediği yapıyordu. Diliyor, dilediği çabucak gerçekleştiriliyordu. Yunanlı ile evlenirken, dünyanın bu kadar kolaylıkla ayaklarının ucuna gelebileceğini, her şeye rağmen, pek umut etmemişti. Bir yere gidecek olsa, koskoca bir Boeing uçağı veriliyordu. Büyük terzilerin yeni koleksiyonlarını görmek istediğinde, o terziler, mankenlerini de yanına alarak, koşup geliyorlardı. Yeni bir mücevher mi canı çekti, Amerika'nın, Avrupa'nın kuyumcuları emrindeydiler. Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, neyi isterse istesin, bir imza atmakla yetiniyordu. Sokrat faturaları ödüyordu.

Bu arada, zaman zaman, bazı ufak tefek takışmalar da oluyordu. Ne var ki, sonunda kocası boyun eğiyor; her defasında, son sözü söyleyen Peggy oluyordu. Sokrat, pek tepesi attığı zaman, kimseye bir şey söylemeden çekip gidiyor, birkaç gün hiç ortalıkta görünmüyordu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Ancak, aradan birkaç gün geçtikten sonra, dergilerde, gazetelerin dedikodu sütunlarında, nerelerde, kimlerle dolaştığı ayrıntılarıyla, açıklanıyordu. Paris'te, Régine'in gece kulübünde, ya da Roma'da, yanında bir sarışın olduğu halde görüldüğü, Münich'te ya da Londra'da, tanınmış bir lokantada yemek yediği açıklanıyordu. Peggy ile balayları tam bir yıl sürmüş, fakat peşlerini bırakmayan gazeteciler, arada sırada onları hayli tedirgin etmişlerdi. Foto muhabirlerinin en budalaları bile, bir punduna getirip, bu ünlü çiftin birkaç fotoğrafını çekebilirlerse, bunun geliriyle birkaç yıllık geçimlerini sağlayacaklarını bilmek-

teydiler. Bu nedenle, bir boks maçına, sinemaya, ya herhangi bir lokantaya gitmek gibi, herkes için olağan sayılan şeyler, Satrapulos'la Peggy için başlıbaşına dert oluyordu. Çoğu kez kavgayla, itişip kakışmayla sonuçlanıyordu bu tür gezmeleri. Neyse ki, her zaman birlikte çıkmıyorlardı! Evlendiğinin ertesi günü, Peggy'nin çok içerlemesine rağmen, Yunanlı, iki milyon dolarlık bir iş için, Tokyo'ya gitmek zorunda kalmıştı. Oradan döner dönmez, kalkmış, Kopenhag'a gitmişti. Peggy de, onun gelmesini bile beklemeden, düğünden hemen sonra New York'a dönen çocuklarının onu görmek istedikleri bahanesiyle, Amerika'ya uçmuştu. Orada, analık görevlerini yerine getirdikten sonra özel uçağına atlamış, Londra'ya gelmiş, kocasıyla buluşmuştu. İki gün, Londra'da kalmışlar, gezip eğlenmişlerdi. Bir hafta sonra, Nassau adasında buluşmak üzere birbirlerinden ayrılmışlardı. Karı koca olmalarına rağmen, iki gizli âşık gibi davranıyorlar, işlerinin durumuna göre, şu ya da bu ülkede birbirlerine randevu veriyorlar, gazeteci korkusundan, gizli gizli buluşuyorlar, alışverişe çıkmış gibi, bir başkentten ötekine gezip duruyorlardı. **Pegasus**'ta birlikte yaşamaya başladıkları gün, aralarında küçük çekişmeler, tartışmalar da başlamıştı. Peggy, kısa zamanda, yat personelinin nefretini kazanmıştı. Patronun yeni karısını, tayfalarından, aşçılara, garsonlara, kaptanlara kadar, hiç kimse sevmiyordu. Peggy, yattaki dairesinde, yatağının başı ucunda her zaman duran şampanya şişesinin yeterince soğuk olmadığını ileri sürerek, sabaha karşı saat 4'de zili çalıyor, garsonları uyandırarak, kendisine daha soğuk bir şişe getirilmesini emrediyordu. Dekor meraklısı olduğundan, bazen günde iki üç kez, aklına estiği biçimde, odanın düzenini değiştiriyordu. Stürüyle kaprisi vardı. Yattaki görevlilerden herhangi birinin, Peggy'nin hoşuna gitmeyecek bir şey yapması demek, kısa zamanda, işine son verilmesi demek olmaktaydı. Hizmetçi kadınlardan biri ilgi çekecek kadar güzelse, hemen kapı dışarı ediliyordu. Yemeklerden birini mi beğenmedi, Yunanlı, ister istemez aşçıbaşına yol veriyordu. Sokrat'ı çileden çıkaran da buydu. Zira yemek ko-

nusunda binbir kapris yapan, aşçıların, garsonların birer birer kovulmalarına yol açan davranışlarda bulunan Peggy, sofraya oturunca, şişmanlamamak için, hiç bir şey yemiyordu. Ama, buna rağmen, yapılması en zor yemekleri sipariş etmekten de geri durmuyordu. İkisi arasında, özellikle yatta geçen tartışmalar, gitgide, sertleşmeye başlamıştı. Yunanlı, karısının hoşuna gitmemekle, personelinin gözünde kılıbık gibi görünmek korkusu arasında bocalayıp duruyor, sonunda, Peggy'yi kırmamak için, personeline sövüp saymayı tercih ediyordu.

Gerçekte, her şeyi Peggy düzenliyor, her şey Peggy'nin emrine göre yapılıyordu. Bu gibi durumlarda, kocasına da tek çıkar yol kalıyordu: Napolyon gibi gerilemek, kaçmak. Yunanlı, gizli gizli, Menelas'la görüşmüş, yaptığı evlenme üzerinde «açıklama»larda bulunmuştu. Arada sırada, Paris'te ya da Milano'da birlikte gezmeye gidiyor, eskiden yemek yedikleri lokantalarda «arkadaşça» konuşuyorlardı. Peggy de, New York'taki eski erkek arkadaşlarını sık sık gördüğü için, buna pek ses çıkartmıyordu. Genç kadın eşsiz olduğunu bildiği için, gerçekten de eşsiz olduğu için, kendini her tür rekabetin üstünde görüyor, bir tanrıça olduğuna inanıyordu. Dünyanın hemen her yerinde çıkan yüzlerce gazetede, bir o kadar dergide, hemen her gün, onlardan sözeden yazılar yayınlanıyordu. Gazeteciler, yazacak bir şey bulamadıkları zaman bile yine bir şeyler uyduruyorlar, ama mutlaka yazıyorlardı. İngiltere kraliçesi kendi aleyhinde yazılanlara nasıl hiç karşılık vermezse, Satrapulos'lar da aynı şeyi yapıyorlardı. Belki de, Kraliçe gibi, kendilerinin de kutsal bir yönleri olduğuna inanmaktaydılar. Peggy'nin bir ülkede, kocasının bir başka ülkede, aynı tarihte, ayrı ayrı davetler düzenledikleri de olmuyor değildi. Buluştukları zaman, verdikleri bu tür ziyafetlerin çok parlak geçtiğini gazetelerde okudukları için, birbirlerini içtenlikle kutluyorlardı. Gazetelerde, dergilerde, ikide birde, Satrapulos'la Peggy'nin boşanacakları üzerine haberler çıkıyordu. Bu haberler o biçim dergi ve gazetelerin satışını artırıyordu. Bunlar karşısında halkın gösterdiği

tepki de bir masalı yüz kez dinlediği halde, dadısının yakasına yapışıp yine aynı masalı anlatması için yalvaran küçük çocuklarını andırıyordu. Bıkmıyorlardı onlarla ilgili palavraları okumaktan. Sözde boşanacakları ya da Peggy'nin gebe kaldığı konusundaki haberler, evlendiklerinden beri Tanrının günü, dünyanın bütün gazetelerinde yer aldığı halde, onlar yine aynı konuları kocaman başlıklarla vermekten vazgeçmiyorlardı. Bu böylece otuz yıl bile sürer giderdi. Yunanlı'yla Peggy'ye bir şey olacak olsa, onların servetine çocukları konacaklardı. Aynı gazeteler, aynı dergiler, o zaman da, çocuklarının serüvenlerini roman gibi tefrika eder dururlardı.

Fakat, her ikisinin de alınyazıları, işlerin böyle sürüp gitmeyeceğini öngörmüş olmalıydı. Gerçekten de, önüne geçilmez bir olay sonucu her şey allak bullak oldu. O olayı bir yığın olağanüstü olay izledi. O olaylardan ilki Sokrat'la ilgili olmadığı gibi, Peggy'le de ilgili değildi. Fakat, haber bomba gibi patladığı zaman, kıskançlar, boşanaçları olanlar, bunun herkesi etkileyeceğini iddia ettiler. Nasıl oldu bilinmez ama, oluverdi. Sanki büyük bir kumarhanede, krupiyenin, herkes parayı koyduktan sonra, «Oyun başlıyor, artık para sürülemez!» demesiyle çarkın dönmeye başlaması gibi.

Kallenberg, dört yabancı dil bilen, 90-52-92 ölçülerindeki yeni sekreteriyle akşam yemeğini yedikten sonra çalışma odasına çekilmişti. Çok keyifsizdi. İrena'nın tekme indirdiği yerleri hâlâ sızlıyordu. Odasının kapısı vuruldu. Özel uşağı Alain içeriye girdi:

— Patron, hemen gelmeniz gerekli. Oda hizmetçisi Jeanine, karınızı, odasında, yerde, baygın bulmuş!

— Yerde mi yatıyormuş? Bu da ne demek?

Kallenberg hemen kalktı, uşağını izledi...



— Çabuk çıkalım efendim, Jeanine pek korkmuştu.

İrena'nın odasına girdikleri zaman, Jeanine ayağa kalktı, çok kuşkuluydu.. Gözleri dolu doluydu:

— Çabuk, Patron, çabuk bir şeyler yapınız, lûtfen... Bir doktor çağırırsanız...

— Daha ne! İlk kez olmuyor ki, bilirsiniz Jeanine, Madam sık sık böyle fenalık geçirir, bayıldığı olur!

Herman, karısını kucağına aldı, kaldırdı, yatağın üstüne, pek de dikkat etmeden, sert bir hareketle, bırakıverdi. Sonra, baktı, İrena'nın bedeni buz gibi olmuştu. Kalbini dinledi. Hafif hafif de olsa, kalbi atıyor gibiydi. Hafif. Hattâ çok hafif.

— Gidin çabucak, ayıltıcı bir ilâç getirin, koklatalım... Ben onu kendine getirmeye çalışırım şimdi... İrena!.. İrena!.. Duyuyor musun beni? Jeanine, biraz yardım edin bana... Şöyle altından tutarak biraz kaldırmaya çalışın...

Herman, karısının yanaklarına, hafiften iki tokat attı. Bunun hiç bir tepkisi olmadı. Kadının başı önce sağa çevrildi, sonra sola.

— İrena!.. Haydi İrena kendine gel artık... Toparla kendini! Alain hemen koklatacak bir şey bul. Jeanine, hastabakıcı nerede?

— Madam ona bu sabah izin vermişti efendim...

— Ne aksilik! Bir dakika Jeanine... Biraz daha kaldırırsanız... İrena...

Herman o anda İrena'nın gözkapaklarının hafifçe titrediğini farkederek gibi oldu...

— Gördünüz mü Jeanine! Kendine geliyor! İyileşecek!.. Bırakın şimdi, uzatın şöyle, dinlensin biraz... Alain, siz telefon edin, Profesör Kiralles'i çağırın... Çabuk gelsin ama... Helikopter'i gönderiyorum hemen. Hazır olsun.

Alain on dakika sonra odaya geldi.

— Buldunuz mu profesörü?

— Daha eve dönmemiş efendim. Neredeyse gelir dediler... Gelir gelmez telefonla sizi aramasını söyledim. Doktor Salbaços'a

da haber vereyim mi?

— Dinleyin. Bu olayın öyle dallanıp budaklanmasını istemiyorum. Herkesi telâşa vermenin anlamı yok! Nasıl olsa, profesör Kiralles biraz sonra gelir. Vakit kazanmak için siz pilota söyleyin, Atina'ya ucsun, çabucak!

Jeanine pek inanmamış gibi duruyordu:

— Peki, Madam ne olacak efendim?

— Biz ayrılmayız yanından. Başka çıkar yol var mı, ne dersiniz?

— Hayır, yok efendim.

— Ben bir dakika çıkıyorum. Kendine gelecek olursa, bana haber verin. Bir de kendim telefon edeyim profesör Kiralles'e...

Kallenberg odadan çıktı. Merdivenleri koşarak indi, aşağıda, büyük salondaki telefonda profesörün özel numarasını çevirdi... Kiralles hâlâ dönmemişti. Mavi Sakal, o zaman, biraz istemeyerek, doktor Salbacos'u aradı: o da biraz önce çıkmıştı.

Hiç bir sonuç sağlamayan telefonlardan sonra, aradan kırk beş dakika geçince, Kallenberg karısının odasına gitti. Jeanine'e çıkıp biraz dinlenmesini, karısını kendisinin bekleyeceğini söyleyecekti. İçerine girdiği zaman, hizmetçi kadın ağlıyordu:

— Nasıl? Ne haber?

— Madam öldü, efendim.

Hizmetçi kadın, bu olayın nedenini kavrayamadığı için, Kallenberg'e, ağlayarak, garip garip bakıyordu. Herman, üç adım attı, yatağın yanına geldi, elini İrena'nın alnına koydu. Kadının yüzünün rengi kireç gibi olmuştu. O sırada, aşağı katta telefon çalmaya başladı. Alain hemen açmış olacak ki, zil sesi kesildi. Jeanine, odada, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kalktı, çıktı dışarıya. Merdivenlerden inerken Alain'le karşılaştı:

— Doktoru buldum sonunda... geliyor.

— Çok geç artık... Çok geç...

Jeanine, gözyaşlarından boğulacak gibi oldu, başka bir şey söyleyemedi. Bir saat sonra, doktor Salbacos köşke gelmişti.

— Hastanız nerede?

Jeanine, iki aşçı kadınla bir uşağın yardımıyla ayakta duruyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Doktora dalgın dalgın başını salladı, söylemeyi aklından geçirdiği şeyi söyleyemedi, Salbacos'a yol göstermek için, merdivenlerden çıkmaya başladı. Dr. Salbacos, artık elinden hiç bir şey gelemeyeceğini çabucak anladı. Kallenberg'in elini bile sıkmadan, İrena'nın üstüne eğildi, bir gözkapağını kaldırdı, nabzına şöyle hafifçe dokundu, kadının kalbini dinlemek için, başını göğsüne koymasıyla kaldırması bir oldu. Söyleyebileceği tek şey, bu kadının iki saat önce ölmüş olduğu idi.

— Nasıl oldu, anlatır mısınız?

Mavi Sakal, komodinin üstünde, boş duran ilâç kutusunu göstermekle yetindi.

Dr. Salbacos yine sordu:

— Uyku ilâçları mı?

Mavi Sakal, evet anlamına başını salladı.

— Kutuda çok var mıydı?

— Sabahtan akşama kadar alıyordu bunlardan.

— Peki, hiç kusturmaya çalışmadınız mı?

— Biliyor musunuz... O kadar çabucak oldu ki... Neden intihar etti acaba?.. Neden?..

— Mösyö Kallenberg... Yüzündeki şu izleri görüyor musunuz? Bir şeyler vurmuş olmalılar yüzüne. Yerde, hareketsiz yatarken, kim görmüş onu ilkönce?

— Jeanine, oda hizmetçisi.

— Eşiniz ölmeden önce kimseyle tartıştı, kavga falan etti mi? Kiminle olursa olsun...

Kallenberg birdenbire kaskatı kesildi, durakladı.

— Evet doktor, şey... tokatlardan mı söz ediyorsunuz? Ben... ben vurdumdu yanaklarına! Alain'le Jeanine de yanımdaydılar. Kendine gelsin diye bir iki tokat attımdı yanaklarına...

Jeanine'le Alain, patronlarının sözlerini onaylayarak başlarını salladılar. Alain açıkladı:

— Jeanine Madam'ı bu durumda bulur bulmaz, Patron onu kendine getirebilmek için elinden geleni yaptı efendim.

Jeanine de söze katıldı:

— Evet, öyle. Elinden gelen her şeyi yaptı. Her şeyi!

— Peki. Mösyö Kallenberg, telefon edebilir miyim?

— Alain, sayın doktora telefonu gösterin.

Salbacos telefon ederken, adaya bir helikopter indi. Hafifçe aralayıp baktığı pencereden, Kallenberg, profesör Kiralles'in geldiğini gördü. İçi biraz ferahlar gibi oldu. Kiralles en eski arkadaşlarından biriydi. Hattâ, Mavi Sakal, kliniğini kurarken de profesöre para yardımında bulunmuştu.

— Sevgili dostum benim!.. Doğru mu söyledikleri? Çok geç mi kaldım?

— Heyhat!..

Profesör Kiralles de, İrena'yı üstünkörü inceledi, yüzündeki izleri gördüğü halde, hiç yorum yapmadı. Boş ilâç kutusunu eline aldı, yüzünü üzüntüyle buruşturdu:

— Yazık! Zavallı İrena'cık... Demek bunalımdan kurtaramadı kendini.

— Çok sinirliydi, çok! Çocuklarımız bugün Londra'ya gitmişlerdi.

Odaya dönen Dr. Salbacos, yeni gelen meslekdaşını selâmladı:

— Sayın Profesörüm...

Profesör Kiralles, İrena'nın ölüsüne şöyle bir baktıktan sonra Kallenberg'e döndü:

— Feci bir şey!.. Çok acı, çok!.. Durumunuzu anlıyorum sevgili dostum... Fakat, intihar olayları karşısında, ne yazık ki, elimiz kolumuz bağlı kalıyoruz.

Doktor Salbacos kaşını kaldırarak.

— Sayın profesörüm, İrena'nın yüzündeki tokat izlerini gördünüz mü?

Mavi Sakal hemen atıldı:

— Belki kendine gelir diye onu tokatladığımı söylemiştim

ya!.. Alain'le Jeanine'de söylediler ya aynı şeyi!..

Profesör çok ciddi fakat inceden inceye alaylı bir bakışla, cevap verdi:

— Sayın meslekdaşım, siz de bilirsiniz ki, barbiturikler şakaya gelmez. Hani, bir iki tokat insana bir şey yapmaz ama, bu uyku ilâçları... aman aman!.. Sayın meslekdaşım, bir dakika gelmek lûtfunda bulunursanız benimle, ölüm raporunu ve gömülme belgesini yazalım. Birlikte imzalarız.

— Emredersiniz profesör. Sizi izliyorum.

— Benimle ne diye evlenmiyorsun?

— Paran için seni aldığımı zanneder herkes.

— Ne parası? Param mı kaldı sanki! Biliyorsun, seninle yaşıyorum diye, babam kesti bana para vermeyi!

— Evet ama, nasıl olsa, bir gün babanın mirasına konacaksın. İnsanlar pis yaratıklardır. Saçma sapan dedikodular yaparlar...

— Bize ne onların dedikodularından, vız gelir! Biz, birbirimiz için yaşamıyor muyuz?

— Hem bak bana, ben çok yaşlıyım senin için.

— Bana bak Raph, bırak bu numarayı. Bu sabah yine sana yazılmış iki aşk mektubu elime geçti!

— Postadan mı?

— Hayır, ceplerinde buldum...

— Niye karıştırıyorsun ceplerimi?

— Çakmağın istemiştin ya...

— İyi halt etmişim! Bir daha mayoyla bile olsam, yanıma bir kutu kibrit alır, göbeğime sıkıştırırım.

— Raph...

— Söyle Maria...

— Niçin bir denemiyorsun... babamla konuşmayı?

— Ne der bana adam! Maria sizin kızınız olabilirdi der!

— Ne çıkar derse! Hem dinlesene beni. Onun bütün kadınları kızı olacak yaşıydılar! Hattâ annem bile!

— O başka. Baban zengin, dilediğini yapar! Ben zengin değilim.

— Raph, hayatım, ne olur, şansını dene. Git iste beni babamdan!

— Ne işe yarar! Mutlu değil miyiz böyle de? Şimdiye kadar ondan izin mi aldık!

— Evet ama, hayatımı seninle birleştirmek istiyorum Raph...

— Birleştirdin ya işte!

— Hayır, böyle değil!.. Resmen!

— Ne demek yani? İlişkimiz «resmî» değil mi, herkes bilmiyor mu?

— Raph, senden bir çocuğum olsun istiyorum...

— Ondan kolay ne var, hanımefendi! Derhal, soyunun lûtfen...

— Hayır, Raph, şakanın sırası değil! Ciddi söylüyorum!

Raph Dun öfkелendi:

— Dinle Maria, yeter artık! Eğer babanla konuşmaya gidecek olursam, iş istemeye gelmiş biri gibi, kolumdan tutup beni kovacağını sen de çok iyi biliyorsun! Onun gözündeki, ben, yılda en azından on milyoncuk bile kazanamayan, yeteneksiz, serseri bir gazeteciden başka bir şey değilim! Biliyorsun!

— Tamam, tamam, peki öyleyse!.. Ben gidip konuşacağım babamla... Sana bir randevu alırsam, gider misin?

— Niçin gitmeyeyim? Giderim!

— Güzel! İş bana bırak!

Raph Dun içinden güldü. Yamandı bu kız! Küçük Maria onu gerçekten seviyordu demek! Raph, iki yıldan beri Maria ile yaşıyordu. En lüks otellerde, yatıp kalkmaktaydılar. Raph, Sokrat Satrapulos'un günün birinde pes edeceğini, evlenmelerine razı olacağını umuyordu. Yalnız, biraz acele etmeliydi Ma-

ria'nın babası: Raph'la dünyanın en varlıklı adamının kızıyla dolaştığını gördükleri için, her yerde kredi açıyorlardı ama cepteki para da yavaş yavaş suyunu çekmeye başlamıştı. Alacaklıları bir şey söyleyecek olunca, Raph Dun hemen dudaklarına esrarlı bir gülücük yerleştiriyor, adamlara her yöne çekilebilecek sözler söylüyordu: «Canım, hele biraz daha bekleyin... Bana kredi açmakla, belki de büyük bir yatırım yapmış oluyorsunuzdur. Değil mi ya?..»

Bu numara şimdiye kadar işe yaramıştı. Üstelik, büyük bir iş üzerindeydi. Bunu bir kıvıracak olsa, dünyanın parasını kazanacaktı. Ama ne olursa olsun, Maria'ya o bakıyordu şimdi. Kız ona bir Astor Martin araba, birkaç da pahalı mücevher hediye etmişti. Satsa, şimdiye kadar Maria için harcadığı parayı çıkarabilirdi. Yunanlı'nın onu damatlığa hiç bir zaman kabul etmeyeceğini biliyordu. Ama, yine de belli olmazdı. Gazetecilikle ilgili söz aklına geldi. Gazetecilik insanı her şeye ulaştırır, ama gazetecilikten kurtulmak şartıyla...

Şimdiye kadar, yanına alıp her yere gittiği o seyyar kasa gibi kızın dışında, gazetecilikten pek bir şey sağlayamamıştı. Bu nedenle, artık biraz ayağını çabuk tutması gerekiyordu. Ellisine basacaktı nerdeyse!

— Ne dersin, enişten acaba karısının ölümüne çok üzülmüş müdür?

— Bilmem ki. O da, ötekilerden farksız. Ötekiler ne kadar rezilse, o da öyle.

— Babandan da mı fazla?

— Hepsi aynı bokun soyu. Bak, insanın bu kadar gücü, bu kadar parası varsa, geleneksel kavramların da anlamı kalmıyor. İş hayatında rezil herif filan demezler kimseye. Onun yerine «etkili adam» deyimini kullanıyorlar.

— Peki, nasıl oldu da, sen rezilin biri olup çıkmadın?

— Onların düzenlerinin dışında yaşayamadığıma göre, ben de en az onlar kadar öyle sayılırım. Bildiğim bir şey varsa, Kalenberg, teyzemi hiç sevmiyordu, hiç.

— Kimi sever öyleyse?

— Kendini. Kendini ne sanıyorsa onu. Bir de parayı sever. Aslına bakarsan, babam da tıpkı onun gibi. İşleri, çocukları ve karısı arasından her zaman yalnız işlerini sevdi.

— İyi ama, sizlerin de hiç bir şeyiniz eksik değildi.

— Nasıl değildi? Sevgiden yoksunduk, ilgiden, şefkatten. İnsan çocukken, ilgisizlikten ölür bile.

— Ölmemişsin ama bak!

— Bir bakıma, öldüm sayılır. Biliyor musun, zaman zaman, ben acaba yaşıyor muyum diye kendime sorduğum oluyor. Ne olursa olsun, genç yaşında öleceğimi kesinlikle biliyorum.

— Haydi oradan! Beni korkutmak mı istiyorsun yoksa?

— Yok, değil! İçimde öyle bir his var. Bak, bir şey söyleyeyim mi, bu kuşağın insanları var ya, hepsinin çocuklukları kötü geçmiştir bunların. İnsanın, gücünü kendi kendine kanıtlamak sevdasına kapılması hoş bir şey değil.

— Baban nasıl başlamış iş hayatına?

Achille, Joan'un boynuna kollarını doladı. Kadın, onun elerini öptü.

— Bak işin o yönü karanlık. Ailede konuşulmaz o konu. Babamla ilgili olarak, o kadar çok insan, o kadar çok şey biliyor ki... Yalnız, ben onun oğlu olduğum halde, hiç bir şey bilmiyorum.

— Büyükbaban da armatör müymüş?

— Hayır. Galiba tüccarmış.

— Peki, ya babaannen?

— Ben iki ya da üç yaşındayken ölmüş. O da esrarlı, yasağ bir konu... Annem tarafı öyle değil. Anaları, dedeleri konusunda gizli kalmış hiç bir şey yok. Satrapulos'lar başka. On-



lar zengin olmadan önce, nenin nesiymişler? Meçhul! Babam bana sanki öksüzmüş gibi, ne anasından, ne de babasından hiç söz etmedi.

— Peki, sordun mu sen?

— Hayır.

— Neden?

— Bilmiyorum. Sormadım ama nasıl olsa günün birinde...

— Öğrenmek istemiyor musun bunları?

— İstiyorum. Yalnız, pek de içimden gelmiyor. Bir şey söylemediklerine bakılırsa, herhalde pek gururlandıkları bir konu olmamalı!

— Herhalde. Yalnız, dışardan bakılınca, sizinkilerin mutlu olmalarını sağlayacak her şeyleri var!

— Öyle ama, mutlu değiller! Elde ettikleri başarılar onları daha açgözlü yapıyor. Sayılamayacak kadar da çok başarı sağlıyorlar! Orası öyle! Yalnız, kısır döngü içinde bunalıp kalmış yamyamlara benzemeye başladılar! Her an bir şeyler yapmak tutkusundalar! Hiç bir şey bulamazlarsa, insan yiyorlar. O da bitti mi, kendilerini yemeye, başlıyorlar.

— Korkunç bir şey değil mi bu sence? İnsanın hem o kadar parası olsun, hem de sıkıntıdan patlasın!

— Korkunç olmasına korkunç! İnsan o kadar zengin olmamalı! Kesin bir seçim yapmak gerek: ya parayı seveceksin, ya yaşamayı, ya aşkı seçeceksin; ya da parayı. Birlikte olmuyor bunlar! Haydi yeter artık! Hayli ukalâlık ettik. Gel şimdi adaların üstünden uçalım. Bak gör, yeni uçağıma bayılacaksınız!

Achille, on altı yaşından bu yana uçak kullanıyordu. Joan'la birlikte, denizin üstünden uçarlarken, bazen uçağı otomatik pilot aygıtına bağlar, kadınla gökyüzünde sevişirdi.

— Peki, biraz saçlarımı düzeltelim, hemen geliyorum!

— Haydi çabuk ol! Güneşin batışını kaçırmayalım!

— Bakınız bayım, sizi kabul ettimse eğer, bunun nede-  
ni, kızımın yalvarıp yakarmasıdır. Şunu da açıkça söyleyeyim.  
İstemeye istemeye kabul ettim sizi. Hem sonra, şu sıralarda  
olup bitenleri biliyorsunuz, bu nedenle de vaktimin az olduğu-  
nu herhalde anlıyorsunuzdur.

Raph Dun, bu buz gibi, üstelik hakaret dolu sözlerle, te-  
peden tırnağa yıkandığını sezdi. Gerçekte, Yunanlı'nın, «Gel  
bakalım, sevgili damadım!» diye ona kucağını açmayacağını bi-  
liyordu. Ama ne olursa olsun, adamın hiç değilse, nazik davra-  
nacağını ummuştu. Hem sonra, bu kendini beğenmiş moruk,  
onu ister beğensin, isterse beğenmesin, Raph kendini biraz da  
aileden sayıyordu. Bu çeşit blöflere pabuç bırakmaya niyeti  
yoktu.

— Bana karşı bu kadar olumsuz duygular beslemenizin  
nedenini öğrenebilir miyim?

— Duyguyla filân ilgisi yok bunun. Konuya gelelim. Ne  
istiyorsunuz benden?

Raph Dun büsbütün bozulmuştu...

— Maria size söylemedi mi?..

— Neyi söyleyecekti? Sizinle yattığımı mı?.. Gerçeği ister-  
seniz, acıyorum ona, ama elimden ne gelir? Her zaman delibo-  
zuk insanlara tutuldu o kız... Önce bir boğa güreşçisine, sonra  
bir otomobil yarışçısı, bir elçilik kâtibi... şimdi de siz!

— Maria'nın geçmişi beni ilgilendirmez.

— İnsan sevdiği kızın geçmişini bilirse, geleceği üzerinde  
de aydınlanmış olur.

— Bakınız bayım, bu dersleriniz de ilgilendirmez beni.  
Ben sizden kızınızı istemeye gelmiştim. Takındığınız bu tutum  
karşısında, yalnız şunu haber vermekle yetineceğim, evlenece-  
ğim Maria ile.

— Öyle mi! Kutlarım sizi öyleyse! Herhalde gelinlik için  
benden borç para almaya gelmişsinizdir?

— Bana bu şekilde hakaret etmenize izin veremem!

— Ulan serseri, bir de kalkıp, kızmış, alınmış adam numaraları yapma bana! Siz nesiniz biliyor musunuz? Hayatta bir baltaya sap olamamış, çapkın, budala herifin birisiniz. Şimdi de, yaşlılık günlerinizi garanti altına almak istiyor olmalısınız!

— Yeter artık! Siz kendi suratınıza baktınız mı?

Yunanlı, Raph Dun'un üstüne yürüyüverdi. Herifi ceketinin yakasından kavradı. (Dun'ın sırtındaki giysileri, Roma'nın ünlü terzisi Ciffonelli'nin makasından çıkma, çok güzel bir takımdı, faturası bir ay önce gelmişti).

— Bakın dinleyin beni öyleyse!.. Madem ki o zavallı Maria ile evleneceksiniz, her şeyi öğrenmenizde yarar var... Siz, ciğeri beş para etmez bir dolandırıcı, pis bir soyguncusunuz! İğrenç bir dedikodu yazarınız! Başka bir bok da olamazsınız! Anahtar deliklerinden, ötekinin berikinin özel hayatını gözleyen, pis bir şantajcı... Üstelik iğrenç bir jigolo... Bundan yirmi yıl önce, dolaylı yoldan annemin canına kıydığınız zaman, sizi niçin gebertmedim biliyor musunuz? O kokmuş kanınızla ellerimi kirletmemek için!

Raph Dun, kanının yüzünden çekildiğini hissetti... Acaba nereden öğrenmişti bunları? Kekeleydi:

— Neler saçmalyorsunuz?.. Neler söylüyorsunuz?.. Annenizle ne ilgim...

— Has'tir git buradan bok herif! Maria senin yanında kaldıkça ona on para vermeyeceğim! On para bile yok! Sen de kendini kolla bundan böyle! Bak, haber veriyorum, yirmi yıl önce başına gelmeyen şey bu kez başına gelebilir... Bugün, yarın, ne zaman olursa!.. Kaza der geçerler! Yaptığın pislikleri herkes bildiğine göre, kimse acımaz sana. Hiç kimse!..

Raph Dun'ın, Sokrat hakkında bütün bildiği, adamın çapkınlığından uluslararası jet sosyetesindeki yaşantısından ibaretti: Şimdi ise, karşısında yırtıcı bir hayvan, rıhtım serseriliğinden yetişmiş bir gangster vardı. Durumu kurtarmak amacıyla son bir manevra yapmaya yeltendi:

— Sayın bayım... Anneniz konusuna gelince...

— Çabuk defol!

— Maria ise...

— Has'tir burdan dedim ya!

Yunanlı'nın yüzündeki ifadeyi görünce, burada geberip gitmektense, susmanın daha tutarlı olacağına karar verdi. Çıktı adamın yamndan. Daha sonra, Maria, babasıyla konuşmalarının nasıl geçtiğini sorduğu zaman, Raph, «Yunanlı'nın çok işi olduğunu, biraz sinirli görüldüğünü; herhalde kendisiyle bir kez daha konuşmak gerekeceğini, umursamaz bir tavırla anlattı. Maria, böylece, bu adamla ilişkisinin resmî bir duruma giremeyeceğini anladı.

## 35

— ACHILLE, sen misin? Ben enişten, Herman...

— Evet, ben Achille...

— Sesimi iyi duyuyor musun?

— Evet.

— Öyleyse iyi dinle beni, çok önemli bir şey söyleyeceğim sana. Başıma gelen felâketten ötürü seninle konuşmaya karar verdim.

— Dinliyorum sizi.

— Achille, senin baban var ya, kötü herifin biri baban, duydu mu?

— Evet.

— Sana hiç babaannenden söz etti mi?

— Ha... Hayır...

— Peki merak etmiyor musun, Achille? Biliyor musun, sen çocukken, benim yatıma gelip oynarken bile şimdikinden daha meraklıydın... İrena'yla ben, seni çok severdik o zaman, biliyor musun?.. Sor bakalım bir gün baban olacak o adama, babaanneni neden aklıktan öldürmüş! Kadının nasıl öldüğünü

de sor! Hem sonra onun nasıl gömüldüğünü hiç duydun mu?

— Hayır.

— Baban, umarım, zevkle anlatacaktır sana bu konuyu! Bak, bir şey daha var, Achille... Teyzen sana tapardı... O öldü diye, sakın beni unutma, olur mu? Benim için hiç bir şey değişmiş sayılmaz. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, paraya, yardıma falan, unutma, ben burdayım! Güvencibilirsin bana... Joan konusunda babanın ne kadar haksızlık ettiğini de biliyorum... Görüyorsun ya, haberim var... Unutma, olur mu? En ufak bir sıkıntın bile olursa, haber ver bana. Hemen yardımına koşarım!

— Sağolun, cnişte.

Achille telefonu kapattı. Bir acayıplik vardı ortalıkta. Çok kısa zamanda, insanı usandıran, tüketen, birbiriyle çelişen birçok şey olmuştu. İrena'nın ölümü üzerinden daha bir ay bile geçmemişti. Sonra Maria ile evlenmek isteyen Raph Dun, o kumarbaz, o kukla herif, o pis çapkın, gırtlığına kadar borç içinde bocalayan o serseriye, babası, kovmuştu.

Sanki, Joan ile Raph Dun aynı nitelikte insanlarmış gibi, Sokrat, şimdi de Achille'e aynı davranışta bulunmak istiyordu! Kaldı ki, onları birbirlerinden ayırmak amacıyla korkutmak, şantaj, mirasından yoksun bırakmak gibi, başvurmadığı yol kalmamıştı. Hattâ, Joan'ı satın almaya bile kalkışmıştı! Oysa, Joan, Achille'le kalmak için, kuru ekmekle suya katlanır, tuvaletleri yerine blucin pantolonları giymeye bayılır, pahalı lokantalar yerine ucuz, herkesin gittiği aşçı dükkânlarını, köftecileri sever, para ile alay ederdi!

Yalnız bir tek kadına bağlanacak yaradılıştaki Achille, Joan'a da haber vermeden, yüksek bir hayat sigortası yaptırmıştı. Achille'e bir şey olacak olursa, Joan'ın eline sigortadan elli milyon dolar geçecekti. Joan böylece hayatının sonuna kadar para sıkıntısı çekmezdi. Achille'in bu amaçla sigorta şirketine ödediği yüksek primleri öğrenecek olsa Joan çok kızardı herhalde.

Saatine baktı. Gitmek zamanı gelmişti. Babası onu görmek istemiş, randevu vermişti. Canı sıkıldı buna. Babasına bir kez daha hayır diyeceği için üzüldü. Üstelik, onun, Joan'la ilgili sevgisini hiç anlamamasına kızdı. Bunun ötesinde, eniştesinin o kasıtlı sözlerini dinlemiş olduğuna da içlerledi.

Bunların hepsi can sıkıcı, berbat şeylerdi. Böyle şeylerle hiç ilgisi bulunmadığını yavaş yavaş kesinlikle anlamaya başladı. Kimseye ihanet etmemiş, yalan söylememiş, Satrapulos'un çocuğu olmayı da istememişti ya! Öyleyse, rahat bıraksınlardı onu! Bundan böyle, kimden gelirse gelsin, kim söylerse söylesin, öğüt dinlemeyecekti.

Babası isteklerini engellemeye kalkarsa, bunun sonucunu da göze alması şarttı.

Uzunca bir süre, sessizlik içinde, birbirlerine bakiştılar. İkisi de, girişecekleri savaşın son savaş olacağını, ne birinin, ne ötekinin, kendi özel nedenlerinden ötürü, geri çekilmeyeceğini biliyorlardı.

Achille, başına buyruk özgür adam rolünü sonuna kadar oynamak istiyor; babası ise oğlunu kendi etkisi altında tutmak, varisi ve —ileride— işlerinin tek yöneticisi yapmak düşüncesini elden bırakmıyordu.

Babasının sessizce işareti üzerine, Achille, çalışma masasının tam karşısındaki koltuğa yerleşmişti. Hiç etki altında değildi. Tam tersine, hayatında ilk kez, babasına eleştirici bir gözle bakıyor, onu inceliyordu. Bu kadar büyük bir masası bulunan bu çalışma odasında, o kocaman mobilyaların arasında, onun ufacık kaldığını görüyordu. Yunanlı, yüksekte alan, küçümseyici bir tavırla saldırıya geçti:

— Zavallı! Acıyorum sana!

Achille oralı olmadı. İşin tuhafı, hiç farkında bile olma-

dan, babasının bir tikini benimsemişti. Elini pantolonunun sağ cebine atmış, cebine sıkıştırdığı Joan'un iki mektubunu buruşturup duruyordu. Aynı anda, Yunanlı da, pantolonunun sağ cebinden hiç eksik etmediği, para destelerini yokluyordu.

— Anan yaşında bir kadınla yatıp kalkıyorsun diye kendini erkek mi sanıyorsun yoksa?

Achille, sükûnetle susturdu babasını:

— Sen, kızın olacak yaşta kadınlarla evleniyorsun ya!

Öylesine ağırdı ki bu sözler —Achille şimdiye kadar onunla hiç böyle konuşmaya cüret etmemişti— Sokrat aldırılmaz gibi davrandı. Üzerinde bile durmadı. Yine saldırdı:

— Yalnız yaşlı, boşanmış, yıpranmış bir karı olsa neyse, üstelik, para yediriyorsun ona.

Bu iddia yalandı. Achille, bunun yalan olduğunu haykırmamak için kendini zor tuttu. Etkilenmemiş gibi, ona meydan okumayı tercih ediyordu:

— Bana öyle geliyor ki, bizim aileye özgü bir şey bu.

Yunanlı yerinden zıpladı, haykırdı:

— Çabuk, çeneni kısı!.. Enayinin tekisin sen! Joan da biliyor senin ne hıyar olduğunu! Alay ediyor seninle! Her şeyi biliyorum, her şeyi! Yaptırdığın o hayat sigortasını, karıya elli milyon falan filan dalgalarını, hepsini biliyorum!.. Delisin sen! Bana baksana! Benim kazanmak için didindiğim, binbir tehlikeyi göze aldığım o paraları, oğlumun har vurup harman savurmasına göz yumar mıyım sanıyorsun?..

Achille rüya görüyor gibiydi! Sanki kendisi değil de, bir başkası babasıyla çekişiyor, kavga ediyor ve babasıyla kavga ettiğini sandığı o başkası, tutuyor, Sokrat'a, Achille'in aklının ucundan geçirmediği şu sözleri söylüyordu:

— İyi ama, ben sana parayı kimlerin uğruna harcadığını soruyor muyum hiç?

Çatlayacakmış gibi olan Sokrat gözlerini açtı, bağırdı:

— Ne dedin? Ne dedin?.. Ne zamandan bu yana sana he-

sap vermek zorundayım ben it?.. Ben mi sana bakıyorum, yoksa sen mi bana?

— Herhalde bana sen bakıyorsundur ama, şunu bil ki, ben öyle yalnız parayla yaşayanlardan değilim.

— Vah zavallı enayi vah! Eğer paran olmasaydı, o sevgili Joan'nunu on dakika bile yanında tutamazdın!

— İstersen parasızlığı sen de dene bir kez! Bak bakalım o zaman Peggy suratına bakar mıydı!

Yunanlı bir süre durdu. Bu konuşma elini ayağını kesiyor-du onun.

— Ne demek istiyorsun?

— Hiç. Ben anlıyorum ne demek istediğimi.

Bu ağır sözler Yunanlı'nın yüzünü allak bullak etti. Başını ellerinin arasına alarak, bomboş gözlerle bir yere bakıyormuş gibi, dalınca, Achille biraz acıdı Sokrat'a. Bununla beraber gerilemedi. Gerileyecek olursa, çabucak yıkılabileceğini biliyordu. Biraz sonra, titrek bir sesle kekeledi:

— Baba...

Yunanlı cevap vermedi. Achille tekrarladı:

— Baba...

Sokrat'ın dudaklarından, kendi kendine konuşuyormuş gibi, sözler dökülmeye başladı:

— Kızkardeşin bırakmış kendini bir jigolonun eline... Hadi diyelim ki, o kız... Ama sen, sen benim tek erkek evlâdımsın... Ben seni başka türlü sanıyordum... Senin için başka tasarılarım vardı...

— Üzgünüm ama baba, ne yapayım... Senin adına, senin hayatını yaşayamam ki. Sen de benim yerime geçip, benim hayatımı yaşayamazsın... Hem... bu kadar değil söyleyeceklerim...

Yunanlı, biraz şaşırmış gibi, başını kaldırdı:

— Seninle ilk kez böyle bir konuşmaya girişiyoruz, umarım ki son olur bu. Madem yaraya elimizi attık, bu cerahati kökünden kazımakta yarar var...

Sokrat hayretle sordu:



— Ne demek istiyorsun? Anlamadım!

— Maria ve ben, yıllar yılı birtakım şeyleri öğrenmeye çalıştık. Kendi kendimize bir yığın soru soruyorduk. Sen, hemen her zaman, iş gezilerindeydin. Annem de pek evde oturmuyordu... Arada sırada, uşakların, hizmetçilerin konuşmaları çalınıyordu kulağımıza. Duymamış gibi davranıyorduk. Pek iyi anlamasak bile söylediklerini, işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlıyorduk... Henüz yirmi dört yaşındayken, o serveti nasıl elde ettiğini merak ediyorum... Herhalde oturduğun yerde böylesi zengin olmadın ya! Öğrenmek istiyorum... Anlatmak zorundasın bunu... Çok ciddi bu benim için... Çok... Böyle yaşamam artık...

Yunanlı konuşmasına devam etmesi için işaret etti:

— Söyle, söyle, konuş.

— Bana büyük annemden, yani kendi annenden de söz etmeni istiyorum, anladın mı?

— Ne işe yarar? O öldüğü zaman, Maria ile sen, iki yaşındaydınız.

— Daha iyi ya! Eğer istersen, Maria'ya söylemem anlatacaklarını. Ama bana açıklamalısın... erkek erkeğe konuşabiliriz...

Yunanlı başını salladı, acı acı söylendi:

— Erkek erkeğe demek...

Achille o zaman kendi ağzından şu sözlerin çıkıverdiğini duydu:

— Ne diye kadını açlıktan öldürdün? Ne diye?

Satrapulos bir saniye içinde o biraz önceki savaştı havasını takındı. Bağırdu:

— Bu pisliği kim uydurdu? Kim söyledi sana?

Achille inatçı ama tatlı bir sesle devam etti:

— Kimin söylediği önemli değil... Gerçek mi, sen ondan haber ver...

Sokrat bir şey söylemiyordu. Achille directti:

— Gerçek mi bu, baba?

Yunanlı müthiş bir bağırışla:

— Evet, gerçek!.. Ne olacak yani gerçekse?

— Niçin yaptın bunu?

— Sana ne? Ne diye burnunu sokuyorsun böyle şeylere?..

Hem ne sanıyorsun sen?.. Bugünkü durumuma gelebilmek için neler yaptığımı, neler çektiğimi biliyor musun? Durup duruken, kendi kendine oldu sanıyorsun herhalde her şeyi! Öyle değil mi? Bak bana, ben yoksul geldim dünyaya, anladın mı? Korkunç olaylar geçti başımdan, korkunç! Sen ise, zenginlik içinde, varlık içinde doğdun; şimdi de kalkmış bana hesap soruyor, yargıç kesiliyorsun karşımda! Geçmişim hiç ilgilendirmez seni! Ne seni, ne de başkalarını! Çık git şimdi karşımdan! Kimin yanına gidersen git! Kiminle yaşamak istersen, git de yaşa! Vız gelir artık bana! Vız gelir!

— Baba...

— Baban kadar taş düşsün kafana! Madem ki erkek rolleri oynamaya kararlısın, haydi git de kendi başının çaresine bak!

Achille, o incecik sesiyle şu müthiş karşılığı verdi:

— Kendi başımın çaresine baksam bile, senin açlıktan ölmene seyirci kalmam, merak etme!

Yunanlı bu tekmeyle yedi, hâzmetti. Fakat, gözlerini, öğlunun gözlerinin içine dikti, başladı konuşmaya:

— Güzel! Mükemmel! Madem ki, bu kadar direniyorsun, her şeyi anlatacağım sana! Ama her şeyi! Tüm çıplaklığıyla! Senin bilmeni istemediğim bazı gerçekler vardı ama... onları da söyleyeceğim! Sen bilirsin artık! Madem ki kirli çamaşırları ortaya dökmek günü geldi çatı, aç kulaklarını da iyi dinle öyleyse! Dinle de gör bakalım, bizim ailenin kimlerden oluştuğunu anla! Sen bilmezsin, nereden bileceksin ki! Sen Amerikan uğruğundasın ama ben İzmir dolaylarında dünyaya gözlerimi açtım... Salaş bir kulübede doğdum. Penceresi bile yoktu o kulübenin. Katranlı branda bezi örtmüştük tepemize, dam yerine... Türkiye'de, Yunanlılara, o tarihlerde, Anadolu'nun yahudileri

diye bakarlardı... Soysuz sopsuz, çingeneler gibi!.. Yabancıydık onlara! Türkiye’de yabancı gibi ölürdük de, Yunanistan’da değil mi sanki! Yunanistanlı Yunanlılar, vatan topraklarını terkettik diye, kendilerinden saymazlardı bizi. Ne yapacaktık peki! Açlıktan ölecek miydik? Hayatımızı kazanmak zorundaydık. Nasıl olursa olsun, nerede olursa olsun... Türklere gelince, onlar da kendi toprakları üzerinde durmadan çoğalıyoruz diye kızıyorlardı bize... Kafaları kızınca, bizden çıkarıyorlardı acısını. Ben altı yaşımdayken, —hatırlarsın, sana ilk yelkenli gemini altı yaşındayken hediye etmişim— ama ben altı yaşımdayken, savaş patladı... Babamın kardeşleri, amcalarım, dördü de öldü çarpışmalarda... İçimizde açlıktan ölenler de olmadı değil! Öylesine yoksul, öylesine parasızdık ki, annem, karnımızı doyurabilmek için, sade suya koca bir lahanayı atar kaynatırdı... Suyunu çorba diye içerdik!.. Üç gün yaşadık o lahanayla! İşte daha o zaman yemin ettim ben kendi kendime... Zengin olmaya yemin ettim... Açlıktan ölmek istemiyordum. Ne yapacak yapacak, mutlaka zengin olacaktım...

Yunanlı yoruldu, sustu bir süre. Achille dikkat kesilmiş, dinliyordu. Yüzündeki çizgiler gerilmişti. Artık başka soru sormaya cüret edemiyordu. Kırık dökük, durgun bir sesle devam etti babası:

— On iki yaşıma gelince kaçtım evden! Çürük bir gemiye atladım... Miço olarak çalışmaya başladım. Yaptığım iş, mutfakta patates ayıklamaktı. Bu işe karşılık, önüne gelen, kıcıma tekme indiriyordu... Üç yıl sürdü bu böyle! Tam üç yıl, dile kolay... Bir gün gemi Venezuela’ya gitti. Demirledik orada... Kaçtım. Bir daha ayağımı atmadım o çürük tekneye. Hoş, gemideki görevliler kaçtığının farkına bile varmamışlardır. Cebimde on para yoktu. Ama kazanmaya kesin kararlı, Caracas’a gittim... Aradan sekiz yıl geçti... Sekiz yıl sonra ilk milyonomu kutluyordum Achille!.. Anamdan emdiğim süt burnumdan gelmişti bunu kazanana kadar... Her işi yapmışım!.. Ne olursa!.. Haftada üç kez hiç uyku uyumuyordum. Gündüz bir işte,

gece başka bir işte çalışıyordum... Kazandığımı harcamıyordum... Kafamı çalıştırıp duruyordum... Hiç bir fırsatı kaçırmıyordum... Bir sürü insanla tanışıyordum... Bunları bir başka gün anlatırım sana, sakın kafayla. Yalnız şu kadarını bil, öylesine açlık çekmişim ki, bin yıl yaşasam doyamazdım... Bak bana, bugün bile, arada sıra, açlık duyduğum olmuyor değil... Doğru, babaannen öldüğünde, onu otuz yıldır görmemişim...

— Mezarı nerede?

— Onun mezarı deniz oldu. Öyle istemişti. Cesedinin yakılmasını, küllerinin Yunanistan kıyıları açıklarına dökülmesini ister dururdu... Kaderi öyleymiş onun... Yunanistan'a ayak bastıktan sonra köyünden bir daha hiç bir yere ayrılmadı... Yalnız bir kez çıktı oradan. Paris'e gidip, **Ritz**'de ölmek için... Bu sana söylediğimi herkes bilir ailede, ... annen, yanımda çalışan adamlardan bazıları, enişten olacak o hergele Kallenberg... Zaten kadın, o it Kallenberg'in yüzünden öldü!

Achille, çekinerek açıkladı:

— Babaannem hakkında sana soru sormamı da o istedi...

— Biliyordum. İntikam almak istemiştir it.

Artık iyice çökmüş olan Achille nefretle yutkundu.

— Baba...

— Yine ne var?..

— Babaannemi... otuz yıldır görmediğini söylüyordun?

— Doğru. Nedenini öğrenmek istiyorsun, ha? Haklı olduğumu söylesem ama nedenlerini açıklamasam, inanır mısın bana?

— İnanırım... ama öğrenmek istiyorum.

— Peki... Bak, ben altı yaşındayken...

Yunanlı durakladı, kesinlikle kurtulduğunu sandığı eski anılarının yeniden canlanmasını hiç istemiyordu. Hem sonra, o müthiş şeyi bilen tek insandı, kimseye hiç bir zaman söylememişti... O zamanki olayın tanıkları da ölmüşlerdi... Gırtlığını temizledi, başını önüne eğdi, belirgin bir acı duyarak, anlattı:

— Altı yaşındaydım... Amcalarım öldükten sonra... bir

gün annemin başına müthiş bir şey geldi... hem de gözlerimin önünde... Bir sürü adam... Ne kadar çocuk olursam olayım, bir daha unutamadım o sahneyi... Sonradan ne zaman onun yüzüne baksam, hep o tanığı olduğum sahneyi hatırlıyordum... Biliyor musun, keşke o korkunç olayda ölseydi dedim kendi kendime. Bir daha görmek istemedim yüzünü... Anlıyorsun değil mi?..

Çok sarsılmış olan Achille koltuğundan kalktı, sessizce babasının ellerini sıktı. Adamın gözleri buğulanmıştı. Achille kaçır gibi ayrıldı Sokrat'ın yanından. Deli gibi koştu gitti.

Özel uçak pistine gelince, Achille, yüzüne normal bir ifade vermeye çalıştı. Arabasının frenini çekti. İndi. Dışı beyaz badanalı bir yapıya girdi. Sorduğu soruların cevabını orada öğrenecekti. Kapısının üstünde «Müdüriyet» yazan bir odaya daldı. Daktilo kızlar, işlerini bırakıp ona baktılar. Kızların hepsi de tutkundular Achille'ye. Şansı vardı: Jeff oradaydı, yalnızdı. Jeff babasının ilk pilotlarından biriydi. O zamandan bu yana, Yunanlı'nın hizmetinden ayrılmamıştı. Şirketin, küçük taksi uçakları şubesini yönetiyordu. Achille'e ilk uçuş derslerini Jeff vermişti. Genç adam, Jeff'le konuşurken, sesine normal bir ton vermek için elinden gelen çabayı harcadı:

— Jeff! Bir şey soracağım sana...

— Sor bakalım!

— Arkadaşız değil mi?

Yaşlı pilot gülümsedi:

— Para mı istiyorsun, yoksa kıskanç bir koca peşine mi düştü?

— Dinle Jeff, babaannemin küllerini denize savurdukları zaman, helikopteri sen mi kullanıyordun?

Jeff'in yüzü, birdenbire, kapanıverdi. Katılaştı. Ona, bu

olayla ilgili olarak, hiç kimseye hiç bir şey söylememesi emri verilmişti. Kime olursa olsun, hiç kimseye. Jeff, Achille'i çok severdi ama, babasından da müthiş korkardı. Ne yapmalıydı? Basma kalıp bir sırat takındı, konuyu saptırmaya çalıştı:

— Aman be Jeff, budala rolü yapmaya kalkışma! Altı yaşında değilim artık! Ben öğreneli yıllar oldu olayı! Babam bana onları on sekizine bastığım gün anlatmıştı!

— O kadar zaman geçti ki üstünden... Unuttum bile... Evet, galiba ben kullanıyordum helikopteri...

— Pckâlâ! Bakıyorum hâlâ korkuyorsun...

— Peki, peki, kazandın yine! Söyle bakalım! Nedir öğrenmek istediğin?

— Bak Jeff, babaannemin küllerini nerede denize savurdunuzdu?

— Dur bakayım. Gel bak...

Masasından kalktı, duvarda asıl duran büyük bir haritanın yanına gitti...

— Bak şuraya... Kıyıda şu noktayı görüyor musun? Hiç uçtun mu oralarda?

— Biliyorum, uçtum...

— Bak, şuradan hareket ettik... Baban alçaktan, hep aynı hızda uçmamı istemişti... batıya doğru...

— Ne kadar hızla uçuyordun?

— Helikopterle uçuyorduk. Pek hatırlamıyorum... saatte yüz mil filan olmalı...

— Ne kadar zaman o hızla uçtundu?

— Onu gayet iyi hatırlıyorum. Yarım saat. Ne yapacaksın ki? Niye soruyorsun?

— Yeni Bonanza uçağını denemem gerek de ondan... İster o yöne doğru, isterse başka bir yöne doğru... hepsi bir... Oraya doğru uçarsam daha iyi... Hiç değilse, kesin bir uçuş hedefim olur...

— Şimdi mi alacaksın uçağı?

— Evet...

— Ne zaman geri getirirsin?

— Ya bir, ya iki saat sonra... Gidip dönene kadar.

— İyi ama çok geç oldu artık, teknisyenleri getirtip baktıramam ki uçuştan önce... Neyse sürat göstergesine çok dikkat et... Galiba arızalı o meret.

— Merak etme, bakarım... Haydi, biraz sonra görüşürüz, sağol!

— Görüşürüz tabii! Hey baksana... Joan'u da alıyor musun yanına?

— Hayır, yalnız uçacağım.

— İstersen ben de geleyim?

— Hayır, babacığım! Eksik olma!

Kırk beş dakika sonra, Achille, yirmi yıl önce, cenaze alayının uçtuğu o güzel manzaralı yerlerin üzerinden uçmaktaydı. Babaannesinin yaşadığı o dağ köyünün tepesinde birkaç kez tur yaptı. Oradaki insanların nasıl yaşadıklarını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Kanat kırdı denize doğru. Dimdik yükselen, bembeyaz sivri kayalığın üstünden geçti. O sarp yerde, bir çoban, birkaç keçi otlatıyordu. İki saat sonra karanlık basacaktı. Uçağa gaz veren mekanizmayı, saatte yüz mile göre ayarladı. Kızarmakta olan güneşe yöneldi. Saate tekrar baktı. Bağlı olduğ a koltuğa iyice yerleşti. Şimdiye kadar kendisinden gizlenmiş olan o geçmiş i kafasından geçirmeye başladı. Babası anlatırken duymadığı heyecanı, şimdi yalnız başınayken, duymaktaydı. İnsan kendini rahat, her türlü tehlikeden uzak sanıyordu, oysa, siz daha ortada yokken, ailenizde karmakarışık olaylar geçmiş, gözyaşı dökülmüş, çıldıranlar olmuş, cinayetler işlenmiş, kanlar akmıştı... Achille bunları düşündükçe, kendisinin de garip bir biçimde bu olaylara bağlı olduğunu seziyordu. O olayların kendisini de etkilemiş olması olağandı. Hatta, belki de her şey dönüp dolaşıyor, onda sonuçlanıyordu.

Aynı denemelerden geçmediği, aynı çekişmeleri yaşamadığı için, insanların biraz daha para uğruna, biraz daha gururlanmak amacıyla, çekişmelerini, dövüşmelerini aklı almıyordu.

Kaldı ki, öylesi şeyler, ona göre, gerçek bile sayılmazdı. Bilânçolar, rakkamlar, dünyanın yedi denizine taşınan milyonlarca ton petrol ve benzeri şeyler hiç de gerçek sayılmazdı. Achille'ye göre, güneş gerçektir. Dalgalar gerçektir. Kıyılardaki kumlar gerçektir, Bir de, Joan'un saçları gerçektir.

Yarım saatten beri uçmaktaydı: O noktanın üstünde olmalıydı. Dönmeye başladı. Hızı düşürdü, gittikçe alçaldı, uçak neredeyse, denizin üstünde köpüren küçücük dalgacıklara değecekti. Kendisi daha beşikteyken, burada olup bitenleri gözlerinin önüne getirmek için büyük bir çaba harcadı. Babası, annesi gözlerinin önüne geldi. Annesi bir gün, bembeyaz, pırıl pırıl bir tuvalet giymişti. Kendisi çamurlara düşmüş, bulanmıştı. O durumda bile, annesi, ona kollarını açmış, o bembeyaz tuvaletin kirlenmesine aldırış bile etmeden, onu kollarının arasına almıştı. Bu sahneyi hatırladı. Sonra, rüzgârda savrulan külleri, görür gibi oldu. Gözleri doldu...

— Tuh Allah kahretsin!

Motörde, birdenbire, bir tutukluk olmuştu! Sağ kanadı denizi taradı... Achille, yükseltmeye çalıştı uçağı. Bonanza ancak birkaç metre yükselebildi, kendi ekseni üzerinde dönmeye başlamasıyla, denize, dimdik saplanması bir oldu.

Uçağın suyun yüzüne vurup parçalanması öyle ani olmuştu ki, kısacık bir zamanda Achille ne kemerleri çözmeye, ne de imdat işareti vermeye vakit bulabildi.

Gecenin karanlığında projektörler denizi tarıyordu. Donuk, beyaz ışıklar dalgaların tepesini yalayıp geçiyor, köpükleri aydınlatıyordu. Araştırmalara başlıyalı dört saat olmuştu. Denizin üstü, bir muhribi hareket noktası olarak alan bir yığın sürat motörü ile doluydu. Ayrıca, birkaç helikopterle, bir deniz uçağı, koskoca bir alanı durmadan tarıyorlardı. Helikopterlerden



bazıları, suları yalayacak kadar alçaktan uçuyor, bir uçağın denize düştüğü yeri belirtecek kırık parçaları, ya da yağ lekelelerini görmeye çalışıyorlardı.

Uçağın karaya düşerek parçalanmış olması sözkonusu olmazdı. Kurtarma ekipleri, uçağın izlediği rotaya rastlayan yerleri, adım adım aramışlardı. Köylere haber salınmış, jandarmalar, kendi bölgelerinde hiç bir ize rastlamamışlardı. Kimse, bir şey görmemiş, bir ses duymamıştı. Yalnız, Spiro adında bir çoban, güneşin batmasından biraz önce, küçük bir uçağın, keçilerinin üstünde birkaç kez döndüğünü, sonra Batı'ya yönelerek, denize doğru uzaklaştığını söylüyordu. Hava kuvvetlerine bağlı askerler tarafından kulübesinden alınan Spiro, uçağın hangi yönde gözden kaybolduğunu onlara göstermişti. Çoban Spiro, ona kalsa bundan tam yirmi yıl önce, bir arada bir sürü helikopterin nasıl aynı yönde denize açıldığını gördüğünü anlatacaktı. Ancak, askerlerin acelesi vardı. Bu nedenle, Spiro susmayı yeğ bulmuştu. Kaba adamlardı askerler. Onun yanından ayrılırken, teşekkür bile etmemişlerdi.

İlk tehlike işaretini Jeff vermişti. Achille'in gereken sürede dönmediğini anlayınca, tam iki saat, ecel terleri dökerek, kimseye bir şey söylemeden beklemişti. Sonunda, meraktan çılgına dönen pilot, Yunanlı'ya haber vermiş, Achille'le yaptığı konuşmayı da, patronuna, kelimesi kelimesine anlatmıştı. Sokrat'a bunları anlatırken Jeff başına gelebilecekleri bir saniye bile düşünmemiş, hattâ bu açıklaması yüzünden işini kaybedebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Jeff, Achille'i çok sevdi. Oğlan daha on dört yaşına geldiği vakit, ona hem babalık, hem ağabeylik, hem bekçilik etmeye başlamıştı. Hattâ, onun koynuna girecek ilk kızları bile, titiz bir anne davranışıyla, Jeff seçmişti. Gerçekte, bu alanda Achille'e pek öyle fazla bir şeyler öğretmesi gerekmemişti. Ona bulduğu genç kadınlar, çocuğun koynundan bitik çıkıyorlar, sonra da pilota gelip, yapmak zorunda kaldıkları, program dışı numaralar için, daha fazla para istiyorlardı.

Yunanlı, felâketi haber alır almaz, her şeyi önceden hesaplayan, yapacağı her hareketi plânlayan bir savaşçı gibi davranmıştı. Araştırmalara ülke çapında girişilmesini sağlamış, kendisi de helikopterine binerek, harekâtı yönetmeye koyulmuştu. Bonanza'nın deniz üzerinde bir teknik bozukluğa kurban gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Oğlunun başarılı bir pilot olduğunu bildiği için, onun, kazada can verebileceğini aklına bile getiremiyordu. Achille, her halde uçağı planör gibi, denizin üstüne kondurmaya başarmış, çıkmış yüzmektedir, diye düşünüyordu. S.O.S. işareti vermemesine gelince, Yunanlı, oğlunun vakit kaybetmemek için böyle yapmış olacağına inanıyor, şu sıralarda, kurtarıcıların kendisine ulaşmasını, kıyıdan açıkta, bekliyordur diyordu. Bu açıdan da tehlikeli bir durum olmadığına kendini inandırıyor: Achille, nasıl olsa, uzun saatlar boyu denizde kalabilmekteydi. Yalnız, nerede?

Sabahın saat 5'inde ortalık aydınlanmaya başladı. Denizden mavimsi bir sis yükselir gibi oluyordu. Birkaç dakika sonra, altın renkli bir bulutun içinde, güneş, birdenbire kendini gösterdi.

Saat 8'de hâlâ hiç bir ize rastlanmamış, hiç bir şey bulunmamıştı.

Araştırma bölgesinde dolaşan muhripteği görevliler saat 10'da bir telsiz mesajı aldılar: denizin üstünde, şu kadar mesafede, bir yağ lekesi görülmüştü...

Mesajın ardından, bu yağ tabakasının görüldüğü noktanın kesin yeri bildirildi. Motörler, derhal hareket ettiler. Açıklanan noktada, çapı yüz metreyi geçen, siyah, mor, mavi harelî bir yağ tabakası dikkati çekiyordu. Gelen motörler, yağ lekesinin çevresini sardılar, durdular. Yunanlı, derinliğin ne kadar olduğunun anlaşılması için derhal bir sondaj işlemine girişilmesini emretti: binbeşyüz metreydi. Denizin bu kadar derin olduğu bir yerden enkaz çıkartmak imkânsızdı. Üstelik, çıkartmaya girişmeden önce, denizin dibinde enkazın bulunup bulunmadığını anlamak gerekirdi.

Achille'lenin uçakla birlikte batmış olacağı kimsenin aklına gelmediği için, araştırmalara başka yerlerde devam edilmesi uygun görüldü. Daha açıkçası, Sokrat, araştırma işlerinin yönetim merkezi olan muhribin komutanına böyle söyledi. Subaylar, birbirlerine baktılar, komutan da denizin yüzündeki araştırmaların sürdürülmesi emrini verdi.

Yunanlı öte yandan, yağ lekesinin görüldüğü yerde, her ihtimale karşı, enkaz çıkartma işlemlerine girişilmesini istedi.

— Bu çok vakit ister, dediler.

— Öyleyse, hiç vakit kaybetmeyin. Derhal başlayın. Gece gündüz çalışılacak.

Bir süre sonra, arkalarında büyük vinçler, kocaman sallarla romörkörler kıyıda hareket ettiler. Hiç kimse o derinlikten bir uçak enkazının çıkartılabileceğini sanmıyordu. Yağ lekesinin yanında demirleyen başka gemiler, radarla, iskandille bir sonuç sağlamaya çalıştılar. Sürüyle helikopter ve uçak açıklarda denizi taramaya devam ediyorlardı. Karanlık bastığında Achille'den henüz en ufak bir iz yoktu. Dev projektörler yine yakıldı. Bir yandan da, uzmanlar, denizin dibinde, uçağın enkazının kesin yerini tesbite çalışıyorlardı. Yunanlı yüzü taş gibi kaskatı, her yere yetişiyor, her işi denetliyordu. Kırk sekiz saat ten beri gözünü bile kırpmamıştı. Uzun ömrü süresince, para kazanmak, zengin olmak için günlerce yatmadığı, uyumadığı olmuştu. O zamanlar harcadığı çabalar şimdi ona gülünç, önemsiz, küçük şeyler gibi görünüyordu. İçine çöreklenen müthiş korkunun etkisiyle, Yunanlı artık neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu anlamaya başlamıştı. Gerçek servet; gerçek zenginlik, insanın sanki en tabii hakkıymış gibi ihmal ettiği, küçümsediği o hayat denilen şeydi.

Sabaha karşı saat 4'te, Sokrat'a bir mesaj getirip uzattılar. Aldı. Bu bir telgraftı. Açtı okudu. Yüzünde sinirli, öfkeli, kin dolu bir gülümseme belirdi. Telgraf Kallenberg'dendi, telgrafta şunlar yazılıydı:

DEHŞETLİ MERAK EDİYORUM. MADDİ MANEVİ HER TÜRLÜ YARDIM KONUSUNDA EMRİNDEYİM.

Yunanlı kâğıdı buruşturdu, ama kaldırıp atamadı bile, top gibi yusuvarlak yaptığı telgraf kendiliğinden elinden kayıverdi.

Araştırmaların ikinci günü sabahı, erkenden, Peggy geldi yanına. Genç kadın, Sokrat'ın renginin kireç gibi beyaz olduğunu, iki günlük sakalını, bir ara gözlükleri çıkartarak sildiği zaman, gözlerinin akına kan hücum etmiş olduğunu görünce müthiş korktu. Sokrat karısının geldiğinin farkına bile varmadı. Peggy, Yunanlı'ya biraz dinlenmesi için yalvardı. Adam, dalgın, kendinden geçmiş halde, bunu düşüneceğini söyledi. Yunanlı biraz sonra muhrip süvarisinin yanına gitti, deniz kuvvetlerinin araştırmalara son vermelerini, kendi araçlarının geldiklerini, çalışmalara bundan böyle onların devanî edceklerini söyledi. Geminin komutanı kulak asmadı bu sözlerc. Armatöre her türlü yardımın yapılması için hükûmetin özel emri olduğunu hatırlatmakla yetindi. S.S. omuzlarını silkti. Peggy'nin, koluna asılmış olduğunu bile farketmeden, helikopterine atladı. Jeff havalanır havalanmaz da içi geçti, derin bir uykuya dalıverdi.

36

ARAŞTIRMALARIN üçüncü günü, öğleden sonra, uçağın enkazının yeri bulunabildi. Yunanlı bu haberi öğrendiği zaman, uçağında, Portekiz'e doğru uçuyordu. Bu mesajı uzatan uçaktaki hostese, bütün imkânların kullanılarak enkazın çıkartılması için telsizle emir verilmesini söyledi. Uçağın içinden Achille'nin cesedinin çıkmayacağına hâlâ inanıyordu. Hem sonra, oğlunun hâlâ bulunmamış olması, Achille'nin öldüğü anlamına gelmezdi. Şimdiye kadar, denizde kazaya uğramış bir yığın insan, bundan daha kötü hava koşullarına rağmen, haftalarca aç, susuz,

yaşamışlar, sonunda yine kurtarılmışlardı.

Peygamberin villâsına girmeden önce, şoförüne emirler verdi: telefonla arayacak olurlarsa, hemen gelip kendisine haber vermesini istedi. Yola çıkmadan önce de, araştırmaları yürüten adamlarına sıkı emirler vermişti: onu üç yerde bulabilirlerdi. Portekiz'e doğru uçmakta olan, Mystère QX tipi özel uçağında, Lizbon havaalanıyla Cascais yolu üzerinde, otomobilinde, ya da Peygamberin villâsında. Yunanlı içeriye girince, Peygamber ellerine sarıldı, uzun uzun sıktı. Sokrat hafifçe başını salladıktan sonra, sert sert emretti:

— Fal kâğıtlarını getir!

Peygamber mavi kadife masa örtüsünün üstüne kâğıtları birer birer açmaya başladı. S.S. hipnotizma olmuş gibi, hiç ses çıkarmadan bakıyordu. Falcının bir tek sonuca ulaşmasını, Achille'nin hayatta olduğunu söylemesini bekliyordu. Sessizlik biraz fazla uzayınca, Yunanlı sinirlendi:

— Ne bekliyorsunu, konuşsanıza.

Peygamber, çekingen bir sesle, konuştu:

— Pek fazla umut yok...

— Umut'tan kim söz etti size?. Ben sizden umut var mı, yok mu diye sormadım! «Belki» diye bir cevap istemiyorum. Bana ya «evet» ya da «hayır» deyiniz! Evet mi, hayır mı? Kesin cevap isterim. Hoş, «evet» diyeceğinizi biliyorum! Haydi, konuşun bakalım!

— Biliyorsunuz ama, konuşan ben değilim ki, kâğıtlar konuşuyor...

— Oğlum öldü mü, yaşıyor mu?

Peygamber yirmi beş yıldan bu yana tanıdığı Yunanlı'nın soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemişti. Oysa, bugün, adamın patlamak üzere olduğunu, herşeyi yapabileceğini çok iyi seziyordu. Ona ters gelecek bir şey söylememeye, adamı, olanaklar ölçüsünde, yatıştırmaya, yumuşatmaya karar verdi. Fal kâğıtları kesin konuşuyordu: Achille artık bu dünyada değildi. Peygamberin şimdiye kadar yanıldığı olmuştu. Bu kez de yanılmış ol-

masını içtenlikle diliyordu. Fakat kesin işaretler vardı kâğıtlarda. Kâğıtların her dizilişinde ölüm vardı. Ölüm oradaydı. Hattâ, içinde bulundukları odaya bile dolmuştu. O kadar ki, Yunanlı'nın üstündeki cekete bile sıkı sıkı yapışmıştı ölüm. Nasıl söyleyecekti bunu ona? Nasıl kabul ettirecekti bu gerçeği?

— Beni dinleyin, lûtfen... Biraz daha sabırlı olun... Kesin bir şey söyleyemem. Yalnız, şunu biliniz ki... Sizinle ilgili başka şeyler de gördüm kâğıtlarda... bir tehlike ihtimali... tehlikeli bir durumda kalacaksınız gibi geliyor bana...

Yunanlı, iki eliyle masanın kenarlarını kavramış, sıkıyordu:

— Size son olarak soruyorum: Achille hayatta mı, değil mi?

Bunları bağırarak söylemişti. Peygamber tam üç saniye kararsız durdu. Sonunda gerçeği, kendi «gerçeğini» açıklamaya karar verdi:

— Korkarım ki, hayır.

Satrapulos ok gibi fırladı oturduğu yerden. Hızla kalkarken iskemlesi yere yuvarlanmıştı. Masanın üstüne kolunu uzatarak, elinin tersiyle kâğıtların tümünü süpürdü, yere fırlattı. Peygamber, halının üstüne serilen kâğıtlara çabucak göz atınca, müthiş bir korkuya kapıldı. Kâğıtlar rastgele uçuşup kondukları halının üstünde bile, ölümü gösteriyordu. Yunanlı kalın sesiyle gürledi:

— Pis şarlatan! İstemiyorum senin ölüm haberini! Bir şeyden anladığın yok! Achille yaşıyor!

Afallayıp kalan Peygamber ne ağzını açabildi, ne de bir hareket yaptı. S.S., arkasını döndü, azgın bir yaban domuzu gibi hızla salondan çıktı. Aklına başka bir şey gelmişti. Madem ki, falcı elle tutulur bir yardımda bulunamıyordu, bu durumda dört elle dine sarılacaktı: Ortodoks Kilisesi bir mucize yaratırdı. Kendisinden esirgeyemezdi bunu! Arabasına atladı:

— Çek, havaalanına!

Şöför, müthiş bir süratle yola fırlarken, otomobilindeki telefonunu açtı. Uçağındaki telsizciyi buldu, emretti:

— Bu akşam, saat 19'da, Atina'daki evimde, bir basın toplantısı düzenleyeceğim. İlgililere haber verin. Korfu başpapazının da hazır bulunacağı bu toplantıda, çok önemli bir demec vereceğim! Korfu'ya hemen bir helikopter gönderin, başpapazı alıp getirsinler! Emri tekrarlayın!

— Tamam! Söyleyin pilota, kalkışa hazır olsun. Geliyorum!

Yunanlı, bir daha Cascais'e ayak basmayacağına yemin etti.

Kallenberg, Medea Mikolofides'in gitgide bir sürüngene benzemeye başladığını düşünüyordu. Kadının kararmış, gerçekte artık yaşamayan, ölmüş cildinin üzerinde, tek canlı, tek hareketli nokta gözleriydi. Zaman zaman, onlar bile hiç oynamıyor, sanki önüne bir perde gerilmiş gibi, donuklaşıp, beyazlaşıp kalıyordu. Mavi Sakal, eski kaynanasından bir randevu koparabilmek için, günlerce yalvarıp yakarmış, neden sonra, o da buz gibi soğuk bir şekilde kabul edilebilmişti.

Medea, her iki kızıyla da evlenip hiç birini mutlu edemediği için, Kallenberg'e, haklı olarak, kızılıyordu. Mavi Sakal, «çok acele ve hayatî önemi bulunan bir konu» diye haber gönderdiği için, Medea sonunda, onunla görüşmeyi kabul etmişti. Herman, şimdi, yarım saatten beri, kadının yanında, dil döküp duruyordu:

— Bakınız lûtfen, ikimiz de aynı yaradılıştaki insanlarız! Gerçekçiyiz! Kısacası, bir üzümlük anındayız diye, kazanmak için yıllarca çaba harcadığımız şeylerin elimizden gitmesine se-yirci mi kalacağız?

— Evet ama, söz konusu olan kim, biliyor musunuz? Torunum benim, torunum!

— Bilmez olur muyum! Benim de yeğenim! Hem sonra,

öldüğüne de kesinlikle emin değiliz ki... şimdilik...

— Yok, emin olmak gerekiyor artık. Pek umut kalmadı...

— Haydi canım! Bundan çok daha şaşırtıcı ne olaylar görülmüştür! Mucize gibi kurtulanlar olmadı mı bazı kazalarda! Yalnız, Achille'yi buldukları zaman, iş işten geçmiş olacak bizler için... yani rakiplerimiz canımıza çoktan okumuş olacaklar demek istiyorum!

— Nedir istediğiniz, açıkçası?

— Satrapulos ne yapacağını şaşırmış halde. Böyle giderse, batacak, iflâs edecek! Ardından bizleri de uçuruma sürüklemiş olacak! Biliyorsunuz, İran Petrol Şirketinin hisse senetlerinin yüzde kırk dokuzu onun elinde. Yüzde yirmisinin de sizin elinizde olduğunu biliyorum. Yüzde yirmi biri de bende.

— Peki, geriye kalan on hisse kimde?

Yaşlı kadın, iş konusu açıldı, ortaya rakamlar atıldı mı, hemen kendine geliveriyor, canlanıyordu.

— Altı kişi arasında dağılmış durumda. Bir Fransızda yüzde üçü var. Yüzde ikişeri iki İngilizde. Yüzde üçü de bir sanayicide.

— Peki, sonra?

— Hepsi, ellerindeki hisseleri satmayı kabul ettiler. Hisse senetlerinin gerçek değerlerinin beş katını teklif ettim onlara. Bakınız şimdi, eğer siz de elinizdeki hisseleri benimkilerle birleştirmeyi kabul ederseniz, o adamların ellerindeki hemen satın alacağım. O zaman, hisse senetlerinin çoğunluğunu elimize geçirniş olacağız. Kısacası, şirket bizim emrimiz altına girecek. Ne dersiniz?

— Kaçı sizin, kaç benim?

— Yarı yarıya! O zaman hemen yeni bir şirket kurarız! Söylemeye gerek yok, o adamların elindeki hisseleri almak için ödeyeceğim değer farkının yarısını siz verirsiniz bana...

— Peki, adamlar satmaya hemen hazırlar mı?

— Evet. Ben ne zaman istersem satacaklar. Her birinin peşine bir adam taktım! Temas halindeler.



— Zavallı Sokrat! Çok yazık!

— Yazık olmasına yazık!.. Kötü bir şey!.. Ama, günün birinde toplanır, tekrar işe koyulursa, bize teşekkür etmesi gerekir!

— Orası belli olmaz... İnsanlar nankördürler... Yarın bu işi gerçekleştirebilir miyiz acaba?

— Siz kabul ettikten sonra, niçin olmasın! İşin başarısı çabuk davranmamıza bağlı.

— Öyleyse hemen harekete geçiniz. Size tam yetki veriyorum. Yalnız, sakın şunu unutmayınız Kallenberg: torunları mın çıkarını düşünerek kabul ettim teklifinizi!

— Hiç kuşku yok ondan!

Kallenberg bu işi başarınca yalnız Sokrat'ı kazıklamakla kalmayacağını, yaşlı Medea Mikolofides'e tatlı bir kazık atmış olacağını iyi biliyordu: o on tane hisse senedini ellerinde bulunduran adamlara, senetlerin gerçek değerinin beş katını değil, yalnız iki katını ödemeyi teklif etmiş, onlar da kabul etmişlerdi.

Yalnız, Mavi Sakal, bir başka ihtimali aklına hiç getirmemişti. Kadının da, bundan yararlanarak, ona kazık atmaya hazırlanabileceğini. Anlaşmayı imza edeceği sırada, senetlerin gerçek değerlerinin üstündeki parayı ödemeyi reddedecekti. Medea, kızlarının eski kocasının bu iki milyon dolarlık farkı ödemesini zorunlu kılacaktı. Damadıyken yaptığı kötülüklere karşılık, öde-yiversindi bu kadarcık bir parayı!

— Baksana sen bana! Ne biçim yer burası be! İçki filan da yok!

— Çok doğru! Bar nerede acaba?

— Sen dur burada, hattâ istersen barmen kılığına gir, ben gider şişeleri getiririm!

Dünyanın hemen her tarafından Atina'ya koşuşan yüz ka-

dar gazeteci büyük salonda yirmi dakikadan beri bekliyorlardı. Suratı asık, soğuk davranışlı bir uşak, onları kapıda karşılamış, salona almıştı. Çoğu, kaza haberi duyulur duyulmaz, Atina'ya kendiliklerinden gelmişlerdi. Adamlar, Yunanlı'nın oğlunun kaybolmasından dolayı üzülecekleri, saygılı davranacakları yerde, tam tersine, işin alayındaydılar. Gerçekte de, meslekleri gereği, şimdiye kadar öyle olaylara tanık olmuşlardı ki, kendilerini doğrudan doğruya ilgilendirmeyen bu gibi şeyler vız geliyordu onlara: Sadece maskaralık.

Basın toplantısı düzenleyeceğini öğrenir öğrenmez, Yunanlı'nın evine, karga sürüsü gibi akın etmişlerdi.

Boynuna birkaç tane fotoğraf makinası ve elektronik flaşlar takmış olan, sosyete çapkınına benzeyen Amerikalı bir gazeteci, düşündüklerini yüksek sesle söyledi:

— Herife oğlunun ölümü konusunda soru sormaktansa, karısının kışının fotoğraflarını çekmeyi tercih ederim!

Herkes gülüştü...

Gazeteciler, yıllar boyu, Sokrat'la karıları konusunda yazacaklarını yazmışlar, bu alanda haber sıkıntısı çektikleri zaman, yalan haber yazmaktan geri kalmamışlardı. Okurlar da, her sabah, kahvaltılarını yaparken, gazetelerinde, Sokrat Satrapulos, Peggy, Kallenberg ya da Menelas'la ilgili günlük dedikodu haberleri görünce seviniyor olmalıydılar. Onlarla ilgili haberleri, aslı astarı olmayan palavraları okuyunca, kafalarında binbir hayal kuruyor, katlanacakları sekiz saatlik çalışma süresini, çalışırken karşılaşacakları terslikleri daha rahatlıkla göze alabiliyorlardı anlaşılan.

Şimdi ise, gazetecilerin eline iki bomba haber geçmişti. İkisi de şekerli kaymaklı cinsten iki haber. Yazı işleri müdürleri hiç kuşkusuz sevinecekler, gazetelerinin satışında, en hafifinden, herhalde yüzde otuz artış olacaktı!

Salonun arka tarafındaki büyük bir kapının iki kanadı birden açıldı. Elllerinde, Meryem ananın bir metre boyunda mermer bir heykelini taşıyan iki uşak girdi içeri.

Bir Alman gazetecisi, Meryem ana heykelini görünce, kendini tutamadı:

— Diz çökün arkadaşlar, duaya başlıyoruz, diye espri yaptı.

— Sahi yahu. Ne halt etmeye bizleri buraya topladı bu herif? Oğlunun çoktan öldüğünü bilmiyor muyuz sanki?

— Uçağı kullanırken fitil gibiydi herhalde!

— Deli misin sen! Ben iyi tanıyorum oğlanı! Ağzına sudan başka bir şey koymazdı zavallı!

Meryem ana heykelini yüksekçe bir yere yerleştiren uşaklar salondan ayrıldılar. Hemen arkasından, kapı tekrar açıldı.

— Kesin artık traşı! Geliyorlar!

Ortodoks kilisesinin gösterişli bir papazı, sırtında tören cüppesiyle, girdi içeriye. Uzun, beyaz sakallı papazın suratında iğreti bir ciddiyet vardı. Arkasından... Peggy göründü!

Gazetecilerden biri yanındaki arkadaşına döndü:

— Kariya bak, dedi. Tam bana göre! Gördün mü nasıl oynatıyor kalçalarını! Yuh be!

Peggy'nin arkasından Yunanlı girince, kapı kapandı. Sokrat'ın sırtında her zamanki siyah alpaga kostümü vardı. Beyaz gömlek, koyu kravat... Saçları paslı demir rengine. Her haliyle, kendi alışılmış kişiliğinin aynıydı. Purosusu eksikti sadece. Ne var ki, gözlüklerini çıkardığı zaman, adamın tanınmayacak hale geldiği görüldü. Rengi bembeyazdı. Yüzü yorgunluktan çökmüştü. Gözlerinin altı mosmordu. Film kameraları, fotoğraf makinaları çalışmaya başladı. Çevreyi saran sessizlikte, yalnız kameraların motor hırıltısı duyuluyordu. Orada bulunan gazetecilerin hepsi, eski kadın avcısının birdenbire çok değişmiş olduğunu farkettiler. Başpapazla Peggy, küçük bir masanın arkasına geçip oturdular. Yunanlı ayakta kaldı. Bir fotoğrafçı, yanındaki meslektaşına, öfkeyle söylendi:

— Hey John, makinanın ayağını biraz öteye çeksene! Ben rahat çalışamıyorum.

Delişmen davranışlı bir kadın gazeteci yorumunu yüksek sesle yaptı:

— Herif crimiş, bitmiş be!

— Baylar!..

Yunanlı konuşmaya başladı:

— Sizlere, Korfu başrahibi, monsenyör Corybantes'i tanıtmakla onur duyarım. Sayın Corybantes, söyleyeceğim sözlerin tanığı olmayı, lûtfedip, kabul ettiler. Kendilerine hem bu alçakgönüllülüğü için, hem de benden esirgemediği bir başka lûtfu için, sizlerin önünde, candan teşekkürlerimi arz etmek isterim. Monsenyör hazretleri, biraz önce de değindiğim gibi, çşsiz bir anlayış gösterdiler, tam altı yüz yıldan bu yana, din kardeşlerimizin Korfu'ya giderek, ziyaret ettikleri Beyaz Meryem Anamızın —heykeli gösterdi— manastırdan dışarıya çıkartılmasına, buraya getirilmesine müsaade buyurdular. Umarım ki, şu üzüntülü, kuşkulu anlarımda, Beyaz Meryem ana benim yakarılarıma da kulak verecek, duygularımı yüce Tanrıya iletcektir...

Yunanlı bu pek kutsal söylevine devam ederken, o gösterişli Amerikalı gazeteci yine kendini tutamadı, mırıldandı:

— Amma kalça var karıda! Olacak şey değil...

Sokrat sözlerini sürdürüyordu:

— Baylar, şu anda, karşınızda, yıkılmış, mahvolmuş bir adam görüyorsunuz. Bir oğlum var. Bir tek erkek evlâdım. Adı, biliyorsunuz, Achille. Sizlere bu sözleri söylediğim şu anda, onun nerede olduğunu bilmiyorum. Hattâ, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun hayatı kendi hayatımdan çok daha değerlidir.

— Kıç diye buna derler be!

Delişmen davranışlı gazeteci kadın çok kızdı bu kez yanındaki Amerikalı meslekdaşına:

— Kapat artık çenen! Hiç bir şeye mi saygın yok senin?

— Sizlere şunu açıklayacağım... diye Yunanlı devam ediyordu. Evet, Baylar... Eğer ulu Tanrı, biricik oğlumu yanına

çağırdıysa, iş hayatından çekileceğim. Dünya işlerinin tümünden çekileceğim. Sevgili eşim bu kararımı içtenlikle onaylıyor. (Dudak altından gülümsediler, çeşitli kımıldanışlar oldu.) Ancak, bir mucize olarak Ulu Tanrının yardımlarıyla, Beyaz Meryem anamızın desteği ve acımasıyla, biricik oğluma tekrar kavuşursam, sizlerin önünüzde, en kutsal inanışımla yemin ediyorum ki, —Yunanlı, sözlerinin burasında, yanında duran Korfu başrahibine döndü— bütün mallarımı, varımı yoğunumu, tümünü, lûtfen dikkat buyurunuz, Sayın baylar, TÛMÛNÛ, kutsal kilise-mize bağışlayacağım.

Kötü niyetli gazetecilerden biri hemen söylendi:

— Karısı zor kabul etmiştir bunu! Atıyor!

Yunanlı sözlerini şöyle tamamladı:

— Yapacağım açıklama bundan ibaret, Baylar! Hepinize teşekkür ederim. Araştırmalar devam ediyor.

Toplantı bitmişti. Korfu başpapazı daha kürsüden inmeden, gazetecilerin yarısı, telefonlara koşuşarak, salonu boşaltıverdiler. Bunlar arasında, kadın gazeteciler önde gidiyordu. Erkekler, biraz daha durdular salonda, Peggy'nin salondan çıkışını görmek için. Arkadan.

Yunanlı, Lewis'e sert sert baktı: Ne zamandan bu yana onun işlerine burnunu sokuyordu? Bu ne küstahlıktı böyle?

— Ne istiyorsunuz?

— Efendim... çok önemli bir şey...

Sekreter, dayak yemiş köpek gibi sindi, küçüldü, fakat patronunun yolundan geri çekilmedi. Biraz şaşırılmış olan Korfu papazı da merakla baktı Yunanlı'nın sekreterine. Peggy, başpapazı kolundan tuttu, bir kenara çekti.

Sokrat kızgınlıkla havladı:

— Ne istiyorsunuz, ne var? Sayın başrahibe yol göster-

diğimi görmüyor musunuz?

— Çok önemli bir şey efendim... Çok önemli...

— Şu anda çektiğim acıdan daha önemli bir şey olabilir mi?

— Biliyorum efendim, yalnız... şey...

— Peki, peki... çıkartın ağzınızdaki baklayı...

— İran Petrol Şirketi konusunda efendim...

— Lewis, sen aklını mı oynattın yoksa? Her şeyden vazgeçtiğimi açıklayalı şurada daha iki dakika bile olmadı. Duymadın mı? Önce iş hayatından vazgeçiyorum dedim! Bilmiyor musunuz? Bana ne İran Petrol Şirketinden?

— Şey... Kallenberg efendim...

— Ne diyorsunuz canım?

— Bir de Mikolofides efendim. Madam Medea...

— İyi ama ne olmuş, anlamadım ki?

— Ortak olmuşlar, efendim! Sizi batırmaya çalışıyorlar!

— Birbirlerinden nefret ederler onlar.

— Belki ediyorlardır efendim. O başka! Yalnız, hisse senetlerini ellerinde bulunduranların peşlerine düşmüşler... Hisse senetlerinin çoğunu satın alıp çoğunluğu ele geçirecek, ortak olacaklarmış.

Yunanlı'nın rengi biraz daha beyazlaştı.

— Namussuzlar! Emin misiniz bundan?

— Çok eminim.

— Nasıl da cüret ediyorlar! Yıkıldığımı, mahvolduğumu bildikleri şu sırada, demek, böyle bir şeye cüret edebiliyorlar!

— Bu durumunuzdan yararlanarak cüret etmiş olacaklar.

— Yok öyle şey. Kat'iyen... Başka hiç bir şey için olmasa bile, Achille'in anısı için, hayır! Bırakmam yakalarını... Peki Lewis, nasıl engel olabiliriz buna?

— Elllerine geçiremedikleri yalnız iki hisse senedi kaldı. O iki hisseyi satın almalarına engel olmak gerekiyor. Bu işle meşgul olmama izin verir misiniz?

— Hemen Lewis, hemen! Size tam yetki veriyorum! O leş kargalarının canlarına okuyunuz!

Sekiz saatten beri, binbir dikkatle, uçağın enkazını, santim santim, çekiyorlardı denizin dibinden. Vinç uzmanları, enkazı bütünüyle sudan dışarıya çekebileceklerini garanti etmemişlerdi. Bin beş yüz metre derinlikte, deniz dibini tarayan kancaların, enkazın neresine takıldığını kestirmeye imkân yoktu. Biraz hızlı çekecek olsalar, sert bir hareket yapsalar, uçağın kalıntısı çengellerden kurtulabilir, tekrar denizin dibini boylar, çabalar boşa gitmiş olurdu. Artık ondan sonra da, ne yapılırsa yapılsın, bir daha hiç kimse, hiç bir araç uçağı denizin dibinden kurtarıp çıkaramazdı.

Deniz kuvvetlerine bağlı kurbağa adamlar, yüz metreye kadar dalarak, kabloların durumunu gözetiyorlardı. Çengellerin ucunda, uçağın kalıntısını görebildikleri zaman, ellerinden geldiği kadarıyla, daha sağlam bir biçimde bağlanmasına çalışacaklardı.

Motörlerden birinde, güneşin altında başı açık duran Yunanlı, dalgın, dünyaya yabancı, yalnız gözlerini kabloyu ağır ağır saran çelik çıkırıklara dikmiş, bekliyordu. Uçsuz bucaksız bir sessizlik vardı çevrede. Çıkrık gıcırtiları ile martıların acı bağrışmalarından başka ses duyulmuyordu. Birdenbire küçük dalgacıkların tepesindeki beyaz köpüklerin altından, kocaman kırmızı bir yuvarlak çıktı suyun yüzüne. Enkazın, en derine dalmış olan kurbağa adamın hizasına varmış olduğunu gösteren işaretti bu. En geç yarım saat sonra, uçağın Achille'in tabutu olup olmadığı anlaşıldı.

Bu işe katılmış olan görevliler, ister istemez, Yunanlı'yı yan gözle izlemekteydiler.

Araştırmalara başlayalı altı gün olmuş, denizde, yüz kilo-

metre çapında bir alan, boydan boya, metre metre, taranmıştı. Kazaya uğrayan bir kimsenin bu alanın dışına sürüklenmiş olması imkânsızdı. Kurtarma işine katılan uzmanlar böyle düşünüyorlardı. Yalnız, Yunanlı bu inançta değildi. Sokrat hâlâ kendi kişisel tanrılarına inanıyor, kim ne derse desin, söylenenlere aldırış bile etmiyordu. İnandığı o olağanüstü, doğaötesi güçler; bel bağladığı tanrıları, bundan yirmi yıl önce, ona, buralara kadar gelerek, annesinin küllerini denize dökmesini emretmişlerdi. Bu nedenle, aynı tanrıların, şimdi ikinci bir kurbanı istemeleri, denizin Achille'in de vücudunu almasına göz yummaları imkânsız bir şeydi. Bazı yerlerin kendine özgü bazı özellikleri vardı. Denizin ortasındaki bu alan da, kendine özgü özellikleri olan bir yerdi. Sokrat, kendisi seçmemişti burasını. Ama, her nedense, denizin şu noktası, onun hayatında, ikinci kez, önemli bir rol oynamaktaydı. İlk kez, annesinin ölümüyle, Yunanlı kendine gelmiş, kendini yeniden doğmuş gibi hissetmişti. Bugün, eğer umudu kırılacak olursa, herhalde burada ölürdü.

Kurbağa adamlardan biri, birdenbire su yüzüne çıktı, vinçleri kullananlara, daha ağır, daha dikkatli davranmalarını işret etti. Denizciler kabloları çok daha ağır çekirtmeye başladılar. Muhribin arka güvertesinde, birbirlerine bakmadan, konuşmadan, omuz omuza dayanmış duran, Sokrat'ın eski karısıyla yeni karısı, Lena ile Peggy, aynı anda yumruklarını sıktılar. İkisi de bu hareketi başka başka nedenlerle yapmışlardı. Peggy, ölümü yakından görmüş, alışmış olduğu için... Lena ise, ömrü boyunca hiç bir felâketle karşılaşmadığı için... Üstelik, ölümle bu ilk karşılaşmada söz konusu olan, oğlu, Achille'di.

Uzmanlardan biri uzun uzun düdüğü öttürünce, denizden çıkan kablolarla yakın duran bütün motörler, yavaş yavaş açıldılar, çevrede büyük bir yuvarlak çizerek, uçağın kalıntısının biraz sonra çıkacağı alanı boşalttılar. Kablolar şimdi bir gitarın telleri gibi görünüyordu. Suyun hemen altında, kocaman, gri bir gölge belirdi. Su yüzüne yansıyan ışıklardan, dış çizgileri kesinlikle seçilemiyor, oynak ve belirsiz görünüyordu. Kab-



loların yanındabir tek Yunanlı'nın motörü kalmıştı. Yunanlı, sert ve kesin bir işaret yaptığı için, harekâtı yöneten subay, onu oradan uzaklaştırmaya cesaret edememişti. Bir dakika sonra, uçağın arka tarafı, ağır ağır, sudan çıktı. Üstünde, G.A.L. harfleri okunuyordu. Dümenin, arkadaki küçük kanadına çelik kısıkaç takılmıştı. Çok geçmeden Bonanza'nın gövdesi de meydana çıktı. İkinci kısıkaç uçağın gövdesine takılmış, o kesimdeki alüminyum kaplama yırtılmıştı.

Biraz sonra, pilot yeri rahatlıkla görünecekti. Yunanlı, motörüne yerleştirip getirdiği, Beyaz Meryem ana heykelinin başını parçalayacakmış gibi, sıktı. Sağ kanada takılmış olan son kısıkaç da su yüzüne çıktı. Kısıkaçlara böylesine takılmış olan uçak, dörtte üçü suyun dışında, henüz görünmeyen burnu aşağıda, deniz sathına göre garip bir açı göstererek duruyordu. Pike yapacağı anda öylece donup kalmış gibi bir görünüşü vardı. Pilot yerinin, dışarıda kalan bölümündeki plexiglas bir çeşit buğu ile kaplanmış olduğundan, içerisi görülmüyordu.

Kurtarma işini yöneten subay:

— Dur! diye bağırdı.

Vinçler o anda durdu. Şimdi köprü istihkâmcıları, şamandıracılar, uçağın tekrar batmaması için, enkazın altına şamandıralar yerleştireceklerdi. Daha sonra, uçak, bu yüzer dok üstüne çekilecekti.

İşte tam o sırada, o gerçek dışı sessizlik içinde, hiç beklenmeyen, müthiş bir şey oldu.

Yunanlı, motöründen, kolunu uzatarak, uçağın kanadını yakaladı, asıldı. İçinde bulunduğu tekne, yalpaladı, döndü olduğu yerde. Denizcilerden biri araya girmek ister gibi bir hareket yaptı. Sokrat öfkeyle bakınca, olduğu yerde kalakaldı. Daha kimse engel olmak için en ufak bir hareket yapmaya vakit bulamadan, Yunanlı, umulmaz bir çeviklikle, kanadın üstüne çektik kendini, tırmandı, uçağın gövdesine doğru, sürtüne sürtüne, ilerlemeye başladı.

Muhribin komutanı, eline megafonu alarak olanca gücüyle bağırdı:

— Ne yapıyorsunuz bayım! Hemen durun, hemen!

Yunanlı duymadı bile. O anda, top ateşine bile tutulacak olsa, Sokrat'ın yapmak istediğini yapmasına hiç bir şey engel olamazdı: Öğrenmek istiyordu! Sokrat'ın bedeninin ağırlığı altında, uçağın iskeleti titremeye başladı. Artık kimsenin araya girmesine de imkân kalmamıştı. Kanatlara bir ağırlık daha yüklenecek, biri daha asılacak olursa, dev çengellerin takıldığı yerlerden, uçağın metal kaplaması çürük bir ipek kumaş gibi yırtılıverirdi.

Sokrat, arada sırada, ıslak alüminyumun üstünden kayarak, kanadın üstünde, ağır ağır ileriyordu... Bütün gözler onun hareketlerine takılmış kalmıştı. Kimse soluk alamıyordu. O anda, biri yüksek sesle bir şey söyleyecek olsa, uçağın çengellerden kopacağını, kurtulacağını sanıyorlardı. Yunanlı, sürüne sürüne, pilot yerinin yanına kadar yaklaştı... O anda, ayaklarını dayayabilecek bir yer aradı, bulamadı, pilot yerinin plexiglas kubbesine iki koluyla sarıldı, ağır ağır kendini çekti, ata biner gibi yerleşti üstüne.

Muhribin komutanı, sesine olağan bir hava vermek için kendini zorlayarak, tekrar bağırdı:

— Bayım!.. Dinleyiniz beni, kendinizi kanadın üstüne yavaşça kaydırarak yerinize dönün! Bırakın uzmanlar yapsın bu işi, bırakın lûtfen...

Bu kez Yunanlı duydu söylenenleri. İşine karıştıkları için büsbütün kızarak, koluyla şiddetli bir hareket yaptı, bir an için dengesini kaybeder gibi oldu. Peggy'nin yüreği ağzına gelmişti. Uçağın gövdesi titredi. Tehlikeli bir biçimde sallanmaya başladı. Yunanlı alnındaki teri sildi. Şimdi artık, suyun basıncıyla kapanmış olan uçağın pilot yerindeki kapıyı açması gerekiyordu. Başını aşağı sarkıtarak, kapı sürgüsünün tokmağını yakalamak için eğildikçe eğilmeye başladı. Parmaklarının ucu tokmağın ucuna değdi. Biraz daha uzandı, eğildi. Yakaladı, bütün vü-

cuduyla abandı üzerine. Abandıkça tokmağın yuvasında oynamaya başladığını duyuyordu. Kapı mutlaka açılmalı, içerdeki sırrı açığa vurmalıydı!.. Biraz daha çaba harcaması gerekiyordu... Az bir şey... Yunanlı, az kaldığını anladı, açılıyordu neredeyse... En sonunda tokmak ağır ağır döndü yerinde, açıldı. Sokrat şimdi tüm ağırlığıyla tokmağa asılmıştı... Şimdi artık kendini başasağıya kaydırarak, bu namussuz kapının ağırlığı onu denize düşürmeyecek olursa, içeriye süzülürmesi gerekiyordu.

Muhribin güvertesinde, Lena, sessiz sessiz ağlıyordu. Peggy'nin gözlerinde yaş yoktu ama, adaleleri kaskatı olmuş, gerilmişti. Derin bir korku ve kuşku içinde titrediği belliydi. Baktı. Kocasını son bir atılışla, ağır ağır, sanki bir hava boşluğu tarafından emiliyormuş gibi, pilot yerine, başasağıya, dalıyordu. Kapı, nasıl olduysa, birdenbire, boğuk hafif bir ses çıkartarak kapandı. Tam o anda, arka dümenin küçük kanatçığına takılı kısıkaç, yerinden kurtuldu. Uçağın kış tarafı, köpükler saçarak, suya kapaklandı. On kişi birden ağzından, aynı feryat yükseldi:

— Dikkat!

Hemen aynı anda, kanadın metali buruşmaya başladı, yırtıldı, o noktaya takılmış duran kısıkaç birdenbire kurtuldu, çelik kabloyla ucundaki ağır, çelik çengel, bir ısıklık sesi çıkartarak havaya doğru fırladı. Bir saniye kadar bir süre boyunca, uçağı, gövdenin altındaki tek çengel tuttu. Ama, bir saniye kadar... Sonra, birden, kopuverdi. Kimsenin hiç bir şey yapmaya vakti bile olmamıştı.

Uçak, yine burnu üstüne dikildi, taş gibi, hızla daldı. Muhribin güvertesinde, Peggy başını başka tarafa döndürdü, uzun bir inilti çıkararak yumruklarını ısırды. Tekrar bakmaya kendini zorladığı zaman, denizin üstü bomboştu. Biraz önce uçağın durduğu yerde hiç bir şey yoktu artık. Hiç bir şey. Sadece, çevredeki küçük tekneleri sallayan, sonra iç içe yumuşak dalga-cıklar halinde açığa doğru yayılıp uzaklaşan güçlü bir anafor.

KALLENBERG, üzerine adının başharfleri işlenmiş ipekli mendiliyle alnında biriken terleri kuruladı. Küçük kilisenin içi çok sıcaktı. Buhurdanlıklarda yanan günlük dumanları çevreye yayılıyor, insanın gırtlığını yakıyordu. Kallenberg bu sıcakta, bu kokuların arasında, kusacakmış gibi oluyordu. Düşünmeye başlamıştı. Sekizinci kez evleniyordu. Bu gidişle, neredeyse, on bir defa evlenen Gustave Bambilt'in rekorunu kıracaktı. Bambilt'in sonuncu karısı Nut'den ayrılırken, New York'taki gökdeleninin asma bahçeli tıraçasında verdiği «boşanma partisini» hatırladı. Adamın o gece fitil gibi sarhoş olduktan sonra, yüzme havuzuna nasıl atladığı, nasıl öldüğü gözlerinin önüne geldi. Can sıkıcı bir olay daha geldi aklına. Eski sevgili rakibi Yunanlı, o gece nasıl birdenbire kahraman kesilmiş, nasıl «güllü adam» olup çıkıvermişti.

Yalnız, «güllü adam» dan geriye ne kalmıştı şimdi? Satrapulos'un kemikleri, Yunan kıyıları açıklarında, bin beş yüz metre derinlikte, bir yıldan bu yana, çoktan erimiş olmalıydı. Dul karısı Peggy, uçağın kalıntısının denizin dibinden çıkartılması için yeniden bir denemeye girişilmesini istememiş, resmî makamlar da, kadının acısına saygı göstermişler, onun arzusuna boyun eğmişlerdi. Denizden gelen, varlığını denizden sağlayan Sokrat'ı, kader denize geri vermişti. Hayatları boyunca birbirlerini pek az görmüş üç insan, ana, oğul, torun, yine denizde, hemen hemen aynı noktada bir araya gelmişlerdi. Denizaltında yaşayan yırtıcı hayvanlar, onları görünce, herhalde hiç yabancılık çekmemiş olmalıydılar. Çok üzücü şeylerdi bütün bunlar... Mavi Sakal, arada sırada, bu acı olayları hatırlar, başını kederle sallardı ama, ardından da belli belirsiz, hafif hafif gülümsemeyi ihmal etmezdi! Ne olmuşsa olmuştu! Kendi yaşıyordu ya! Hem de işleri tıklarında, dilediği gibi yaşıyordu. Öyle olduktan sonra, şimdi bu kara düşüncelere saplanıp huzurunu kaçır-

manın, midesini bozmasının ne anlamı vardı. Et yiyen yırtıcı hayvanlar gibi iştahı yerindeydi. Dilediği kadar içiyor, kucak dolusu para kazanıyordu. Eski kaynanası Medea Mikolofides'in kurduğu para imparatorluğunu, yavaş yavaş, kurt gibi kemiriyor, zenginliğine zenginlik katıyordu. Kadın da artık seksenine yaklaşmıştı ama, ölmemekte inat ediyor, hayata tırnaklarıyla asılıyor, hiç geberip gitmeyecek korkusuyla herkesin rahatını kaçıırıyordu.

Kallenberg, biraz sonra karısı olacak olan güzel kadının gözlerine baktı. İnce, uzun boylu olmasına rağmen, kadın, onun yanında minicik kalıyordu. Bu çiftte, uzaktan bakanlar, onları baba kız zannederlerdi. Fener patrikhanesi de bu birleşmeyi kutlamaya karşı çıkmamış, başpapaz Halirosyos gibi, çok ünlü bir temsilcisini İstanbul'dan İksiyon adasına göndermişti. İnsanın biraz iyi niyeti, bol da parası olunca, Tanrı'nın hizmetkârlarını elde etmek hiç de güç değildir. Patrikhane, ileride emsal teşkil edecek bir karar almış, Kallenberg'in dul kalması sonucu, kendisinin şimdiye kadar hiç evlenmemiş, bâkir bir erkek sayılabileceğini kabul etmişti.

İrena'nın ölümüyle, Mavi Sakal, daha önceki bütün evliliklerinin, bütün boşanmalarının sırtına yüklediği vebâlden sözde sıyrılmış oluyordu. Amore Dodino, dazlak kafası pırıl pırıl parlayan bir yaşlı adamı göstererek, sordu:

— Baksana bana, şu arka tarafta duran, ihtiyar baykuş kim?

Raplı Dun, Dodino'nun sorusuna hayretle cevap verdi:

— Şaka mı yapıyorsun yoksa? Nasıl tanımazsın onu, Satrapulos'un ünlü falcısı, Cascais Peygamberi dedikleri herif!

— Vah zavallı! O baykuş hiç uğur getirmedi demek Satrapulos'a. Ben Kallenberg hayvanının yerinde olsam, kendimi sakınırım bu heriften!

— Boşver... Söylediklerine bakılırsa, Mavi Sakal da ondan yararlanıyormuş.

— Bu heriflerin hepsi deli be! Gelsinler de bunlar, be-

nim o eşsiz falcı kadını mı görsünler! Falcı diye ona derim ben! Peki, o senin küçük nişanlın ne oldu, çeyiz avcısı zampara bozuntusu.

— Maria mı? Babasının ölümünden bu yana görmedim bir daha. Hem kız tipim değildi... Para güzel şey ama, insan o kadar pahalıya elde etmemeli parayı! Düşünüyorum da şimdi... Hayatımı o şişko karıyla nasıl geçirdim! Aman aman, Allah kurtardı!..

— Ne rezil herifsin sen be! Önüne çıkan nimete tükürmeye hiç utanmıyor musun?

— Boşver! Dikkat ettin mi, gelin sevincinden yerinde duramıyor! Hiç fırsat kaçırmıyor bu karı da!

— Kanıksadı artık herhalde! Kaçınıcı evlilik bu!

— Ne o, gözün kaydı bir yere! Nedir o kadar ilgini çeken şey?

— Hiç... Gelinin elinde tuttuğu mumun kalınlığını gördün mü? Tasavvur ediyor musun?..

— Bana bak, hayal kurmaya başlama, budala!

— Haklısın dostum! Olacak şey değil...

— Ulan Amore, ne isen yine osun sen! Hiç değilse değişmiyorsun! Orospu geldin, orospu gideceksin!

— Kiskandın mı cicim!.. Hayat devam ediyor!

Kilisenin çocuklar korosundaki oğlanlardan biri, nikâh yüzüklerinin üç el değiştireceğini bildirmek için, elindeki çınırağı salladı.

Küçük kilisede artık çıt çıkmıyordu. İstanbuldaki Fener Patrikhanesinden özel olarak görevlendirilen başpapaz Haliros-yos hafifçe öksürerek sesini açtı. Biraz sonra, genç kadını, Herman Kallenberg'in sekizinci karısı yapacak olan kutsal sözlerini söyleyecekti.

Ortodoks kilisesinin kutsal ve geleneksel sözlerini, kilisenin kubbesi altında olanca haşmetiyle yükselen kalın sesiyle, sıralamaya başladı:

— Tanrının kulu Herman, Tanrının kulu Peggy'yle evlilik bağıyla evlenmiş bulunuyor. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına...

**SANDER YAYINLARI**

SİPARİŞ LİSTESİ



## **TÜRK TARİHİ DİZİSİ :**

|                                                                  |       |
|------------------------------------------------------------------|-------|
| Lord Kindoss - <b>ATATÜRK, Bir Milletın Yeniden Doğuşu I-II.</b> | 50.—  |
| Ernle Bradford - <b>Barbaros Hayrettin</b> .....                 | 12.50 |
| Feroz Ahmad - <b>İttihat ve Terakki (1908 - 1914)</b> .....      | 15.—  |
| E. E. Ramsaur - <b>Jön Türkler ve 1908 İhtilâli</b> .....        | 15.—  |
| Kurt Steinhauş - <b>Atatürk Devrimi Sosyolojisi</b> .....        | 15.—  |

## **TÜRK YAZARLARI DİZİSİ :**

|                                                  |      |
|--------------------------------------------------|------|
| Kemal Tahir - <b>Esir Şehrin İnsanları</b> ..... | 25.— |
| Kemal Tahir - <b>Esir Şehrin Mahpusu</b> .....   | 20.— |
| Kemal Tahir - <b>Yol Ayrımı</b> .....            | 25.— |
| Ömer Seyfettin - <b>En Güzel Hikâyeler</b> ..... | 20.— |

## **YÜZ BÜYÜK ESER DİZİSİ :**

|                                                       |      |
|-------------------------------------------------------|------|
| Homeros - <b>İlyada</b> (A. Erhat - A. Kadir) .....   | 25.— |
| Homeros - <b>Odysseia</b> (A. Erhat - A. Kadir) ..... | 20.— |

## **GÜNÜMÜZÜN SORUNLARI DİZİSİ :**

|                                                                    |       |
|--------------------------------------------------------------------|-------|
| J. J. Servan-Schreiber - <b>Amerika Meydan Okuyor</b> .....        | 15.—  |
| J. J. Servan-Schreiber - <b>Bir Toplumun Uyanışı</b> .....         | 7.50  |
| Felix Greene - <b>Vietnam! Vietnam!</b> .....                      | 15.—  |
| Andrei D. Saharov - <b>Sovyet Rusya'da Düşünce Özgürlüğü</b> ..... | 10.—  |
| Anthony Sampson - <b>Avrupa Nereye Gidiyor?</b> .....              | 20.—  |
| Peter Ryan - <b>Ay'da İlk Adımlar - Apollo 11 ve Sonrası</b> ..... | 12.50 |
| Ahmet Aker - <b>İşçi Göçü</b> .....                                | 10.—  |

## **ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI DİZİSİ :**

|                                                               |       |
|---------------------------------------------------------------|-------|
| Dido Sotiriyu - <b>Benden Selâm Söyle Anadolu'ya</b> .....    | 12.50 |
| İsmail Kadare - <b>Ölü Ordunun Generali</b> .....             | 12.50 |
| Erich Segal - <b>Aşk Hikâyesi (Love Story)</b> .....          | 10.—  |
| Erich Segal - <b>Aşk Hikâyesi (Love Story)</b> (Ciltli) ..... | 20.—  |
| Philip Roth - <b>Kucak Dolusu</b> .....                       | 10.—  |
| Erich Maria Remarque - <b>Dönüş Yolu</b> .....                | 15.—  |
| L. P. Hartley - <b>Arabulucu</b> .....                        | 15.—  |
| S. de Beauvoir - <b>Konuk Kız</b> .....                       | 20.—  |
| James Baldwin - <b>Ne Zaman Gitti Tren?</b> .....             | 20.—  |
| Benerci - <b>Bir Yoldur Uzar Gider</b> .....                  | 20.—  |
| Benerci - <b>Bir Yoldur Uzar Gider</b> (Ciltli) .....         | 25.—  |
| Philip Roth - <b>Libby</b> .....                              | 30.—  |
| Philip Roth - <b>Libby</b> (Ciltli) .....                     | 35.—  |



|                                                                      |      |
|----------------------------------------------------------------------|------|
| Pierre Rey - <b>Yunanlı</b> (Birinci Cilt) .....                     | 25.— |
| Pierre Rey - <b>Yunanlı</b> (ikinci Cilt) .....                      | 25.— |
| Patrick White - <b>Yaşayanlar ve Ölüler</b> (1973 Nobel Ödülü) ..... | 20.— |
| Paul Erdman - <b>Altın Dosyası</b> .....                             | 20.— |

### **CEP DİZİSİ :**

|                                                     |      |
|-----------------------------------------------------|------|
| Mahmut Makal - <b>Bizim Köy</b> .....               | 10.— |
| Yukio Mishima - <b>Denizi Yitiren Denizci</b> ..... | 10.— |
| Pearl Buck - <b>Doğu Rüzgârı Batı Rüzgârı</b> ..... | 10.— |
| İra Levin - <b>Kumpas</b> .....                     | 10.— |
| Edmundo Desnoës - <b>Az gelişmiş Bir Adam</b> ..... | 10.— |
| Peter Wahloo - <b>Kamyonet</b> .....                | 15.— |
| Oktay Akbal - <b>İstinye Suları</b> .....           | 10.— |
| Philip Roth - <b>Meme</b> .....                     | 10.— |
| Leonard Wibberley - <b>Kükreyen Fare</b> .....      | 15.— |
| Can Yücel - <b>Sevgi Duvarı</b> (Şiirler) .....     | 10.— |

### **BİLİM VE İNCELEME DİZİSİ :**

|                                               |      |
|-----------------------------------------------|------|
| Desmond Morris - <b>Çıplak Maymun</b> .....   | 15.— |
| Desmond Morris - <b>İnsanat Bahçesi</b> ..... | 20.— |

### **TIYATRO DİZİSİ :**

|                                           |     |
|-------------------------------------------|-----|
| John Herbert - <b>Düşenin Dostu</b> ..... | 8.— |
| Arthur Miller - <b>Bedel</b> .....        | 8.— |

### **ÖZEL DİZİ :**

|                                                                |      |
|----------------------------------------------------------------|------|
| Eva Ruchpaul - <b>Hatha - Yoga Nedir? Nasıl Yapılır?</b> ..... | 20.— |
| Erich Batty - <b>Modern Futbol Nedir, Nasıl Oynanır?</b> ..... | 20.— |

### **ÖÜRETİCİ KİTAPLAR DİZİSİ :**

|                                                                                   |      |
|-----------------------------------------------------------------------------------|------|
| L. G. Alexander - <b>FIRST THINGS FIRST</b> (Açıklaması ve Sözlüğü) .....         | 10.— |
| Faruk Şentürk - <b>THE TENSES AND THEIR USAGE</b> (Zamanlar ve Kullanılışı) ..... | 20.— |
| E. Saraçbaşı - <b>Unutulmaz Sözler Antolojisi</b> .....                           | 30.— |

### **TURİSTİK DİZİ :**

|                                                       |       |
|-------------------------------------------------------|-------|
| PHRASE BOOK TURKISH .....                             | 15.—  |
| GATEWAY GUIDE TURKEY .....                            | 12.50 |
| POCHE VOYAGE TURQUIE .....                            | 12.50 |
| POCKET GUIDE TO ISTANBUL .....                        | 15.—  |
| POCKET GUIDE TO THE TURKISH MEDITERRANEAN COAST ..... | 15.—  |

Her cebe sığacak boyda, her keseye uygun fiyatta sevimli bir dizi...

Yerli, yabancı ünlü yazarların en seçkin eserleri...

Beş renkli ofset kromolüks kapak içinde temiz baskılı kitaplar...

İlerride değerli bir (Cep Kitaplığı) kurmak için şimdiden biriktirecek bir dizi...

## SANDER YAYINLARI

### CEP DİZİSİ

**1** Türk edebiyatında özel yeri olan bir kitap:

**BİZİM KÖY**

**Mahmut Makal**

Onuncu Basılış

10 LİRA

**2** Düzeni protesto amacıyla hara-kiri yaparak hayatına son veren, Japon yazarlarının en önemlisi **Yukio Mishima**'nın eseri:

**DENİZİ YİTİREN DENİZCI**

Türkçesi : Seçkin Selvi

10 LİRA

**3** 1938 Nobel Edebiyetı Ödülü'nü alan **Pearl S. Buck**'un Batıyla ilişki kuran ilk Çinli kuşağın iki kültür arasında bocalayışını anlatan roman :

**BATI RÜZGÂRI DOĞU RÜZGÂRI**

Türkçesi : Ömer Rıza Doğrul

10 LİRA

**4** Çağdaş korkuların usta romancısı **Ira Levin**'in son eseri :

**KUMPAS**

Türkçesi : Seçkin Selvi

10 LİRA

**5** İhtilâlden sonra Küba'da kalan bir Kübalı  
burjuvanın kendisiyle hesaplaşması :

**AZGELİŞMİŞ BİR ADAM**

**Edmundo Desnoes**

Türkçesi : Seçkin Selvi

10 LİRA

**6** İspanyol güneşine sığınmış üç kuzeyli...  
Politik ve cinsel gerilimler altında gelişen  
beklenmedik bir olay...

**KAMYONET**

**Peter Wahloo**

Türkçesi : Nuran Ülken

15 LİRA

**7** Tanınmış yazarımız **Oktay Akbal**'dan öy-  
kücükler :

**İSTİNYE SULARI**

10 LİRA

**8** Ender rastlanır bir kara mizah, gerçeğin  
sınırlarını zorlayan bir hayal gücü...

**MEME**

**Philip Roth**

Türkçesi : Seçkin Selvi

10 LİRA

**9** Yirmi okçusu ile Amerika Birleşik Dev-  
letlerine savaş açan ve KAZANAN minna-  
cık bir dükalığın öyküsü

**KÜKREYEN FARE**

**Leonard Wibberley**

Türkçesi : Aziz Üstel

15 LİRA

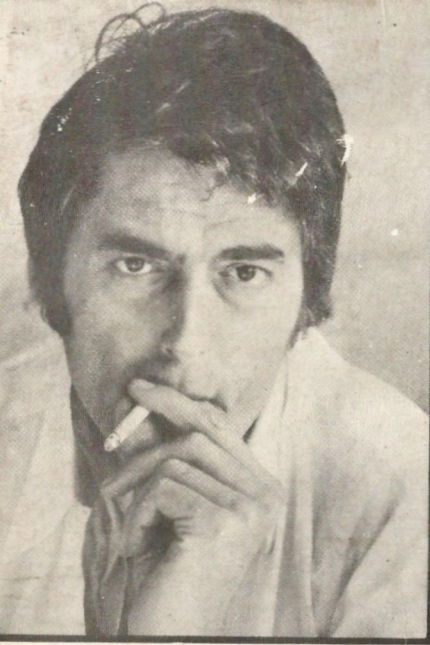
**10** **Can Yücel**'in en güzel şiirlerini toplayan  
ilk kitap :

**SEVGİ DUVARI**

Şiirler

10 LİRA





Fotoğraf : Michel Descamps

Çağdaş Dünya Yazarları Dizisi : 12

Pierre Rey

**YUNANLI**

(Le Grec)

Roman

İkinci Cilt

Ünlü Fransız yayıncısı Robert LAFFONT her yıl, en çok satılan kitaplar listesinin başında yer alacak yeni bir kitap yayınlamayı gelenek haline getirmiştir. KELEBEK'le başlayan bu geleneği, BABA, HAVAALANI, SEVDİKLERİM, UĞRUNA gibi kitaplarla sürdüren LAFFONT, 1973 yılı için best-seller niteliğinde bir kitap aradığı sırada PIERRE REY adında genç bir gazeteci yazar, YUNANLI adlı romanını kendisine sunar. Editör, kitabı okur okumaz, basmaya karar verir.

Gerçekten de YUNANLI romanı kısa zamanda satış rekorları kırarak, bütün dünyada ilgiyle karşılanacak, kimi ülkede kapışılacak, kimi ülkede ise yasaklanacak; dokuz dile çevrilecektir. Öte yandan, romanın filme alınması için büyük bir film şirketiyle anlaşma yapılır, filmin baş erkek rolü Marlon Brando'ya, baş kadın rolü Jane Fonda'ya verilir, yönetimini ise Arthur Penn üzerine alır.

YUNANLI romanının bütün dünyada bu kadar büyük bir ilgi uyandırmasının nedeni, kuşkusuz, bir hayal ürünü olmayıp konusunu tamamen gerçek olaylardan almasıdır. Asıl kimliği herkesçe bilinen bir armatör olan «Yunanlı»nın çevresinde oluşan bu konu, yaşadığımız son yirmi yılın ekonomi, siyaset, sanat alanlarında rol oynamış bellibaşlı kişileri, bunların yaşamlarının açık ve gizli yanlarını usta bir kalemle anlatıyor. Çağımızın eğlendirici, etkiyici, düşündürücü bir panoraması...